B E S T S E L L E R

Ana Maria

EDITURA MIRON

VIRGINIA HENLEY

ȘOIMUL ȘI FLOAREA

EL SE JURĂ SĂ O CUCEREASCĂ PE FRUMOASA JASMINE CU RISCUL VIEȚII LUI...

Orice bărbat rămînea mut de dorinţă cind o vedea pe frumoasa Jasmine călărind pe calul ei alb. Blondă, cu părul lung, parcă plutind intr-un nor argintiu, copila cu ochi violeţi era rodul iubirii fratelui vitreg al regelui Richard. Ea hotărîse să nu-i va permite niciunui bărbat să-i cucerească inima.

Şoimul - Falcon de Burgh - un cavaler arogant, intunecat şi misterios, care trăia cu sabia in mină, in slujba dreptăţii, - nu a dorit nici o femeie ca soţie, pină cind a văzut-o pe delicata Jasmine, iar atunci a decis că o va face a lui. Ea plecase la curtea unui rege nebun şi depravat, inconjurat de oameni la fel de josnici, intr-o incercare disperată de a trişa destinul şi de a sta cit mai departe de privirea pătimaşă a puternicului Falcon.

Acesta ştie că doar pasiunea oarbă şi insistentă invinge, aşa că se jură să o cucerească pe frumoasa Jasmine cu riscul vieţii lui...

VIRGINIA HENLEY

ŞOIMUL ŞI FLOAREA

Ana Maria

Editura MIRON

Capitolul 1

Tînăra fată îşi ridică braţele, iar bătrîna îi trase pe trupul gol o rochie argintie, dintr-o ţesătură foarte fină, asemănătoare cu pînza de păianjen. Poalele din materialul străveziu îi ajungeau la glezne, împrejurul cărora purta lănţişoare fine de aur, bătute cu chihlimbar, ales special pentru calităţile sale magice. Părul fecioarei avea culoarea lunii, iar buclele îi cădeau pe spate, ajungîndu-i pînă la mijloc.

Bătrîna se retrase în semi-umbra camerei din turn, în vreme ce fata păşi graţioasă într-un cerc format din treisprezece lumînări verzi. Se mişca atît de încet, încît flăcările nici măcar n-au tremurat la apropierea ei, ci s-au înălţat subţiratice şi albăstrui.

Începu ritualul, zdrobind nişte ierburi şi mirodenii într-un bol de alabastru, pe care le puse apoi să fumege într-un recipient special. Aroma de rozmarin, cuişoare şi smirnă se ridica într-o spirală de fum care ameţea simţurile, Exact cum fusese instruită, ridică pocalul împodobit cu pietre preţioase şi sorbi din vinul roşu ca sîngele, apoi cu o voce limpede, melodioasă, începu incantaţia magică:

- Conjur toate Puterile Universului să-i trimită pe rege şi pe regină în Anglia, pentru a-şi alcătui curtea regală. Binecuvîntaţi fie ei.

Apoi privi într-un glob de cristal. Avea ochii de culoarea lavandei, iar cum privea intens sfera, aceştia căpătaseră o nuanţă rubinie. Prin autosugestie reuşi să "vadă" cuplul regal pe tronuri, amîndoi purtînd coroanele pe cap. Fumul cenuşiu

şerpuia prin sfera de cristal, apoi aceasta se limpezea din nou, iar regele şi regina apăreau pe o corabie care traversa marea dinspre continent spre Anglia.

Bătrîna îşi privea nepoata cu mîndrie, iar ochii aceia şireţi şi posesivi, trădau o frumuseţe apusă. "Bastardul unui bastard", şopti Estelle, privind-o pe fată, apoi întinse mîna, ca să-şi ia înapoi cuvintele abia-rostite, înainte ca ele să poată pătrunde în timp şi spaţiu. Existau cel puţin două moduri de a privi totul. Jasmine era un copil născut din dragoste, iar bătrîna îi inoculase în minte, încă din copilărie, că prin venele ei curge sînge de prinţesă!

William Longsword, fiul nelegitim al răposatului rege Henry al II lea, şi-o făcuse amantă pe frumoasa fiică a Estellei. Rodul sămînţei lui a ucis-o. Fusese mult prea delicată şi fragilă pentru a rezista naşterii copilul, însă, datorită eforturilor şi strădaniilor depuse de Estelle, copila supravieţuise.

Curînd Jasmine, plăpîndă şi firavă, ca floarea al cărei nume îl purta, avea să împlinească optsprezece veri. Bătrîna şi-ar fi dorit ca ea să rămînă veşnic un copil, dar imediat făcu un semn menit să alunge dorinţa egoistă.

Jasmine rîse şi ieşi alergînd din cercul de lumînări.

- Estelle, îngheţ, adu-mi mantoul de lînă. Bunica ei se apropie grăbită şi o înfăşură în haina călduroasă, apoi suflă în lumînări.

- Jasmine, a fost perfect. Vom face exact acelaşi lucru mîine seară, cînd vor veni şi femeile din sat.

- De data aceasta chiar i-am văzut pe rege şi pe regină. Poate vraja ar fi fost mai puternică, dacă le-aş fi invocat numele: Richard şi Barengaria?

- Nu, zise Estelle hotărîtă. Mereu să ţii minte că nu trebuie specificat exact, fiindcă asta reduce şansele să-ţi îndeplineşti dorinţele. Ai nevoie doar de stabilirea curţii regale în Anglia, astfel încît să devii o doamnă în suita reginei – oricare ar fi ea.

Jasmine rîse şi dădu din cap aprobator.

- Chiar şi regina Eleanor.

- Niciodată să nu-i subestimezi gelozia! Nu l-a putut ierta pe Henry pentru infidelitatea cu Rosamund Clifford, aşa cum nu a iertat nici naşterea tatălui tău, William. Da, îl acceptă şi-l onorează ca mare conte de Salisbury, dar faptul că tu eşti copilul lui născut din dragoste şi că eşti atît de frumoasă, sînt gînduri geloase care îi pătrund ca nişte ghimpi de gelozie în amintire. Este o lupoaică bătrînă, care nu ar ezita să te distrugă.

Jasmine schimbă rapid subiectul.

- Chiar crezi că voi reuşi să le conving pe femeile din sat că pot face farmece?

- Va fi o joacă de copil, draga mea. Vieţile ţăranilor sînt dominate de superstiţii. Ani de zile i-am tot convins de puterile mele. Tu eşti pură, eşti o virgină, aşa că puterile tale sînt de două ori mai puternice decît ale mele. În plus, ce fel de farmece le trebuie ? Leacuri pentru relele aruncate de bărbaţi asupra lor!

Pronunţă ultimele cuvinte cu o aversiune totală. Prelegerile ei pe tema bărbaţilor erau nesfîrşite şi sîngeroase. Propriul ei soţ o bătuse cu sălbăticie ori de cîte ori se îmbătase, iar ea a mai avut puţin şi l-ar fi otrăvit, dacă nu ar fi pierit răpus de vîrful unei săbii duşmane.

Singurul lucru pe care-l preţuise de pe urma nefastei ei căsnicii a fost frumoasa ei copilă. Dar frumuseţea ei a devenit curînd un blestem, fiindcă ademenise un conte care nu a pierdut prea mult timp şi a lăsat-o însărcinată pe frumoasa copilă. Toţi bărbaţii se nasc răi, după părerea doamnei Estelle Winwood, fie ei regi, ţărani, sau din clasa de mijloc, aşa că îşi dedicase viaţa protejării fecioarei Jasmine, pe care o ţinuse cît putuse de departe de ei.

- Ţărăncile îşi doresc mai întîi o licoare pentru iubire, care să-i atragă pe masculi, continuă cu un talisman, care să

le apere de sarcini şi încheie cu o poţiune, care să le provoace avortul. Îţi aminteşti cumva să ceară şi altceva?

Jasmine surîse cu blîndeţe.

- Doar cremele care să le vindece mai repede de rănile provocate de bătăi!

- Aşa este, spuse Estelle încîntată. Ţine minte toate astea şi ai grijă să tragi concluziile!

De îndată ce se aşeză în faţa biroului, o vrăbiuţă zbură şi se opri pe marginea cupei cu vin.

- Hîş, Feather, hîş, zise Jasmine, făcînd un semn uşor cu mîna, spre a o îndepărta pe micuţa zburătoare. Apoi, cu limba între dinţi, foarte concentrată, Jasmine se lăsă absorbită de ilustrarea cucutei. Nici nu observă cînd Feather zbură din nou pe marginea pocalului, coborîndu-şi ciocul înăuntru, de unde începu să soarbă cu nesaţ.

Meg, camerista, intră cu o tavă, pe care o aşeză pe biroul uriaş.

- Oooh, milady, micuţa pasăre a murit! strigă ea alarmată, cînd o văzu pe vrăbiuţă căzută pe spate, cu picioruşele înţepenite în sus.

Jasmine tresări, privi spre ea, apoi rîse.

- Nu a murit, iar e beat mort. Băieţel neascultător, Feather, zise ea dojenitor, apoi luă delicata pasăre şi o sărută pe căpşor. Termină de băut vinul, şterse interiorul pocalului cu un şerveţel, apoi aşeză vietatea înăuntru. Vei fi în siguranţă acolo pînă mîine dimineaţă.

Doamna Winwood locuia în Winwood Keep, un conac de dimensiuni modeste, cu un turnuleţ pe care îl construise contele de Salisbury. Se afla într-o margine a Cîmpiei Salisbury, foarte aproape de Stonehenge. Oamenii care serveau la conac îşi aveau obîrşiile în satul învecinat.

Estelle prefera servitoarele, iar la grajduri, unde era nevoie de forţă, angaja doar băieţi de paisprezece ani. Erau

vremuri cu puţine legi, fiindcă Richard Inimă de Leu alesese să fie rege *in absentia,* iar Anglia era cîrmuită de marii baroni, care se luptau între ei pentru castele, pămînt şi putere.

Totuşi, în gospodăria unde predominau femeile, se trăia fără griji, fiindcă ele se bucurau de protecţia marelui conte de Salisbury, frate vitreg cu regele. Deşi locul lui era la Salisbury, unde se afla castelul său, care era la doar zece kilometri distanţă de Winwood Keep, Jasmine nu-l vedea prea des pe tatăl ei, deoarece, fiind lord de patrulare, avea ca misiune supravegherea mlaştinilor din Wales, în numele coroanei. Avea sub comandă o sută de cavaleri şi aproape două sute de oşteni, aşa încît Estelle se îngrijea ca Jasmine să-i facă numai vizite scurte, fiind însoţită şi cazată doar în aripa castelului ocupată de femei.

Contele avea două fiice legitime, moştenitoarele de drept ale moşiilor lui întinse. Fuseseră crescute în aşa fel încît să devină castelane competente, iar toată lumea aştepta ca ele să facă o căsătorie bună. Deşi William o iubea nespus pe micuţa Jasmine, încă de la naştere, i s-a părut mai presus de puterile sale să o menţină în viaţă pe făptura mult prea fragilă şi plăpîndă; aşadar, de bună voie i-a încredinţat-o bunicii ei materne, care a preluat-o şi i-a insuflat viaţă.

Jasmine a fost crescută într-o manieră neconvenţională, dacă se putea spune aşa. Copila, mult prea micuţă şi fragilă pentru a putea fi pregătită pentru viaţa de soţie şi mamă, a fost instruită în domenii precum artele şi muzica, pictura, scrisul, botanica, poezia şi magia. Viaţa ei era un amestec de fapte şi fantezie, absolut potrivită pentru o persoană atît de delicată.

Zorile au adus una dintre cele mai reuşite dimineţi ale anului. Finalul de Aprilie parcă aducea forţa şi căldura necesare pentru înflorirea tuturor pomilor, iar păsărelele îşi începuseră trilurile încă de la prima rază de soare.

Estelle intră în dormitorul Jasminei și o găsi pe aceasta îmbrăcîndu-se.

- Mă bucur că te-ai trezit devreme. Ne așteaptă o zi plină, mai ales dacă vrem să ne pregătim pentru adunarea de la noapte.

Jasmine împinse ușor un ghem țepos, de fapt un arici care i se instalase într-un papuc și se amuză teribil cînd auzi un scîncet slab, în semn de protest al micuței făpturi, evident deranjată.

- Să taci, Quill, aproape toată noaptea m-ai ținut trează cu foiala ta prin cameră, iar acum, cînd vrei să dormi, e cu totul altă discuție.

- E un animal nocturn, Jasmine. Leopardul nu poate să-și schimbe petele, să știi. De ce nu l-ai lăsat sus, în camera din turn ? o întrebă Estelle.

Jasmine mărturisi:

- Feather s-a îmbătat criță din nou și m-am temut ca nu cumva Quill să-i dea tîrcoale.

- Mmm, făcu Estelle țuguindu-și buzele. Comportament tipic masculin.

Grădinile castelului Winwood Keep erau ca o adevărată explozie de culori, atunci cînd ieșiră cele două, sub mîngîierea caldă a razelor de soare. Jasmine văzu o albină care se îneca și imediat își băgă degetul în ligheanul cu apă pentru păsări, ca să o scoată de acolo. Albina se agăță de degetul ei cîteva secunde, rămînînd nemișcată, apoi dezmeticindu-se din șoc, începu să-și curețe antenele subțiri și căpușorul cu picioarușele din față.

Cum prima lor oprire era chiar la stupi, de unde aveau să strîngă mierea, Jasmine îi permise insectei pufoase să rămînă pe degetul ei, pînă ce ajungeau la căsuțe.

Totul în această grădină fusese plantat pentru a atrage albinele și fluturii. În spatele brazilor, vișinilor și merilor sălbatici înfloreau pîlcuri de verbină, primulă și zambile.

Curtea era toată pătată de cocoşei, păpădie şi margarete, deasupra cărora roiau nori de albine.

Jasmine adună fagurii şi-i înfăşură în tifon, îi aşeză într-un coş, apoi porniră amîndouă spre gardul viu, lîngă care se afla grădina cu ierburi de leac. De aici au cules salvie, mentă, angelică, maci şi limba-boului, apoi s-au îndreptat spre pădurea din apropiere, de unde au adunat cucută.

Seara, mai tîrziu, le-au împărţit femeilor din sat o mare parte din ierburile adunate. Salvie au primit femeile sterpe care-şi doreau copii, flori de mac s-au împărţit pentru dureri de dinţi, limba boului pentru arsuri, angelica pentru vînătăi şi zgîrieturi adînci, dar majoritatea femeilor veniseră pentru amestecurile de plante pe care să le administreze soţilor lor.

Unul dintre acestea conţinea cucută, care înăbuşea pasiunea; altul, cu mentă provoca pasiunea şi domolea erecţia! Restul femeilor au mers în camera din turn pentru farmece. Aşa cum făcuse cu o seară înainte, Estelle o înveşmîntă pe Jasmine în rochia din borangic transparent, apoi fecioara păşi în cercul celor treisprezece lumînări verzi.

Reîncepu ritualul, strivind ierburile în bolul din alabastru, din care se ridica o spirală de abur aromat. Apoi sorbi puţin vin roşu dintr-un pocal ornat cu pietre preţioase, rostind sacadat toate dorinţele, invocînd Puterile Universului. Privi în globul de cristal şi-i spuse fiecărei femei exact ce-şi dorea să audă. Da, dragostea cutărui tînăr avea să fie declarată pînă la următoarea lună plină; da, copilul care avea să se nască va fi băiat; da, soţul nu va mai păcătui; da, vînătoarea va fi rodnică în sezonul acesta.

Femeile erau pur şi simplu vrăjite de perfecţiunea fizică a fetei. Părul ei auriu îi aluneca pe umerii parcă sculptaţi şi trupul ei plăpînd părea al unei fiinţe eterice, cu calităţi nepămîntene. Strălucirea lumînărilor forma în jurul ei un halo, astfel încît nimeni nu se putea îndoi că era o prinţesă care putea prevedea viitorul şi face vrăji.

Se făcuse aproape miezul nopţii înainte de plecarea ultimei femei, apoi rămaseră singure. Jasmine îi vorbi îngrijorată bunicii ei:

- Estelle, nu am avut nici o viziune. Nu am văzut nimic!

- Scumpa mea copilă, adevăratele viziuni sînt ocazionale şi neînsemnate, dar te-ai comportat impecabil, ca şi cînd ai fi fost o preoteasă de rang înalt a Universului.

- Dar mă simt pur şi simplu ca o impostoare, îi mărturisi ea.

- Te-am rugat ca niciodată să nu mai spui că tragi pe sfoară oamenii. Dacă ele cred îndeajuns de mult, atunci li se va întîmpla cu adevărat ceea ce-şi doresc. Oameni din toate păturile sociale, nu doar ţăranii, ci şi aceia născuţi din neam ales, se simt mult mai bine şi sînt mult mai fericiţi, dacă au în ce să creadă. Gata, eu merg la culcare. Nimic nu mi se pare mai obositor ca acest du-te-vino, care a fost la noi astăzi.

Jasmine urmări cu drag cum bunica ei se îndrepta încet spre uşă. Deşi se apropia de şaizeci de ani, avea spatele drept şi mintea la fel de alertă ca la douăzeci de ani.

Pe Jasmine, ceva o îndemna să mai încerce o dată. Poate că fiind singură, va reuşi să se concentreze mai bine. Se aplecă şi reaprinse toate lumînările verzi, apoi păşi complet goală în cercul magic.

Cu multă răbdare aplică toate regulile ritualului şi privi adînc în globul de cristal. Dintr-odată, în adîncul globului văzu un fulger. Rămase paralizată; singurul lucru care dintotdeauna îi provoca o teamă iraţională era fulgerul. Şi tunetul. Rămase transfigurată cîteva clipe şi exact atunci în cristal îi apăru o figură întunecată.

Era chipul unui bărbat smead şi cu o privire care o îngheţă, făcînd-o să se retragă un pas înapoi, ţipînd scurt. Viziunea dispăru instantaneu, deşi, pe tot drumul înapoi spre adăpostul camerei ei, chipul acela îi rămase în memorie. Faţa îi era parţial ascunsă de un coif cu apărătoare pentru nas, însă ochii lui aveau o strălucire crudă, feroce, iar ea se cutremură din cap pînă-n picioare, convinsă că-l văzuse pe Diavol.

Capitolul 2

William, şeful poliţiei din întreaga Anglie, locuia în castelul său Chepstow, aflat la hotarul dintre Anglia şi Ţara Galilor, dar de o săptămînă nu reuşise să se bucure de confortul oferit de patul său de acasă. O sută de corturi fuseseră ridicate pe o pajişte de pe malul rîului Severn, iar acestea urmau să-i adăpostească pe baronii care aveau proprietăţi în Ţara Galilor. Lordul Llewelyn, care se autoproclamase rege al Ţării Galilor, provocase o răscoală, iar acum pămînturile sale erau din nou încinse de rebeliune.

William Marshal, conte de Pembroke, era cel mai mare latifundiar din Ţara Galilor, proprietarul comitatului Pembroke, care se întindea de la Golful Sain Bride pînă la Carmarthen. Totuşi, el nu era singurul om cu interese în Ţara Galilor.

William Longsword, conte de Salisbury, îşi adusese cavalerii şi ostaşii la conferinţa de război, iar corturile sale erau ridicate alături de cele ale lui Hubert de Burgh, responsabil peste fîşia de graniţă.

Una dintre iscoadele pe care le-au trimis a şi revenit, iar amîndoi conducătorii se grăbiră spre cortul uriaş pe care-l foloseau ca sediu comun. Iscoada, deghizată în galez cu mustăţi lungi, o tunică din piele şi brăţări bogate pe braţe, se dezbrăcă de mantia purtată, plină de noroi şi goli imediat o halbă de bere care îi fusese turnată în semn de mulţumire.

- Milorzi, zise el gîfîind, armata pe care Llewelyn a strîns-o este mai numeroasă decît bănuiam noi. Deja au asediat cîteva castele în partea de sud-vest. Îl privi pe William Marshal, fiindcă partea de sud-vest era a lui. Altele au fost

deja cucerite. Unul la Bridgend, unul la Mountain Ash şi unul...

- Pe toţi sfinţii, Mountain Ash este al meu! a tunat Falcon de Burgh, pîrjolindu-l cu privirea pe mesagerul ostenit. De Burgh, la mine! strigă cît îl ţineau plămînii. Numele de familie era utilizat ca strigăt de adunare pentru luptă, iar cavalerii lui răspunseră imediat, alergînd să îndeplinească ordinul comandantului lor.

Ieşi imediat din cort, fără să mai asculte nimic. Îşi cîştigase porecla de Prinţ al Întunericului, fiindcă atunci cînd era văzut în nebunia bătăliilor, acest tînăr cu faţa smeadă semăna cu însuşi diavolul.

La această plecare precipitată, William Longsword ridică sprîncenele, iar William Marshal îi răspunse la întrebarea nerostită. Zise rîzînd:

- Pe oasele lui Hristos, duşmanul nostru nu şi-a ales omul potrivit de la care să fure de data aceasta. De Burgh are un singur castel şi din cîte îl cunosc, îşi va lua înapoi ce e al lui.

Hubert de Burgh vorbi şi el:

- Caii se prăbuşesc istoviţi sub şaua lui;iar cînd oamenii lui îi cer permisiunea de a se odihni, îi lasă doar după ce le aruncă o privire dispreţuitoare. Este un lord normand adevărat, care are flăcări în stomac.

Contele de Salisbury, care avea doar fete, îi zise lui Hubert:

- Trebuie să fii peste măsură de mîndru de un asemenea fiu.

Hubert dădu din cap şi spuse cu regret în glas:

- Nu sînt tatăl lui, milord, ci doar unchiul său.

Consiliul de război mai zăbovi la discuţii pînă după miezul nopţii. Planurile de acţiune au fost examinate pe rînd şi respinse din cauza imperfecţiunilor. Pînă în zori baronii ajunseseră deja la o decizie privind planul de acţiune. În cea

de-a treia zi se ordonă strîngerea corturilor, dar de-abia în ziua a patra se stinseră şi ultimele focuri de tabără ale soldaţilor.

Contele de Salisbury se pregătea să urce pe calul său cînd văzu un tînăr cavaler pe care-l recunoscu.

- Nu eşti unul dintre oamenii lui Falcon de Burgh? întrebă el nedumerit.

Normand Gervase părea uimit că fratele vitreg al regelui îi vorbise.

- Da, milord conte, răspunse el precaut, întrebîndu-se de ce el era cel recunoscut.

- Nu l-ai însoţit la Mountain Ash? A plecat de aici în zbor, ca un Înger al Morţii ca să-şi recapete castelul.

- Ne-am întors, milord, spuse simplu Gervase.

- Dar ce-i cu Mountain Ash? întrebă el.

- Castelul a fost recucerit. S-a descoperit că a trădat cineva din interior. Acum capul castelanului decorează poarta de la intrare.

- Dar nu a fost timp pentru asediu! Cum şi l-a redobîndit?

- A escaladat zidurile, milord conte, răspunse Gervase, de parcă acesta era lucrul cel mai simplu din lume.

Contele de Salisbury păru şi mai uimit.

- Întreabă-l pe de Burgh dacă vrea să stea de vorbă cu mine, ceru el.

Cîteva ore mai tîrziu Falcon de Burgh, călare pe Fulger, calul său de luptă negru, se afla alături de William Longsword, conte de Salisbury. Scutierul contelui făcu un pas înapoi şi permise respectuos cavalerului neînfricat să intre la stăpînul său. William îl examină cu atenţie pe de Burgh, remarcîndu-i picioarele puternice şi spada grea, precum şi ferocitatea înfăţişării. Apoi îl privi fix şi trecu la subiect, fără a mai pierde timpul cu cordialităţi.

- E adevărat că ai escaladat zidurile?

- Mi-au subestimat mînia. Nu vor mai face această greşeală niciodată, spuse el încet.

- Cum poţi şti sigur că nu se va mai întîmpla şi altădată ? îl întrebă Salisbury.

Falcon de Burgh schiţă un zîmbet feroce.

- L-am luat ostatic pe fiul noului castelan. Ştie că, dacă mă va trăda, nu voi ezita să iau viaţa fiului său.

William încuviinţă satisfăcut. Deja îl cîntărise cu atenţie pe acest bărbat şi îi plăcea ce vedea. Falcon făcea parte din puternica familie de Burgh. Străbunicul lui descălecase odată cu William al Normandiei şi cucerise Irlanda alături de acesta. Tatăl lui murise de timpuriu, dar fratele tatălui său era Hubert de Burgh, Lord de Wales şi şerif de Hereford, Dorset, Somerset şi Berkshire. Celălalt unchi al lui Falcon, William de Burgh, era lord de Connaught şi lord al regiunii Limerick, care se întindea pe o cincime din Irlanda.

În cele din urmă, Salisbury reuşi să-şi exprime gîndurile prin cuvinte:

- Este vreunul din unchii tăi de Burgh stăpîn peste tine?

Falcon dădu din cap negativ.

- Nu, milord. Eu deţin doar un castel deocamdată, dar am control absolut asupra acestor pămînturi. Datorez coroanei doar loialitate.

- Atunci aş fi onorat dacă ai dori să lupţi alături de mine, sub drapelul meu.

Falcon de Burgh îi răspunse fără ezitare.

- Eu sînt cel onorat, milord. Voi lupta alături de domnia ta, dar sub propriul meu drapel.

Contele de Salisbury nu se simţi ofensat. Tînărul de Burgh era omul lui şi asta era suficient! În următoarele două zile Salisbury a reuşit să-l observe îndeaproape pe tînărul cavaler. Mereu purta armură; te obosea doar să-l priveşti cum duce în spinare atîta greutate. Salisbury nu l-a văzud dormind

deloc. Îşi cunoştea oamenii pe nume, nu doar pe cavaleri, ci şi pe vasali sau pe castelani.

De fiecare dată cînd se opreau ca să înnopteze el se plimba printre ei, le răspundea la întrebări şi se uita la caii lor.

Se purta autoritar cu oamenii lui, totuşi cu o uşurinţă care-l impresionă pe Salisbury. În seara aceea, cînd ceilalţi conducători beau, jucau, sau petreceau cu femei, Salisbury i se alătură lui de Burgh în faţa focului de tabără.

- Cred că faci treabă mai bună decît toţi căpitanii mei. Dacă-ţi dau să comanzi cincizeci de cavaleri de-ai mei şi o sută de ostaşi, te-ai descurca la fel de bine cu ei, cum te descurci cu proprii tăi luptători?

- Milord, ştii bine că da, altfel nu mi-ai face propunerea, răspunse amuzat Falcon de Burgh.

- Mîine ajungem la Bridgend. Vor fi ai tăi pentru prima tăvăleală.

- Diseară vreau să-i cunosc şi să le spun ce aştept de la ei.

- Diseară ? mormăi William. Băiete, pentru numele lui Dumnezeu, tu nu dormi niciodată?

- Voi putea dormi cînd voi fi mort ! zise el, arătîndu-şi zîmbetul fioros.

Armata anglo-normandă avansa lent prin ploaia de aprilie, iar oamenii aveau hainele ude. Pînă şi căruţele, zalele ostaşilor şi osiile carelor cu care trăgeau armamentul greu ruginiseră de atîta umiditate, îngreunîndu-le înaintarea.

Falcon de Burgh îşi ţinea cavalerii ocupaţi, astfel încît nimeni nu avea timp să se plîngă. Profita de armata care înainta încet, ştiind că-şi putea retrage oamenii cîteva zile, apoi îi putea readuce la luptă.

Dimineaţa devreme, cînd ceaţa nu se ridicase încă, Falcon de Burgh decise ca înainte de apusul soarelui să preia

castelul, dar se confruntă cu o surpriză. Galezii ascunşi cu măiestrie începură să toarne o ploaie de săgeţi asupra duşmanilor lor.

Retragerea şi adăpostirea nu erau cuvinte din vocabularul lui de Burgh. Oamenii lui purtau mereu armură peste cămăşile cu zale, aşadar cine nu asculta ordinele lui şi cădea victimă faimoşilor arcaşi galezi, nu putea fi compătimit.

Galopa în fruntea tuturor, cu intenţia de a-i sfida pe duşmani. Şuierăturile săgeţilor şi mirosul de bătălie îl asaltau; mirosul de metal fierbinte şi sînge şi panică era pătrunzător şi vibrant. Îşi auzea inima bubuindu-i în piept, printre gemetele şi strigătele disperate ale celor căzuţi, în timp ce mînuia sabia lungă şi grea, pe care fusese învăţat să o folosească chiar şi cu braţul amorţit de durere.

Anihilase deja vreo zece galezi, iar măruntaiele lor se vedeau împrăştiate pe un petec de cîţiva metri. Fulger, calul lui de război, fusese antrenat să reziste la atacuri sîngeroase şi sălbatice.

Văzu cum o siluetă firavă se prăvăli aproape de copitele lui Fulger, iar la contactul trupului cu pămîntul, coiful îi căzu de pe cap, lăsînd vederii chipul unei femei tinere. Sări de pe Fulger, îşi scoase mănuşa greoaie, placată cu metal pe antebraţ şi mîngîie uşor, cu palma bătătorită, picioarele fetei, pentru a le verifica starea. Ea îl scuipă în ochi. Atunci fără nici o ezitare, el o lovi cu pumnul, lăsînd-o complet inconştientă. Îi azvîrli trupul inert pe şaua calului, apoi îşi reluă atacurile călare.

Cînd toată bătălia se mai domoli, aproape toţi galezii fuseseră răpuşi, iar cei rămaşi în viaţă au fost luaţi ostatici, alături de tînăra luptătoare doborîtă şi o turmă de vreo treizeci de vite, care fuseseră ascunse în pădure.

Forţele lui William Pembroke aşteptau nişte căruţe cu întăriri, apoi continuară drumul spre Pembroke, lăsîndu-l pe

Salisbury împreună cu Hubert de Burgh şi oamenii acestuia.

Într-un final sosiră şi căruţele cu rezerve de hrană şi furaje din satele Striguil, Weston şi Badgworth. Pentru o armată în marş rezervele de hrană erau o mare bătaie de cap, iar seara tîrziu, atmosfera devenise una de sărbătoare, fiindcă liderii înarmaţi se mai relaxaseră şi se adunaseră deja în cortul lui Marshal, unde se înfruptau din bunătăţile aduse: un butoi de bere şi o roată mare de caşcaval, inclusă de grijulia lui soţie.

- Eşti un bărbat norocos, William, zise Salisbury, ştergîndu-se la gură cu un gest elaborat. O soţie înţelegătoare valorează cît greutatea sa în aur.

Hubert de Burgh îl lovi părinteşte pe spate pe Falcon, nepotul său.

- Asta-i tot spun şi eu băiatului acestuia, pentru că acum, cînd are trei castele, îi va fi foarte greu să se descurce fără o femeie.

Falcon surîse.

- Nu sînt sigur că îmi doresc o soţie, dar recunosc sincer că am mare nevoie de una.

Hubert insistă, fiindcă era de părere că venise timpul ca Falcon să întărească numele faimoasei familii de Burgh cu proprii săi fii.

- Văduva lui Warwick este disponibilă, dar o vor vîna ca pe un măr copt pentru pămînturile pe care le va aduce drept zestre.

Falcon de Burgh zise încruntat:

- Prefer să-mi cîştig pămînturile în bătălii, sau prin serviciile aduse coroanei.

- Poate că ai dreptate, dar să nu întorci spatele unei femei, fiindcă vine cu o zestre bună, îl avetiză Salisbury. Cum nu am moştenitori de parte masculină, cele două fiice ale mele, Ela şi Isobel vor moşteni totul. Aş prefera ca ginere

un cavaler fără moşii, care să fie îndeajuns de puternic să păstreze averea fetei mele, decît vreun baron sau conte cu titluri, dar fără un piept oţelit.

Cei doi bărbaţi îşi reumplură cănile şi rîseră cu poftă, apoi începură să-i dea lui Falcon de Burgh cîteva sfaturi despre cum să-şi caute o soţie. Lista era simplă, dar la obiect. În primul rînd ea va trebui să poată da naştere unor fii puternici. În al doilea rînd, ea trebuia să fie pregătită încă de la naştere să fie o castelană care se ocupă de o mie şi una de îndatoriri necesare administrării mai multor gospodării în paralel. Şi nu în ultimul rînd, ea trebuia să aducă pămînturi, castele, oraşe şi sate, toate cu cavalerii, vasalii şi ţăranii lor.

Discuţia despre femei le aprinse pofta bărbaţilor şi unul cîte unul părăsiră cortul, pentru a-şi rezolva nevoile trupeşti cu femeile uşoare care însoţeau de obicei ostaşii în marş. Hubert de Burgh mergea alături de Falcon,în drum spre propriul cort.

- Fiule, pe cinstea mea, cred că Salisbury te are în vedere ca ginere.Cred că ai avut dreptate să strîmbi din nas cînd ai auzit de văduva Warwick.

- Recunosc, sînt ambiţios, Hubert, zise Falcon, dar Salisbury este frate vitreg cu regele. Nu crezi că asta ar însemna să ţintesc mult prea sus pentru nivelul meu?

- Sîngele unui de Burgh este la fel de bun ca acela al unui Plantagenet...poate chiar mai bun! Noi nu am fost atinşi de firea unui Plantagenet, care atinge pragul nebuniei.

- Aşa să fie, Hubert? Adeseori am fost acuzat de asta, spuse Falcon zîmbind cîineşte.

- Asta înseamnă să ai flăcări în vintre! spuse Hubert cu mîndrie.

Gervase apăru la intrarea în cortul lui de Burgh; părea îngrijorat. Zise foarte încet:

- Milord, unul dintre ostatici imploră ascultare.

- Spune-i nu ostaticului, zise de Burgh grăbit.

Scutierul ezită.

- Este femeia aceea, domnule.

- Spune-i nu femeii, repetă Falcon.

Gervase îşi drese glasul şi zise stînjenit:

- Nu acceptă nici un refuz, milord. Vă aşteaptă înăuntru. Simţi nevoia să-l avertizeze pe superiorul său. Fiţi cu băgare de seamă, milord, galezii îşi folosesc femeile ca să ne ademenească în mormînt. *

Falcon privi pieziş şi rîse zeflemitor, mişcat de devotamentul supusului său. Apoi Falcon de Burgh se îndreptă spre cortul lui şi intră.

Ochii Morgannei se făcură mari de uimire, cînd silueta lui uriaşă apăru la intrarea în cort. Fuseseră aprinse lumînările în suporturile metalice, iar lumina gălbuie din pavilion răspîndea un aer misterios. Fără coif pe cap, Falcon de Burgh avea o frumuseţe masculină, cu tenul lui măsliniu, iar acum emana o aură periculoasă. Cu o privire profundă şi trufaşă el o dezbrăcă parcă de tunica scurtă din piele şi o examină, sfredelindu-i ochii aceia verzi, migdalaţi. Faţa ei era delicată, iar tăcerea apăsătoare care se lăsase între ei o făcu să fie prima care vorbeşte.

- Am dorit să-ţi vorbesc.

- Dacă eu doream să-ţi vorbesc, spuse el dispreţuitor, aş fi trimis pe cineva după tine. Era amuzat să-i vadă ochii aceia verzi fulgerîndu-l înfuriaţi. Ce uşor muşcase din momeală!

- De cîteva zile te văd cum mă urmăreşti, i-o reteză ea.

- Iar eu te-am văzut urmărindu-mă pe *mine* de cîteva zile...cu *patimă*! veni imediat replica lui.

Cînd ea îşi lăsă brusc capul pe spate, buclele brunete i se prelinseră pe spate asemeni unei cascade mătăsoase. Din nou liniştea se lăsă între ei. Femeia se răsuci pe loc, ridică din umărul dezgolit şi se îndreptă spre masa lui cu hărţi.

Acolo desenă cu degetul pe un pergament.

- Nu vrei să ştii pentru ce am venit? îl întrebă ea provocator.

- Ştiu pentru ce ai venit în seara aceasta, zise el, apropiindu-se de ea din trei paşi. Ai venit să fii regulată. Sînt foarte curios ce anume vei dori mîine. O cuprinse de coapse cu braţele lui puternice şi o aşeză pe masa înaltă, în faţa lui.

Morganna strînse pumnii mici şi începu să-l lovească în piept. Degetele lui se închiseră peste pumnii ei, pe care începu să-i strîngă, oprind-o cu cruzime. Ea tresări de durere şi atunci gura lui începu să o devoreze pe a ei cu un sărut pătimaş. Puterea lui Falcon avea asupra ei un efect afrodiziac şi imediat ea îi primi limba în gură, savurînd-o cu o senzualitate pe care tocmai el o i-o stîrnise.

Falcon aruncă o privire spre patul din capătul opus al cortului şi ştiu că nu va putea ajunge pînă acolo. Aşa că îi depărtă picioarele şi o lipi dur de trupul lui excitat. Îi îndepărtă tunica dintr-o mişcare sigură, iar ea reuşi să-i elibereze organul din şliţul pantalonului. Amîndoi erau la fel de nerăbdători să se împerecheze, într-o perfecţiune fizică nouă, tulburătoare.

Îşi îndoi uşor genunchii, apoi pătrunse brusc în trupul fetei, ţinînd-o strîns de fese, cu amîndouă mîinile. Ea se zvîrcolea frenetic. Niciodată pînă atunci nu se simţise mai excitată atît de repede şi violent. Puterea membrului lui dur îi alunga orice inhibiţie, iar curînd o făcu să vibreze într-un orgasm cutremurător. Ea îşi înfipse unghiile în spatele lui, simţindu-se cuprinsă de o vrajă care o sfîşia.

Cum încă se afla înăuntrul ei, el o ridică de pe masă şi merse înlănţuit cu ea spre pat. Nu mai avusese o femeie de mult timp, aşa că era deja pregătit pentru încă o împreunare. O întinse lent pe pat şi se alungi deasupra ei, sprijinindu-se pe antebraţe.

Ea era firavă, cu pielea măslinie, perfect proporţionată. Avea părul negru, exact ca al lui, iar ochii ei aveau o strălucire stranie, animalică aproape, care deborda de feminitate şi sexualitate, extrem de provocatoare pentru un mascul atît de viril cum era de Burgh. O mai posedă o dată rapid, fără sărutări sau cuvinte de dragoste, iar ea era uluită că o face să ajungă din nou la orgasm atît de repede, de data aceasta mult mai puternic decît primul.

Se retrase de deasupra ei, trăgînd-o peste el, apoi o ridică făcînd-o să-l încalece.

Ea s-ar fi topit în braţele lui, adormind obosită. Nu-şi mai simţea mîinile, era cu ochii pe jumătate închişi, mulţumită şi împlinită. El o urmări rapace. O fată atît de frumoasă nu avea cum să scape privirilor lui Llewelyn.

- Ţi-am adus o schimbare binevenită, în comparaţie cu ţăranii galezi? o întrebă el.

- Regele însuşi se bucură de favorurile mele, comentă ea mîndră. Valoarea ei ca ostatic se ridicase considerabil, mai ales acum cînd îşi confirmase statutul.

- Llewelyn este lord, nu rege, o corectă el sever. Atunci ea ridică din umeri nepăsătoare, fără a mai comenta. Cum avea de gînd să nu o lase să doarmă, ea se hotărî să-i exploreze trupul de luptător. Mîngîie cu palmele muşchii de pe pieptul acoperit cu peri negri, aspri. Coborî degetele spre coaste, apoi se lăsă în jos, pe abdomenul plat. Pînă ce mîinile ei fine ajunseră pe părul des dintre pulpele lui musculoase, mădularul lui era din nou erect, pulsînd viril. Ei nu-i venea să creadă cînd îl privi. Oare putea să o ia şi a treia oară?

Sîngele începu să-i clocotească în vene. Evident că pentru el era extrem de incitantă, atîta vreme cît era încă nesătul. Zîmbi pe ascuns. Îl va face sclavul ei. Se cambră pe spate şi se lăsă deasupra lui, cuprinzîndu-i bărbăţia. În adîncimile ei Falcon se simţea precum o sabie de oţel într-o

teacă mătăsoasă. Ea se aplecă pentru a-i savura buzele şi gemu de plăcere în momentul cînd el începu să se împlînte dur în ea.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd ea se cuibărise obosită la pieptul lui, epuizată la maximum, el o întrebă:

- Ce spuneai că doreşti de la mine?

Ea tresări, sperînd că trupul ei îi golise bărbatului mintea de orice gînd coerent.

- Nu vreau să fiu dusă în Anglia ca ostatică, spuse ea disperată. Nu vreau să fiu umilită cînd englezoaicele se vor uita la mine cu dispreţ. Ştia că avea şanse neînsemnate să atingă vreo coardă sensibilă a lui, fiindcă ştia că el nu posedă aşa ceva; prin urmare începu să tremure incontrolabil, de uşurare, atunci cînd îl auzi murmurînd:

- Te voi trimite la Mountain Ash, poate.

La o oră după răsărit, armata lui William Marshal, care număra aproape două sute de cavaleri şi trei sute de ostaşi, plus căruţele cu provizii şi dispozitivele de asediere, era cu toate acestea, pregătită să pornească spre Pembroke. Înainte să pornească, mesagerii au sosit cu noutăţi menite să pună capăt campaniei galeze.

Regele Richard fusese rănit şi putea muri în orice clipă. Ordonase şerifului său să se îmbarce spre Rouen, unde se afla depozitată visteria Normandiei. Toţi cei din tabără erau şocaţi, iar baronii se îngrozeau la ideea că lăcomia fără margini a regelui Richard pentru cîteva monede de aur se încheiase cu un dezastru.

Se zvonea că fuseseră dezgropate un scut de aur şi monede antice de aur, pe un cîmp de la Chalus. Regele Richard îşi luase cîţiva cavaleri cu care pornise să revendice comoara, însă o săgeată venită dinspre castel îl doborîse. Bărbatul care a supravieţuit atîtor cruciade şi luptase, bărbatul care avea reputaţia de cel mai mare rege-războinic

în viaţă, era acum pe cale să-şi piardă viaţa pentru un pumn de monede.

William Marshal a traversat rîul Severn, apoi Wessex-ul şi s-a îmbarcat pe propria-i corabie ca să ajungă în Normandia, la Rouen, pe Sena, pentru a-şi apăra comoara.

Falcon de Burgh călărea, alături de Salisbury, pe drumul înapoi spre Anglia. Îşi alese cuvintele cu multă grijă, fiindcă ştia că poate fi prins la mijloc. Regele Richard era un monarh absent, care prefera gloria din bătălii, în locul ocîrmuirii regatului. Atît de puţin îi păsa de Anglia, încît, pentru a-şi finanţa cruciadele, ar fi vîndut chiar şi Londra, dacă ar fi avut cumpărător. Cu toate greşelile sale, el era de preferat oricăruia dintre cei doi Plantagenet, moştenitori ai tronului.

Geoffrey, fratele lui Richard, fusese ucis într-un turnir, iar urmaşul lui de drept era Arthur, fiul său. Băiatul avea doar treisprezece ani şi nu pusese niciodată piciorul pe pămînt englez. Mama lui era Constance de Britania, iar amîndoi urau aceleaşi persoane, cum era şi Eleanor de Aquitania, regina-mamă. Filip al Franţei era pentru Anglia o asemenea ameninţare, încît încoronarea tînărului Arthur ar fi fost practic o sinucidere.

Aşadar rămînea doar fratele mai mic al lui Richard, contele John de Mortain. John ar fi condus Anglia şi Irlanda în absenţa lui Richard, dacă baronii puternici i-ar fi permis. Absolut toţi erau îngroziţi de gîndul că John ar putea să devină rege.

Falcon de Burgh îl cunoscuse pe Salisbury, iar acum îl plăcea, fiind sigur că virtutea supremă a lui era loialitatea. Nu voia să-i spună lui William ceva interpretabil ca o critică la adresa fraţilor lui vitregi.

- Va fi o zi tristă pentru Anglia, milord, dacă rănile lui Richard îi vor fi fatale.

- Niciodată ! exclamă William. A supravieţuit el unor răni mult mai grave. Ţineţi minte ce vă spun, pînă la sfîrşitul

lunii ne vom întoarce în Țara Galilor.

Falcon își drese glasul. Se îndreptau spre Anglia, în caz că baronii erau convocați în Normandia pentru înmormântarea regelui și încoronarea noului suveran.

- Sper din toată inima să aveți dreptate, milord, totuși, William Marshal ar fi fost convocat în Normandia, dacă situația nu era gravă? întrebă el precaut.

- William Mashal e singurul pentru care onoarea stă înaintea interesului personal. E genul de bărbat care se naște o dată într-un secol. Dacă Richard este ținut la pat de răni, el îi poate acorda încredere unui singur bărbat. Știm cît de importanți sînt banii pentru regele nostru.

Falcon rîse, bucuros că William spusese asta.

- Da, șeriful e omul în mîinile căruia îți poți încredința viața – sau soția, glumi el.

- Știi, îmi tot spun că am moștenit curajul și abilitățile de luptător de la tata, regele Henry, totuși îmi lipsește ambiția de a urca pe tron, pe care o au frații mei. De aceea știu că ambiția care calcă totul în picioare le-a fost transmisă de mama lor, regina Eleanor. De Burgh, vreau să extind ospitalitatea familiei Salisbury asupra ta și a cavalerilor tăi. Aș dori să-mi cunoști fiicele, dar desigur, am un motiv pentru asta, zise el cu sinceritate.

Falcon de Burgh se simțea flatat și onorat. Salisbury îi dădea de înțeles că îl favoriza ca pretendent.

William continuă:

- Aș dori să merg direct acasă, în caz de vești urgente, totuși Berkley Castle și Castle Combe nu au primit vizita anuală. Ți-aș cere prea mult, dacă te rog să le inspectezi în locul meu?

- William, mă onorează încrederea pentru această însărcinare. Cuvintele i-au venit din inimă. Falcon urma să colecteze partea de profit de pe cele două moșii, precum și

chiriile de la chiriaşi. Trebuia să inspecteze ostaşii şi sistemele de apărare, să asculte solicitările şi să verifice registrele contabile. Remarcă şi faptul că William îi prezenta cele două domenii pe care le vor moşteni fiicele lui.

Falcon porni la drum, iar Normand Gervase şi Walter de Roche îl urmară îndeaproape.

- Sir Walter, vreau să iei jumătate din cavaleri şi ostaşi la Mountain Ash. Cealaltă jumătate vor veni cu mine în Anglia. Te voi numi responsabil peste Mountain Ash. Cuvîntul tău va fi lege pentru toată lumea de acolo şi, dacă se întîmplă ceva, tu vei răspunde.

- Fiţi liniştit, milord, zise de Roche, profund încîntat de autoritatea recent căpătată. Îşi alese oamenii cît de imparţial se putea, fiindcă de Burgh avea nevoie de oameni buni care să-l însoţească în Anglia. Falcon îi zise scutierului său:

- Gervase, vreau să mergi şi tu la Mountain Ash, iar după ce-ţi vei îndeplini sarcinile acolo, vreau să mă prinzi din urmă cît poţi de repede. Sîntem invitaţi la Salisbury.

- Atunci este adevărat! William Longsword vă va oferi posibilitatea să o alegeţi de soţie pe una dintre fiicele sale.

- Uşurel, omule. Cred că vîntul bate dintr-o direcţie greşită, îl avertiză el. Îi făcu semn cu ochiul lui Gervase. Voi avea nevoi de tine la Salisbury...să mă ajuţi să aleg!

- Doamne, dar ştiţi că nu am prea avut multe experienţe cu sexul frumos; femeile mă sperie ca naiba.

- Îţi dau ocazia să mai capeţi puţină experienţă. Femeia ostatică, Morganna...ai grijă să o duci în siguranţă la Mountain Ash.

Gervase păli brusc.

- Milord, mai uşor mi-e să conduc bărbaţii, mi-ai fost profesor bun, dar cu femeile treaba stă altfel...mai ales cu femeia asta. E mai încăpăţînată decît un luptător tînăr. Am mari îndoieli că-mi va respecta autoritatea, mărturisi el cu

sinceritate.

- Vino, zise Falcon, o să-ţi dau o lecţie scurtă.

Merseră amîndoi la locul unde se afla Morganna, călare pe un cal galez. De Burgh îi făcu semn să se apropie, iar ea mînă calul imediat şi li se alătură. Ajunsese şi la ea zvonul că regele Richard, Inimă de Leu era mort, iar ea se gîndea deja să obţină răspunsuri la numeroase întrebări diseară, cînd se va afla în patul lui.

- Scutierul meu, Norman Gervase, te va duce în siguranţă la Mountain Ash. Cuvîntul lui îţi va fi ordin şi-l vei asculta orbeşte, adăugă el, înăbuşind orice protest.

Imediat faţa ei îi trădă dezamăgirea, apoi ochii îi scînteiară de furie.

- Lord de Burgh, nu vii cu noi? Se gîndi imediat că el avea să plece în Anglia ca să se însoare cu una dintre fetele lui Salisbury. Inima i se frîngea de amărăciune. Îşi jurase că inima acestui minunat bărbat avea să-i aparţină, dar ce şanse avea ea în faţa unei englezoaice? Este adevărat că regele a murit? întrebă ea, convinsă că nici noaptea aceasta şi nici următoarele nu avea să mai împartă patul cu el.

- Morganna, asta nu e treaba ta. Treaba ta e să te porţi frumos. Falcon i se adresă lui Gervase: dacă ţi se împotriveşte, îi iei calul şi o laşi pe jos.

- Pot să merg pe jos! Pînă în Anglia şi înapoi, dacă e nevoie! Toată viaţa mea am urcat pe munţii galezi.

- Ai slăbi atît de mult şi picioarele ţi-ar deveni atît de musculoase, că nu ai mai fi bună la pat! Orice bărbat ar prefera să-şi sodomizeze pajul, mai degrabă ! adăugă Falcon dispreţuitor.

Gervase era impresionat de puterea cuvintelor lui de Burgh, care o amuţiseră pe tînără, înăbuşindu-i aroganţa, resemnînd-o. Oricum, se îndoia că va fi docilă, odată ce limba ascuţită a lui de Burgh avea să pornească spre Anglia.

Capitolul 3

Jasmine o auzi pe Meg chicotind şi şuşotind cu fetele o săptămînă întreagă, ştiind foarte bine care era motivul. Prima zi de mai reprezenta o sărbătorire a ritualurilor din vremuri păgîne şi a religiei străvechi. Totuşi, Jasmine ştia că dansurile nevinovate în jurul stîlpului cu panglici şi alegerea reginei lunii mai nu erau singurele evenimente aşteptate.

Se zvonea că la Stonehenge, la adăpostul întunericului, urma să aibă loc o orgie. Cînd Meg veni să-i schimbe lenjeria de pat, Jasmine o întrebă:

- Meg, mă întreb cum o fi la Stonehenge?

Meg roşi, apoi dădu un răspuns evaziv:

- Nu ştiu, milady, nu am participat niciodată.

- Dar sigur ai auzit anumite lucruri, insistă Jasmine. Ce se întîmplă acolo?

- Păi...femeile spun că oamenii petrec şi dansează. Aprind focuri de tabără şi dansează în jurul lor.

- Mi-ar plăcea şi mie să merg, zise Jasmine foarte hotărîtă.

Meg îi şopti conspirativ:

- Şi mie, milady. Vreau să mă strecor şi eu, ca să mă distrez.

Pe Estelle o îngrijorau ritualurile de primăvară, care se derulau printre stîncile antice druide. Ştia foarte bine ce se petrecea în întuneric, iar ca rezultat, erau în fiecare an destule femei cu pîntece umflate. Ţăranii promiteau că îşi vor înfrîna instinctele primare, apoi veneau la ea imediat ce sămînţa fusese plantată.

Oftă, ştiind că nu se putea opune naturii umane, dar avea să le împiedice măcar pe tinerele de la moşia ei să participe la dezmăţ. Ea şi Jasmine au participat la sărbătoarea începutului de Mai, alături de săteni, au dansat împrejurul stîlpului cu panglici, apoi au ales-o şi încoronat-o pe Regina lunii Mai, o ţărăncuţă plinuţă.

Înainte de căderea serii Estelle a avut grijă să-şi adune supusele, cu care a plecat spre casă, iar pe Meg a tras-o de-o parte, spunîndu-i:

- Vreau să stai cu lady Jasmine pînă adoarme diseară. Mi s-a părut cam palidă şi uşor slăbită. Ai grijă să bea destul mied.

Meg a făcut o plecăciune, deloc încîntată de însărcinare. A venit cam morocănoasă în camera Jasminei, unde a început să deretice, fiindcă timpul trecea greu.

Jasmine o privea amuzată. Ştia că Meg era acum gardianul sorţii ei. Îi veni o idee, fiindcă simţi aroma de mac amestecat cu mied.

- Bea tu miedul, Meg. Ştiu că pleci la Stonehenge curînd şi ai mult de mers. Meg primi oferta, fiindcă licoarea gustoasă nu era în meniul zilnic al servitorilor.

Jasmine aţîţă focul şi o urmări pe Meg, care începuse să caşte, în cele din urmă adormind, ca urmare a efectului rapid al macului din mied. Jasmine se îmbrăcă în veşmintele servitoarei, îşi strînse părul într-un coc, o aşeză pe Meg în pat şi o acoperi, apoi se învălui cu mantia aspră a lui Meg şi se strecură afară din cameră.

Ajunsă afară, se strecură la grajduri şi alese un cal negru şi încălecă. Luna îi ţinea companie cu lumina aurie, iar inima ei începu să bubuie de teama întunericului. Ştia că trecuse de miezul nopţii şi spera să mai prindă ceva din evenimente. Se apropia de Stonehenge şi emoţia creştea. Avea de gînd să fie precaută, ştiind că acolo vor fi bărbaţi şi femei, însă

intenţiona să stea la o oarecare distanţă.

Văzu flăcările din centrul cercului de pietre, iar petrecăreţii rîdeau zgomotos, vorbeau tare, ţipau şi scoteau sunete ciudate. Se ghemui pe după un boschet stufos şi urmări formele umane dansînd. O şocă imaginea trupurilor complet goale, unduindu-se în dansuri frenetice! Vrăjită, urmări siluetele la lumina roşiatică, remarcînd că oamenii nu dansau ci se acuplau!

Îi atrase atenţia un grup restrîns, ai căror membri purtau mantii cu glugă. O femeie ţinea în braţe un copilaş. Toţi se apropiară de o piatră ce părea un altar, iar femeia ridică micuţul spre cer, apoi îl aşeză pe altar. Un bărbat scoase un pumnal lung, pe care-l împlîntă în copilaş.

Jasmine se ridică strigînd: "Nu!", apoi alergă spre altarul de piatră.

Falcon de Burgh parcurse cele treizeci de mile de la Berkley la Castle Combe într-o singură zi, sperînd că va ajunge şi mai repede de la Castle Combe la Salisbury. Uitase că avea de trecut şi peste Cotswold Hills,. care erau mai degrabă munţi, aşa că a trebuit să-şi zorească oamenii, ca să ajungă la destinaţie cît mai repede. Nu mai ştia nimic de regele Richard, iar dacă acesta murea, contele de Salisbury urma să plece imediat în Normandia.

Cînd se lăsă întunericul, Falcon estimă că mai aveau zece mile pînă la destinaţie. Au ridicat corturile pe Cîmpia Salisbury şi aici el observă îngrijorarea pe feţele oamenilor adunaţi în grupuri.

Cu altă ocazie s-ar fi consultat cu cavalerul şi omul său de încredere, Gervase, dar acesta nu revenise încă de la Mountain Ash. Falcon se apropie de cîţiva oameni care priponeau caii şi-i întrebă direct :

- Montgomery, ce s-a întîmplat? Vorbeşte, omule!

Cavalerul îl privi pe camaradul său Fitzgerald, apoi îi

răspunse lui de Burgh:

- Unii dintre băieţi se tem să înnopteze lîngă Stonehenge.

- Da, milord, încuviinţă Fitzgerald, locul ăsta e ciudat şi bîntuit de spiritele antice.

De Burgh începu să rîdă în hohote.

- Pe sufletul meu, de cînd se lasă cavalerii normanzi îngenuncheaţi de superstiţii ?

Montgomery îl contrazise:

- Milord, nu vorbesc de cavaleri, ci de nişte ostaşi de prin partea locului. Ei spun că ne-am întins tabăra prea aproape de Stonehenge şi-i tulburăm pacea.

- Prostii. Sîntem la cîteva mile depărtare de acel loc. Aici e perfect pentru a poposi; cîmpie întinsă, aproape de rîul Avon. Spune-le să lase pălăvrăgeala şi să adune lemne pentru foc. Zîmbi şi adăugă: focurile vor alunga spiritele rele.

Deşi era destul de tîrziu şi majoritatea oamenilor dormeau, caii păreau neliniştiţi. De Burgh auzi nechezatul lor timp de cîteva ore, cu mult după ce ar fi trebuit să-i ia deja somnul. Să fi fost ceva lupi prin preajmă, sau pisici sălbatice coborîte de la munte?

Stătea întins, comod înfăşurat într-o blană groasă, visînd imagini cu fetele lui William, cînd un gînd îl tulbură brusc. Dădu la o parte blana şi ieşi prin deschizătura cortului. Era imaginaţia lui, sau chiar se auzeau cîntece în aer? Păşi în întuneric şi ascultă. Strigăte slabe şi muzică se auzeau de la o oarecare distanţă, iar caii, animale cu auz sensibil, păreau profund tulburaţi de acestea. Îl dezlegă pe Fulger şi-l încălecă, fiindcă pentru moment Stonehenge îi aţîţa curiozitatea.

Cînd ajunse la locul de unde străbăteau refrenele, scenele din faţa ochilor îl lăsară mut. Excesele l-au dezgustat dintotdeauna. În timpul raidurilor printre castele sau oraşe, violurile erau interzise prin lege, cu pedeapsa capitală.

Disciplina de sine era o virtute pe care o preţuia nespus, atît la el, cît şi la cei din jurul său. Oamenii pe care-i vedea acum erau dezlănţuiţi. Pentru ei civilizaţia dispăruse, iar ei reveniseră la starea de sălbăticie, devenind pentru moment nişte fiare.

La fel de îngrozit, urmări nişte siluete înveşmîntate în mantii cu glugă, care s-au năpustit asupra altarului, lăsînd în urma lor urma de sînge a unui sacrificiu. Emoţiile puternice îl năpădiră cînd văzu un loc străvechi şi sacru precum Stonehenge, pîngărit.

Exact cînd Jasminse se repezi spre altar, ca un înger al răzbunării, siluetele ascunse sub mantii dispărură în întuneric. Mîinile îi tremurau cînd dezveli mogîldeaţa de sub pătură şi ochii i se umplură de lacrimi cînd văzu un miel nou-născut sacrificat.

Tristeţea ei se amesteca acum cu uşurare că nu era vorba de un copil. O cuprinse groaza. Erau adoratorii Satanei. Mielul sacrificat fusese folosit pentru a-l conjura pe însuşi Prinţul Tenebrelor.

De Burgh veni şi el aproape, înfuriat, cu faţa întunecată şi văzu animalul mutilat, apoi imediat o prinse de mînă pe presupusa făptaşă. Cînd îşi ridică privirea asupra lui, copila încremeni de groază. Era Satana! Îl văzuse deunăzi în globul ei de cristal!

Jasmine tremura ca varga. Groaza îi cuprinse inima.

Oare de ce nu a fost ascultătoare şi a venit în locul acesta blestemat? Satana a prins-o acum într-o confruntare frontală. Degrabă îşi acoperi ochii, pentru a nu-i permite să o privească în suflet.

El o cuprinse de umeri şi o zgîlţîi violent.

- Păcătoaso, nu ai pic de ruşine ? Uită-te la mine cînd îţi vorbesc!

- Nu, nu! strigă ea. Dacă te privesc în ochi, o să-mi furi sufletul!

- De ce vorbeşti în dodii? Ţărăncuţă prostuţă. O apucă de mîini şi i le trase în jos, ca să-i vadă faţa.

Ea îl văzu pe Prinţul Tenebrelor, în toată splendoarea lui. Purta nişte haine negre din catifea şi avea mînerul pumnalului decorat cu rubine de culoarea sîngelui. Era cu un cap mai înalt decît un muritor de rînd şi foarte solid. Avea tenul măsliniu, un chip extrem de atrăgător, iar ochii verzi îi străluceau înflăcăraţi. O privi cu suspiciune cînd îi simţi pielea fină, mătăsoasă a mîinilor.

- Astea nu sînt mîini de ţărăncuţă. Îi îndepărtă pelerina de pe umeri şi o studie îndeaproape. Deşi purta o rochie simplă, dintr-un material ieftin, folosit de servitori, el ştia că fata era cu totul altceva. Eşti o domnişoară răsfăţată, plictisită, care a venit să se distreze în hainele servitoarei, o acuză el.

Ea simţi un nod în gît, apoi scoase un ţipăt înăbuşit. Ştia că, datorită puterilor lui cosmice, avea să o recunoască imediat. Cînd va descoperi că este o vrăjitoare, care practica magia albă, o va ucide pe dată.

- Te rog, nu mă ucide , imploră ea terifiată.

- Cu o mamă de bătaie o să te învăţ ce-i acela bun simţ, o ameninţă el. Eşti o micuţă pacoste recalcitrantă, care se strecoară noaptea afară din casă, pentru emoţii puternice. Probabil că părinţii tăi nu pot să te stăpînească.

Luna îşi arunca razele printre cîţiva nori, scăldîndu-i într-o lumină argintie. Brusc el realiză că în faţă avea doar o copilă, care tremura de spaimă. În locul unui chip obraznic şi impertinent, pe care-l aşteptase, privea în faţă un înger. Îndată furia lui se domoli, transformîndu-se în amuzament. Era evident că ea venise pentru prima dată în locul acesta, iar întîlnirea cu el îi cuibărise în suflet teama de Satana. Avea de gînd să se asigure că tînăra nu se va mai aventura vreodată în locul acela, invocînd tentaţia.

Îi strînse bine mîinile, ca să nu se poată elibera.

- De ce ai venit aici? o întrebă el.

Ea simţi un nod în gît. Inima îi bubuia, aproape să-i spargă pieptul.

- Eram curioasă, bîigui ea printre suspine.

Ochii lui licăreau aproape amuzaţi, cînd o acuză:

- Ai venit să dansezi dezbrăcată.

- Nu, nu, protestă ea, şocată de cuvintele lui.

Cum începuse să se simtă bine, el continuă să o tachineze

- Ai venit să-ţi găseşti un bărbat, un iubit.

Ea dădu din cap, negînd vehement, dar nu mai putea vorbi deloc.

- Ei bine, ai găsit un bărbat...m-ai găsit pe mine.

În mintea ei se îmbulzeau frînturi de imagini din folclor, cu Satana batjocorindu-le pe tinere.

- Nu-mi lua fecioria, te implor, rosti ea printre lacrimi.

- Dar precis asta aveai în minte cînd te-ai aventurat aici, noaptea! Nu crezi că ar fi păcat să vii aici şi să pierzi distracţia?

- Distracţia? şopti ea oripilată dar şi fascinată.

- Recunoaşte adevărul şi ruşinează-l pe Satana, zise el rîzînd. Dacă nu te prindeam, ţi-ai fi lepădat veşmintele şi ai fi dănţuit goală în jurul focului. Degetele lui îi descheiau primii nasturi ai rochiei. Dansează pentru mine acum, o invită el, trăgîndu-i rochia pînă ce-i dezgoli umerii.

O făcea să simtă direct puterea pe care o avea asupra unei femei. Atingerile lui erau puternice şi insistente.

- Nu mă poţi ispiti, Satană! strigă ea. Se simţea ameţită, ştiind că, dacă leşina, era pierdută pe veci. În clipa cînd va cădea în nesimţire, el o va deflora imediat. Să fii violată de Satana era o pedeapsă mai mare decît însăşi moartea! Viol! strigă ea răguşit.

- Viol? zise el rîzînd. Ştii că definiţia violului este „a afecta prin extaz„ ?

Ea închise ochii înspăimîntată, iar lui i se făcu milă de făptura firavă.

- Ei bine, atunci cînd o fetişcană drăguţă este prinsă de Satana, ea trebuie să plătească un fel de amendă. Mi-ai refuzat viaţa, apoi virginitatea ta, atunci ce zălog eşti dispusă să plăteşti? o întrebă el, gînditor.

Neavînd nici un ban, ori vreo bijuterie asupra ei, făcu rapid un inventar mental.

- Să vedem...ai putea dansa dezbrăcată. Zîmbi în colţul gurii, cînd îi văzu consternarea pe chipul inocent. Sau, ai putea plăti cu un sărut...tu alegi.

- Un s...sărut, zise ea grăbită, dispusă ca, prin acest preţ, să scape odată de el. El surîse, ţintuind-o cu privirea, iar inima ei i se răsuci în piept. O prinse de talie, iar în clipa aceea ea realiză că nu va mai fi aceeaşi niciodată. Nu mai fusese sărutată pînă atunci.

Gura lui era caldă şi insistentă, invitînd-o să i se abandoneze total, iar sărutul apăsat o lăsă fără aer, fără gînduri, fără voinţă. Doar că el era cel mai afectat. Înţelese că nimeni nu o sărutase înaintea lui, iar gura ei era dulce precum mierea. Aroma buzelor ei îi invadă nările, tulburîndu-i mintea, iar aroma şi gustul gurii ei îl ameţiră. Realiză în clipa aceea că sărutarea unei virgine era un lucru de nepreţuit.

Cînd vorbi, glasul lui căpătă acea tonalitate joasă, specifică nevoii de a o proteja.

- Părăseşte locul acesta şi apuc-o pe calea cea bună, o sfătui el, eliberîndu-i umerii din strînsoare.

Ea îşi făcu semnul crucii şi se retrase la adăpostul unei stînci uriaşe, apoi îşi luă calul şi dispăru în noapte. Exact în acel moment Fulger necheză puternic, iar de Burgh înjură enervat, frustrat, apoi plecă şi el.

Estelle, ocupată prin cameră, o urmărea pe Jasmine. Era foarte tăcută şi abătută în dimineaţa aceasta, iar bunica ei decise să nu-i mai administreze din fiertura de mac, aducătoare de somn. Estelle culesese nişte plante cu care vopsea lîna şi pînza de bumbac, iar Jasmine amesteca în vasele cu plante şi pigmenţi, înconjurată de aburi aromaţi. Meg făcea lumînări de ceară.

Un sol veni de la castelul Salisbury, aducînd cu el o căruţă cu rezerve alimentare, precum şi cu lîneturi de oaie, care trebuiau vopsite de doamna Estelle. Le aduse şi veşti despre William, care revenise din Ţara Galilor fiindcă regele Richard fusese rănit în Normandia.

Capitolul 4

Falcon de Burgh nu era prea încîntat că ajunge la destinaţie. Nu era pregătit sufleteşte să primească veştile proaste, însă era uşor nerăbdător să le întîlnească pe Isobel şi Ela. Oricum, Salisbury Castle era cu totul altceva. Dealurile împădurite şi întinderile cu iarbă ale castelului erau pline de vaci şi oi. Castelul era construit din piatră, în stil normand. Camerele erau imense, cu tavane boltite şi creneluri dantelate.

Exista şi o mică lăptărie, grajduri pentru animale, o untărie, spălătoria, bucătăriile de vară şi băile. Salisbury avea şi o fierărie proprie, un atelier de arme şi numeroase grădini.

Walters, castelanul de la Salisbury, ştia că de Burgh avea să sosească, aşa că avu grijă să mulgă vacile şi să pregătească masa pentru oşteni, cărora le indică o pajişte lîngă rîu, unde să-şi instaleze corturile. Cavalerii lui Falcon fuseseră şi ei cazaţi în cazarma cavalerilor, iar pe tînărul lord de Burgh îl invită în marele hol, unde William îl primi cordial.

William însuşi se ocupă de el şi-l dădu în primire fiicei sale Isobel. Falcon a fost impresionat de frumuseţea tinerei. Se temuse ca nu cumva fiicele lui William să fie urîte sau neatrăgătoare. Tînăra care-i zîmbea călduros, avea nişte ochi mari, negri, veseli. Avea părul negru, strîns într-un coc seducător, acoperit de un văl la spate. Silueta ei firavă nu i se păru cu nimic deosebită. Isobel era o femeie înaltă, dar cu toate acestea ridica uşor capul cînd îl privea în ochi pe cavalerul smead. Cum fata urca scările înaintea lui, ca să-l conducă spre camera lui, îi fixă fundul destul de proeminent,

legănîndu-se ademenitor.

Ajunsă în faţa unei camere, îl invită înăuntru şi-i spuse

- Tata a insistat să ocupaţi camera lui, cît timp ne veţi fi oaspete. Vă rog, nu protestaţi, îi face plăcere acest lucru. Fata îi zîmbi, evaluîndu-l la fel de atent cum făcuse şi el, constatînd că îi plăcea ceea ce vedea.

- Domnişoară, sînteţi prea amabilă. Ce pot spune? Făcu o plecăciune din curtoazie, apoi privi covorul mătăsos, pereţii decoraţi cu tapiserii colorate, precum şi patul acoperit cu blănuri. Un şifonier masiv se întindea pe un perete întreg, iar pe cel opus se afla o fereastră mare, cu vitralii colorate.

- Sînt sigură că aici veţi găsi tot ce vă doriţi, de la vin la bere, ca să vă ostoiţi setea, iar papucii aceia moi din piele sînt pentru a vă odihni picioarele obosite. Presupun că vă doriţi o baie fierbinte, ca să vă eliberaţi de lunga călătorie făcută şi să vă relaxaţi oasele.

- Stimată domnişoară, oasele mele sînt în regulă, zise el rîzînd, dar simţi o apăsare dureroasă între pulpe, atunci cînd ea aduse vorba de baie.

- Vă rog, spuneţi-mi Isobel, îl invită ea, remarcînd aura de masculinitate care umpluse camera.

- Lady Isobel, eşti exact aşa cum te-a descris tatăl dumitale, spuse el cu un aer formal.

- Nu faceţi risipă de complimente, căci veţi avea nevoie atunci cînd o veţi cunoaşte pe Ela, spuse ea cu o uşoară aroganţă. Virtuţile ei sînt extraordinare.

Deliciosul joc de cuvinte îi reveni în memorie ceva mai tîrziu, cînd a fost prezentat Elei, care, în afara frumuseţii răpitoare, poseda o valoroasă pereche de sîni voluminoşi, care pe drept cuvînt, puteau ameţi orice bărbat. Falcon se înţelese din priviri cu Isobel, care-i zîmbi, confirmîndu-i reacţia anticipată evidentă.

Ela stătuse toată după amiaza cu bucătăreasa-şefă, Joan,

o femeie de excepţie, care administra bucătăriile cu o mînă de fier, reuşind să anuleze de mult timp autoritatea lui William Longsword, reducîndu-l la rolul unui băietan, care nu s-ar fi descurcat în lipsa fiicelor lui.

Rezultatul bătăliei dintre Joan şi Ela a fost un deliciu culinar, menit să seducă un bărbat într-o asemenea măsură, încît să-şi dorească domesticirea, doar pentru a gusta zilnic din aceste minuni culinare.

La cină conversaţia a decurs plăcut, iar de Burgh era încîntat să ia masa într-o sală de arme dintr-un castel ca acesta, dotat cu tot confortul, mai presus de toate înzestrat cu o castelană care să aibă grijă de confortul unui bărbat. Află că răposata mamă le instruise pe amîndouă fetele în tainele contabilităţii şi inventarului ce trebuiau păstrate într-un castel.

Uneori Ela şi Isobel călătoreau de la un domeniu la altul, ca să adune provizii necesare războiului, obligîndu-i pe vătafi şi administratori să facă rost de bani, provizii şi arme. Ele aveau grijă de cei săraci şi stabileau standardele pentru toate gospodăriile de pe vasta proprietate.

- Ajunge, tată! strigă Isobel rîzînd. Precis musafirul nostru nu e intereat de cum verificăm noi carnea sărată, sau făina măcinată, nici de cum desfundăm ţevile de scurgere.

Falcon de Burgh protestă:

- Ba nu, lady Isobel, sînt fascinat cînd aud de rolul pe care-l joacă o femeie la castel. Pînă acum nu m-am gîndit la asta. Te rog, continuă, dacă nu te deranjează.

- Noi nu facem munca singure, milord, dar verificăm dacă este bine făcută. Ţesăturile trebuie ţesute, hainele cusute, iar pielea bine argăsită, înainte de a o transforma în încălţări şi veste. Apoi sînt rufe de spălat, lumînări de făcut şi alte alergături.

Isobel preluă de unde se oprise Ela.

- Avem grijă de cei bolnavi, de răniţi, alegem seminţele de plantat, semănăm grădinile. Din nou avu o privire tăioasă, cînd adăugă: iar mîine trebuie să mai doborîm cîţiva lupi, fiindcă ne-au pierit mai mulţi miei.

- Isobel, întreci măsura, zise tatăl ei intrigat, dar rîzînd. Trebuie să mai laşi ceva şi pentru bieţii bărbaţi.

- Eu şi oamenii mei am fi încîntaţi de o partidă de vînătoare, milord, dacă timpul vă permite acest lucru, se oferi de Burgh entuziasmat.

- Am cîţiva şoimi ageri, pe care ţi i-aş da să-i încerci; lasă-i naibii de lupi, zise Salisbury, deosebit de mîndru de volierele lui pline cu păsări de pradă.

Isobel le reumplu carafele cu vin, apoi doamnele îi lăsară singuri. Fetele ardeau de nerăbdare să discute despre oaspetele lor, fiecare împărtăşindu-şi părerea. Ela era în camera ei, cu părul despletit, căzîndu-i pe spate în valuri bogate.

- Sfîntă Fecioară, cred că am murit şi am ajuns în Rai!

- Ela, ce-i cu blasfemia asta?! chicoti Isobel, apoi se aruncă pe patul moale, lîngă sora ei. Asta spune exact cît de profunde sînt sentimentele tale în momentul acesta.

- Sentimentele mele sînt chiar foarte profunde, zise Ela pe nerăsuflate. Mă ia cu leşin cînd mă gîndesc la el! Ai văzut ce spate lat are?

- Nici n-am băgat de seamă – continuă Isobel – şi nici nu i-am studiat coapsele puternice, sau mîinile vînjoase, abdomenul plat sau cît de umflat i se vedea....

- Isobel! strigă Ela amuzată dar şi alarmată.

- Voiam să spun cît de umflaţi îi sînt muşchii, asta ca să uiţi de locul unde se canalizaseră gîndurile tale !

- Ştii că-mi tremură picioarele? Isobel, sper să mă aleagă pe mine, dar, dacă te va alege pe tine, voi încerca să suport cu stoicism, spuse Ela, generoasă ca întotdeauna.

- Nu e de rang înalt, să știi. Precis nu preferi un conte? întrebă Isobel, căutînd să fie practică și obiectivă, dar nu reuși.

Ela strîmbă din nas.

- Îți amintești de ultimul conte care l-a vizitat pe tata? A mîncat ca un rinocer.

- Cum aș putea să uit? Acum să fim serioase, Ela, avem de unde alege și tata are grijă să ne prezinte doar bărbați cu stare. Viața ar fi frumoasă lîngă oricare dintre ei. Cred că acesta chiar este periculos și face pe stăpînul în castelul lui. Nu pare impresionat de tata.

- M-aș lăsa stăpînită de unul ca el! suspină Ela. Suspină și Isobel.

- Pare crîncen chiar și cînd zîmbește. Ela, draga mea, te previn sincer – îl vreau. Doamne, l-aș înghiți cu totul!

- Nu cred că-l vom prinde în mreje cu darurile ascunse ale sexului nostru, fiindcă precis femeile sar de gîtul lui. Părerea mea este că își va lua o soție numai din motive practice, o avertiză Ela.

Isobel, care se credea puțin mai inteligentă decît Ela, era de multe ori surprinsă de perspicacitatea surorii ei.

- Cum sîntem la fel de competente în administrarea unui castel, rezultă că premiul va fi cîștigat de aceea dintre noi care îi va răspunde la preferințele fizice.

Falcon și William au rămas pînă tîrziu în noapte, bînd carafă după carafă, depănînd poveste după poveste. Pe jumătate beat, William deveni sentimental.

- Prietene, ai nevoie de o soție, care să-ți aducă pe lume fii sănătoși. Asta își dorește orice bărbat, mai presus de orice. Totuși, în cazul meu, cerd că a fost o binecuvîntare ascunsă faptul că eu nu am avut soție. Tatăl meu, Henry, a crescut o haită de lupi, care au încercat să-l doboare, ca pe un cerb rănit. Eu sînt singurul crescut de el, care are minte, însă,

probabil, dacă aş fi avut şi eu băieţi, ar fi fost măcinaţi de lăcomie şi ambiţie. Eleanor de Aquitania este de vină pentru că şi-a asmuţit fiii să-şi ucidă tatăl, dar chiar mă întreb dacă mai aveau nevoie să fie asmuţiţi de cineva.

Falcon abătu conversaţia de la subiectul coroanei şi reveni la acela al soţiilor, cînd William îl întrebă direct :

- Ţi-ar plăcea să-ţi fiu socru?

Falcon îl bătu pe umăr. Deşi habar nu avea acum pe care dintre fete o va alege, de un lucru era sigur.

- William, adevărul este că nici nu mi-aş dori pe nimeni altcineva ca socru!

Cînd se întoarseră de la reuşita vînătoare de dimineaţă, Falcon se simţi relaxat să-l vadă pe Gervase revenit la Salisbury. Sub pretextul de a-l conduce prin anexele castelului, de Burgh reuşi să-l întrebe de Mountain Ash şi răspunsurile lui Gervase s-au dovedit mulţumitoare.

- Milord, Morganna nu mi-a creat probleme.

- Cine? veni întrebarea lui de Burgh.

- Femeia ostatic pe care mi-ai dat-o în grijă, zise Gervase.

- Ah, da, aceea. Îmi pare rău că te-am împovărat cu ea.

Gervase rîse.

- Aproape ai uitat de ea, dar ea s-a dat drept amanta domniei tale şi toţi servitorii ascultă acum de ea.

De Burgh rîse cu viclenie.

- Va avea un mare şoc, cînd îmi voi duce acasă şi o soţie.

- Se vede treaba că nu ai pierdut vremea degeaba, milord.

- Amîndouă fiicele lui William mi-ar putea conduce trei castele cu mîinile legate la spate. Au fost perfect instruite. Stai să le vezi. Nu pot alege. Am nevoie de ajutorul tău în acestă privinţă.

Gervase îşi pierdu zîmbetul de pe buze, însă spera că de Burgh glumeşte cu el. Totuşi, se strădui să le privească pe ambele fete cu ochi critici, ori de cîte ori avu ocazia.

Fiicele lui William îi instruiseră foarte bine pe servitori, astfel încît treburile în gospodărie mergeau strună. Deşi Falcon de Burgh căutase la Ela şi Isobel cîte un punct slab, nu găsi niciunul. Erau eficiente, harnice, politicoase, arătoase şi fiecare se străduia să-i fie pe plac.

Cei doi bărbaţi inspectau şi curăţau armurile şi schimbau impresii.

- Cum nici o veste, înseamnă veşti bune, cred că putem spera că regele Richard e sănătos, spuse Gervase.

- Incertitudinile ar putea da naştere la anarhie printre baronii din nord. Dacă Anglia mai rămîne mult fără autoritate, nelegiuirile ar putea pune stăpînire pe ţară. Ce bine că-mi ţii armura mereu pregătită. Mîine i-am zis lui William că mergem să vînăm nişte lupi cu oamenii mei.

- Da, se întreabă toţi care dintre fiicele lui William va deveni lady de Burgh, spuse Gervase cu o familiaritate care-i era permisă doar lui.

- Şi care e favorita la pariuri? întrebă Falcon mai în glumă, mai în serios.

- Cred că balanţa înclină spre lady Ela, milord.

- Precis oamenii au comentat trăsăturile ei fine, zise Falcon pe un ton vulgar. Gervase roşi, apoi rîse. Nu ştiu, continuă de Burgh, şi umorul Isobelei nu e de ignorat.

- Înseamnă că ai ales?

- Nu pot spune asta. Cred că nici nu contează care din ele va fi. Nu prea ştiu cum să alegi între ele două, adăugă de Burgh indiferent.

Gervase îşi drese glasul, cum obişnuia atunci cînd se pregătea să-i facă o sugestie lui de Burgh.

- Milord, dacă ar fi după mine, aş afla cît pămînt şi ce castele va moşteni fiecare domniţă, apoi aş alege.

- Pe toţi sfinţii şi eu, care mă credeam un cinic ticălos ! Probabil că eşti valetul meu de prea mult timp. Te-am viciat, Gervase.

Capitolul 5

Doamna Estelle Winwood a considerat că trebuie să-l avertizeze pe William Longsword în legătură cu evenimentele care aveau să urmeze. Veştile proaste se răapîndesc repede, dar, dacă ar reuşi să-l pregătească pentru şocurile cărora va trebui să le facă faţă, el îi va fi recunoscător şi îi va recunoaşte calităţile de prezicătoare, aşa că se pregăti să ajungă la Salisbury înaintea veştilor.

Estelle şi Jasmine au început devreme pregătirile de drum. Jasmine îmbrăcă pentru vizita la tatăl său rochia ei cea mai frumoasă, din catifea de culoarea piersicii, iar pe cap purta o voaletă fină, prinsă în laterale cu ornamente de păr argintii.

Urcă pe calul ei alb, iar bunica ei o privi mîndră, mereu admirînd-o ca apariţie, atunci cînd călătoreau. Avea grijă să o facă să arate ca o adevărată prinţesă din poveste.

Nu au luat cu ele nici cameriste, nici însoţitori, fiindcă la castelul Salisbury se găseau destui, ci doar o pereche de cai de rezervă, pentru a le căra veşmintele şi proviziile de ierburi şi alte preparate, special pregătite de Estelle pentru oamenii lui William.

După ce au trecut de Old Sarum şi erau foate aproape de castel, doamna Winwood îşi privi nepoata şi-i zise cu indulgenţă:

- Ia-o înainte, copilă, ştiu că tînjeşti după un galop. Ţine minte, nici un cuvînt tatălui tău. Vreau să aflu ce ştie înainte de a-i împărtăşi informaţiile mele. Puterea împărtăşită e putere înjumătăţită!

Jasmine îi șopti calului ceva la ureche, apoi se apucă bine de un smoc din coama lui albă ca o spumă și se pregăti de galop.

Falcon de Burgh și cavalerii lui s-au trezit cu mult înainte de răsăritul soarelui, pentru vînătoarea de lupi. Se auzeau deja urletele lor înfricoșătoare, iar Falcon i-a dibuit pe rînd, reușind să omoare doi, pe care-i azvîrli peste șeaua de piele. Pe cînd se îndreptau spre castel, mulțumiți de pradă și de iuțimea cu care îi nimiciseră, se opriră brusc, cînd au zărit la marginea pădurii o nălucă profilîndu-se în lumina soarelui orbitor.

- E un unicorn! se miră Norman Gervase.

- Nu există așa ceva, zise răspicat Falcon de Burgh.

Fecioara călare pe unicorn îi zări imediat pe cei doi cavaleri în armură, aflați foarte aproape de ea. Jasmine își întoarse calul alb și intră în pădure.

Falcon de Burgh le ordonă oamenilor care-l însoțeau:

- Opriți-vă! Prada asta e a mea.

Simțind din ce în ce mai aproape calul urmăritorului ei, Jasmine se simțea ca o pradă hăituită. Cînd ridică privirea spre el, amintirea bărbatului o străfulgeră brusc. Era el – Diavolul! O va devora cum un cîine din iad răpune un iepure alb.

Falcon de Burgh apucă hamul calului ei și o privi cutezător. Imediat chipul ei senin se întunecă. Prezența ei parcă îl hipnotiza. O clipă chiar crezu că această făptură armonioasă, călare pe unicornul alb venea din altă lume. O asemenea apariție nu putea reprezenta un pericol de moarte. Pur și simplu era vrăjit. Unicornul se oprise și tremura ușor.

Fata ridică mîinile delicate și spuse precipitat:

- Oh...nu! Oare ce am făcut de trebuie să mă răpui drept pedeapsă?

El descălecă numaidecît, iar astfel reuşi să vadă că "unicornul" era doar un cal alb, care avea pe cap un ham ornamental la care se ataşase un corn alb spiralat.

- Domnişoară, nu vă temeţi, şopti el gutural, mirat că inima i se oprise parcă. Era

posibil ca această prinţesă extrem de frumoasă, coborîtă dintr-o legendă, să fie una şi aceeaşi cu fecioara pe care a întîlnit-o noaptea trecută?

Jasmine făcuse ochii mari.

- Nu încerca să mă ademeneşti cu cuvinte meşteşugite. Ştiu cine eşti şi ştiu foarte bine ce vrei de la mine, cuteză ea să-i spună.

El zîmbi cu admiraţie faţă de tinereţea şi inocenţa ei.

- Atunci nu mai protesta şi acceptă să fii a mea, o tachină el. Braţele lui puternice o coborîră din şa. Era înveşmîntată în argintiu şi roz, absolut delicioasă, ca un ornament dulce pe un tort de sărbătoare.

Mîinile lui mari îi cuprindeau talia cu totul, iar degetele mari aproape că-i dezmierdau sînii feciorelnici. Atingerea lui fierbinte se simţea pregnant prin materialul subţire al rochiei. Parcă i se tăiase şi răsuflarea. Cîndva scăpase de el, iar acum nu ştia dacă va mai reuşi. Îşi concentră toate fărîmele de curaj pe care le mai avea şi-l înfruntă.

- Niciodată nu voi fi a ta, milord Satan!

El nu ştia dacă remarca ei ar trebui să-l amuze sau să-l enerveze.

- Trăieşti într-o lume imaginară. Nu sînt Diavolul; nu există Diavol. Cine are grijă de tine şi ţi-a băgat în cap numai poveşti? Pentru prima dată zări o scînteie de enervare în ochii ei frumoşi.

- Nu are nimeni grijă de mine. Cum îndrăzneşti să spui că am numai poveşti în cap? Dă-mi drumul imediat sau o să ţip!

- Este evident că trăieşti într-o poveste, eşti o prinţesă şi călăreşti un unicorn. Eşti urmărită de un dragon sau de un căpcăun? Fugi de regina cea rea, mama ta vitregă? Ce ghinion pe tine că, evadînd din castelul tău năpădit de viţă de vie otrăvitoare, l-ai întîlnit pe Diavolul însuşi! Termină cu jocurile. Nu sînt diavolul cum nici tu nu eşti o prinţesă.

Brusc ea se îndepărtă de el.

- Joci un joc barbar. Ştii foarte bine cine sînt. Ştii că sînt o prinţesă adevărată, iar eu ştiu că eşti Satana, şopti ea, căutînd o cale prin care să scape de el.

- Eu sînt un cavaler, spuse el simplu.

- Eşti deghizat. Un cavaler în armură strălucitoare vine să salveze domniţa aflată în pericol.

- Să ucid dragonul pentru tine şi să-mi aşez inima la picioarele tale, prinţesa mea?

Zîmbetul lui ironic o irita. Îl privea îngrozită.

- Ce răsplată îmi vei cere pentru a mă elibera? Încă o sărutare?

- Cum eşti de o mie de ori mai frumoasă decît erai noaptea trecută, voi pretinde o mie de sărutări. O trase uşor spre el, simţind că nu-şi mai poate ţine mîinile dezlipite de ea. O mîngîie uşor pe părul mătăsos, de culoarea argintului, apoi îşi contopi buzele cu fraga buzelor ei irezistibile. În sărutarea pătimaşă îşi aminti că noaptea trecută o visase şi fiori fierbinţi de pasiune îi pătrunseră prin vene. Tatonă cu vîrful limbii intrarea în gura ei delicioasă, dar ea se smuci şi spuse gîfîind:

- Eşti Diavolul!

De această dată o sărută apăsat şi insistent, invadîndu-i teritoriul virgin.

- Da, zise el pe un ton dur. Sînt Prinţul Întunericului. Sînt aici să te iau în lumea mea subpămînteană, unde te voi viola noapte de noapte şi te voi ţine prizoniera mea o

veşnicie. Jasmine tresări, simţind că se sufocă, apoi leşină.

El o prinse imediat. O privea copleşit de frumuseţea ei, sorbind-o cu nesaţ. Pînă acum nu i se mai întîmplase să dorească atît de intens să protejeze şi să adore. Povara din braţele sale era atît de fragilă, aproape fără greutate. Avea pielea de porţelan, iar genele răsucite i se profilau delicat pe obraji. Se temea ca această frumuseţe să nu se evapore din braţele lui, iar acum simţea că o gheară i se înfipsese în piept.

Oare ce naiba îl apucase? Aroma pielii ei aproape că-l ameţise. O privea fascinat, studiindu-i buzele trandafirii, mîinile fine, care păreau aşa uşor de frînt cu o singură mişcare. Părul ei căzînd în valuri argintii pe braţele lui părea o cascadă de raze de lună. Pasiunea îl fulgeră brusc. Prin minte începu să i se deruleze o legendă în care o frumoasă prinţesă putea fi trezită cu un sărut.

Alungă imaginea scuturînd capul, de teamă că a fost vrăjit. Ieşi din transă şi realiză că fata nu se va trezi uşor, aşadar trebuia să o ducă în castel.

Legă hamul calului ei de şeaua calului său şi o luă în braţe cu uşurinţă, spre a o căra. Ajunse imediat în curtea castelului, coborî, apoi intră în hol ţinînd în braţe povara nepreţuită.

Isobel îl văzu şi veni grăbită.

- Jasmine! Doamne sfinte, a suferit un accident?

- Nu, lady Isobel, am speriat-o într-atît încît a leşinat, răspunse el, mascîndu-şi îngrijorarea.

- Of, biata mititică! O duc eu în aripa unde locuiesc femeile. Poate a fost din cauza căldurii. Chemă repede două ajutoare, care să o ducă pe Jasmine, iar servitoarele veniră în urma ei extrem de atente.

Falcon renunţă cu greu la frumoasa leşinată, dar pentru moment nu avea de ales. Isobel urcă în urma femeilor şi-i spuse peste umăr:

El tresări. Doamne, ce minune că Fulger nu i-a smuls braţul cu totul.

- Mă scuzaţi, madame, murmură el politicos, sînt plin de sînge de la vînătoare. Se retrase spre curtea unde lăsase calul, pentru ca să poată evalua suferinţa bietului animal de război.

William de Salisbury rămase uimit de ceea ce-i povestise Estelle în legătură cu viziunile ei. Acum cîţiva ani i-ar fi rîs în nas, ironizîndu-i predicţiile, dar acum ajunsese să regrete zilele în care nu luase în seamă avertismentele primite de la ea. Mult mai matur şi înţelept acum, ştia prea bine că nu poate pune la îndoială adevărurile pe care ea le citea în globul ei de cristal.

- Estelle, mulţumesc pentru că m-ai avertizat. Se pare că va trebui să plec în Normandia.

Ea dădu din cap, confirmînd.

- Vestea va ajunge mai întîi la Winchester, apoi mîine sau poimîine o vei primi şi tu. Nici tu, nici eu nu o iubim pe Eleanor, dar recunosc că mi-e milă de ea pentru că l-a pierdut pe Richard, fiul ei cel mai drag.

- Amin, zise Wiliam făcîndu-şi semnul crucii.

- Poate nu e timpul să vorbim despre asta, William, dar cînd va veni vremea ca un nou rege să conducă Anglia şi să-şi aducă aici curtenii, Jasmine doreşte permisiunea ta de a veni şi ea la curte.

- Curtea e un loc mult prea periculos pentru această copilă, spuse el încruntat, semn că nu e de acord.

- William, dar ea nu mai este o copilă. Nu-ţi face griji, eu o voi însoţi şi proteja mereu, sublinie Estelle.

- O să mai vorbim despre asta la timpul potrivit, Estelle. Ştiu că ai apăra-o cu preţul vieţii tale. Pentru moment, simte-te bine. Dacă doreşti ceva, ştii că nu trebuie decît să ceri. Trebuie să merg la capelă, ca să mă rog pentru sufletul lui Richard, zise William gîtuit de emoţie.

Seara, la cină, Falcon de Burgh o căută în zadar pe Jasmine, dar ea nu apăru în sufragerie. William îl chemă să-i adreseze cîteva cuvinte în particular, spunîndu-i despre profeţiile doamnei Estelle.

Falcon găsea greu de crezut că un bărbat de talia lui William Longsword ar da vreo importanţă vorbelor acestei bătrîne superstiţioase. Încercă să-l îmbuneze pe William, care părea destul de morocănos, catalogînd-o excentrică, însă William îl privi trist, spunîndu-i că foarte curînd vor primi confirmarea.

De Burgh merse la culcare, unde spera să se delecteze cu fantezii legate de Jasmine. Voia să rememoreze fiecare detaliu al întîlnirii cu ea, iar gîndurile erau insistente şi involuntare. Ea îi invadase toate simţurile. Cînd închidea ochii, o auzea şoptindu-i numele. Amintirea chipului ei, a mirosului pielii ei şi a atingerii ei era încă vie şi tulburătoare...tulburătoare fizic!

Se dezbrăcă şi se spălă. Dogoarea zilei fusese copleşitoare, aşa că deschise larg fereastra şi se aşeză în dreptul ei, iar o adiere răcoroasă pătrunse în cameră, urmată de un fulger, apoi de tunetul puternic. Deschise şifonierul mare al lui William şi alese de acolo o cămaşă lungă neagră, din catifea, pe care o îmbrăcă, apoi se întinse pe pat, cîntărind ciudatele previziuni enunţate de William. Oricît de mult a încercat, tot nu a reuşit să alunge gîndurile despre Jasmine, care nu-i dădeau pace. Noaptea se strecurase în dormitor, iar din cînd în cînd fulgerele luminau castelul.

Uşa se deschise brusc.

- Tată...am nevoie de şifonierul tău, se auzi o voce subţire, plăcută, de femeie speriată. Chiar atunci pătrunse un fulger, care lumină puternic camera, făcîndu-i pe cei doi să se distingă clar. Jasmine făcu o grimasă îngrozită cînd îl văzu pe bărbatul cu chip măsliniu, deschise gura şi strigă cît o

ţineau plămînii. Bubuitul tunetului îi mai estompă ţipătul, iar întunericul cuprinse din nou încăperea.

Falcon auzi o uşă trîntindu-se. Pînă ce reuşi să aprindă o lumînare, se trezi singur din nou.

- Jasmine, oftă el. Fusese atît de aproape de el, totuşi foarte departe. Dispăruse la fel de repede cum şi apăruse, cu toate acestea prezenţa ei mai plutea în cameră, sub o formă extrem de palpabilă. Evident că intrase în camera tatălui ei fiindcă îi era teamă de furtună, neştiind că William îi cedase dormitorul său musafirului. Era regretabil că teama ei de el fusese mai puternică decît frica de furtună....doar dacă nu cumva....deschise încet uşa şifonierului şi privi înăuntru. O văzu înăuntru, îmbrăcată într-o cămaşă lungă, albă, cu braţele strînse deasupra capului. Fulgerul lovi din nou, iar ea strigă:

- Închide uşa!

El se strecură în şifonierul masiv şi închise uşa. Tăcere. Întuneric. Era copleşit de emoţie. Reuşi să şoptească:

- Jasmine...ia-mă de mînă. Întuneric. Tăcere. Nu te teme de mine, îi spuse el sigur pe sine. A cui inimă se aude? întrebă el, apoi răspunse ca prin farmec: sînt ale noastre. Îi venea să rîdă de ea fiindcă se temea, dar nu putea. Ar fi vrut să o scoată din şifonier pe braţe, ca să-i demonstreze cît de nejustificată era teama ei, dar nu putea. Voia să o asculte vorbind, iar el să-i explice de ce nu trebuia să se teamă, dar ştia că ea nu poate. Fără cuvinte ei comunicau totuşi.

Jasmine încerca să-şi amintească vorbele lui Isobel în legătură cu cavalerul întunecat. Nu spusese că spera ca ea să se mărite cu acesta? Evident, nu era Diavolul. Doar îi văzuse chipul în globul de cristal, fiindcă făcea parte din destinul familiei ei. Tăcere. Întuneric.

Minutele treceau, iar tensiunea dintre ei devenise insuportabilă, apoi, dintr-o dată el întinse braţul şi-i luă mîna micuţă, dorindu-şi să rămînă aşa, ţinîndu-se de mînă, o întreagă eternitate.

- Jassy...şopti el blînd, simţindu-şi inima invadată de candoare.

- Îmi pare rău că te-am numit Diavol, şopti ea. Probabil ai rîs de mine.

El îi ridică mîna spre buze şi i-o sărută tandru. Ea şi-o retrase speriată.

- Nu ar trebui să fim aici...amîndoi singuri.

- De ce? El îi căută din nou mîna, dar din greşeală o atinse pe un sîn, iar ea sări ca arsă.

- Fiindcă eşti rău...şi fiindcă nu sînt îmbrăcată. Deja m-ai forţat să te sărut...Ea simţi că roşeşte, chiar şi în întuneric. O deranja faptul că era laşă. Dacă nu ar fi îngrozită de tunete şi fulgere, ar fugi imediat din şifonier. Călătoria de la Winwood Keep, întîlnirea cu acest bărbat din pricina căruia leşinase, toate culminau cu furtuna teribilă şi toate o epuizaseră. Îşi simţea picioarele slăbite, tremura şi nu mai putea să respire.

Dintr-o dată el se simţi obligat să-i alunge temerile.

- Scumpă mică, să nu te temi. Jur pe titlul meu de cavaler că nu ţi se va întîmpla nimic. Uite, ia-mă de mînă, ia din puterile mele. Minutele treceau, iar ea îşi puse mîinile pe mîinile lui şi se relaxă, închise ochii şi începu să moţăie.

Aproape două ore au rămas în tăcerea şi întunericul acela, iar el îi simţi mîinile firave complet relaxate şi ştiu că a adormit. O luă în braţe încet, ieşi din şifonier şi o aşeză pe patul lui.

Era curios ce culoare aveau ochii ei, cît de fină era pielea ei, cît de mari erau sînii ei. Intrase într-o stare sublimă, în care imaginea ei alunga orice alte gînduri din mintea lui. Foarte încet aprinse o lumînare şi se aşeză lîngă ea să o privească. Era deosebit de frumoasă. Părul ei argintiu acoperise toată perna. Îşi trecu palma peste o buclă, apoi îi descheie un nasture al cămăşii de noapte, încercînd să tragă cu ochiul pe dedesubt.

Simţea cum se sufocă. Era foarte plăpîndă şi fragilă, totuşi sînii i se vedeau foarte bine, profilîndu-se îndrăzneţ, iar talia ei subţire îi scotea în evidenţă. Avea picioarele subţiri, frumoase, iar muntele lui Venus era acoperit de cîrlionţi aurii.

Simţi cum bărbăţia i se revoltă de nevoie. Doamne, era deja excitat. O dorea, dar ştia că, dacă îşi lasă mîinile să-i facă voia, ea se va trezi şi va începe să ţipe.

Nu putea să o dezonoreze pe fiica lui Salisbury, totuşi refuza să renunţe la ideea de a o poseda. O privea şi se simţea legat de ea printr-un fir invizibil. Pe ea o va alege! O acoperi încet şi se aşeză la loc pe scaun, visînd cu ochii deschişi la ziua cînd ea îi va deveni mireasă.

Cînd Falcon se trezi, se făcuse deja ziuă, iar patul uriaş era gol. O clipă se temu că visase doar, apoi realiză că s-ar fi trezit în pat, dacă ar fi visat. Solicită să i se aducă apă caldă, pentru baie şi bărbierit. Avu mare grijă cum se îmbracă, apoi solicită o întrevedere cu William.

Aşteptă să se retragă valetul lui William, apoi vorbi:

- William, poate nu e momentul potrivit, acum cînd eşti îngrijorat în privinţa lui Richard, dar trebuie să-ţi vorbesc.

William se încruntă, devenind foarte atent la tonul serios al tînărului cavaler.

- Despre ce este vorba?

- Nimic grav...sper, zise Falcon, adunîndu-şi curajul. William, în mod formal, vreau să-ţi cer mîna fiicei tale.

William se lumină la faţă.

- Fiule, exact asta speram şi eu. Pe care ai ales-o, pe Ela sau pe Isobel? spuse el interesat.

- William, vreau să mă căsătoresc cu fiica ta, Jasmine.

William se încruntă brusc.

- Jasmine? zise absolut siderat. Fiule, dar e imposibil.

Jasmine nu va moşteni nici pămînturile, nici castelele mele...

Falcon îl opri.

- Nu vreau pămînturile sau castelele tale, William, ele nu valorează nimic, în comparaţie cu dorinţa mea de a o avea pe Jasmine.

William oftă.

- Fiule, nu mă înţelegi. Ea nu a fost pregătită să devină soţie. Ela şi Isobel au fost învăţate toată viaţa lor să se ocupe de mai multe castele. Jasmine nu cunoaşte decît muzica, pictura şi cum se cultivă florile frumoase.

- Mie nu-mi pasă nicicum de toate astea. Voi avea administratori şi castelani care să se ocupe de gospodărie. Nu mi-o doresc decît pe Jasmine ca soţie, insistă Falcon.

William clătină uşor capul şi spuse trist:

- Ea nu-ţi va putea dărui fii puternici....este mult prea delicată. Vreau să-ţi povestesc despre mama ei. M-am îndrăgostit de ea pentru frumuseţea ei fragilă, dar sămînţa mea a ucis-o! Copila a fost atît de plăpîndă, încît putea să moară, dacă bunica ei, madam Estelle, nu ar fi făcut eforturi supraomeneşti să o salveze.

Pe măsură ce asculta, Falcon realiza că William îl va refuza! Pentru de Burgh această experienţă era cu totul nouă, dar inacceptabilă. Va fi a lui!

Aşteptă răbdător ca William să-i explice amănunţit de ce o căsătorie cu Jasmine era imposibilă, apoi scoase o perlă:

- Jasmine a venit la mine astă noapte, în timpul furtunii. A petrecut noaptea în patul meu. Am....liniştit-o. Iartă-mă, William, dar e compromisă mai presus de orice!

Prima reacţie a lui William a fost revolta, dar sentimentul a fost repede reprimat de respectul pentru bărbatul din faţa lui. De Burgh nu pregetase să-i expună situaţia imediat, bărbăteşte. Motivul lui nu era nicidecum

lăcomia; aşadar era vorba de o afecţiune curată. William recunoscu în ciuda sa că, aproape întotdeauna femeia unei specii era cea care alegea.

Dacă Jasmine ar fi rămas în aripa unde locuiau femeile, nu ar fi riscat să fie compromisă. Elementul surprinzător al acestei poveşti era întrebarea de ce Isobel sau Ela nu merseseră la de Burgh din primele nopţi. William oftă, spunîndu-i sincer lui de Burgh:

- Nu eu trebuie să hotărăsc. I-am lăsat-o pe Jasmine în grijă doamnei Winwood, bunica ei maternă, care i-a salvat viaţa şi poartă responsabilitatea pentru ea. Dacă ar fi doar alegerea mea, eu aş fi tentat să-ţi dau fata. Doresc o legătură de sînge cu tine, iar dacă Jasmine este preţul, sînt dispus să-l plătesc. Dar ai grijă, de Burgh, femeia se va dovedi un adversar mult mai puternic decît tine. Să nu-i subestimezi niciodată puterea. Falcon îl privi uşor încruntat.

- Înseamnă că am binecuvîntarea ta, dacă bunica ei va fi de acord cu căsătoria noastră?

William începu să zîmbească, lăsîndu-şi capul uşor aplecat într-o parte.

- Băiete, vorbeşti de parcă faptul este deja o certitudine. Madam Winwood este o fiinţă imposibilă, implacabilă, de neclintit, de nepătruns, dar este şi vrăjitoare.

Falcon de Burgh îşi linse buzele. Adora provocările; mai presus de toate, în viaţa lui nici o femeie nu-i spusese nu.

William puse o mînă pe umărul lui de Burgh.

- Orice s-ar întîmpla, promiţi să ai grijă de lucruri pe aici, în locul meu? Corabia mea e pregătită să plece din Southampton. Mîine plec spre port. Odată ce se află că Anglia nu mai are rege, nelegiuirile vor domni pe aceste meleaguri.

- Voi menţine siguranţa în Salisbury pentru tine şi ai

tăi, prietene. Sînt de acord cu tine că baronii cred că după moartea lui Richard îşi pot lua libertatea să prăduie ţara.

Falcon de Burgh nu pierdu timpul şi o căută pe madam Estelle Winwood. Se hotărîse să tranşeze lucrurile înainte de plecarea contelui de Salisbury în Franţa. Cu toate acestea trebui să se supună toanelor şi obiceiurilor Estellei. Ea nu-i putea oferi audienţă pînă la sfîrşitul spălărilor rituale, apoi desigur venea vremea rugăciunilor. Imediat după acestea urmau vizitele la cei bolnavi, pregătirea decocturilor în scopuri medicale şi exerciţiile fizice.

A treia oară cînd de Burgh a mers la reşedinţa ei ca să-i vorbească, a fost informat că tocmai făcea o baie. Făcu un pas spre servitoarea ei, care-l mai refuzase de atîtea ori şi-i zise hotărît:

- Atunci voi avea întrevederea cu ea în timp ce face baie.

Femeia observă că acest cavaler ar fi fost capabil de un asemenea afront şi plecă iute spre camera bătrînei.

Peste cîteva minute personalitatea hotărîtă a doamnei Winwood se arătă în faţa lui, unde se înfipse neclintită ca un brad.

- Ai agresat-o pe servitoarea mea, dar pe mine nu mă poţi agresa, sir, îl provocă ea.

- Madam Winwood, nu sînt aici ca să vă agresez, milady; mai degrabă vă conjur să acordaţi atenţie dorinţei inimii mele, începu el cu un stil care era mult prea înflorat pentru gustul lui.

- Ah, ai nevoie de o poţiune magică pentru impotenţă, îl cercetă ea cu o sfidare calculată.

Falcon simţi cum se aprinde de furie, apoi realiză că bătrîna vrăjitoare îl provoca intenţionat, dar că nu o va surprinde ce urma să-i ceară el. Parcă mirosise ceva în aer. Fără alt preambul, îşi expuse scopul vizitei.

- Doresc să mă însor cu lady Jasmine.

Ea îi rîse în faţă.

- Mai degrabă cere-mi luna şi stelele. Răspunsul este nu; imposibil.

- Nimic pe lumea aceasta nu este imposibil, doamnă, pentru un bărbat hotărît ca mine.

Estelle schimbă abordarea şi vorbi sincer, ca şi cînd i-ar fi făcut o confidenţă.

- Jamine e prea fragilă pentru a fi soţia vreunui bărbat, cu atît mai mult a unuia atît de viril cum evident eşti dumneata. Sincer, cavalere, cred că eşti mult prea venal, prea pasional şi prea pretenţios în pat pentru o fiinţă atît de delicată.

Murmură ca pentru sine:"Acum cîteva minute eram impotent" Se priveau măsurîndu-se unul pe celălalt, deja stabilind cu cine aveau de-a face.

- Vreau ca nepoata mea să-mi continue munca. Este novice acum şi adeptă sinceră. Trebuie să rămînă virgină, pentru ca puterile ei să fie însutit mai mari ca ale mele. Dorinţa ta de a o avea este pur egoistă, încheie ea acuzator.

- La fel este şi a dumitale, replică el neclintit.

Rămaseră ca doi cîini zbîrliţi, nici unul, nici celălalt nedorind să cedeze nici un centimetru. Falcon trecu la ofensivă, fiindcă altă metodă nu cunoştea.

- Virginitatea ei a fost compromisă, fiindcă a petrecut noaptea în patul meu, aşa încît valoarea ei de "vrăjitoare albă", sau ce altceva doreşti să exploatezi la ea va scădea considerabil, odată ce vor începe bîrfele.

- Eu cred că ea este tot o fecioară pură şi nevinovată, în ciuda sejurului în patul tău, şuieră Estelle.

- Ah, dar după ce mă vor vedea pe mine, crezi că asta vor crede şi ceilalţi? o provocă el.

Urmă o tăcere scurtă; răstimp în care madam

Winwood își recompuse gîndurile împrăștiate, pentru un contraatac.

- Răspunsul meu este tot nu și am sprijinul tatălui ei, care-mi susține decizia.

- *Au contraire, madame,* am binecuvîntarea lui William! sublinie el.

- De ce ar face una ca asta? îl întrebă ea revoltată.

- Probabil ca să-și ferească fiica de un scandal. O căsătorie onorabilă este de preferat riscului de a da naștere unui bastard.

Estelle făcu un semn evaziv, căutînd să alunge această perspectivă oarecum secundară.

- Am o mulțime de băuturi avortive, așa că nu-ți imagina că poți să o prinzi în capcană cu asta.

Se ajunsese într-un impas. Fiecare riposta prompt. Ea se gîndi să-i alunge din minte ideea că William l-ar susține împotriva ei.

- William are doar impresia că soarele răsare din direcția ta, dar te asigur că influența mea asupra lui este cu mult mai mare decît a ta. Îmi va da votul mie și atunci răspunsul este nu. Pasiunea lui mi-a ucis fiica și el nu și-a iertat asta niciodată. Eu îl conduc pe William prin chiar vinovăția lui! Estelle decise să-i dea lovitura de grație. Ești un bărbat foarte îndrăzneț, dacă te pui cu mine, tinere lord de Burgh. Vrăjile mele și blestemele mele sînt atît de puternice încît îi fac să tremure chiar și pe cei înțelepți. Acum ea îl privea triumfătoare, în glorie deplină.

Și ochii lui o ardeau. Apoi, cu mișcări lente, dar sigure, el scoase pumnalul din teacă, punîndu-l pe masă între ei, după care își prezentă ultimatumul. Pe un ton echilibrat îi spuse:

- Madam, eu nu cunosc teama și superstițiile. Totuși, pot face și eu niște vrăji. Dacă îmi refuzi această căsătorie,

voi avea grijă să dispari fără urmă de pe faţa pămîntului.

Cum se priveau reciproc, ea înţelese că-şi găsise naşul. Recunoscu fără tăgadă că era un bărbat minunat şi, Doamne, nu existau prea mulţi ca el. Pentru ea era o experienţă unică să întîlnească un mascul care nu se temea de puterile ei oculte. Văzuse că William a fost înţelept cînd s-a aliat cu un bărbat atît de puternic fizic şi hotărît. Era mai bine să-l aibă aliat, decît inamic, iar o femeie înţeleaptă ar fi procedat la fel, în avantajul ei. Mintea ei agilă avansă şi abordă o altă tactică – a compromisului. Aşa ar fi putut face oricînd un pas înapoi, dacă i se oferea ocazia. Estelle întrerupse tăcerea apăsătoare.

- O logodnă, anunţă ea, iar Falcon recunoscu dimensiunea uriaşă a sacrificiului ei.

- O logodnă, acceptă el deloc încîntat.

Capitolul 6

Din pricina plecării iminente a lui William, acesta întocmi rapid un contract de logodnă, supravegheat îndeaproape de madam Estelle şi de de Burgh. Cînd cele trei părţi s-au considerat satisfăcute, veni rîndul lui Jasmine să fie chemată, aproape ca un gînd tardiv.

Cînd valetul o chemă la tatăl său, Jasmine crezu că trebuia să-şi ia rămas bun de la el. Ştia că i se pregătise corabia care-l va duce în Franţa, loc unde urmau să aibă loc evenimente menite să schimbe vieţile tuturor într-un fel sau altul. Cînd intră în birou, aici îi găsi deja pe de Burgh şi pe bunica ei.

Primul care îi remară prezenţa a fost de Burgh. Urmărind-o cum ezită să intre, el îi admiră frumuseţea răvăşitoare. Sorbi fiecare detaliu al siluetei ei perfecte, înrămată de cadrul uşii. Purta o rochie de mătase azurie, cu panglici argintii şi broderii. Era la fel de frumoasă ca o păpuşă de pe torturile pe care le văzuse în viaţa lui la ceremoniile de nuntă. Recunoscu sincer că era fermecat de ea. Oftă mulţumit, dar totodată uşurat că acest premiu era al lui.

William îşi drese vocea, întinse o mînă spre ea şi o invită să se apropie.

- Eu...adică noi – se uită spre madam Estelle, ca să-şi adune curajul – am decis să te logodim cu Falcon de Burgh.

Jasmine începu să rîdă. Pentru Falcon rîsul ei răsuna ca nişte clopoţei de argint. Bunica o privi dojenitor şi-i zise:

- Tatăl tău vorbeşte serios, Jasmine. Contractul a fost semnat.

Mintea Jasminei funcţiona ca argintul viu. Calculă imediat că surorile ei refuzaseră cererea bărbatului şi că, agăţîndu-se de orice fir care l-ar uni pe ambiţiosul de Burgh cu familia regală, ea fusese ultima lui alegere. Făcu ochii mari şi spuse cu surprindere:

- Nici nu ştiam că Messieur de Burgh este conte.

- Nu sînt, interveni de Burgh înţepat.

- Atunci baron, sau lord? ceru ea să afle.

- Sînt cavaler, domnişoară, zise el aproape roşind.

- Cavaler? repetă ea persiflant. Un cavaler care se crede *nebun* , sau mai degrabă *turn,* comentă ea, referindu-se la mişcările unei partide de şah pe care îşi închipuia că o joacă. Domnule, dumneata mă confunzi cu un *pion,* însă te voi lămuri numaidecît. Se apropie de el arborînd o mină regală. Eu sînt descendentă a *regilor.* Sînt mai presus de visele dumitale, domnule. Am hotărît să refuz căsătoria în general şi în special să te refuz pe dumneata, spuse ea. Cu mult calm luă contractul de căsătorie de pe birou şi-l rupse în două, lăsîndu-i muţi pe ceilalţi trei oameni prezenţi în birou.

Tatăl ei era pur şi simplu consternat. Niciodată nu ar fi bănuit că în copila lui mocnea un asemenea amestec de încăpăţînare şi aroganţă.

- Estelle, ce a apucat-o? întrebă el dezarmat. Ai fi zis că ursitoarele i-au furat-o pe dulcea Jasmine, lăsînd în locul ei un copil nedorit.

Estelle cu greu reuşea să-şi ascundă admiraţia pentru protejata ei, iar acum îi era şi mai greu să născocească o explicaţie, aşa că rămase mută, însă Jasmine continuă tirada:

- Motivul pentru care am o atare înclinaţie spre independenţă este acela că zi de zi m-am călit şi m-am ascuţit în bătălii pentru căutarea propriei mele identităţi în faţa bunicii mele care are o voinţă puternică.

Falcon de Burgh privea acum frumusețea delicată cu alți ochi. Ceea ce el bănuise că este o păpușă fragilă și drăgălașă, era o fecioară care avea curaj cît zece cavaleri încăpățînați la un loc! Acest fapt îi ațîța și mai mult apetitul. Deocamdată nu devenise femeie, era doar o fetișcană.

Pielea ei mătăsoasă, de culoarea fildeșului, părul căzîndu-i în cascade pe umeri. Era frumoasă, inocentă, pură, virginală. Era mai frumoasă decît multe femei. Avea trupul ca o floare, ochii limpezi și calzi, buzele apetisante, obrajii îmbujorați și sînii voluptuoși.

Calitățile ei l-au făcut să-și imagineze că o poate domina. Dorea să fie dominator și protector, în același timp. Acum ceva irezistibil se adăugase. Între ei plutea o tensiune sexuală copleșitoare. Simplul fapt că o privea era pentru el un afrodiziac.

- Stai! ordonă el pe un ton care impunea supunere. Ea se întoarse și-l privi condescendent. Îi văzu mîinile puternice, pline de cicatrici. Vocea lui funcționase ca un bici. Domnișoară, cu mine poți fi impertinentă, fără să te temi de pedeapsă, dar nu-ți pot permite să fii insolentă cu tatăl tău. Cere-i iertare!

Se priveau înmărmuriți, trimițîndu-și săgeți provocatoare. Ea deveni regina de gheață, care-l privea cu răceală calculată . El continuă să se uite în ochii ei și în cele din urmă o auzi spunînd încet:

- Te rog să mă ierți, tată.

Imediat, pînă ca ea să apuce să mai facă vreun pas spre ușă, de Burgh îi zise Estellei:

- Ia-o de-o parte și explică-i cum stau lucrurile. Explică-i că a trecut vremea cînd hotărăște ea. De acum încolo, eu voi face asta.

Estelle o împinse ușor pe Jasmine, îndepărtînd-o de compania bărbaților, înainte să-i facă de rușine pe toți.

Jasmine deschise gura să mai spună ceva, dar nu reuşi, fiindcă pe chipul bunicii sale citi fatalitatea. Dintr-o dată realiză că materialul din care era ţesută viaţa ei urma să se schimbe. Decizia nu-i mai aparţinea, deşi nu dorea să renunţe la acest privilegiu. Estelle spuse precaută:

- Logodna nu înseamnă nuntă. Circumstanţele se schimbă, cum a fost azi. Singurul lucru constant în viaţă este schimbarea. Viaţa însăşi nu este o linie dreaptă, ci un cerc sau o roată. Roata vieţii se învîrte constant, iar noi trecem de la exaltare la disperare, apoi la exaltare iar. Totul trece. Roata se învîrte. Viaţa merge înainte.

Deşi Jasmine absorbea înţelepciunea cuvintelor, ea protestă.

- Dar am dorit din toată inima să ajung la curte!

Madam Winwood îşi feri privirea vicleană.

- Atunci trebuie să negociezi pentru asta. Dacă te doreşte îndeajuns, va accepta orice doreşti. Oricum va trebui întocmit un alt contract, fiindcă pe primul l-ai rupt.

Rămas singur cu de Burgh, William îi explică:

- A fost foarte răsfăţată şi alintată. Mă tem că nu va fi soţia cea mai bună.

- Ocupă un loc special în inima ta, spuse Falcon zîmbitor. Să nu te temi, şi eu ştiu să răsfăţ, milord, deşi înfăţişarea mea poate nu arată asta.

William răsuflă uşurat şi turnă puţină bere în carafe, ca să le fie aşteptarea mai plăcută pînă la revenirea doamnelor.

- Baronii din nord au primit veştile despre faptul că regele Richard a fost rănit, iar unii ar putea veni degrabă chiar pînă la Salisbury. Să le spui că nu am putut aştepta, dar asigură-i de ospitalitatea mea.

- Aşa voi face, William, mergi liniştit, iar dacă vor veni prea mulţi, voi asigura liniştea lor, chiar dacă unii ar fi adversari.

Se deschise uşa şi intrară cele două femei. Jasmine nu părea deloc supusă, ci mai degrabă păşea ca un general la tratative. Îi privi pe rînd şi spuse foarte hotărît:

- V-aţi gîndit că va fi o conspiraţie în trei, dar dacă nu voi fi partener egal cu voi, atunci voi refuza jocul. Lăsă cîteva secunde, pentru efectul cuvintelor, apoi îl alese pe cel mai slab membru al trio-ului, căruia i se adresă:

- Tată, eu nu am proprietăţi. Vreau propria mea moşie, de care, dacă se va ajunge la măritiş, soţul meu să nu se poată atinge.

William se simţea vinovat că nu trecuse nici o proprietate pe numele copilului său născut din dragoste, aşa că se conformă.

- Vei avea Marlborough şi Foxfield, proprietăţi învecinate; fiecare are cîte un conac şi un sătuc.

Ea făcu ochii mari de mulţumire şi apreciere, iar asta o făcu să apeleze la Estelle.

- Bunico, te voi ruga să-mi împărtăşeşti toate ritualurile secrete de la care am fost exclusă. Am nevoie de puterea ta.

Bătrîna închise ochii, gîndind. Intenţionase să-i dezvăluie Jasminei toate secretele înainte de a părăsi acest pămînt. Jasmine îl abordă acum pe Falcon de Burgh. Toţi ceilalţi consimţiseră la doleanţele ei, aşa că, dacă o va refuza, el va părea lipsit de inimă şi generozitate. Surîse cînd îl privi, fiindcă ştia că bătălia aceasta va fi a ei.

- Sînt de acord cu logodna, dacă va fi una *de durată* şi dacă-mi vei permite să ocup un loc dorit la curte. Acum ţinea capul sus şi îl înfrunta, cu bărbia în vînt, provocîndu-l.

El îşi ridică braţele acelea uriaşe, pline de cicatrici, într-un gest ce se dorea mărinimos.

- Te las să alegi, milady – o logodnă de durată sau curtea.

Ea făcea spume de furie, fiindcă acum mingea era în terenul ei. Ar fi părut arţăgoasă, dacă ar fi insistat că le alege pe amîndouă.

- Curtea, zise ea cu hotărîre, privindu-i zîmbetul satisfăcut.

Nu urmă nici un inel de logodnă, nici sărutări, dar documentele au fost semnate şi sigilate cu pecetea lui, pe care trona un uriaş şoim. Cînd ieşi din cameră, ea jură:

- Vei regreta că m-ai ales, de Burgh. Privirea lui se îmblînzi exact cînd ridică provocarea lansată de ea.

A doua zi Falcon de Burgh nu se simţi chiar în largul său, cînd o pereche de ochi îl priveau cu reproş. Ela era îmbufnată şi se uita la el pe furiş, în timp ce Isobel îl privi lung, după care îşi feri privirea definitiv. Slavă cerului că trebuia să-şi îndrepte atenţia în alte părţi ale vastului domeniu Salisbury.

De Burgh avu grijă ca oamenii săi să-şi inspecteze bine armele şi zalele armurilor. Totul trebuia dres, gresat, şters de rugină, apoi lustruit. Fierarii ţineau cuptoarele aprinse zi şi noapte, pentru ca toţi caii să fie re-potcoviţi.

De Burgh muncea cot la cot cu cavalerii lui, ştiind că asta îi însufleţea. Era la bustul gol, din cauza căldurii de la forjă şi chiar atunci s-au apropiat de el doi ţărani revoltaţi, care solicitau sprijinul contelui de Salisbury. Cum el îi ţinea locul, încercă să înţeleagă ceva din gesturile lor disperate şi din strigătele sălbatice.

- Calmaţi-vă acum, îi avertiză el. Vorbiţi pe rînd. Îi făcu semn primului bărbat să vorbească.

- Oameni înarmaţi...o sută...calcă peste recolte...ne distrug furajele. Nu sînt oamenii lui Salisbury. Să fie ai dumneavoastră, milord?

- La naiba cu recoltele! strigă cel de-al doilea sătean, roşu la faţă de mînie. Mi-au violat fata....

De Burgh nu mai ascultă nimic. Încălecă pe buiestrul său

şi porni în direcţia indicată de ţărani. Falcon trecu prin sat ca vîntul, pînă ajunse pe cîmpurile cu grîu, napi şi orz. Coborî exact lîngă nişte corturi ridicate în mijlocul holdelor. Auzi ţipătul unei femei căzută la pămînt şi văzu un cavaler năpustindu-se sălbatic asupra ei, ca să-şi potolească poftele trupeşti.

Deşi era neînarmat, lui de Burgh orice îi servea drept armă atunci cînd era înfuriat peste măsură. Apucă o cazma de la un ţăran din apropiere şi se repezi fără milă la violator. Îl lovi atît de rapid, încît îl decapită dintr-o singură lovitură. Sîngele ţîşni ca o arteziană, înroşind chipul alb de spaimă al fetei.

Chiar cînd se întoarse, văzu doi cavaleri alergînd spre el cu săbiile pregătite, gata să-l răpună pe sălbaticul gol pe jumătate, care tocmai ucisese un camarad de-al lor.

De Burgh remarcă accentul lor nordic exact cînd îşi înfipse cotul în gîtul primului bărbat, smulgîndu-i simultan sabia. Ameninţîndu-l pe cel de-al doilea, le strigă:

- Jos armele, ticăloşilor. Eu dau ordine la Salisbury. Cavalerul ezită să-şi continue atacul, aşa că de Burgh întrebă dur: unde este conducătorul vostru?

- La castel, zise cavalerul printre dinţi, bucuros să-i paseze contelui de Chester misiunea de a se ocupa de nebunul dezbrăcat, care lupta şi ucidea ca Diavolul însuşi. Tocmai cînd încăleca, din spatele lui veneau cîţiva oameni de-ai lui Salisbury. Le ordonă: curăţaţi de *invadatori* cîmpurile acestea cultivate.

Jasmine şi Estelle, care nu s-au simţit deloc confortabil la Salisbury, constatau acum că atmosfera nu era potrivită unei vizite prelungite. Madam Winwood o găsi pe nepoata sa făcîndu-şi bagajele.

- În dimineaţa aceasta plecăm acasă, zise Jasmine hotărîtă.

- O să-l înfurii pe de Burgh, dacă nu-i ceri permisiunea, o avertiză Estelle.

- Nu-mi pasă cîtuşi de puţin de mînia lui de Burgh, zise ea furioasă, dar Estelle ştia că minte. Intenţionat şi-a ales momentul cînd el era ocupat şi nu putea şti de plecarea lor, decît după ce o descoperea.

- Cu limba dulce şi bunătate poţi trece un elefant prin urechea acului, îi aminti Estelle.

- Proverb persan, fără îndoială. Bunico, nu-mi vorbi de bunătate. Am învăţat că acei ce sînt prea delicaţi sînt mîncaţi de vii pe lumea aceasta, înainte să apuce să-şi făurească o carapace de oţel!

- O să dai de necaz; recunosc calea pe care eşti, o preveni Estelle.

Jasmine îşi dădu capul pe spate.

- Ce nu mă omoară, mă face mai puternică! Te rog, să nu pierdem toată ziua cu proverbe. Doamne, se aud copite de cai. Se repezi la fereastră şi privi în jos. Nu este de Burgh, zise uşurată.

Estelle privi şi ea peste umărul fetei.

- Să văd dacă recunosc armura....ha! Este Chester. Trebuia să-mi dau seama că baronul cel mai bogat din Anglia va fi în primul rînd, ca să vadă din ce parte bate vîntul. Ei bine, de la mine nu va scoate nimic. Păcat că nu am plecat acum o oră.

- Vom pleca acum. Ela şi Isobel vor fi ocupate să-l distreze pe conte.

Ranulf de Blundeville, conte de Chester, era înalt, slab, deşirat, cu părul lung şi negru şi ochi adînciţi în orbite. Era pregătit de regele Henry al II-lea ca manieră de administrare, iar măritul rege îl recompensase suficient.

Cînd fiul lui Henry, Geoffrey a fost ucis într-un turnir, văduva sa, Constance de Britania i-a fost dăruită lui Ranulf,

care urma să guverneze în Britania exact aşa cum dorea regele Henry. Constance detesta mariajul şi doar Dumnezeu ştia ce se petrecea în intimitatea cuplului, dar cînd regele Henry al II-lea a murit, ea a obţinut divorţul de contele de Chester, care s-a întors în Anglia şi a devenit un nobil de elită. Era putred de bogat şi în ţară cuvîntul său avea mare greutate.

Madam Estelle Winwood şi Jasmine au coborît în holul mare, după ce lui Chester i s-a spus că William de Salisbury plecase deja spre Normandia. Chester era însoţit de valetul său şi de doi cavaleri, iar Ela servea bărbaţilor băuturi răcoritoare. Chester o recunoscu pe Estelle şi o salută destul de distant:

- Madame Winwood, sînt sigur că îmi veţi putea oferi toate informaţiile de care am nevoie.

- De Blundevile, nu-i aşa? i se adresă ea, omiţîndu-i titlul, fapt care ştia că-l va irita. Tocmai ne pregăteam să revenim la castelul Winwood; din păcate m-ai găsit într-un moment nepotrivit. Astfel îl reduse la tăcere. El remarcă fata frumoasă care avea în mînă o colivie cu o vrabie. Se gîndi că toate femeile din această casă sînt deosebit de frumoase, cu excepţia hodoroagei, evident.

Chester nu era un bărbat vorbăreţ, dar acum îi spuse Jasminei:

- Oamenii mei vă vor escorta, doamnelor.

Ela îl compară pe acest mare conte cu Falcon de Burgh. Avea obrajii ciupiţi de vărsat de vînt, iar barba crescută pentru a-i ascunde urîţenia nu-şi atingea scopul. Deşi era foarte avut, purta o armură simplă, peste o haină verde, iar Ela se aplecă uşor, pentru a-şi ascunde sînii. După ce îl visase pe mult prea înzestratul de Burgh încălzindu-i patul, nu-i surîdea ideea că acest Chester ar putea să o placă, oricît de bogat era el. Isobel intenţiona să trimită servitorii să pregătească baia pentru oaspeţii lor, cînd de Burgh intră în hol.

Se curăţase de sînge la jgheabul cailor, apoi se îmbrăcase cu vestonul de piele înainte să dea ochii cu Chester. Reuşise să se şi calmeze, sau cel puţin aşa credea el.

Cînd îl văzu Jasmine simţi cum inima începe să-i bată sălbatic, aşa că se apropie de Chester, căutînd parcă protecţie. Pentru a explica prezenţa bagajelor pe care le cărau servitorii, ea îi spuse răspicat lui de Burgh:

- Eu mă întorc la Winwood Keep. Contele de Chester ne-a oferit o escortă sigură.

De Burgh îi mătură cu privirea pe toţi cei prezenţi.

- Nu prea cred, zise el scurt. Cavalerii cărora li se permite să violeze femei din sat nu sînt o escortă sigură pentru viitoarea *mea* soţie. Domniţă, retrage-te în camera ta, adăugă el pe un ton autoritar.

Jasmine amuţi auzind refuzul lui hotărît, iar el deja se întorsese cu faţa spre Chester. Contele simţi autoritatea debordantă şi înţelese numaidecît aluzia la faptul că de Burgh urma să fie ginerele lui Salisbury, însă primi ca o palmă insulta adusă cavalerilor săi. Probabil acest tînăr cutezător nu ştia cui se adresează.

- Sînt Ranulf de Blundeville, conte de Chester.

- Ştiu. De aceea nu-mi vine să cred ce am văzut că fac oamenii dumitale. Sînt Falcon de Burgh şi eu răspund de Salisbury pînă la întoarcerea lui William.

Chester făcu un semn evaziv.

- Dacă vreunul din cavalerii mei s-a jucat cu o fătucă, va fi pedepsit. Nu cred că aceasta e o ofensă capitală.

- Milord, nu mai e nevoie să-l pedepsiţi, e deja mort. I-am luat capul pentru viol.

Chester asculta şi nu-i venea să creadă. Să ordone oare oamenilor săi să-l aresteze pe tînărul impertinent?

Falcon vorbi din nou:

- Oamenii mei îi ajută pe ai domniei tale să-şi ridice tabăra mai departe de cîmpuri, ca să nu distrugă recoltele din primăvară.

Ceva declanşă un declic în memoria lui Chester. Precis acesta era nepotul lui Hubert de Burgh, cel care şi-a cîştigat reputaţia de a fi conducătorul cel mai iscusit şi stăpîn pe sine, acela care loveşte cu o furie atît de nemiloasă încît de multe ori era supranumit "Sceptrul Furiei Domnului"

Cei doi bărbaţi se înfruntau acum. Fiecare în parte recunoştea că tocmai şi-a făcut un duşman de moarte. Ambii jubilau şi anticipau cu o brutalitate exacerbată violenţele pe care aveau să şi le aplice cîndva, în viitor. Totuşi, acum nu venise momentul. Chester înghiţi insultele.

- Bărbaţii au nevoie de un conducător puternic în bătălii, le plac glumele nesărate, beau pahar după pahar, aşa că trebuie legaţi în lanţuri ca nişte cîini sălbatici ce sînt şi bătuţi atunci cînd calcă greşit. Pentru Chester fusese un discurs extrem de înflorat, dar el trecu drept scuză pentru acţiunile oamenilor lui, precum şi ca acceptare a execuţiei lui de Burgh.

Falcon se concentră din nou asupra Jasminei, iar aceasta, fără a scoate un cuvînt, execută întocmai ordinul exprimat mai devreme, plecînd spre camera ei.

Ranulf de Blundeville fusese foarte afectat la primirea veştii că Richard, Inimă de Leu a fost rănit. Refuzase să accepte asta pînă ce informatorii lui îl anunţară că mama lui Richard, Eleanor de Aquitania plecase spre Normandia chiar în ziua cînd primise vestea. Era destul de bătrînă şi nu s-ar fi încumetat la o asemenea călătorie, decît dacă exista posibilitatea ca tînărul rege să moară.

Existau doi moştenitori ai tronului. Unul era prietenul său apropiat, John; celălalt era fiul fostei sale soţii, tînărul Arthur. Cum între Ranulf şi Constance de Britania nu

existase fărîmă de iubire, el era capabil să facă orice pentru ca ea să nu devină niciodată mama unui rege.

Constance avea să regrete că nu l-a lăsat pe fiul său să vină niciodată în Anglia, fiindcă acest detaliu stătea clar împotriva lui. În privinţa lui Ranulf, John era o alegere excelentă. Chester regreta că a plecat din nord dintr-un singur motiv. În clipa cînd se întorcea cu spatele, ceilalţi baroni hulpavi aveau să înhaţe cîteva părţi din ce i s-ar fi cuvenit lui, mai ales cum în Anglia nu exista încă un cap încoronat. Totuşi, acum că se afla în Salisbury, se decise. Îi spuse lui Falcon de Burgh:

- Îmi voi trimite oamenii acasă, dar eu îmi voi continua drumul spre Normandia. Ştii cumva în ce stare se află Richard?

Estelle îşi ţinu gura închisă. John va deveni rege, iar acest bărbat din faţa ei urma să capete şi mai multă putere.

De Burgh, care dorea să scape de el cît mai repede, dădu din cap negativ, adăugînd:

- William Marshal păzeşte trezoreria, aşadar toţi nobilii importanţi sînt acolo, în caz că va fi nevoie de o decizie pentru viitorul Angliei.

De Burgh îi citise gîndurile, iar Chester adăugă ca pentru sine: asta se va întîmpla cînd o să ajung eu.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţa devreme sosi un mesaj despre moartea regelui Richard, exact cum a prezis Estelle că se va întîmpla.

Jasmine auzi o bătaie uşoară în uşă, iar cînd deschise, se trezi cu impozantul de Burgh în prag.

- Pot să intru? întrebă el calm, nefiind practic invitat. Ea ezită, apoi îi făcu loc să intre. Pot să mă aşez? întrebă politicos, apoi se aşeză.

- Nu! ţipă ea. El sări de pe scaun ca ars, speriat de reacţia ei. Atunci ea se repezi şi ridică de pe scaun un ghemotoc. Este Quill, explică parcă scuzîndu-se. Era cît pe ce să-l striveşti.

El o privi ca pe o femeie nebună.

- Un arici? zise pe un ton ironic. E tot o creatură pe care o foloseşti pentru abracadabrismele tale? O întrebă, pregătit să impună oarecare restricţii pentru vrăjile ei.

- Nu. Este un animal de casă. Sînt doar logodită cu tine şi deja nu am voie să ţin animale de casă? întrebă ea cu dispreţ.

Destul de iritat de faptul că a fost pus într-o situaţie delicată, replică:

- Sigur că poţi avea animale de casă, doar că Prick al tău nu va avea prea multe zile, dacă-l laşi pe scaune.

Jasmine roşi stînjenită.

- Se numeşte Quill, domnule. Doreşti ceva anume ?

- Ştiu că doreşti să te întorci la Winwood Keep, dar nu cred că este un loc sigur pentru două femei singure acum,

cînd am primit veşti că Anglia nu mai are rege.

- Aşadar, este oficial faptul că Richard a murit? Ştii, milord de Burgh, bunica mea a văzut acest lucru în viitor. Acum ai dovada că previziunile ei sînt reale. John va fi încoronat rege.

- Nu am nici o dovadă în acest sens. Oricum nu pun preţ pe profeţiile doamnei Winwood, să ştii. Regele Richard a fost rănit grav – pur şi simplu, comentă el sec. Ea nu-i oferise nici o motivaţie pentru întoarcerea acasă, iar el deveni brusc suspicios, cînd văzu bagajele pregătite. Atunci ne-am înţeles? Veţi rămîne la Salisbury pentru moment?

- Nu, răspunse ea răspicat. Chiar trebuie să stau aici?

- Aceasta este dorinţa mea, răspunse.

Ea se întoarse cu spatele, furioasă. El o măsură din cap pînă-n picioare, admirîndu-i forma de inimă a fundului. Imediat se simţi excitat. Tînjea să o atingă.

- Dacă John va fi încoronat, atunci soţia lui, Avisa va deveni regină, zise ea şi se întoarse cu faţa. Vreau să o vizitez pe Avisa la Cirencester. Înţeleg că e foarte departe de aici, dar vreau să fiu prima care se va alătura reginei la curte.

El cumpăni; Cirencester era la vreo patru mile distanţă, doar că pentru o tînără care a călătorit atît de puţin în viaţa ei, locul părea mult mai îndepărtat.

- John nu este moştenitorul tronului, iar Avisa nu este regină. Modul tău de gîndire este total ilogic, tipic feminin.

- Dar Estelle....

- Este o boşoroagă ramolită, care ţi-a îmbuibat capul cu prostii şi nimicuri, încheie el.

Ea ridică mîna, încercînd să alunge cuvintele dure, însă el o prinse de încheietură şi o ţinu aşa, cîteva clipe.

- Dă-mi drumul, şopti ea.

- Să ştii că nu obţii nimic de la un bărbat dacă-l loveşti, zise el rîzînd.

- Nu vreau nimic de la tine! strigă ea.

- Ciudat. Acum cîteva clipe voiai să te duc la Avisa, la Cirencester. Ce-mi oferi dacă te las să mergi acolo? zise el ridicînd o sprînceană.

- Ce vrei? Deja începuse să respire zgomotos, fiind agitată, iar el privea fascinat cum sînii ei apetisanți se ridică, apoi coboară sacadat.

- Vreau să-mi înmoi degetul în bolul tău cu miere.

Ea tresări; el rînji satisfăcut. Îi dădu drumul la mînă, iar ea începu să frece locul dureros, făcînd cîțiva pași înapoi în timp ce-l privea cu teamă.

- Vei învăța că nu-mi place obrăznicia, mai ales cînd e vorba de soția mea.

- Visezi, de Burgh! Încă nu sînt soția ta.

- Să nu mai folosești tonul acesta cu mine, domniță, fiindcă îmi displace. Cuvintele lui trosniră ca un bici, iar ea înțelese că a depășit măsura.

Își coborî privirea. Poate că era bun sfatul Estellei și trebuia să folosească vorba dulce pentru a obține ce dorea, mai ales că era hotărîtă să ajungă la Cirencester.

- Milord, începu ea, privindu-l pe sub gene. Dacă ai primi mesaje care să te informeze că John va deveni rege, atunci m-ai duce la Avisa?

Chiar cînd el era pe punctul de a ceda și de a accepta să-i îndeplinească dorința, ea forță nota și vorbi puțin cam prea fals:

- M-aș simți în deplină siguranță escortată de un om așa de puternic, domnule.

Atunci el explodă:

- Pe mine nu mă impresionează lingușeala, domniță, fiindcă acestea sînt arme de vrăjitoare. Sînt un om ocupat cît timp tatăl dumitale lipsește. Îți sugerez să-ți ocupi timpul învățînd cum se conduce o gospodărie. Conform tuturor

rapoartelor, nu ești de nici un folos. Ai face bine să le rogi pe surorile dumitale să-ți dea niște lecții. Falcon se depărtă, apoi ieși din cameră, mulțumit că a pus-o la punct pe vulpiță.

Cuvintele lui au lovit-o ca o palmă peste obraz, fiindcă fusese comparată defavorabil cu surorile ei. Ei bine, avea să-i arate ea! Nu va mai rămîne aici nici o zi, ba nu, nici măcar o oră. Dacă el nu voia să o conducă la Avisa, va găsi pe altcineva care o va face.

Așteptă ca de Burgh să se întoarcă la forja fierarului, apoi se duse la bunica ei în cameră.

- Estelle, am permisiunea să o vizitez pe lady Avisa, viitoarea regină Avisa, la Cirencester. Am toate bagajele făcute. Pregătește-te și tu degrabă. De Burgh ne dă un om de-al său ca să ne conducă. Draga mea, ai avut dreptate. Cîteva cuvinte meșteșugite au fost suficiente ca să-l pot face moale ca plastilina, minți ea.

Porni către grajduri și își alese dintre toți servitorii un puști de vreo șaisprezece ani, înalt, dar bine-clădit. El era în serviciul tatălui ei, nu al lui de Burgh, ceea ce-i convenea de minune.

- Ah, tu trebuie să fii tînărul pe care mi l-a recomandat de Burgh, zise ea nonșalantă.

- Eu, milady? întrebă băiatul roșind.

- Da, tu. Cum te numești?

- David, milady, spuse el, vădit emoționat de apropierea ei.

- Va trebui să ne escortezi pe mine și pe bunica mea pînă la Cirencester. După ce o să te ocupi de caii noștri, poți veni la castel să iei și bagajele. Avem caii și trăsura cu care am venit aici.

El dădu afirmativ din cap, știind cu ce cai și trăsură au venit ele de la Winwood Keep. Problema lui era însă că nu știa precis că el este numit să o ducă pe frumoasa lady Jasmine la Cirencester.

- Poate milord de Burgh nu s-a referit la mine, milady, zise el cu îndoială.

- Ba la tine s-a referit. Mi-a spus că eşti arătos şi binefăcut şi-mi amintesc perfect că a pomenit numele David. Ştie foarte bine cum se numesc toţi bărbaţii din slujba tatălui meu. Nu-i scapă nimic, David. Probabil că este foarte impresionat de tine şi de aceea te-a ales să ne însoţeşti.

- Mulţumesc, milady, este cu adevărat o mare onoare, de care sigur nu sînt demn, spuse el copleşit.

- Haide, zise ea, lasă modestia. Vreau să plecăm imediat.

Estelle era în curte, preocupată să dea ordine referitoare la încărcătura ei preţioasă şi cum trebuia repartizată pentru transport. Călătorea cu toate nimicurile magice şi cu caseta cu leacuri, poţiuni, ierburi şi elixiruri.

Jasmine era disperată să plece, aşa că încălecă pe calul ei alb şi porni pe cîmpia Salisbury. David o urmă, pe atelajul său, iar lui Estelle îi trebui ceva timp pînă ce i-a ajuns din urmă pe cei doi.

- Ai dat pe afară de nerăbdare să pleci, îi zise bătrîna cînd ajunse în sfîrşit alături de ea.

- Iartă-mă, bunico, a fost prea repede pentru tine.

- Nu la asta m-am referit, ştii bine. Ai plecat iute ca săgeata fiindcă ştiai că nu ai permisiunea să călătoreşti, aşa este?

- Estelle, ce te face să crezi asta? întrebă ea.

- De Burgh nu te-ar lăsa să călătoreşti cu o singură escortă, iar mai mult de atît, nu ţi l-ar fi ales pe tînărul acesta frumos ca însoţitor. E precum cîinele cu osul.

- Estelle, îţi jur că i-am cerut voie să plec la Cirencester.

Madam Winwood rîse cu poftă.

- Şi el a spus nu, nu-i aşa? Crezi că aşa ai scăpat de

el, dar te înşeli. Unul ca el e în stare să te urmărească pînă la capătul lumii.

Deja David înţelesese situaţia şi îi dădea dreptate doamneiWinwood. Totuşi era prins între ciocan şi nicovală. La Salisbury nu se mai putea întoarce, dar nici nu putea să le abandoneze pe doamne. Trebuia să-şi continue drumul pînă la destinaţie, rugîndu-se să nu i se mai pună în cîrcă şi alte evenimente pe parcurs.

Deja era transpirat la gîndul că de Burgh va fi foc şi pară cînd va descoperi că femeia lui plecase şi va porni în urma lor.

Ajungînd la Marlborough, pe marele drum roman care lega Londra de Bristol, soarele începea să apună. Estelle, cu simţul ei practic, decise că nu puteau merge mai departe. Existau hanuri pe drum şi îl trimise pe David la primul, ca să obţină cîte o cameră. Nu aveau bani, aşa că vor profita de puterea numelui Salisbury.

Hanul Mistreţul Alb era plin de fum şi arome îmbietoare. O mulţime de negustori, mercenari şi oameni simpli, precum şi hoţi se odihneau pe scaune, la mese. David era disperat să le asigure doamnelor o cameră, aşa că vorbi destul de tare către hangiu:

- Fata contelui de Salisbury doreşte o cameră pentru o noapte. Cuvintele lui au fost auzite şi de către alţi musafiri ai hanului, fiindcă toţi aveau acum urechile ciulite, atenţi la tot ce se vorbea.

Un bărbat le măsură pe femei din priviri, estimînd ce profit ar aduce ele în buzunarul său. Se strecură afară şi merse direct spre castelul Hagthorn, unde crudul şi rapacele notoriu Roger de Belamé plătea pentru orice informaţie care îi putea oferi avantajul să dobîndească şi el ceva din bunurile lumii care nu i se cuveneau.

Prima dată paznicul de la poartă nu-l primi pe bărbat,

ştiind că Belamé putea fi în toane proaste cînd era deranjat de la cină, apoi se lăsă convins de individ. Merse înăuntru şi plesni de invidie cînd îşi văzu tovarăşii ghiftuiţi, bînd pahar după pahar, iar el trebuia să stea la poartă, fiind de pază în această seară.

- Milord, e Ravener, cu o poveste despre fiica lui Salisbury care ar fi la hanul Mistreţul Alb. Cred că se înşeală. Ce naiba să caute ea prin locurile astea?

De Belamé puse paharul pe masă şi îşi şterse barba cu mîneca. Avea o privire diabolică.

- Se prea poate. Poate e pe drum spre Castlecombe, să-şi primească peşcheşul anual. Spune-i lui Ravener că vreau să vorbesc cu el.

Ravener începu să se calmeze pe măsură ce înainta spre proprietar.

- De unde ştii că e fata lui Salisbury? întrebă Belamé.

- Escorta ei a cerut o cameră pentru ea. Zicea că e pentru fata contelui de Salisbury.

- Cîţi sînt cu ea? întrebă Belamé.

- Doar doi...un bărbat şi o femeie.

Belamé păru mulţumit.

- Bine ai făcut că m-ai informat. Bea şi tu ceva vin, ca răsplată pentru deranj.

Ravener clipi mirat, adunîndu-şi curaj, apoi protestă:

- Milord, speram şi eu să capăt un bănuţ. Puteam să le fur caii, să-i vînd pe bani buni, dar am ales să bat drumul pînă aici la Hagthorn.

Belamé cîntări situaţia, apoi chemă omul de la poartă.

- Du-l în camera de oaspeţi, mormăi el.

Într-o clipă Ravener realiză ce înseamnă asta. Drace, trebuia să se fi mulţumit cu vinul. Acum avea să stea toată noaptea în beci, printre şobolani. Începu să se teamă. Poate că Belamé nu dorea martori pentru ce avea de gînd să facă. Ravener imploră:

- Nu scot nici o vorbă!

- Ai dreptul să taci...pe veci, mormăi sec Belamé. Deja în mintea lui se contura un plan. Ideea îi fusese inspirată de un alt baron, care comisese fapta deja. Ai nevoie de permisiunea regelui pentru a te însura cu o moştenitoare, dar cum deocamdată nu exista nici un rege, era nevoie doar de o căsătorie forţată, precum şi de consumarea ei pentru ca pămînturile să fie asigurate. Zorile urmau să-i aducă un premiu deosebit.

Cînd Falcon reveni la castel să ia cina, regreta deja că îi vorbise aspru Jasminei. Îi era dor de ea, iar la cină nu o văzuse. Momentele scurte cînd îi putea admira frumuseţea erau pentru el ca o sărbătoare. O va căuta în camera ei cînd se va retrage, informînd-o că poate pleca la Avisa, dacă John urma să fie încoronat rege.

Voia să-i vadă gura surîzătoare cînd îi va da vestea. Voia să sărute acea gură...Preţ de o oră savură momentele cînd va fi singur cu ea.

Falcon bătu scurt la uşă, dar nu i se deschise, şi atunci a crezut că doarme. Mai bătu o dată, apoi deschise larg uşa şi constată că încăperea era goală şi dispăruseră şi bagajele.

Merse la uşa interioară, ce dădea spre camera doamnei Winwood, dar şi aceasta era goală. Înjură de cîteva ori şi aruncă fotoliul pe jos. Ticăloasa bătrînă, dar şi cea tînără, plecaseră acasă, deşi el subliniase clar că voiajul putea să fie unul periculos.

Luna se ridicase pe cer cînd el intră în camerele cavalerilor. Luă trei dintre cei mai buni, precum şi trei ai lui Salisbury. Într-un sfert de oră erau gata şi porneau la drum.

Falcon de Burgh află că Jasmine nu a plecat spre Winwood Keep. Singura alternativă era şi cea mai tristă. În viaţa lui nu îndrăznise nimeni să-i desconsidere un ordin şi

nu gîndea că un asemenea gest de nesupunere va veni chiar din partea unei femei.

- A cutezat! zise el uimit. Pur şi simplu a făcut-o. Ştia că, atunci cînd va pune mîna pe ea, îi va trage o mamă de bătaie. Îmi cer scuze, băieţi, mormăi indignat. Mă tem că va trebui să pornim spre Cirencester.

Nu protestă nimeni, deşi aveau de mers călare mai bine de o zi şi o noapte, dar de Burgh era destul de înfuriat şi pentru ei. Necazul lor era că vor fi privaţi de o bere bună şi mîncare caldă, doar pentru toanele unei fetişcane. Îşi zise că se va spăla pe mîini şi o va abandona! Apoi recunoscu indignat că motivul pentru care era acum călare, după ea, deopotrivă revoltat şi nerăbdător, era faptul că o considera fata potrivită pentru el.

Capitolul 8

Era o dimineaţă ceţoasă de Mai. Jasmine şi Estelle s-au trezit, s-au spălat pe ochi, au mîncat repede şi s-au grăbit să-l trezească pe David, care din motive de siguranţă, dormise în preajma cailor.

Ceaţa se rostogolea în vălătuci deşi peste coline. Cînd mai aveau de parcurs vreo trei mile pînă la Marlborough, din spatele unor copaci au apărut patru bărbaţi înarmaţi care i-au oprit. David scoase iute cuţitul ca să apere doamnele, dar unul dintre cei patru a fost mai rapid şi l-a înjunghiat în spate.

Jasmine ţipă, iar cînd voia să descalcece şi să vadă ce face tînărul, văzu alţi bărbaţi care veneau spre ei la galop. Dădu pinteni calului şi porni, iar unul dintre urmăritori se luă după ea.

Era de Burgh, care o urma îndeaproape, înjurînd fiindcă nu ştia dacă ea îl recunoaştea sau nu, dar cînd se apropie de ea, Jasmine reuşi să-l lovească peste faţă cu biciuşca şi sîngele îi ţîşni din obraz. Pe obrazul lui bronzat avea să rămînă un semn permanent de la acest gest.

- Puneţi mîna pe ea! le ordonă el celor doi însoţitori.

Apoi se îndreptă în direcţia altor doi călăreţi, asupra cărora urma să-şi verse furia. Pe primul îl trecu prin sabia sa. Cu greu o trase din trupul omului, atît de violent fusese atacul. Pe cel de-al doilea reuşi să-l dea jos de pe cal şi îl imobiliză la pămînt întrebîndu-l în timp ce-i ţinea cutiţul la beregată:

- Cine?

Lama cuţitului apăsa ameninţător pe carotidă, aşa că bărbatul de-abia vorbi:

- Roger de Belamé...castelul Hagthorn, se bîlbîia el, temîndu-se cumplit pentru viața lui. În următoarele clipe nu mai simți nimic, fiindcă fatalitatea îi pregătise deja drumul spre eternitate. De Burgh se întoarse și o văzu pe Jasmine zbătîndu-se în mîinile celor doi cavaleri ai lui.

- Chiar e nevoie să mă țină doi tauri ca voi? întrebă ea.

- E nevoie de ei amîndoi să mă oprească să nu-ți fac un mare rău. Făcu semn spre trupul inert al lui David, ridicat acum de cavalerii lui Salisbury. A ajuns în halul ăsta apărîndu-te. Mai mult ca sigur rana îi va fi fatală.

Jasmine oftă.

- Bietul David, te rog, lasă-mă să-l ajut, a fost atît de viteaz. Falcon se simți sfîșiat de gelozie. Oare ce era între cei doi?

Estelle examină rana tînărului și îi zise lui de Burgh:

- Are nevoie urgentă să fie curățat și bandajat. Va trebui să stea liniștit cîteva ore, înainte să fie mutat.

- Îmi convine de minune, madam Winwood, zise Falcon făcîndu-și un plan. Tu ai grijă de băiat, pînă ce eu voi avea grijă de altcineva.

Cîteva clipe Jasmine resimți o teamă uriașă, dar văzu că este ignorată. Vedea că alta era problema care-i dădea bătăi de cap acum. Lăsă un om de-al lui să le ajute, iar el plecă îngîndurat.

Cei șase cavaleri se apropiau de castelul Hagthorn cu intenții serioase. Roger de Belamé și oamenii săi tocmai terminaseră masa de dimineață și erau în holul mare. Falcon de Burgh avea în mînă o sfoară groasă, la capătul căreia făcuse un lasou.

Fără preambul, intră, aruncă lasoul și-l prinse de gît pe Belamé. Patru cavaleri ai lui Falcon îi imobilizaseră pe oamenii tîlharului, iar în acest răstimp de Burgh ajutat de un

altul aruncă sfoara cu prada peste o bîrnă care susţinea un candelabru şi astfel îl spînzură pe Roger de Belamé chiar în faţa oamenilor săi. Oamenii stăteau şi-l priveau cum se zbate, iar în cele din urmă şi-a dat cu greu ultima suflare, vînăt la faţă.

Imediat oamenii decedatului şi-au mai potolit dorinţa de a reacţiona, iar fiecare dintre ei a înţeles lecţia că aceasta era răsplata pentru carnagiu şi violenţă.

După ce-i privi pe rînd pe fiecare, de Burgh zise:

- Numele meu este de Burgh. Am preluat castelul Hagthorn. Le comandă oamenilor săi: rămîneţi aici pînă ce mă întorc de la Cirencester. Faceţi şi voi puţină ordine pe aici. Aruncînd o privire dispreţuitoare spre bărbatul care se balansa în ştreang, adăugă: scăpaţi şi de gunoi.

Jasmine îl văzu pe de Burgh apropiindu-se. Stătea în şa ca un cuceritor. Călărea ca un centaur, iar ea îl simţea că o domină. Cînd ajunse destul de aproape de ea, încît să-i zărească semnul roşu lăsat de biciul ei pe obraz, simţi un amestec de teamă şi entuziasm.

El o ignoră şi vorbi cu Estelle.

- Băiatul mai trăieşte?

Ea dădu din cap afirmativ, apoi adăugă:

- Nu va supravieţui drumului înapoi spre Salisbury.

- Ce bine că ne aflăm mai aproape de Cirencester, declară el sec, conştient că femeile au pus la cale ceva, pentru a-şi atinge scopul. A decis şi că trebuie să improvizeze din crengi o brancardă trasă de cai pentru David.

Jasmine era copleşită de remuşcări, aşa că scoase din bagaje o pelerină, cu care îl acoperi pe rănit. Compasiunea de pe chipul ei îl făcu pe de Burgh să-i spună mai mult printre dinţi:

- Lasă-l domniţă, că şi aşa i-ai făcut destul rău.

Aşa că au pornit la drum spre nord, în tăcere, pînă ce de Burgh nu mai putu şi zise:

- Ţi-a trecut măcar prin minte ce puteai să păţeşti puţin mai devreme ?

- Am fost atacaţi de hoţi. David s-a sacrificat, ca să mă scape pe mine, apoi ai apărut tu.

- Eşti chiar atît de naivă? zise el, revoltat de ignoranţa ei. Premiul lor nu era o pereche de cai: captura lor era o mireasă răpită pentru baronul lor hulpav. Ei credeau că moşteneşti averea tatălui tău. Falcon o privi şi răsuci mai adînc cuţitul în rană: tu crezi că, atunci cînd ar fi descoperit că eşti *fără valoare*, ai fi scăpat mai uşor?

- Fără valoare? strigă ea înfuriată.

- Nepreţuită, se corectă el ironic. Jasmine observă ca întotdeauna, că Falcon de Burgh avea ultimul cuvînt.

Se apropiau de Cirencester, unde Avisa, contesă de Gloucester avea un conac impunător, aşa că grăbiră ritmul. Jasmine se ţinea aproape de el şi căuta momentul să-i dea o replică pentru remarca nemiloasă. Îl ajunse din urmă, dar cu o manevră delicată, el se depărtă, ignorînd-o, fapt care o înfurie şi mai mult. De Burgh era surprins cînd văzu oamenii lui Hubert de Burgh prin grajdurile contesei de Gloucester.

- Peter, ce faceţi aici? îl întrebă el pe valetul unchiului său.

- Adeseori venim aici, zise omul calm. Îi spun lordului de Burgh că aţi ajuns.

Falcon credea că unchiul său plecase acasă la Dorset, în Ţara Galilor, dar acum bănuia că s-a decis să treacă prin Gloucester în drum spre Hereford, domeniul lui. Falcon nu-i oferi mîna Jasminei cînd descălecă, răpindu-i ocazia de a-i refuza ajutorul.

Hugh apăru în prag şi îi ajută să-l ducă în casă pe David.

- Ce ai păţit la obraz? îl întrebă Hugh.

- O zgîrietură din dragoste, zise Falcon zîmbind.

Hugh aruncă o privire spre Jasmine, surîse larg şi comentă:

- Da, am auzit de nesăbuinţa ta. E incredibil de frumoasă.

- Cu ce treburi prin locurile astea? întrebă Falcon.

- Acelaşi lucru aş putea să te întreb şi eu, ocoli Hugh întrebarea. Se pare că aţi avut ceva necazuri pînă să ajungeţi aici.

- Nimic de care să nu mă pot ocupa.

Chiar în clipa aceea se auzi un glas melodios coborînd scările interioare.

- Hugh, iubitule, cred că avem musafiri. Vocea era a unei femei tinere, care îi întîmpină voioasă: vai de mine, se pare că am lăsat pisica printre porumbei.

Falcon îşi ascunse surprinderea cînd află că unchiul său era amantul contesei de Gloucester; totuşi Jasmine nu reuşi să-şi camufleze şocul. Era soţia lui John, cel ce va deveni rege; iar ea va deveni regină!

Hugh se simţi cam vinovat şi mărturisi:

- Slavă cerului că ne-a descoperit nepotul meu, Avisa. Să ţi-l prezint pe Falcon de Burgh.

Contesa, o femeie înaltă şi frumoasă, îl privi apreciativ pe tînărul de Burgh. Era trecută de treizeci de ani şi remarca uşor un bărbat bine-clădit. Întinse mîna graţios, iar el i-o sărută.

- Îmi face deosebită plăcere, înălţimea voastră. V-o prezint pe Jasmine, logodnica mea. Este mezina cumnatului dumneavoastră, William de Salisbury.

Avisa o îmbrăţişă cordial pe Jasmine, comentînd:

- Este o tînără excepţională.

- Iar dînsa este bunica ei, madam Estelle Winwood, continuă Falcon prezentările.

Avisa păru că o recunoaşte.

- Îmi amintesc de dumneavoastră, de cînd am făcut o vizită la Salisbury, cînd m-am căsătorit cu John. I se adresă apoi Jasminei: o țin minte pe mama ta. Era la fel de frumoasă cum ești tu acum.

Jasmine era deja mult prea emoționată, ca să mai poată vorbi. Se bucura la gîndul că Avisa o cunoștea pe mama sa, dar era și curioasă să afle mai multe despre această femeie, care urma să devină regina Angliei; cu toate acestea, o șoca infidelitatea acesteia. Se simțea stînjenită că deține acest secret, dar o îngrozea faptul că Avisa se amuza acum, cînd relația ei a fost deconspirată.

Avisa trimise o servitoare să pregătească o cameră pentru tînărul rănit. Estelle își luă caseta cu leacuri și urcă după oamenii care-l transportau pe David.

- Madam Winwood, vă imaginați că mi-ar prinde bine o prezicătoare. Poate la cină veți binevoi să-mi dezvăluiți viitorul, spuse Avisa.

Amîndoi bărbații de Burgh rîseră ironic la auzul acestei rugăminți. Avisa îl privi dur pe Hugh, mustrîndu-l pentru tupeul de a ironiza asemenea profeții.

Jasmine fusese destul ignorată.

- Înălțimea voastră, regele Richard a murit, iar John va fi încoronat rege. Veți fi regina Avisa a Angliei și am venit să vă rog să mă acceptați ca primă doamnă în suita dumneavoastră. Se lăsă tăcerea, iar Avisa îi aruncă o ocheadă lui Hubert de Burgh, în vreme ce Jasmine îl înfruntă cu privirea pe Falcon. Acesta comentă scurt:

- Richard e mort, restul sînt speculații ale binecunoscutului nostru "oracol". Făcu semn cu capul spre Estelle.

- Fascinant! declară Avisa. Vom diseca această posibilitate la cină. Ridică o valijoară a Jasminei. Haide, draga mea, să-ți găsim o cameră frumoasă.

Era mult mai înaltă decît Jasmine, iar Falcon le urmări

cum urcau scările. Jasmine venise să devină doamnă în suita reginei, dar acum însăşi regina îi acorda atenţie frumoasei sale logodnice.

Cînd se depărtară de bărbaţi, Jasmine se simţi obligată să ofere lămuriri suplimentare.

- Cînd bunica mea a văzut aceste lucruri în globul ei de cristal, atunci mi-am dorit din toată inima să devin doamnă în suita reginei. De Burgh mi-a interzis să vin la dumneavoastră la Cirencester, aşa că pur şi simplu am plecat. Din nefericire, David, escorta noastră, a fost atacat şi înjunghiat, apoi de Burgh ne-a prins din urmă şi de aici s-a declanşat iadul.

Avisa zîmbi înţelegătoare şi şopti:

- Toţi bărbaţii din neamul de Burgh seamănă cu Diavolul, nu-i aşa?

Jasmine făcu ochii mari şi mărturisi solemn:

- Îl urăsc. M-au logodit cu el împotriva voinţei mele

Avisa părea amuzată, dar nu arăta asta. Cît o invidia pe această tînără neprihănită, pentru experienţele pe care avea să le trăiască odată ce va intra pe mîinile şi buzele lui Falcon de Burgh.

- Milady, camera aceasta este minunată, exclamă Jasmine. De fapt, toată casa este încîntătoare. Din păcate Winwood Keep este un loc modest, iar castelul tatălui meu din Salisbury este mobilat sărăcăcios, în comparaţie cu acesta.

- Sînt sigură că doreşti să faci o baie şi să te odihneşti după o călătorie dificilă, zise Avisa. Dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să tragi de şnurul cu clopoţel, iar o servitoare îţi va aduce tot ce doreşti.

- Ah, nu am timp. Cu permisiunea dumneavoastră, milady, aş dori să o ajut pe Estelle să-l îngrijească pe David.

Îndată ce au rămas singuri cei doi bărbaţi de Burgh,

Hugh explică:

- Cu mulţi ani în urmă mi-am tot făcut socoteli ca Avisa să devină soţia mea. Cu toate acestea, ea era o partidă mult prea bună pentru unul ca mine – moştenitoarea contelui de Gloucester, cu proprietăţi imense la vest, pînă spre Glamorgan. Regele Henry a căsătorit-o cu fiul lui preferat, John. Ulterior, grijile lui financiare s-au încheiat, iar oamenii au renunţat la porecla lui de "John fără de ţară" Cînd John m-a făcut cancelarul său, am început să petrec tot mai mult timp în compania Avisei.

- Nu cumva îţi rişti gîtul, punîndu-i coarne lui John? Dumnezeule, ştii că mînia Plantageneţilor uneori depăşeşte pragul nebuniei, zise Falcon îngrijorat. Hugh ridică din umeri.

- Ştii ce porc este el – infidel chiar din noaptea nunţii. De la o vreme nici nu mai trece pe acasă. Deja ei duc vieţi separate, slavă Domnului. O iubesc; ce pot să spun?

- Mai exact, soţia ta, Beatrice, ce spune? îl întrebă nepotul său. Beatrice era fiica unui mare feudal şi lord din est, William de Warenne. Hugh răspunse parcă în apărare:

- Sînt un soţ bun pentru Beatrice. Este o femeie fericită şi am multă afecţiune să-i dăruiesc, dar aici e o altă poveste. Eu tot mai visez că într-o zi, nu ştiu cum, Avisa se va mărita cu mine. Gata, am spus-o, dar nu cumva să-ţi scape de pe buze, că vei pierde un testicul. Doar Dumnezeu ştie de ce iubim o femeie mai presus de orice. Tu însuţi ţi-ai ales copilul din dragoste al lui Salisbury, cînd ai fi putut avea o moştenitoare legitimă.

Falcon scoase un oftat, apoi îşi reveni.

- Hugh, ce se întîmplă dacă John va fi încoronat rege ?

Hugh îi mai turnă o carafă cu vin şi dădu din cap.

- Ştii că eu sînt pentru neamul Plantagenet. Aproape l-am venerat pe regele Henry, ca şi tine, cînd erai copil. Apoi

după moartea lui, mi s-a părut firesc să-l servesc pe Richard. Au trecut aproape zece ani...oare unde s-au dus? Nu-l doresc pe John ca rege al meu, aşa cum nu-l doresc mulţi. Îi ştiu prea bine mult prea multe greşeli – poate chiar mai multe decît s-ar cuveni, fiindcă o iubesc pe Avisa, dar rămîn omul dedicat familiei Plantagenet. La o adică, aş prefera ca John să-mi fie prieten, decît duşman.

Falcon goli paharul, apoi spuse:

- Păi neamul Plantagenet şi neamul de Burgh au multe în comun. De mai bine de un secol sîntem dependenţi de putere. Ne-am luptat pentru ea, am trădat în numele ei, am şantajat pentru ea, am riscat totul chiar şi tot nu ne ajunge.

- Amin, zise Hugh, punînd paharul pe masă.

- Merg să văd cum se simte băiatul, zise Falcon, deşi, după spusele lui Salisbury, bătrîna Winwood este expertă în medicină.

- Ai încredere în calităţile ei medicale, dar nu şi în vrăjile ei ? rîse Hugh.

- Nu am încredere în niciuna, zise Falcon, urcînd scările. Totuşi, mărturisesc un lucru: nu cred că blestemele m-ar ucide, dar otrăvurile ei da.

David zăcea întins pe pat, gol pînă la brîu. Rana îi fusese spălată, unsă cu alifii şi bandajată. Jasmine stătea la căpătîiul lui, ţinîndu-l de mînă.

De Burgh intră în cameră şi rămase cu ochii fixaţi pe scena înduioşătoare. Jasmine nici măcar nu se schimnbase de rochia pătată de sînge, ci venise imediat lîngă tînăr. Falcon o privi mustrător.

- Fă bine şi mergi în camera ta, domniţă, comandă el calm. Vei dori să-ţi primeneşti trupul şi hainele înainte să iei cina cu viitoarea regină, sînt sigur.

Lovită în plin de critica lui, Jasmine îi aruncă o

privire menită să-i pîrjolească obrajii, după care trecu pe lîngă el şi ieşi. Gîndul că David se va face bine o încuraja să nu se încăpăţîneze acum.

Cînd se privi în oglindă, în camera ei, Jasmine realiză că de Burgh avusese dreptate. Într-un mod pervers, ura faţă de el se acumula în ea. Alese intenţionat cea mai reuşită rochie pe care a adus-o cu ea. Era din catifea de culoarea bujorului. Îşi peria părul lung, de culoarea aurului şi chiar atunci intră de Burgh, după o scurtă bătaie în uşă. Cînd Avisa o instalase în cameră, aceasta i-a spus:"Toate femeile ar trebui să aibă un dormitor roz....e ca şi cînd te-ai afla în inima unui trandafir".

Jasmine arăta atît de bine, încît pentru o clipă gîndurile lui au luat-o razna, iar inima parcă i s-a oprit. Apoi îşi aminti scena de mai devreme şi întrebă:

- Ce este între tine şi acel David?

- Nimic! protestă ea vehement. Fiindcă e bărbat. *Urăsc* bărbaţii.

- Dar ce au bărbaţii ? întrebă Falcon, surprins de reacţia ei.

Cu bărbia ridicată, ea îşi puse mîinile în şold, apoi explică:

- În primul rînd, toţi bărbaţii sînt egoişti. Am primit destule informaţii despre cum se poartă bărbaţii, continuă ea privindu-l cu dispreţ. El o întrebă uluit:

- Ce ştii tu despre bărbaţi?

- Ştiu că sînt greu de mulţumit şi uşor de nemulţumit, răspunse ea imediat.

- Şi altceva? o provocă el, dar ea îl ignoră.

- Ştiu că ultimul vrea să fie primul, iar primul doreşte să fie ultimul.

El era furios, fiindcă vedea cîte lucruri ştia despre sex, de la Estelle.

- Continuă, o mai invită el.

- Am fost avertizată despre atracţia devastatoare a "ademenitorului ascuns" pe care-l au bărbaţii, încheie ea în glorie.

El o luă uşor de cot.

- Dă-mi drumul, spuse ea înfuriată.

- Niciodată, jură el.

Apropierea lui o făcu conştientă de accelerarea pulsului. Ştia că avea să urmeze un sărut. Acesta debută lent, lasciv, ca o atingere delicată, după care deveni insistent, acaparator şi se simţi lipită de trupul lui încordat. Ştia că acum el lua, nu oferea. Sărutarea lui era atît de pasională, încît o obligă să cedeze masculinităţii lui. Cînd îi dădu drumul brusc, ea simţi că se sufocă, iar picioarele cedau din încheieturi.

Dorea să o sărute demult şi nu înţelegea ce l-a oprit pînă atunci. Acum, cînd gustase din ea, simţea că tot nu-i ajunge. Era într-o toană rebelă, aşa că încercă pînă unde poate să meargă. Îi apucă uşor bărbia şi-i ridică faţa spre el. Se opri la cîţiva centimetri de gura ei şi-i zise:

- Domniţă, ori de cîte ori îmi vorbeşti, îmi provoci bărbăţia. Accentuă ultimul cuvînt lipind-o de el, ca să-i simtă erecţia. Sărutul acesta a avut menirea să te avertizeze ce se va întîmpla, dacă mai insişti.

Avînd gustul lui pe buze şi simţindu-i excitaţia lipită de abdomen, ea chiar că nu reuşi să ascundă teama care o cuprinsese. Era atît de aproape încît nici nu putea să nu-şi dezlipească ochii de la rana pe care i-o provocase, aşadar pe amîndoi îi topise neliniştea. El se mai domoli puţin.

- Revino-ţi şi te voi însoţi la cină.

- Nu voi lua cina cu tine, îl anunţă ea.

Pe chipul lui bronzat se profilă un muşchi zvîcnind tensionat. În clipa cînd el îi oferise un centimetru de spaţiu,

ea se îndepărtase cu un kilometru. Atunci o cuprinse de talie cu o mînă, iar cealaltă îşi croi încet drum spre linia provocatoare a decolteului.

- Aşa propui tu să ne retragem pentru somn? oricum, e prima dată cînd avem ocazia să rămînem singuri amîndoi. Şi eu aş opta pentru petrecerea nopţii într-un mod care să ne ajute să ne cunoaştem intim. Buzele lui şterseră uşor locul unde mai devreme s-au jucat degetele lui îndrăzneţe.

Ea îşi simţi gura uscată. Era clar că el îi interpreta cuvintele exact invers. Acum tot ce-şi dorea era ca el doar să o însoţească la cină.

- Îmi este foame, spuse ea cu timiditate.

- Dar nu de mîncare, şopti el gutural, îndepărtîndu-i o şuviţă aurie de la tîmple. Căuta în ochii ei orice fărîmă de dorinţă ascunsă, dar nu văzu decît refuz şi încăpăţînare. Îşi scoase vesta de piele şi se întinse pe pat. Dacă tot sîntem la adăpostul nopţii, ar fi bine să ne facem comozi. Ghetele mele, Jasmine, ordonă el destul de serios.

- Ticălos prost-crescut! strigă ea. Ridică-te de pe patul meu şi ieşi din camera mea. Ştii că sîntem aşteptaţi jos. Avisa a pregătit o cină specială. Am destul bun-simţ încît să nu-i ofensez ospitalitatea şi bunătatea. Jasmine căuta să se agaţe şi de un pai. Dacă nu cobor imediat, sînt sigură că Avisa va veni după mine.

El rîse.

- Naivitate revoltată...Trebuie să recunosc, joci teatru foarte bine. Jasmine, ştii la fel de bine ca mine că, dacă nu apărem la cină, toţi îşi vor da coate cu subînţeles, gîndindu-se că am acceptat invitaţia ta să mă culc cu tine.

- Invitaţia mea? zise ea, apoi amuţi de uimire.

Falcon se delecta enorm cînd o vedea aşa de stînjenită. Ridică o mînă, invitînd-o:

- Ce-ar fi să-ţi scoţi rochia asta drăguţă, ca să nu o şifonezi, apoi să vii pe pat, lîngă mine, iubito?

Lacrimi de revoltă i se adunau în ochi Jasminei.

- De Burgh, eşti mai ticălos decît Diavolul. Mă vei chinui pînă la moarte!

El rîse contrariat.

- Pentru Dumnezeu, Jasmine, nu mai fii aşa crispată. De ce mă condamni pentru cîteva glume nevinovate? Se ridică şi o trase la el în poală. Ea era extrem de furioasă, aşa că o sărută pe frunte, apoi pe vîrful nasului, şoptindu-i tandru: dacă tot fugi de mine, altcineva o să culeagă delicioasa fructă care este a mea. Judecata mea înţeleaptă îmi spune să mă bucur de tine acum. Totuşi eşti a mea, sîntem logodiţi şi nimeni nu s-ar aştepta ca un mire înfierbîntat ca mine să reziste pînă după nuntă.

La aceste cuvinte ea chiar se albi la faţă şi se retrase de pe genunchii lui.

- Milord, îţi promit că voi fi politicoasă şi liniştită, dacă mă însoţeşti la cină. Închise apoi ochii temătoare, mascîndu-şi repulsia. Ştiu că eşti un cavaler de onoare, care nu-şi încalcă jurămintele. Sînt absolut fără apărare în faţa ta şi te implor să te comporţi onorabil cu mine, avînd răbdare pînă după nuntă. Atunci ridică privirea, pentru a vedea efectul cuvintelor ei asupra lui.

- Eşti o mică vrăjitoare – zîmbi el ca un vulpoi – care ştie cum să învîrtească un bărbat pe degete!

Jasmine întinse vesta spre el, schiţînd un zîmbet care se dorea sincer.

- Vino, milord, poţi să mă conduci la cină.

Cina s-a desfăşurat într-o atmosferă intimă, într-un salonaş care personifica gustul Avisei. Mobilerul era elegant, dar nu masiv, masa era aranjată cu flori şi vinul s-a servit din cristaluri veneţiene. Calitatea bucatelor prevala, şi nu cantitatea, iar Jasmine realiză că era prima dată cînd participase la conversaţii inteligente între bărbaţi şi femei, în cadrul unei cine.

Atît de puţin se pricepea la istorie, politică, sau la lume în general, încît se mulţumi să asculte şi să absoarbă tot ce auzea şi vedea.

Hubert îi zise Avisei:

- Aşadar, există posibilitatea să devii regină a Angliei.

- Atunci cînd m-au căsătorit cu John, el a primit toate domeniile mele din Gloucester, proprietăţile, oamenii şi banii. Prin combinarea tuturor averilor mele din Ţara Galilor şi Anglia, el a devenit cel mai bogat nobil dintre cei de rangul lui. Eu, pe de altă parte, nu am primit nimic; nici bunătate, nici fidelitate, nici măcar un copil. Poate că în sfîrşit sînt pe cale să primesc şi eu o recompensă. Avisa căută o confirmare în privirea Jasminei.

După cîteva secunde de concentrare, Estelle spuse:

- Calităţile de excepţie ale *prinţului* John au fost trufia, aroganţa, voluptatea şi lăcomia. Calităţile de excepţie ale *regelui* John vor fi trufia, aroganţa, voluptatea şi lăcomia. Ca şi mai înainte, el îţi va aduce numai nefericire şi mîhnire.

Avisa zîmbi ca să încălzească atmosfera.

- Dintotdeauna am fost o pereche nepotrivită. Cred că nu m-a iertat niciodată pentru faptul că sînt mai înaltă decît el.

- El a fost mereu ciotul familiei, zise Falcon. Ceilalţi fii ai regelui Henry erau la fel de înalţi şi solizi ca el, dar în ciuda defectelor lui, John a fost întotdeauna preferatul lui Henry.

- Henry a fost un bărbat adevărat, vorbi Hubert. A fost cel mai bun rege al Angliei. După anarhia şi războiul civil din timpul domniei lui Stephen, Henry s-a luptat pentru o lege unică, un singur guvern şi unitate naţională timp de treizeci şi cinci de ani. Îţi dai seama că, înaintea lui Henry, dacă erai acuzat de o crimă, erai judecat şi condamnat fără prea multe dovezi de vinovăţie.

Jasmine, sesizînd provocările pe care tînărul cuplu şi le lansa reciproc.

- Aşadar, urmează să vă căsătoriţi?

- Sîntem doar logodiţi, zise Jasmine.

- Da, ne vom căsători, sublinie mîndru Falcon.

Avisa şi Estelle se priveau înţelegîndu-se muteşte.

- Femeile se căsătoresc gîndindu-se că îi vor schimba, dar ei nu se schimbă.

- Iar bărbaţii se însoară sperînd că femeile nu se vor schimba niciodată, dar ele se schimbă invariabil, completă Estelle.

- Cît de adevărat, zise Avisa rîzînd. Se ridică de la masă, iar mesenii o urmară imediat. Discret, servitorii începură să strîngă masa. A fost o plăcere să ne jucăm de-a ”ce-ar fi dacă”, numai că William Marshal, Hubert Walter, Arhiepiscop de Canterbury, precum şi tatăl tău, Jasmine, vor decide cine urmează la succesiune.

Capitolul 9

În Normandia tatăl Jasminei era cu adevărat un decident pe tema cine ar trebui să fie următorul rege. Îndemnați de contele de Chester, toți baronii englezi nu voiau să-l accepte pe Arthur ca rege. Acesta nu pusese niciodată piciorul pe pămînt englezesc, iar din cauza influenței mamei sale, nu era anglofon.

Regele Franței se comporta ca o pasăre de pradă, gata să înghită Normandia, Britania și posesiunile Angevine. Dacă-l încoronau pe Arthur, un puști de treisprezece ani, el ar fi atacat. Din acest motiv William Marshal și William de Salisbury îl preferau pe John ca nou rege. Fără excepții, baronii dominioanelor continentale erau în favoarea lui Arthur. Hubert Walter, bătrînul Arhiepiscop de Canterbury opta și el pentru Arthur, fiindcă îi displăcea John, din pricina faptelor sale abominabile.

Pentru a reuși să ajungă la un acord, au redactat o proclamație prin care Richard îl numise pe fratele său John ca succesor al lui la tron. Urma să fie încoronat pe 26 mai 1199. Cei mai importanți bărbați ai vremii au fost prezenți la ceremonie.

Vestea încoronării lui John a ajuns curînd și la Cirencester. Falcon de Burgh era liniștit să-și lase viitoarea mireasă cu noua regină a Angliei.

Deschise ușa dintre camera lui și a Jasminei și-i strigă:

- Poftim, ia-l!

- Ce? întrebă Jasmine, enervată că din nou el intrase fără să bată.

- Afurisitul tău de arici, Prick, zise strîmbîndu-se.

- Mişelule! Ţi s-a spus că numele lui este Quill. Intenţionat îi spui aşa, ca să mă provoci.

- Nici o vorbă dulce pentru mine înainte să plec? întrebă el în glumă. Nici un "mulţumesc, milord Falcon, pentru că mi-ai permis să fiu doamnă în suita reginei"?

- Permis? zise ea aproape strigînd. Sînt nepoata unui rege. Acelaşi rege Henry pe care voi, familia de Burgh l-aţi preamărit. Sînt prinţesă de neam regesc...sînt....

- Tu, iubita mea, eşti rezultatul unei nopţi de dragoste ilicită, o tăvăleală prin fîn, sau fornicaţie pe sub un gard, probabil.

- Of....eşti un.....tu....eşti...fiu de tîrfă, izbucni ea.

- Şi tu, draga mea, eşti fiica unei tîrfe, replică el calm. Oare pot avea încredere în tine, atunci cînd vei umbla printre atîţia tineri care vor face cărare la curtea Avisei, cînd vor auzi noutăţile?

Ea deschise gura, cu intenţia unui nou protest, dar se răzgîndi.

- Nu, nu poţi avea încredere în mine. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să te discreditez. Dacă eşti atît de prost încît să te căsătoreşti cu mine, milord, promit că toţi copiii tăi vor fi bastarzi, exact ca mine.

Atunci el o lovi. Ea căzu pe pat, apoi îi spuse înlăcrimată:

- Ticălos şi laş ce eşti!

El o luă de umeri şi o scutură puternic:

- Te previn, ajunge. Mai insistă mult cu asta şi jur pe Dumnezeu că voi deveni şi mai violent.

Jasminei îi temurau buzele, ochii îi erau roşii de plîns, iar în clipa următoare îi simţi sărutările fierbinţi. Nu se putea abţine. Era o femeie atrăgătoare. Atît de pămînteană, totuşi eterică, o combinaţie cu efect de drog asupra lui.

- Jassy...Jassy, murmură el cu gura lipită de buzele ei. Lasă-te liberă....lasă-te să pluteşti cu mine într-o altă lume. Îşi strecură mîinile prin corsetul ei, găsindu-i sînii, îi strînse uşor, se jucă apoi cu sfîrcurile, pînă ce le întări asemeni unor pietre preţioase. Mîngîierea limbii lui aproape că o făcu să se topească pe pieptul lui musculos. Se încordă cînd îl simţi cum coboară spre buricul ei.

- Nu! zise ea trăgîndu-i mîinile. Crezi că poţi să mă loveşti acum, apoi să-mi furi sărutări pătimaşe? Nu ne potrivim, deloc...lasă-mă imediat!

- Contrariile se atrag! insistă el. Pentru ca un bărbat şi o femeie să se iubească, ei nu trebuie să fie făcuţi din acelaşi material.

- Iubire? rîse ea batjocoritor. Nu te voi iubi niciodată!

El veni lîngă ea, privind-o excitat, gata să o devoreze, aţîţat de provocarea ei.

- Mă vei iubi, jură el. Mă vei iubi!

Un fior straniu o trecu prin tot trupul. Se întreba dacă era teamă sau anticipaţie. Dezgust sau nerăbdare? Oare ce avea acest bărbat, care provoca tot ce era mai rău din ea? Intenţionase să-i ceară un favor pentru David, dar acum se temea să îndrăznească.

Îşi luase rămas bun de la tînăr pe ascuns. La despărţire David îi spusese ceva despre o pedeapsă pe care era sigur că şi-o va primi de la de Burgh, odată ajuns la Salisbury, pentru că a îndrăznit să o escorteze.

- Crezi că te va biciui? l-a întrebat ea tristă.

- Fără ezitare, zise David, confirmîndu-i bănuielile că de Burgh era un om crud. Acum va trebui să rişte, pentru a-l ajuta pe David. Tocmai primise dovada că, dacă-l înfuria îndeajuns de mult, era capabil să o lovească.

- Nu vreau ca David să fie pedepsit pentru faptele mele; nu făcea altceva decît să-mi urmeze ordinele. Eşti

foarte dur cîteodată şi nu vreau să-ţi verşi mînia asupra lui.

- Mă ofensezi enorm, domniţă. Am reputaţia că sînt un om căruia îi place disciplina, dar şi care este corect cu oamenii pe care-i comandă. De ce tot îl ridici în slăvi pe acest David şi ce este între voi doi? o întrebă el. Să fie el unul din şirul lung de bărbaţi cu care intenţionezi să mă înşeli? O ridică în braţe şi o duse spre pat. Cu mîini sigure îi scoase pantofii, apoi băgă mîna pe sub rochie şi începu să-i dea jos ciorapii de mătase.

- Doamne, ce faci? strigă ea, şocată că el a cutezat să o pipăie pe sub rochie, încercînd să o dezbrace.

Mînia lui îi alimenta pasiunea.

- Există o singură cale de a mă asigura că primul tău copil va fi al meu. Îmi voi sădi sămînţa adînc în trupul tău chiar aici şi chiar acum!

- Voi striga pînă voi dărîma castelul, ameninţă ea.

- Micuţă inocentă, zise el, dezmierdîndu-i coapsele, încet, încet degetele croindu-şi drum spre curba delicioasă a feselor. Nu va îndrăzni nimeni să ne întrerupă cînd facem dragoste. Toţi vor crede că ţipi de plăcere.

Jasmine se simţea pe rînd înfierbîntată, apoi rece ca gheaţa. Se cutremura în timp ce mîinile lui o devastau prin locurile cele mai intime. Ochii ei păreau înceţoşaţi, iar acum scuipa cuvintele printre dinţi.

- Falcon de Burgh, dacă faci asta, nu te voi ierta niciodată!

Falcon tînjea ca ea să fie generoasă cu el. Urma să nu o mai vadă mult timp şi deja corpul său îi ducea dorul. Ezită la gîndul să-şi revendice obiectul dorinţei prin forţă, fiindcă ştia în sufletul său că, dacă nu i-l oferea de bună voie, nu ar fi avut nici o valoare. Lent îşi retrase mîna de sub rochia ei şi o lăsă să se ridice pe pat. Îi luă obrajii între palme şi-i mîngîie duios buzele.

- Jassy, iubito...dă-mi ceva, orice, să iau cu mine ca să-mi încălzească inima. Un sărut...un zîmbet, imploră el insistent.

Ea luă un ciorap azvîrlit chiar de el pe pat şi i-l dădu. S-a hotărît că era mai bine să-l lase să plece fără alte cuvinte. Între ei distanţa era un lucru sigur, fiindcă de fiecare dată cînd se apropiau prea mult unul de celălalt, era ca şi cînd ai fi aprins un chibrit lîngă un butoi cu pulbere.

Contele de Salisbury se apropia de casă în prima săptămînă din iunie. Era surprins că Falcon de Burgh nu a avut nici o problemă cu cavalerii de la Salisbury, fapt care-i sugeră încă o calitate a viitorului său ginere.

William îi povesti lui de Burgh cum s-a desfăşurat ceremonia de încoronare. -

-Ştiam că John e gelos pe Richard, dar acum realizez cît de mult l-a urît. A aşteptat şi a complotat atît de multă vreme, încît nu a vrut să-şi dea jos roba de încoronare înainte de a începe să dea ordine. Măcar a recunoscut că sînt soldat şi nu curtean. Sînt şeful armatelor, iar peste jumătate din oameni sînt mercenari. Nu vom avea de furcă prea mult cu ei. Văzînd că de Burgh nu protestează la forma de plural, el continuă. Aş dori să-ţi ofer comanda a cinci sute de arcaşi, precum şi pe cea a cavalerilor şi ostaşilor din Salisbury.

- Slavă Cerului că şi tu mă consideri mai degrabă ostaş şi nu curtean.

William zîmbi încîntat. Ordinea pe care o instaurase de Burgh în rîndul soldaţilor era evidentă.

- Apropo de curte, unde este vulpiţa de Jasmine? Am aranjat pentru ea să plece la curtea tinerei mirese a lui John, Isabella de Angouleme.

- Tînără mireasă? întrebă Falcon dezamăgit. Dar e căsătorit cu Avisa.

- John a făcut presiuni asupra bisericii pentru a obţine divorţul de ea.

- Nu poate să-i facă una ca asta Avisei! exclamă Falcon, şocat.

- Falcon, el poate face orice. Este rege. Doreşte să conducă. A văzut-o pe Isabella de Angouleme, o copilă radioasă, brunetă şi oacheşă...de numai paisprezece ani. I-a fost promisă lui Hugh de Lusignan, dar lui John nu i-a păsat de asta. A răpit-o, apoi a zis că e de acord să devină regină alături de el.

- Dar nu are motive de divorţ, spuse Falcon.

Falcon rîse de cuvintele lui.

- Divorţul a fost acordat. Au invocat din nou consangvinitatea. Bunicul Avisei, Robert de Gloucester, a fost fiul nelegitim al lui Henry I. Oricum, lucrul a fost făcut. Avisa va scăpa de el. De ce te preocupă atît de mult persoana ei?

- Jasmine a plecat să devină doamnă în suita reginei Avisa, se lamentă Falcon.

- Cred că Estelle a sfătuit-o să facă asta, nu?

- William, am descoperit că Jasmine nu are nevoie de cineva care să o sfătuiască să facă un lucru. Este în stare să-şi facă toate toanele şi singură.

- Care femeie nu este în stare? Voi spune cuiva să o cheme, zise William.

- Nu. Mai bine merg eu să o aduc. Ce naiba, mai bine afli de la mine întreaga poveste a posibilei răpiri, decît de la altcineva. Cînd Falcon încheie explicaţia, William rîdea deja în hohote. Nu văd ce e de rîs în asta, domnule, zise Falcon serios.

- Te-ai ocupat de sute de bărbaţi fără probleme, dar o singură fetişcană te face să dsnsezi pe cărbuni încinşi.

Falcon surîse, atingîndu-şi cicatricea de pe obraz. Doamne, putea fi sigur că vor sări scîntei cînd va pleca să o aducă acasă. De-abia aştepta! Totuşi, nu prevedea nici o

plăcere în vizitarea Avisei. O femeie căreia tocmai îi fusese tras tronul de sub ea, nu părea compania cea mai plăcută.

Într-adevăr, un aer de grabă necuviincioasă plutea împrejurul conacului de la Cirencester. Toţi baronii şi soţiile lor, adunate în jurul Avisei, se grăbeau acum să plece, la fel de intempestiv cum sosiseră. Zvonurile despre divorţ ajunseseră şi la ei, iar oamenii căutau acum să-şi minimizeze pagubele, pînă ce situaţia nu devenea şi mai apăsătoare.

Conţii de Clare, Derby, Leicester şi Warenne, împreună cu soţiile lor au plecat dis de dimineaţă, cu o oră înainte ca Avisa să primească scrisorile oficiale şi documentele care purtau noul sigiliu al regelui. Doar contesa de Pembroke, frumoasa Isabel, soţia contelui mareşal al Angliei, intenţiona să rămînă loială Avisei. Atît Isabel, cît şi William Marshal erau foarte stimaţi de noblime, fiindcă erau nişte persoane de o calitate ieşită din comun.

Contesa de Warwick, o tînără văduvă, se răzgîndi în privinţa plecării exact cînd Falcon de Burgh apăru la faţa locului.

Jasmine îl văzu şi preferă să-l ignore, dar păru iritată de faptul că restul doamnelor de la castel nu făceau acelaşi lucru. Elizabeth de Warwick se agăţase de braţul lui, privindu-l de parcă voia să-l devoreze.

- Falcon de Burgh, eşti o imagine numai bună pentru nişte ochi plînşi.

- Bună, Bess, ce face văduva cea mai frumoasă din Anglia?

- E îngrijorată peste măsură, şopti ea.

- Din ce cauză, spune-mi, te rog? zise el, zîmbitor.

- Nu pot să-ţi spun aici, îl informă ea aruncîndu-i o privire conspirativă. Fă-mi o vizită la noapte şi-ţi voi dezvălui tot, promise ea cu dublu înţeles.

Falcon de Burgh îi sărută mîna cu eleganță, apoi o salută pe Isabel, contesă de Pembroke.

- Falcon, ai vreo veste de la William? De obicei comunicăm mult, dar nu am aflat nimic de întoarcerea lui.

- Poate fiindcă nu se așteaptă să te afli aici, la Cirencester, lady Isabel. Pot să-ți spun doar că da, contele de Salisbury s-a întors. Regele nu se poate dispensa de mareșal. După cum știi, nu e ușor să conduci o țară de unul singur.

Isabel nu mai spuse nimic, cînd auzi de John. Ea nu dorea ca John să devină rege al Angliei, la fel cum nici soțul ei, William Marshal, nu dorea aceasta și comentau de multe ori subiectul, în particular, evident. Mai era și divorțul Avisei, care i se părea un act de mare cruzime. Bărbații de calitate nu-și abandonează căsniciile, fie ele bune , fie rele.

Falcon se retrase din compania doamnelor și-l căută pe Hubert de Burgh. Unchiul său era în camera lui, citind misivele regale care fuseseră aduse recent. Ridică privirea dintr-o scrisoare, vizibil încîntat de conținutul semnat Regele John.

- Falcon, băiete, să-ți dau o veste bună pentru mine. John m-a numit custode al marii fortărețe de la Dover și director la Cinque Ports.

- Felcitări. Cu castelul tău de la Corfe, vei comanda pe toată coasta sudică a Angliei.

- Ah, nu, nuuu......se auzi o voce tînguitare. Hugh se ridică imediat și alergă spre ușă.

- E vocea Avisei. Așteaptă-mă aici, revin cît de repede se poate.

Chipul Avisei era răvășit de durere, iar ea se plimba prin cameră disperată, ținînd la piept o scrisoare. Avea o privire îngrozită și nu se putea stăpîni.

- Ticălosul...porcul....nenorocitul...E nebun. Nu, nu e nebun, ci diabolic...mai mult decît diabolic. A știut de noi de

mai mult timp, iar acum asta e răzbunarea lui de om nebun.

- Draga mea, ce este? Spune-mi! o linişti Hubert.

- Nu-i destul că porcul divorţează de mine, nu-i destul că ticălosul face regină o fetişcană de paisprezece ani, nu-i destul că şi-a însuşit domeniile Gloucester, ca un netrebnic egoist ce este!

Avisa începu să ţipe, iar Hugh o strînse în braţe.

- Încetează, Avisa! O conduse spre un fotoliu masiv şi se aşeză, luînd-o în braţe. Spune-mi! ordonă el.

- M-a vîndut, şopti ea.

- Ce? întrebă Hugh nedumerit.

- Mă vinde lui Geoffrey de Mandeville, pentru douăzeci de mii de mărci.

- Pe toţi sfinţii, Mandeville e un om mort, jură Hubert de Burgh.

Capitolul 10

Falcon aşteptă aproape o oră, apoi înţelese că Hugh avea foarte multe probleme. Îşi duse bagajul în camera vecină cu a Jasminei. Deschise uşa dintre camere şi intră. Ea nu era înăuntru, totuşi prezenţa ei se simţea. Privi împrejurul lui. Ar fi dorit să o cunoască mai bine, fiindcă nu ştia mai nimic despre ea, decît ceea ce lăsase ea să se vadă. Precis avea şi calităţi, pe care le ţinea ascunse.

Văzu cămaşa de noapte din catifea, lăsată pe fotoliu, lîngă pat şi o luă de acolo. Aroma trupului ei îi aţîţă simţurile şi-i trimise un junghi între picioare. Se uită în oglindă şi se văzu exact aşa cum Jasmine îl vedea. Cizmele butucănoase şi vesta de piele, cercelul de smarald dintr-o ureche, de culoarea ochilor, mîinile cu pielea tăbăcită în bătălii şi cicatricea pe obraz. Armele pe care le avea la brîu îl prezentau ca pe un om periculos, egoist, uns cu toate alifiile.

Îl cuprinse remuşcarea. Ea era o fată tînără, delicată, nevinovată; de-abia acum înţelese că poate o şocase. Se decise să fie mai blînd cu ea în viitor. Auzi ciripitul păsării din colivie şi se apropie de bare, trecîndu-şi degetul peste uşiţă.

- Feather? spuse calm, Băiat frumos...băiat frumos. Rîse, cînd văzu că pasărea vine să-i ciugulească unghia.

- Ce faci acolo? se auzi o voce acuzatoare.

- Nimic, spuse el şi se întoarse spre Jasmine, care tocmai intrase în cameră. Razele dimineţii îi scoteau în relief culoarea părului şi a tenului. Era de o frumuseţe angelică. Merse la Feather pe care îl examină atentă, de parcă i s-ar fi întîmplat ceva ireparabil, apoi îi vorbi:

- Am auzit zvonuri despre regele John, care a repudiat-o pe Avisa. Precis sînt adevărate, altfel nu ai mai fi aici. Tonul ei era acuzator, de parcă el ar fi avut vreo influenţă în această privinţă.

- Tatăl tău a revenit, spuse el. Regele John a divorţat deja de Avisa, îmi pare rău. Am venit să te conduc acasă. Vezi bine de ce nu ar fi trebuit să vii de la început.

- Să-i ia naiba pe toţi bărbaţii, tună ea. Întotdeauna le este convenabil să dea vina numai pe femei.

Decizia lui de a deveni mai conciliant se spulberă brusc.

- Chiar trebuie să-ţi reamintesc că te-am sfătuit să aştepţi pînă ce Avisa urma să devină regină, dar nu, a trebuit să dai fuga imediat, după un capriciu.

- Capriciu? scuipă ea cuvîntul.

- Pretinzi că vezi viitorul în globul acela de cristal al tău. Cum de nu ai văzut că John va face regină a Angliei dintr-o copilă?

Jasmine făcu ochii mari:

- Eu am...ba da, eu i-am văzut pe rege şi pe regină, îmbarcaţi pe un vas cu destinaţia Anglia. Estelle...Estelle, strigă Jasmine, alergînd spre uşă.

Bunica ei veni într-un suflet şi-l văzu pe de Burgh, salutîndu-l cu o uşoară aplecare a capului.

- Ţii minte cînd eram în camera din turn şi priveam în globul de cristal, unde i-am văzut pe rege şi pe regină îmbarcaţi pe o navă spre Anglia? Am văzut bine, doar că nu ştiu cum să interpretez ce am văzut.

- Vederea retrospectivă e întotdeauna extrem de exactă, replică Falcon ironic.

Estelle nu-l putea contrazice. Ar fi trebuit să prevadă că John va dori să se descotorosească de o soţie care îmbătrîneşte. Va trebui să o avertizeze pe Avisa înainte de a

pleca. Totul îi va fi adus la cunoştinţă într-un plic cu sigiliul noului rege şi nu va mai avea de ales. Avisa va trebui să iasă din scenă cu graţie, altfel se va trezi încarcerată ani de zile, exact cum făcuse tatăl lui John cu mama lui, Eleanor de Aquitania.

Falcon zise:

- Pregăteşte-te să plecăm în zori. Tatăl tău a aranjat pentru tine un loc la curte, ca doamnă a noii regine.

- Crezi că sînt atît de puţin loială Avisei, încît să o servesc pe alta? întrebă ea contrariată.

- Măcar într-o privinţă sîntem de acord. Sînt sigur că vei fi scutită de îndatoriri, pentru a ţi le îndeplini pe acelea de soţie.

Era clar că Jasmine călcase exact în capcana întinsă de el. Totuşi, uşa nu se închisese încă. Ea îi zise foarte precipitat:

- Pe de altă parte, la paisprezece ani, ea e doar o copilă. Va avea mare nevoie de cineva mai în vîrstă, care să o ajute să se adapteze unei situaţii cu totul noi. Datoriile de regină o vor copleşi pe biata copilă. Acum văd clar ce îndatoriri am, încheie ea, ridicînd sfidător bărbia.

El îşi fixase privirea asupra gurii ei îmbufnate, care pentru moment îi evoca fantezii interzise, aşadar îi şopti pe un ton gutural, înecat de pasiune:

- Diseară vei lua cina cu mine. Nu era nicidecum o rugăminte.

Hubert se regăsi cu Falcon, după ce o condusese pe Avisa în patul său, pentru a se odihni, epuizată de atîta plîns.

- Se simte foarte rău? întrebă Falcon.

- Mîndria i-a fost sfîrtecată, zise Hubert gînditor. Cît despre a nu fi regină – nu poate regreta ceva ce nu a cunoscut vreodată. Oricum, ştie că îi va fi mai bine fără John. Nu l-ar

mai fi primit în patul ei nici pentru zece tronuri. Dar e nefericită pentru că el se va însura cu o tînără frumoasă. Pentru moment a devastat-o şi faptul că John i-a ales alt soţ.

- Pe cine? întrebă Falcon.

- Evident, pe cel care a oferit preţul cel mai mare. Geoffrey de Mandeville, spuse Hubert, printre dinţi.

- Şi ce vei face?

- Mai devreme, sau mai tîrziu, îl voi ucide, cred.

- Mie mi s-ar părea mai logic să-l ucizi pe John, sugeră sec Falcon.

- Aşa este, dar nu sînt suficient de ambiţios ca să fac asta, aşadar îl prefer pe de Mandeville. Intenţionez să fiu justiţiarul lui John.

Falcon îl privea pe Hubert fără să înţeleagă cum acesta acceptase să fie promovat de regele John, ştiind bine că John se răzbuna fără milă pe femeia pe care Hubert era clar că o iubeşte. Hubert îi remarcă frămîntările şi-i zise imediat:

- Stai, fiule, aşteaptă pînă cînd o femeie va sta între tine şi putere. Vei vedea pe cine vei alege.

- Ei, să sperăm că le voi obţine pe amîndouă într-o bună zi, spuse Falcon.

Falcon comandă pentru cină potîrniche la tavă, cu garnitură de legume sotate şi un tort. Merse în beciul cu vinuri şi alese un vin dulce şi unul sec, ambele aduse din Franţa. Apoi îşi îmbrăcă o cămaşă albă, lăsînd de-o parte cizmele care-i dădeau un aer pirateresc, încălţîndu-se în ghete. Ştia că ea nu avea să vină de bună voie, aşa că, după ce i se aduseră bucatele, bătu uşor la uşa vecină şi o deschise.

Jasmine tresări. Stătea ghemuită în fotoliu, îmbrăcată doar într-un furou transparent, de culoarea piersicii. Rochia elegantă de culoarea aramei stătea întinsă pe pat. El se apropie de ea şi o cuprinse de umerii goi. Instantaneu fantezia

îl aprinse, trezind o asemenea dorinţă interioară, încît ar fi putut încălca orice tabuuri.

- Nu îndrăzni să mă atingi! strigă ea.

- Tu îmi inviţi degetele. Ştiai că voi veni după tine să luăm cina împreună.

- Am uitat, minţi ea.

- Ai o memorie preferenţială, zise el după ce-i ridică uşor capul şi o privi pătimaş. Pot să gust puţin? întrebă el privind flămînd buzele frumos arcuite.

- Nu! protestă ea.

- Sîntem logodiţi. Mă refuzi? întrebă el calm.

- Te-aş refuza chiar şi dacă am fi căsătoriţi!

- Negarea nu-ţi va servi la nimic, o certă el în glumă. Îi luă uşor capul şi-l apropie de buzele lui, cu sfială şi respect, ca la o primă comuniune.

Momentul acesta se evaporă în clipa cînd madam Estelle intră în cameră, cu bagajele ei făcute.

- Te atrage ca un magnet, zise ea, privindu-l dispreţuitoare.

- Aşa îţi aduni cunoştinţele mistice, ascultînd la uşi şi spionînd prin gaura cheii? o înfruntă el la fel de sfidător.

- Cîteodată, recunoscu ea mîndră. Aşa am aflat că John a vîndut-o pe Avisa lui Geoffrey de Mandeville, pentru douăzeci de mii de mărci.

Falcon îşi dorea ca Jasmine să nu fi auzit acest detaliu murdar, dar desigur Estelle i l-a expus acum, tocmai ca să mai toarne puţină benzină pe focul care îi alimenta lui Jasmine ura faţă de bărbaţi.

- Vai de mine, trebuie să merg la ea, zise Jasmine.

- Nu pleci nicăieri, domniţă.

Vocea lui nu accepta comentarii.

- Ridică rochia de pe pat. Îmbracă-te, înainte să mă faci să înnebunesc de dorinţă.

Estelle o ajută să se îmbrace, apoi el întinse galant mîna spre Jasmine, ca să o conducă în dormitorul lui.

Jasmine se temea de sexualitatea lui reprimată şi de pericolul iminent care se citeau atît de clar pe faţa acestui bărbat. Îl credea capabil de orice atrocitate! Ajunsă în camera lui, se strădui să-şi camufleze teama care o sufoca. Estelle şi-a respectat întocmai partea ei din contract, aşa că a învăţat-o pe Jasmine tot ce ştia ea. Ea încerca acum să-şi amintească acele cuvinte ale bătrînei care acum, într-o situaţie de intimitate maximă, o puteau ajuta.

Estelle îi arătase cum să cîştige controlul asupra cuiva. I-a explicat că, dacă ştii ce vrea celălalt, pe ce parte se aşează pe pat noaptea, cînd le apar fanteziile cele mai sălbatice în vise, atunci eşti pe cale să-l controlezi. Jasmine avea de gînd să-l urmărească îndeaproape pe Falcon, ca să-şi dea seama care sînt dorinţele lui cele mai ascunse.

Mîncarea şi băutura erau aşezate pe o măsuţă. Falcon o invită să se aşeze pe un scaun uşor, apoi o servi de pe platou. Turnă vin dulce în paharul ei şi i-l aşeză la îndemînă. Apoi îşi pregăti şi lui o farfurie cu bunătăţi, umplîndu-şi paharul cu vin sec.

Masa începu în linişte. Jasmine privea doar în farfurie, dar cu coada ochiului îi analiza mîinile puternice. Îl studia pur şi simplu, din creştetul capului, coborînd apoi spre picioarele lungi, musculoase. Văzu cum în dreptul şliţului materialul pantalonului se umflase straniu şi atunci privirea i se întîlni cu a lui.

La lumina slabă a luminărilor el observase că ea îl studiază şi ar fi dorit să se joace puţin cu buclele ei aurii. Nu s-a gîndit niciodată că ochii ei i-ar putea urmări erecţia, iar acum nu voia să o sperie cu acest detaliu masculin, aşa că preferă să nu se ridice în faţa ei.

- Jasmine, ai vrea să-mi mai torni puţin vin?

O văzu cum rugămintea lui a iritat-o, dar se ridică încet şi duse paharele la măsuţa cu vin. El îi comunică:

- Am ales vin dulce pentru tine , fiindcă al meu este mai tare.

Intenţionat ea îşi turnă în pahar din vinul lui, apoi îl vărsă, după care le reumplu, aşa cum sugerase el. Îi duse paharul cu un aer triumfător.

El ştia că ea nu dorea să-l servească.

- Mulţumesc, Jasmine, îmi plac doamnele cu maniere alese.

- Mai degrabă acelea cu conace alese! replică ea ironic.

- Domniţa mea, eşti nedreaptă. Contesa de Warwick are destule proprietăţi şi conace alese şi mi-ar face pe plac într-o secundă.

Jasmine încremeni. Ce minciuni spunea doar ca să-şi atingă scopul, totuşi...totuşi...văzuse zîmbetul lui Bess Warwick , precum şi privirile care parcă invitau.

- Toţi bărbaţii sînt lacomi. Regele John va păstra peste jumătate din terenurile Avisei din Gloucester. Doar nu-ţi închipui că aş crede că preferi să lupţi pentru castelele tale, mai degrabă decît să le primeşti?

- Eu ştiu ce vreau atunci cînd plătesc un preţ, zise el. O devora cu privirea, iar ea nu mai avea nici o îndoială că dorea de la ea un singur lucru. Bău tot vinul din pahar, cu intenţia de a se ameţi. Dacă se îmbăta, poate ar avea curajul să încheie un tîrg cu el.

Se ridică, apoi începu să se plimbe prin cameră prin faţa lui, foarte aproape. Îşi ridică părul cu un gest de vampă, apoi îl lăsă să-i cadă pe umeri. Îşi trecu provocator limba peste buze, după care veni în faţa lui, se aplecă puţin şi-i zise:

- Milord Falcon, dacă anulezi contractul nostru, sînt dispusă să-ţi ofer tot ce-mi vei cere.

El o privi cu îndoială.

- Dacă te oferi pe tine la schimb pentru a nu te mărita cu mine, află că nu sînt uşor de mituit. Arăţi ca o cocotă beată, cu care nu m-aş osteni să mă culc. Ai băut prea mult vin, culcă-te.

Faţa ei se aprinse de umilinţă, dar cu mîndria unei leoaice, se îndreptă spre uşa dintre camere.

- Du-te dracului, de Burgh, sau mai exact, du-te la Warwick!

El făcu o plecăciune şi comentă, înainte de a ieşi:

- Puterile tale de medium au deveni din ce în ce mai puternice...exact acolo mă duc.

Ea trînti uşa cînd ajunse în camera ei şi se sprijini cu spatele, gîfîind.

- M-a trimis la culcare! Ca pe un copil!

Estelle oftă. Deşi Jasmine nu-şi dădea seama, vocea ei era sugrumată de regret.

Deşi de Burgh bătu de două ori la uşă, aceasta se deschise imediat, ca şi cînd cineva l-ar fi aşteptat. Îmbrăcată doar în cămaşă de noapte, contesa de Warwick nu se culcase încă. I-a dat drumul cameristei mai devreme, anticipînd voioasă vizita lui, pentru care comandase o carafă cu vin.

- Îţi mulţumesc, milord, zise ea, luîndu-i mîinile cum îl văzu că intră. Îl invită pe un fotoliu, îi turnă nişte vin, apoi abordă subiectul:

- Falcon, m-am gîndit foarte mult cît timp am stat la Cirencester, iar concluziile la care am ajuns mă sperie de moarte.

- Ce te tulbură, milady? întrebă el.

- Ştii că sînt văduvă şi nu e un secret faptul că vreau să mă recăsătoresc, doar că nu mă grăbesc. Am cîntărit ceva mai mult fiindcă, atunci cînd o femeie se căsătoreşte a doua oară, ea trebuie să aleagă, astfel încît să se bucure de pe urma

uniunii cu un bărbat.

Falcon tăcu, răbdător și înțelept.

- Cît a domnit regele Richard, el nu și-a exercitat niciodată prerogativele în legătură cu căsătoriile. De obicei oricine primea permisiunea lui fără ezitare, dar acum, cînd îl avem pe regele John, cred că nu va mai fi la fel. El are de gînd să trăiască în Anglia și știm toți cît de nerăbdător era *prințul* John să-și umple cuferele. Regele John va fi de două ori mai grăbit.

Falcon se întreba dacă ea aflase de Mandeville cînd îi umplea paharul, iar gîndurile i s-au confirmat.

- Azi am auzit că John a vîndut-o pe Avisa pentru douăzeci de mii de mărci. Doamne, dacă el e în stare să-și vîndă propria soție, în țara asta va fi un coșmar pentru orice moștenitoare. Femeile care dețin o proprietate sau terenuri vor fi practic scoase la licitație și vîndute, iar banii vor intra direct în vistieria regelui. Va lăsa de-o parte orice noțiune de legalitate, dacă a fost capabil să obțină divorțul atît de repede.

- Bess, mă tem că ai dreptate. Femeile vor fi date celui care plătește mai mult. Trebuie să-ți alegi repede un soț, înainte ca John să traverseze canalul.

Ea se așeză vis-a-vis de el pe pat, în poziția picior peste picior, iar marginile cămășii de noapte îi dezvăluiau pulpele sculptate.

- Falcon, dacă familia de Burgh s-ar uni cu familia Warwick, amîndoi am avea de două ori mai multe posesiuni decît avem în prezent, o avere dublă și putere de două ori mai multă.

El se foi pe pat, apropindu-se de ea și o cuprinse delicat de talie.

- Bess, oferta ta este foarte generoasă, dar precis ai aflat de logodna mea.

- Am auzit ceva zvonuri, Falcon. Nimic precis, spuse ea,

la doar cîţiva centimetri de gura lui.

- Atunci e bine că o auzi de pe buzele mele. Mă voi căsători cu fiica lui Salisbury, Jasmine.

- Aahh, exclamă ea cu un regret profund în glas pentru ce putea fi între ei. Am înţeles, Falcon, sincer.

Femeia era chiar sinceră. Nu numai că uniunea îi oferea o legătură mai strînsă cu familia regală, dar înţelegea atracţia pe care o exercita o fată ca Jasmine asupra unui bărbat atît de viril ca Falcon de Burgh. Era minionă, delicată şi perfectă. Atît de nevinovată, pură şi virginală. Jasmine era cu adevărat o floare extrem de delicată, căreia nici un mascul nu-i putea rezista.

Bess atinse uşor gura lui, provocator, cu degetul, urmărindu-i conturul.

- Prea bine, spuse ea şoptit, presupun că nu vom permite acelora cu care fiecare ne vom căsători să ne strice o noapte ce poate fi extrem de pasională, nu-i aşa?

Capitolul 11

A doua zi Jasmine îşi luă rămas bun de la Avisa. La Cirencester bîrfa era sport de masă, aşa că o cameristă a avut grijă ca Jasmine să afle unde îşi petrecuse noaptea logodnicul ei.

Hubert plecase imediat cu cavalerii săi spre Cinque Ports, ca să-i întîmpine pe regele John şi pe mireasa lui la Dover. Falcon îşi luă rămas bun de la unchiul său şi le conduse pe Jasmine, Estelle şi însoţitorii lor spre sud, în direcţia Salisbury. Cu greu putea călări atît de încet cum stabilise pasul madam Estelle. Jasmine avea o atitudine glacială, fapt care-l tulbura enorm.

Doamnelor le era deja sete, foame, erau obosite, iar mintea lui de Burgh era în cumpănă. Nu avea chef nici de vin sau de mîncare, dorea acţiune.

Jasmine decise să nu-l solicite să oprească. Madam Estelle se pregătea totuşi să sugereze o oprire la han, cînd de Burgh zise:

- Vom face oprire la castelul nostru din Hagthorn. Jasmine şi Estele se priveau nedumerite.

Hagthorn era un castel mic, înconjurat de păşuni verzi, oi şi vite multe. De cum apărură călătorii, se coborî imediat podul şi oamenii începură să robotească pentru pregătiri. Băieţii de la grajduri alergau să deshame caii, valeţii să le ajute pe doamne să descalece, iar bucătarii se puseră deja pe treabă la bucătărie.

Cavalerii lui de Burgh erau deja cazaţi la Hagthorn, iar oamenii de prin partea locului aşteptau cu nerăbdare să-i vadă pe noii stăpîni, ca să ştie ce viaţă urma să-i aştepte de-

- Bun venit, milady. Eu sînt Joan. Am fost căsătorită cu unul dintre cavalerii lui Belame pînă astă primăvară, iar pe urmă el a fost omorît în luptă.

- Oh, îmi pare tare rău, spuse Jasmine, remarcînd hainele ponosite ale fetei. Era un fapt clar că toți locuitorii de la Hagthorne erau îmbrăcați sărăcăcios, servitorii umblau aproape în zdrențe, deși castelul era foarte bine înzestrat.

- Nu, milady, mă bucur că sînt văduvă, pentru că eram îngrozită că Belamé sau un alt cavaler al lui m-ar fi putut lua, dar de cînd cavalerii înaltului dumneavoastră lord au preluat castelul, viețile noastre s-au îmbunătățit în toate privințele. Cavalerii lordului de Burgh sînt cu adevărat cizelați. Trăiesc după jurămintele pe care le-au depus.

După ce plecară toate tinerele ajutoare, Jasmine îi spuse Estellei:

- Îți vine să crezi asta? A luat în posesie castelul acesta exact în ziua cînd am fost noi atacate. Mi-a spus că s-a complotat să fiu răpită și forțată să mă mărit, pentru banii tatei.

- A fost o răzbunare rapidă. Să nu-l subestimezi niciodată, Jasmine, e un bărbat dur, foarte dur, comentă Estelle.

- Dar a reușit să dea buzna într-un castel și să-l spînzure pe proprietar, după care s-a întors la locul unde eram noi în mai puțin de o oră. Stau și mă întreb, e cumva un fel de vrăjitor?

- Nu a pierdut nici o ocazie să ne ocărască vrăjitoria, și totuși...ar putea să aibă puteri de care nu e conștient, mărturisi Estelle. Jasmine o privea cu ochi mari și într-un tîrziu ea șopti:

- Mereu îmi aduce aminte de Diavol. Nu crezi că ar putea fi aliatul lui Satan? Pare să aibă o putere specială asupra femeilor.

- Mai puţin asupra celei pe care o doreşte mai presus de celelalte, încheie Estelle ironic.

- Poate aşa se explică de ce mă doreşte cu atîta ardoare. Sînt vrăjitoare şi virgină. Dacă îmi va îngenunchia puterile, atunci forţa lui se va mări de zece ori.

Estelle o privi lung, oftă, apoi zise:

- Of, copilă, dacă i-ai subjuga tu puterile, ai putea controla lumea, după cum ştim prea bine amîndouă.

La două ore după ce au sosit, în sala de dineuri s-a pregătit o masă specială. Falcon şi Jasmine stăteau pe o estradă mai înaltă, iar în faţa lor erau pregătite mesele pentru Estelle şi cavalerii lui Falcon. Un tînăr ceru permisiunea să cînte o baladă, de care Jasmine a fost foarte încîntată. Contesa de Gloucester avea mereu prin preajmă trubaduri, jongleri sau dansatori, iar Jasmine hotărî că la fel va avea şi ea cînd va deveni castelană.

Balada era dedicată lui Falcon şi povestea despre un şoim care coborîse ca o săgeată din ceruri pentru a înhăţa răul care le ameninţase vieţile de multă vreme.

Apoi cîntă o baladă romantică, dedicată frumuseţii Jasminei, iar ea îl aplaudă la sfîrşit. Falcon îi şopti:

- Pari fericită în această seară. Presupun că nu te superi dacă vom mai rămîne o zi în plus. Multe lucruri îmi solicită atenţia aici.

Pe Jasmine o surprinse eleganţa gestului. De obicei îi transmitea ordine, sau nu o consulta de fel. Se gîndi să fie şi ea graţioasă măcar o dată.

- Nu mă supăr deloc. Ce lucruri sînt atît de urgente? îl întrebă ea cu politeţe.

- Sînt multe conflicte aici, aşa că mîine voi organiza un tribunal. Ciobanii şi văcarii îşi dispută teritoriile. Avem prizonieri în beciurile de jos şi trebuie să decidem asupra sorţii lor. Chiar şi cîţiva servitori din castel revendică posturi din vremea lui Belamé, preluate de acoliţii lui.

- Înţeleg, zise ea.

- Doreşti să iei şi tu unele decizii, Jasmine? întrebă el foarte generos. Este castelul nostru, nu doar al meu. Şi tu poţi judeca problemele ridicate de servitori, iar eu mă voi ocupa de restul.

- Oh, exclamă ea, surprinsă că primea această responsabilitate. Atunci accept!

- De asemenea va trebui să decid pe care dintre cavalerii mei îl voi numi castelan aici, zise el, parcă gîndind cu glas tare.

Jasmine privi pe toată lumea de la masă şi remarcă de cîteva ori priviri admirative şi ocheade între Joan, tînăra văduvă şi unul dintre cavalerii lui de Burgh. Se apropie de Falcon şi murmură:

- Te-ai gîndit la acela înalt, blond şi cu mustaţă?

Atunci el se uită în direcţia indicată de privirea ei şi crezu că era atrasă de el. Răspunse precaut, dar uşor bănuitor.

- Văd că sir Rolf place femeilor.

- Şi eu văd, zise Jasmine ironic.

Atunci el se încruntă şi propuse exact un cavaler urît, anume cel care şedea lîngă Estelle.

- Rupert mi se pare alegerea cea mai bună.

Jasmine jubila amuzată, dar îi explică alegerea ei:

- Cred că o mică încurajare din partea ta l-ar ajuta pe sir Rolf să o ia de soţie pe tînăra văduvă după care văd că i s-au aprins călcîiele. Astfel vei avea nu doar un bun castelan, dar şi o castelană perfectă pentru Hagthorn în perioadele cînd eu nu voi fi aici.

Falcon se însenină la faţă şi privi spre ea cu vinovăţie, voind să recunoască tacit faptul că a reacţionat ca un bărbat gelos.

- Mulţumesc pentru sfatul preţios, chérie. Eşti o femeie foarte perspicace.

- Oamenii de aici sînt foarte recunoscători că tu şi cavalerii tăi v-aţi purtat frumos cu ei.

- Sîntem bărbaţi educaţi, milady, în ciuda părerilor greşite pe care le ai despre mine, zise el zîmbitor. Mă bucur că le-ai dat ascultare. Ştii vorba din bătrîni:"Castelul care înfloreşte şi femeia care ascultă – se predau". Îi luă mîna întra sa şi o strînse cu căldură. Ea se încordă imediat, apoi îşi trase mîna şi abordă o atitudine glacială.

- Te rog, nu mă atinge, mă tulburi.

El rîse şi continuă cu ironia:

- Să ştii că nu aşa ţii la distanţă un bărbat, spunîndu-i că apropierea lui te tulbură. Asta îl face să se apropie şi mai mult de tine.

- Falcon de Burgh, nu am intenţia să mă predau. Va trebui să mă cucereşti.

- Deja am ucis pentru tine, zise el privind-o cu înflăcărare. Intenţionez să te fac a mea cu orice preţ.

Ea îşi coborî privirea, tulburată.

- Sînt obosită. Lasă-mă în pace, de Burgh.

Atunci el se ridică de la masă, se întinse şi zise cu o politeţe dezarmantă:

- Ah, chérie, ai prefera să te duc în braţe pînă în dormitor?

Ea se ridică brusc, împingînd în spate scaunul, care aproape se răsturnă în spatele ei.

- Noapte bună! spuse pe un ton sfidător.

El întinse mîna spre ea, o prinse de încheietură şi o reţinu. Îi spuse printre dinţi:

- Milady, nu pleci de lîngă mine cu o atitudine dispreţuitoare, în faţa tuturor. Te vei purta ca o doamnă, milady, altminteri îţi voi înroşi fundul acum şi aici. Toată lumea pare că se simte bine la masă. Vrei să dai reprezentaţia de la final?

Ea încremeni la auzul cuvintelor rostite pe un ton hotărît şi neiertător. Se albi la faţă. Ar fi dorit să-i verse vinul în cap, dar nu îndrăznea. Era mult prea imprevizibil şi capabil de orice, chiar să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea.

- Zîmbeşte-mi! ordonă el.

Ea se conformă supusă, iar el o conduse, împingînd-o uşor de spate cu o mînă fermă, sigură pe ce face. La uşă îi mai adresă cîteva cuvinte:

- Scuze, dar nu pot să te însoţesc, am o întîlnire cu altă persoană.

Ea a deschis gura să dea replica, dar renunţă, înăbuşită de frustrare şi furie. Alergă spre camera ei şi trînti uşa.

- Îmi venea să-l omor! strigă ea printre dinţi.

- Recunoaşte adevărul şi fă-l de ruşine pe Diavol, spuse Estelle. Îţi face plăcere să te hîrîi cu el.

- Mi-ar plăcea şi mai mult, dacă aş avea eu ultimul cuvînt! replică ea, apoi îşi azvîrli pantofii prin cameră.

Falcon nu menţionase intenţionat genul persoanei cu care se va întîlni. De fapt urma să se vadă cu cavalerii săi, în intenţia de a clarifica administrarea castelului Hagthorn.

Rolf vorbi primul:

- Am dat şi de preot. Se ascundea prin sat, la o familie de şerbi, de optsprezece luni, de cînd de Belamé a preluat castelul.

- Bine. Ai grijă să-l muţi în castel şi să se apuce de treburile lui imediat. Vrem să restabilim starea de moralitate la Hagthorn în scurt timp, zise de Burgh. Apropo de asta, Rolf, dacă-ţi place văduva tînără cu care te culci, poţi să o iei de soţie şi devii castelan aici. Dar, dacă preferi să scapi de avansurile ei, poţi să pleci cu mine. Alegerea îţi aparţine.

Sir Rolf nu stătu prea mult pe gînduri:

- Rămîn!

- Perfect. Îi voi lăsa aici pe Rupert şi pe André, dar iau

alţi doi cu mine. Mîine vreau să începeţi să recrutaţi bărbaţi din Hagthorn pentru oaste, pe care să-i pregătiţi foarte bine. William de Salisbury m-a numit şef al armatelor şi vrea să-mi dea sub comandă cinci sute de mercenari. Fără îndoială că vor trebui pregătiţi temeinic, ca să se ridice la standardelor impuse de mine.

Rupert îi spuse:

- Am spînzurat trei cohorte ale lui de Belamé. Oamenii i-au acuzat de atîtea crime abominabile, încît nu am avut de ales, iar acum sînt şi alţii ale căror destine stau în mîinile tale. Unul, vechiul castelan, a zis că are nişte informaţii cu care e sigur că-i vei cruţa viaţa.

- Aţi găsit cuferele lui de Belamé? întrebă de Burgh.

- Am tot căutat peste tot, dar nici urmă de ele, răspunse Rolf.

- Atunci fostul castelan trebuie să cunoască locul unde sînt ascunse averile. Am împuternicire legală ca mîine să organizez un tribunal civil. Voi decide totul acolo. Vă doresc noapte bună. Îi făcu semn cu ochiul lui Rolf: îţi doresc să te bucuri de noaptea cu ea.

Jasmine se trezi nerăbdătoare să înceapă ziua plină de evenimente. Chemă toţi servitorii să fi prezenţi în hol. Se înveşmîntă cu rochia cea mai elegantă şi coborî, însoţită de madam Estelle. Îi plăcea să fie în atenţia tuturor. Ochii tuturor erau îndreptaţi spre ea şi toate urechile încercau să-i prindă orice cuvinţel.

Bucătăreasa i-a povestit mai tîrziu soţului ei şi a comentat astfel:"Era atîta linişte în sală că puteai să auzi cum se pîrţîie gîndacii!"

Jasmine aruncase o privire scurtă asupra globului ei de cristal spunînd:

- Văd curînd o nuntă în desfăşurare. Lady Joan se va mărita cu unul din cavalerii viitorului meu soţ, iar în absenţa mea, veţi primi toţi ordine de la ea.

Estelle şopti:

- Acum ce faci, presupui?

- Tu m-ai învăţat că unul dintre cele mai vechi meşteşuguri ale vrăjitoriei este puterea sugestiei. Eu am plantat sămînţa magiei. Apoi continuă pe un ton demn: să vedem care este prima solicitare.

Două femei foarte grase făcură un pas spre ea. Erau emoţionate şi foarte roşii la faţă. Bucătărese de profesie, anvergura siluetei lor exprima elocvent competenţele în branşă. Prima vorbi.

- Milady, eu eram bucătăreasa-şefă la Hagthorn înainte ca diavolul de Belamé să vină şi să o pună pe *ea* în locul meu. Era încrezătoare că-şi va recăpăta funcţia, deoarece toţi oamenii numiţi de răposatul tartor fuseseră îndepărtaţi de către cavalerii lui Falcon.

Jasmine se uită spre cealaltă femeie grasă, invitînd-o să vorbească şi ea.

- Eu îmi fac treaba bine, milady. Sînt bucătăreasă mai bună decît ea. De fapt pot face totul mai bine ca ea, şi dacă aş sta în cap şi aş avea şi mîinile legate la spate!

Jasmine încercă să schiţeze mental poziţia descrisă şi zîmbi.

- Bucatele pregătite aseară au fost excelente, spuse Jasmine. Nu văd de ce ar trebui să o înlocuiesc pe actuala bucătăreasă-şefă.

La cuvintele ei una dintre feţele îmbujorate se înveseli, iar cealaltă se întristă. Jasmine adăugă imediat:

- Totuşi, am un post foarte important care trebuie ocupat şi cred că eşti candidata excelentă pentru el. Făcu semn cu capul spre madam Estelle. Madam Winwood cunoaşte proprietăţile binefăcătoare ale tuturor plantelor. Mergi cu ea acum în seră, iar acolo ea te va învăţa cum să pregăteşti nişte ceaiuri de leac, pe care să le poţi da de băut, spre bunăstarea

şi sănătatea tuturor celor care trăiesc la Hagthorn. Acum şi cea de-a doua faţă îmbujorată se înveseli.

Jasmine continuă să analizeze şi să rezolve toate solicitările servitorilor de la castel, iar cînd termină, ridică o mînă şi ceru să se facă tăcere:

- Cîte dintre femei se pricep bine la cusut? întrebă ea. Vreo şase făcură imediat un pas în faţă şi vreo patru ridicară mîinile. Am observat că toţi cei care sînt slujbaşi la Hagthorn ar avea nevoie de haine noi. Se auzi un murmur general şi toţi s-au înveselit instantaneu. Aş dori ca aceia care servesc în holul mare să poarte livrea, într-o culoare veselă, verde sau galben, dar nu maro. Această idee era împrumutată de la contesa de Gloucester, ai cărei servitori purtau toţi uniforme. Aceia care se ocupă cu treburi mai murdare, vor primi salopete, precum şi o haină nouă.

Jasmine le zîmbi tuturor, ştiind că astfel le cucerise inimile. Se gîndea că la curtea reginei-copilă va trebui să dea sfaturi în privinţa deciziilor. Practic Jasmine căpăta acum gustul puterii.

Seara bucatele gătite le-au depăşit pe cele din ziua anterioară, iar la masă Jasmine îi comunică lui Falcon ce decizii luase. Ezitînd îl informă că le-a promis servitorilor haine noi. El o ascultă în tăcere, iar cînd ea credea că el se pregăteşte să-i refuze banii pentru cumpărarea materialelor, ridică sfidător bărbia şi-i spuse, fulgerîndu-l cu privirea:

- De Burgh, eşti un...

El se apropie de ea calm şi murmură avertismentul:

- Îndulceşte-ţi cuvintele şi înmoaie-le mai mult, scumpa mea, în caz că vei fi nevoită să le înghiţi.

-...stăpîn generos şi înţelegător atunci cînd vrei. Sper că nu-i vei dezamăgi pe oamenii aceştia.

El zîmbi, ştiind sigur că în clipa aceea tot ce-şi dorea ea era să-l pălmuiască. Adăugă, ca să o mai şocheze puţin:

- Ce bine că aseară am găsit într-un cufăr o comoară plină cu aur, mai ales fiindcă azi tu te-ai gîndit să mi-i risipeşti. Gîndeşte-te, dacă noaptea trecută te-aş fi lăsat să mă ademeneşti în camera ta, nici vorbă să mai fi dat de avere.

O momea, parcă provocînd-o să-i dea o replică usturătoare, însă ea înţelese intenţia lui şi oftă, spunînd drăgăstos:

- Ah, milord, pierderea mea a fost un cîştig pentru tine.

El zîmbi forţat. Era încîntat totuşi că ea acceptase să intre în acest joc. Plusă:

- Cîştigul meu poate fi şi al tău. Am mai descoperit o bijuterie sau două puse de-o parte. Mai ales una dintre ele s-ar potrivi perfect frumuseţii tale. Este vorba de o floare din diamante şi safire, pe un lanţ fin. După ce făcu o pauză, şopti dulce: tu ai o bijuterie pe care eu mi-o doresc...am putea încerca să cădem la o înţelegere.

Jasmine îl îngheţă cu privirea şi murmură:

- Ah, sir Falcon, bijuteria mea este mult mai preţioasă decît a ta.

- Dar dacă bijuteria ta este un mit, la fel ca unicornul pe care-l călăreai? Lucrurile sînt rareori ceea ce par să fie. Arăţi atît de pură şi virginală, totuşi, ştiu că am stat de vorbă cu tine la Stonehenge, la o orgie păgînă.

Jasmine arunca flăcări din priviri. Oare de ce mai era el acolo, cînd l-a venerat pe Diavol? Se cutremură cînd simţi fiorii de ură pătrunzînd-o. Zise extrem de provocatoare:

- M-am săturat să mă tot împungi cu cuvintele tale.

- Cînd te voi împunge cu arma mea, virginitatea ta va fi pusă la grea încercare, replică el ironic.

Jasmine nici nu se gîndea să-l lase şi acum să aibă ultimul cuvînt. Spumega de furie, iar răutatea ei atinse apogeul cînd îi replică:

- Sper să fiu stearpă; cred că ţi-aş urî copilul la fel de mult cît te urăsc pe tine.

De data aceasta veselia şi jovialitatea amestecate cu ironic se spulberaseră. O strînse tare de mînă şi-i zise sfredelind-o cu privirea:

- Cere-ţi scuze!

Ea se temu să nu-i sfărîme oasele fragile, totuşi era suficient de nesăbuită, încît să se lupte cu el.

- Îmi pare rău, milord...îmi pare rău, îţi voi urî copilul.

Brusc se trezi luată pe sus de Falcon, care ieşi din cameră cu ea în braţe, nepăsător faţă de cei care au văzut scena şi au rămas cu gurile căscate. Astă seară nu se va mai opri la uşa dormitorului, ci va intra, trîntind uşa după el, în semn de avertisment pentru Estelle, care va înţelege să nu se amestece.

O trînti pe pat.

- Fundul tău trebuie încălzit. O bătaie zdravănă, urmată de o tăvăleală pe cinste vor reuşi să-ţi îndulcească limba aia obraznică. Se aşeză pe pat, alături de ea şi o răsuci cu faţa în jos, apoi o aşeză pe pulpele încordate. Îi ridică rochia, furoul, îi trase în jos pantalonaşii dantelaţi şi-i arse o palmă usturătoare.

Jasmine urlă de durere, dar el o mai lovi o dată. Acum o sperie de-a binelea. Ştia că el habar nu are cît au durut-o cele două palme. Se întoarse cu faţa spre el şi se agăţă de gîtul lui.

- Nu, te rog, te implor, nu mă bate, milord. A fost o simplă joacă, voiam să văd cine poate face remarcile cele mai crude.

- M-ai decepţionat, Jasmine. Pari blîndă şi dulce precum un înger, totuşi ai o limbă ascuţită, ca o sabie. Farmeci un bărbat cu frumuseţea ta, dar în clipa cînd se simte atras de aura ta caldă, devii instantaneu de gheaţă şi îi îngheţi sîngele în vene. Fiindcă eşti micuţă şi drăguţă, eşti obişnuită să se facă totul numai cum vrei tu. Ei bine, văd dincolo de faţada

ta frumoasă...ştiu că eşti încăpăţînată cît zece bărbaţi. Eşti toată numai lapte şi miere, atîta timp cît se face totul cum vrei tu, dar cum apare cineva cu voinţa mai puternică, devii rea, ca un copil răsfăţat care refuză să se mai joace.

- Ai pictat o imagine a mea oribilă, domnule. Păcat că nu ai o imagine clară cu tine însuţi! zise ea cu îndrăzneală, coborînd de pe picioarele lui. Ce spui, tu eşti mai obişnuit să se facă totul numai cum vrei tu, nu eu. Fiindcă nu ai întîlnit pînă acum pe nimeni care să fie mai puternic sau mai dominator decît tine, vrei să fii deasupra tuturor. Cum eşti un conducător înnăscut şi fiindcă orice tîrfă care pune ochii pe fizicul tău cade pe spate după tine, crezi că ai dreptul dat de Dumnezeu să mă ai pe mine şi să mă transformi în orice pofteşti.

El se uita la Jasmine cu ochii întredeschişi. Îi vedea sînii coborînd şi urcînd aţîţător, în ritmul respiraţiei agitate. Simţea că nu se mai poate stăpîni multă vreme.

- Cînd vom fi cununaţi, Jasmine, voi fi domnul şi stăpînul tău, iar atunci voi avea dreptul dat de Dumnezeu de a te avea şi de a te transforma în orice voi pofti.

Ea se enervă şi mai mult, din pricina cuvintelor nemiloase şi a atitudinii lui misogine.

- Poate unor femei le place să fie tratate ca nişte gunoaie, dar eu nu sînt aşa. E foarte ciudat că încerci să obţii afecţiunea mea, comparîndu-mă cu un copil răsfăţat ori de cîte ori ne întîlnim.

- O mai bună analogie ar fi cu o iapă tînără, nărăvaşă. Şmecheria ar fi să te îmblînzesc fără să-ţi înfrîng sufletul.

- Acum sînt o iapă! izbucni ea. În cîteva minute o să-ţi mănînc din palmă.

El şi-o lipi de trup, mînios, dar şi înfierbîntat peste măsură, mînat de dorinţa aprigă de a şi-o supune. O mîngîie fierbinte pe spate, apoi o prinse de fese şi o apăsă pe erecţia

lui puternică, pulsîndă. Gura lui arzătoare îi pîrjoli gîtul.

- Jassy, fii a mea! O sărută pătimaş, forţîndu-şi intrarea în fortăreaţa apărată de buzele trandafirii. Cum limba plonjă în ea, Jasmine înţelese imediat că foarte curînd sabia lui va devasta locul apărat de celelalte două buze moi. Disperată îşi strecură mîna spre erecţia lui, pentru a-l îndepărta de abdomenul ei. Cînd îi simţi mîna cuprinzîndu-l, răsuflă gutural şi gemu, copleşit de plăcere. Cum slăbi presiunea asupra ei, ea se smuci brusc şi fugi de el prin cameră.

- De ce fugi de mine? întrebă el, ajungînd-o din trei paşi.

- Fiindcă mă tem de tine. Fiindcă m-ai lovit şi o vei mai face, dacă ţi se va năzări. Fiindcă sînt mai mică, mai slabă, mai neputincioasă. Fiindcă nu am arme, nici putere şi nu mă pot apăra de tine în absolut nici un fel!

Cuvintele ei îl loviră profund, aşa că se înmuie imediat. Era supărat pe sine că nu a fost în stare să-i dea o lecţie cum se cuvine. Zise aproape cu sfidare:

- Eşti prea delicată ca să te bat şi prea fragilă ca să mă culc cu tine! Va trebui să încerc să mă stăpînesc mai mult. Falcon ieşi ca o furtună, iar ea, deşi se simţea acum în siguranţă, se simţea şi foarte afectată de dispreţul lui. Furia supremă venea din faptul că încă o dată el a avut ultimul cuvînt.

Capitolul 12

Regele John urma să conducă de la Londra şi tot aici trebuia să locuiască suita de la curtea regală. Oamenii veneau din toate colţurile Angliei, iar Jasmine se pregătea şi ea de drum.

Urma să plece cu binecuvîntarea tatălui ei şi cu permisiunea morocănosului Falcon, iar pentru asta avea nevoie de o nouă garderobă, mult mai luxoasă, cum îi stătea bine nepoatei regelui. Evident, Estelle mergea cu ea, deşi ea nu a fost atît de încîntată că trebuia să-şi înnoiască garderoba. Estelle luă cu ea şi multe poţiuni, ierburi şi alte alifii. Culese rădăcini, tulpini, frunze şi seminţe, pentru a le duce la Londra.

Jasmine venise în seră ca să culeagă nişte flori aromate, pe care să le împrăştie printre haine, pentru miros. Parcă mai simţea palmele peste fund primite de la Falcon. Bunica ei zise:

- Mîine este douăzeci şi unu iunie, solstiţiul de vară. Trebuie să mergem la Stonehenge. An de an am mers singură, dar acum te voi lăsa pe tine să te bucuri de puterea magică, dătătoare de viaţă. Cînd prima rază de soare va trece prin arcada templului şi va străluci pe trupul tău, din acel moment vei fi protejată de lumina mare a universului timp de un an.

Falcon de Burgh tocmai trecea pe lîngă seră şi auzi rîsul cristalin al Jasminei. O auzi spunînd:

- Dacă mergem călare, precis vom fi urmărite. Ce-ar fi să luăm o bărcuţă pe Avon, să zicem că vom culege nuferi şi

irişi? Nu va bănui nimeni că vrem să ajungem la Stonehenge.

Imediat el se decise că va ajunge la Stonehenge înaintea lor. Spera ca Jasmine să nu fie implicată în sacrificarea vreunei vieţi. Aceste practici erau cu totul contrare moralei lui şi i se păreau dezgustătoare.

Era încă întuneric cînd Falcon ajunse la o milă depărtare de Stonehenge. Îşi legă calul, apoi se aşeză pe o piatră din ansamblul cercului. Soarele se strecura deasupra liniei orizontului, cînd el zări două siluete. Estelle purta o rochie ciudată, decorată cu patru elemente ale naturii – uman, animal, vegetal şi mineral – iar pe spatele rochiei erau pictate alte patru elemente: pămînt, aer, foc şi apă.

Jasmine purta o rochie largă, brodată cu floarea soarelui. Răsăritul era un spectacol magnific, totul fiind scăldat într-o lumină aurie. Falcon urmări cum Estelle o aşează pe Jasmine într-un loc anumit, special, apoi o dezbrăcă pe Jasmine de veşmîntul ei.

Jasmine rămase nemişcată, goală-puşcă, aşteptînd Puterea Divină. Falcon era vrăjit. Era viziunea cea mai frumoasă pe care o văzuse în viaţa lui. Privirea lui era atrasă de triunghiul dintre pulpele ei. Aici observă două semne mai închise la culoare. Erau simetrice şi aveau un efect uimitor. Semnele acestea erau adeseori numite semnele vrăjitoarei.

Dintr-o dată razele soarelui pătrunseră prin arcada pietrelor druide ca un nor de praf auriu, luminînd-o pe Jasmine, care căpătă parcă un aer serafic, aşa cum avea părul despletit, căzîndu-i pînă la şolduri. Arăta ca aurul pur topit, cuprins de flăcări.

Estelle îşi începu incantaţiile.

- Adu-i puterea de aur, strălucind de promisiuni. Soarele este cel mai important element de pe pămînt, el ne aduce bogăţie, realizare, suces, bucurie şi fericire.

În ochii lui Falcon Jasmine strălucea învăluită de o

esență pură luminiscentă, asemeni unei aure reunită acum cu soarele. Cînd astrul se ridică mai sus pe cer Estelle o trase pe Jasmine din locul acela, acoperind-o cu rochia înflorată, înainte ca umbrele pietrelor să cadă asupra sa.

Falcon realiză că Jasmine era diferită de alte femei. Specială, pură, angelică, perfectă. O visa în fiecare noapte, iar ziua își făurea scenarii erotice cu ea. Ființa ei îi provoca senzații greu de ascuns. Jasmine avea între pulpele ei acea floare de lotus care stătea să înflorească; momentul cînd va face dragoste cu ea va fi ca acela de a pătrunde într-o floare de lotus, unde va descoperi prețiosul jad. Simțea o tensiune a anticipării dureroase.

În ultimele zile era mai tot timpul excitat. Totul îi amintea de Jasmine în mod subtil; o voce, un sunet, o aromă, un gînd. Patul lui nu i s-a părut niciodată atît de gol, iar numai cearșaful era un afrodisiac puternic asupra trupului său. Falcon știa că sexul cu ea va fi ceva magic; sexul va fi puterea supremă.

A fost ziua cea mai lungă din an, iar după cină Falcon o rugă pe Jasmine să se plimbe cu el prin grădină. Jasmine știa că, înainte de plecarea ei la Londra, el va insista să rămînă singuri cumva. Anticipa că masculinitatea lui îl va obliga să redacteze cîteva reguli pe care trebuia să le respecte. Jasmine era hotărîtă să-și păstreze calmul, să aibă limba aurită și să mimeze regretul că vor fi despărțiți atîta timp. Odată ajunsă la Londra, evident, avea să facă exact cum dorea ea.

Amurgul scălda într-o lumină caldă grădinile de la Salisbury. Apropierea Jasminei îl afecta fizic, ca de obicei, iar el trebui să alunge gîndul de a o trînti cu spatele pe iarbă. S-au oprit unul în fața celuilalt. El i-ar fi spuse sute de cuvinte de dragoste, ar fi sărutat-o de zeci de ori, ar fi mîngîiat-o în nenumărate locuri secrete, dar se abținu și spuse :

- Jasmine, curtea este un loc periculos. Să nu laşi răul să te întineze. Mă bucur că nu ai cunoscut alţi bărbaţi. Se jucă puţin cu o buclă rebelă de pe fruntea ei. Îi cuprinse faţa cu palmele şi atinse uşor gura aceea ademenitoare.

Ea rezistă tentaţiei de a-l respinge, iar după ce buzele lor se contopiră cîteva minute prelungi şi aprinse, ea se topi lipită de el, cu senzaţia că nu strică să-i ofere cîteva minute, avînd în faţa ei lunga perioadă a libertăţii şi absenţei lui.

Falcon o mîngîie pe obraz, apoi pe bărbie. Grădina oferea o vrajă specială, completată de aromele vii, afrodiziace.

- Ah, Jasmine, eşti mai dulce şi mai frumoasă decît orce floare din grădina aceasta. Tînjeşti să fii culeasă, dar, dacă vreo altă mînă decît a mea va cuteza să-ţi culeagă floarea delicată, sper să o înţepi cu spinii raţiunii. Îi luă mîinile într-ale lui, i le sărută pe rînd, apoi o ţinu captivă într-o îmbrăţişare caldă.

Jasmine simţea prin material palmele fierbinţi. O clipă doar încercă să-şi imagineze mîinile acelea mari, puternice, mîngîindu-i pielea fină, pe patul din noaptea nunţii. Se cutremură cînd limba lui o invadă intempestiv, dar nu înţelese dacă era repulsie, sau răspuns. Începuse să devină conştientă de pericolul care o pîndea. Răspunsul ei fizic la atingerile lui îl copleşea, iar curînd o va copleşi şi pe ea. Tresări uşor:

- Falcon, nu, nu. Apropierea lui o topise. Se lupta cu sine şi cu pieptul lui puternic, dar ademenitor. Lasă-mă să plec! Tremura şi-l împingea cît putea, dar la un moment dat el o luă în braţe. Alarmată, strigă: unde mă duci?

El îşi cufundă faţa în părul ei şi rosti gutural:

- Te duc sus în patul meu, iubito, pentru că nu mai pot să aştept.

- Falcon, nu strica această ultimă seară frumoasă. Vreau să o păstrez în amintire, netulburată de forţa trupului tău, care

să mă pîngărească la primele semne de dorinţă neînfrînată. Panica pusese deja stăpînire pe ea.

El îi dădu drumul uşor, iar cînd se depărtă de el, Jasmine observă că materialul rochiei se agăţase de un nasture al vestei lui şi astfel un sîn ieşise cu totul la iveală. El gemu şi îşi lipi buzele de bobocul mult-rîvnit.

- Milord, nu face acest lucru scandalos, şopti ea. Îţi doresc o noapte liniştită.

O mînă fermă o reţinu aproape de el.

- Nu te excită să faci lucruri scandaloase? o tachină el.

- Nu, acum trebuie să plec, insistă ea, pentru că îmi este clar că nu poţi să-ţi ţii mîinile lîngă tine.

- Dacă-ţi promit că nu te mai ating, vrei să mai stai puţin cu mine?

- De ce? întrebă ea, ezitînd.

- Îmi face plăcere doar să te privesc, zise el, ducînd-o spre o bancă mai retrasă din grădină. Ea rîse nervos:

- Vei obosi şi te vei plictisi să te tot uiţi la mine, precis.

El se aşeză, dar nu-i dădu drumul la mîini, ca să nu cumva să-i alunece spre locuri mai intime.

- Te-aş putea privi toată noaptea. Vreau să te văd cum dormi...cum dansezi...vreau să te privesc cînd faci baie...cînd te îmbraci, pentru simpla plăcere de a te dezbrăca, după care tu să o iei de la capăt.

- Nu trebuie să-mi spui aceste lucruri, nu se cuvine, protestă ea.

- Jasmine, vreau să fiu necuviincios cu tine...vreau să fii necuviincioasă cu mine. Ştii cîţi iubiţi au stat aici înaintea noastră? murmură el.

- Noi nu sîntem iubiţi! insistă ea.

- Am putea fi, draga mea. Vreau să fii a mea, Jassy, şopti el foarte excitat.

Ea se strădui să pară că nu înţelege intenţia mesajului.

- Milord, un an va trece atît de repede, pe urmă mă vei duce cu tine la castelul Mountain Ash, iar acolo voi fi în sfîrşit a ta.

- Un an? Se trezi el din erotismul mistuitor. Vocea lui răsunase ca un bici. Trei luni, domniță. Ai grijă să nu faci vreo greşeală. Te vei mărita cu mine peste trei luni, chiar şi dacă voi arde în Iad!

Jasmine îl privi plecînd. Acesta era deci ultimatumul lui, evident, ea nu avea cum să mai comenteze. Falcon merse direct la tatăl ei. Îi comunică lui William că îi va permite Jasminei să se joace de-a doamna din suita reginei pînă la toamnă, apoi se vor cununa. Urgent o convocă şi pe madam Winwood, căreia îi pregăti o listă cu Da-uri şi Nu-uri pe care Jasmine trebuia să le respecte, pentru siguranța ei.

William de Salisbury o conduse pe fiica sa pînă la Londra, în City, fiindcă regele John şi mireasa-copilă sosiseră deja şi acum se instalau la Palatul Westminster. Jasmine rămase profund impresionată de măreţia construcției, apoi madam Winwood o domoli.

Jasmine şi Estelle au primit camere diferite la Westminster, fiindcă Jasmine trebuia să fie mai aproape de regină, iar statutul Estelle nu fusese încă stabilit.

William merse să discute cu John, în timp ce Estelle despacheta, iar Jasmine îi instala pe Feather şi Quill în noua lor reşedinţă. Isabella venise de acasă cu două fetişcane, însoţitoarele ei, care aveau ochii deja înroşiţi de lacrimi din pricina dorului de casă.

Vreo două doamne au fost desemnate să se ocupe de Isabella la Palatul Westminster, instruind-o în tot ceea ce însemna etichetă, ţinută, îmbrăcăminte, maniere şi religie, dar se vorbea că micuța regină se uitase strîmb la ele şi le trimisese afară imediat, dezamăgită.

Jasminei i se părea un lucru straniu că o tînără de rangul reginei nu mergea însoţită de un alai de femei, deoarece deja era măritată, doar că mariajul nu se consumase încă. Se simţi datoare să o protejeze pe fată, chiar dinainte de a o cunoaşte.

Isabella ocupa un apartament lipit de cel al regelui John. Jasmine fusese avertizată că la curte bărfele erau precum mîncarea, necesare şi consumate de trei ori pe zi şi chiar rămase şocată de o primă experienţă neplăcută.

În prima dimineaţă la datorie se trezi în zori. Se îmbăia veselă şi se îmbrăca, ajutată de Estelle. Ştia că reginei îi place să doarmă mult dimineaţa, aşa că nu trebuia trezită înainte de ora zece. Fix la această oră Jasmine luă tava cu micul dejun regal şi intră în dormitor. Lăsă tava pe o masă, trase draperiile de la ferestre, iar lumina caldă pătrunse înăuntru.

Camera era într-o dezordine greu de descris. Haine împrăştiate peste tot, iar patul era o învălmăşeală de cearşafuri şi perne. Dintre acestea răsări un cap mic, negricios şi se auzi întrebarea:

- Tu cine eşti?

Jasmine o privea pe frumoasa femeie-copil. Avea ochi negri, gene lungi şi răsucite, gura ca o căpşună, iar părul negru, lung era tot o masă încîlcită. Jasmine făcu o plecăciune şi spuse:

- Regină Isabella, sînt Jasmine, fiica fratelui regelui John, William de Salisbury.

Fata începu să aplaude.

- Bun! Îmi place să am lîngă mine persoane din familia regală. Se întinse ca o pisică. Îşi scoase cămaşa de noapte, absolut indiferentă că a rămas complet goală, apoi îşi linse cîteva degete, le introduse între picioare şi începu să se masturbeze furioasă.

Jasmine rămase atît de oripilată de gestul abuziv, încît strigă:

- Regină Isabella, nu trebuie să faci asta! Parçă i s-a adresat unui copil neascultător, nu reginei Angliei. Isabella îşi opri manevra surprinsă. Era deopotrivă furioasă şi amuzată. În cele din urmă izbucni în rîs.

- De ce? E o senzaţie nemaipomenită! Fac asta în fiecare dimineaţă. Aha, cred că e adevărat ce se spune despre fetele din Anglia, că sînt frigide şi reci. Reluă manevrele şi mai înverşunată şi zise: englezoaico, tu nu faci aşa ?

- Nu! zise contrariată Jasmine.

Fata rîse din nou.

- De ce nu?

Jasmine se înroşise la faţă, stînjenită de toată scena. Cum îi putea explica micuţei regine că aşa îşi va pune în pericol fecioria; iar atunci cînd va deveni femeie, iar regele va consuma uniunea lor, el o va considera întinată, dacă nu va sîngera. Totuşi răspunse scurt:

- Pentru că e un lucru rău!

Isabella se zvîrcolea excitată, continuînd să gîfîie necontrolat prin patul răvăşit şi spuse printre accese de rîs:

- Îmi place să fac lucruri rele. De aceea John nu se mai satură de mine!

Jasmine simţi că nu mai poate gîndi. Parcă i se trase un văl peste ochi. Luă tava, o puse pe patul răvăşit, făcu o reverenţă şi ieşi repede. Nu-i păsa unde se duce. Nu ştia decît că trebuie să iasă afară, ca să respire aer curat.

Curtea era o aglomeraţie de negustori, preoţi, paznici, cîini, cai, căruţe. Căută un loc mai izolat, ca să-şi revină încet, încet. Ajunse în dreptul unui măr încărcat şi, cînd întinse mîna să culeagă un fruct, o mînă culese mărul înaintea ei şi i-l întinse.

- Vai! se sperie ea.

- Milady, nu am intenţionat să vă sperii, zise tînărul politicos. Sînteţi Jasmine de Salisbury, îl cunosc pe tatăl

dumneavoastră, William de Salisbury. Daţi-mi voie să mă prezint, sînt Will Marshal. Ca şi tatăl dumneavoastră, al meu este o persoană importantă, zise el zîmbitor.

- Sînt doamnă în suita reginei, zise ea.

- Biată doamnă. Eu sînt scutierul regelui. Îl servesc din copilărie, de cînd era prinţul John. Adeseori îmi caut liniştea în grădina aceasta. Ochii lor se întîlniră. Amîndoi ştiau cît de pătate erau persoanele pe care fiecare le servea. Ea i-ar fi pus multe întrebări, dar nu se cuvenea. El ar fi dorit să o prevină în legătură cu corupţia de la curte, dar nu-şi permitea. O atinse uşor pe mînă, îşi zîmbiră şi se despărţiră.

Tatăl ei o căută înainte să plece din Londra. Avea motive de îngrijorare, fiindcă deja se vorbea despre revolte în regat, dar voia să pară liniştit cînd îşi luă rămas bun de la doamne. Madam Winwood era suficient de vicleană încît să-l facă să vorbească.

- Regele Franţei are ambiţia să-şi extindă puterea şi vrea să profite de ostilitatea baronilor normanzi faţă de regele John.

- Baronii care-l voiau pe Arthur rege? întrebă Estelle.

- Regele Ludovic l-a convocat pe regele John la o întrunire formată din duci şi conţi ai Franţei. Sigur John a refuzat. Acum merg să recrutez baronii din nord pentru război.

Jasmine întrebă:

- De Burgh merge cu tine?

- Da, slavă cerului. El e cel mai bun conducător de oşti pe care-l cunosc.

- John vine cu tine? întrebă Estelle.

- Nu. El are nevoie de bani şi va trece la treabă, ca să-i adune, spuse William posac. Este cel mai rapace om pe care l-am văzut vreodată. Doamne, ajută-ne, murmură el îngrijorat.

Sala de mese imensă de la Palatul Westminster era încinsă şi superaglomerată. Estelle şi Jasmine s-au aşezat alături de ceilalţi invitaţi, care aveau ocazia să-l vadă pentru prima dată pe rege. John nu semăna deloc cu tatăl ei. Era de înălţime medie şi foarte brunet. Era destul de frumos, dar prea îngîmfat, purtîndu-se într-o manieră prea exagerată. Era îmbrăcat strident, în culori ţipătoare, cu multe bijuterii, ba chiar purta coroana pe cap la masă. Vorbea tare, rîdea ca un bezmetic, iar limbajul lui era presărat numai cu vulgarităţi.

Se înconjurase de linguşitori care rîdeau la orice glumă deocheată. Îşi bătea joc de servitori, în virtutea puterii deţinute şi se bucura cînd îi vedea că se tem de el. Isabella stătea lîngă el, maimuţărindu-l în tot ce făcea. Era clar că se comporta ca un *enfant terrible;* înfumurată, needucată şi preţioasă, îndrăgostită de propria-i persoană. Şi mai clar era că nu putea să treacă de acest stadiu. Avea agăţată la încheietură o oglinjoară legată de un lanţ lung şi se admira în ea permanent.

Era evident că regele şi regina nu se gîndeau decît la plăcerea proprie, avînd în jurul lor menestreli, jongleri, acrobaţi şi dansatoare lascive. Desfrînarea şi vulgaritatea erau aduse la rang de virtute la curtea regelui John şi a reginei Isabella. Regele se ridică brusc şi ridică paharul.

- Tatăl meu ţinea acest toast pentru mama, după ce a încarcerat-o: "Pojar, păduchi şi gălbenare, le-am avut pe toate, pe onoarea mea. Dar nu există nici în Iad un săpun, care să scoată mirosul de peşte." Domnilor...regina!

Jasmine şi Estelle schimbară priviri dezgustate.

- Trebuie să-i găsesc un punct vulnerabil, prin care să poată fi controlat. E clar că nu trebuie să fim sub puterea lui. Ţine minte, Jasmine, unul dintre miracolele vrăjitoriei este acela că, dintre doi oameni care se întîlnesc, unul domină, celălalt se supune. Diferenţa este teama!

Toată lumea se distra în această seară la palat, unde se adunaseră toţi conducătorii de bresle, dar cam la jumătatea festinului regele ţinu să menţioneze că aşteaptă din partea fiecăruia o contribuţie uriaşă pentru coroană. Bărbaţii şi-au exprimat indignarea cînd au auzit sumele solicitate, unul chiar a susţinut că era o diferenţă între daruri şi mituiri uriaşe.

Regele s-a înfuriat imediat, căci avea firea unui Plantagenet, genă care a ieşit imediat la iveală, conducînd la escaladarea violenţelor. S-a înroşit la faţă brusc, a ţipat, a gesticulat urît, a ameninţat, după care s-a prăbuşit la pămînt şi a intrat în convulsii. Toţi s-au apropiat de el, iar cei obişnuiţi cu accesele lui de furie, ştiau că trebuie doar să aştepte pînă vor trece. Estelle îi şopti Jasminei:

- Doamne, temperamentul neamului Plantagenet îşi cere tributul. Are o formă de epilepsie, de care nu e conştient. Uite cum vulnerabilitatea lui John mi-a fost servită chiar pe o tavă de argint!

- Un decoct de lăcrămioare pus în vin îl va ajuta să se controleze, spuse Jasmine, citind parcă din cartea cu leacuri.

- Exact, spuse Estelle. Fugi şi adu repede, vezi că am puţin în cutia mea, dar nu spune nimănui ce-i dăm. Madam Estelle îi făcu vînt printre meseni. Luă o linguriţă de argint de pe masă, îngenunchie lîngă rege şi îi băgă în gură transversal coada linguriţei. Oamenii o priveau muţi de uimire că are curajul să atingă regele în timpul unei crize, dar toată lumea o cunoştea pentru puterile ei.

Jasmine veni înapoi cu leacul, pe care-l turnă în cupa cu vin a regelui, iar după ce acesta sorbi o înghiţitură, toţi observară că nu-i mai tremurau picioarele, iar chipul lui revine la culoarea normală. John se ridică apoi, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Toţi conducătorii de bresle se grăbiră să achite contribuţiile, iar servitorii au început să robotească la mese.

John nu a spus nimic, dar cînd ochii lui au întîlnit privirea magnetică a Estellei, el parcă era vrăjit. Trimise vorbă doamnei să vină în apartamentul lui diseară. Cînd s-au întîlnit, el începu:

- Madam Winwood, fratele meu, William mi-a spus de dumneata, că prezici viitorul şi că ai afirmat că eu voi deveni rege. Tu ai viziunea, ai cunoştinţele, dar şi puterea.

Estelle şi-a oferit serviciile regelui şi i-a trimis mental mulţumiri lui William. Au discutat pe o singură temă, preferata lui: el însuşi. Ca o persoană şireată, care a trăit sute de vieţi şi a căpătat o vastă experienţă prin secole, ea îi reţinu atenţia lui John.

- Îţi cunosc secretul, spuse ea simplu. Acesta acoperea gama de păcate pe care le comisese el de cînd era copil. Îl cercetă chiar şi prin cele mai ascunse colţişoare ale sufletului său negru, anihilîndu-l cu doar trei cuvinte. Convingerea cu care i-a vorbit l-a lăsat mut. După ce a reuşit să-l nimicească sufleteşte, a început să-i reclădească încrederea în sine. Mulţi lideri renumiţi şi conducători ai lumii au suferit de aceeaşi boală ca tine. Alexandru cel Mare, Iulius Cezar, Charlemagne.

Acum cuvintele ei îl ţintuiau locului. Îl prinsese în nadă şi acum nu trebuia decît să se facă total indispensabilă.

- Crizele tale te fac diferit....te fac unic. Există totuşi pericolul morţii în această boală regală, aşa că trebuie să ai mereu cu tine decoctul, dar şi persoana care să ştie cum să ţi-l administreze.

- Madame Winwood, ai înţelepciunea care trece de obişnuit. Te fac secretara mea personală zi şi noapte, iar dumneata, desigur, vei călători cu mine peste tot.

Estelle era bucuroasă că l-a convins că nu se poate descurca fără ea.

Capitolul 13

Jasmine a vrut să fie sigură că nu o va mai trezi ea pe regină dimineaţa. Venea să o ajute cu îmbrăcatul, cu toaleta, cu pieptănatul şi cu aranjarea bijuteriilor regale, într-o anumită ordine.

Cînd o auzi pe regină chiţăind, ieşi din garderoba Isabellei şi din nou avu parte de un şoc.

Regele John venise în vizită la regină. De cum acesta intră pe uşă, ea se repezi spre el, îi sări în braţe şi îşi încolăci picioarele împrejurul lui. El începu să danseze cu ea prin cameră, rîzînd fericit, apoi o trînti pe pat. Isabella întinse mîna şi începu să-l maseze între picioare, unde se vedea că organul devine din ce în ce mai excitat.

- Mmm, făcu ea, sabia asta mare şi tare este pentru mine, Majestate? îl tachină ea.

Atunci John o ridică deasupra lui şi cu privirea grea de dorinţă îi zise:

- Bella, acum vreau felaţie.

Jasmine ieşi grăbită din cameră şi la uşă era cît pe ce să-l dărîme pe tînărul Will Marshal, care tocmai ieşea din dormitorul regelui.

- Vă simţiţi bine, lady Jasmine? întrebă el îngrijorat.

- Da, nu....am, of, Will, habar nu aveam că ei se culcă împreună.

- Vă şochează faptul că el are treizeci şi doi de ani, iar ea doar paisprezece, spuse el liniştit. Milady, vîrsta nu are legătură cu asta. Sînt două persoane pline de voluptate; se aseamănă ca două boabe de mazăre. Haideţi să ne plimbăm

pe sub gutui, zise el trăgînd-o uşor de braţ. Într-o grădină chiar nu există nimic rău.

- Will, ce înseamnă ”felaţie”? întrebă ea calmă.

- Nu pot să-ţi pîngăresc urechile cu o explicaţie, milady, zise el.Dar mă bucur cînd doarme cu Isabella, fiindcă ea nu poate fi coruptă. Este mult mai isteaţă decît Eva, în ceea ce-i priveşte pe bărbaţi. Lui îi plac fetele tinere, virginele; se bucură cînd le vede teama pe chip. Ţipetele lor şi tremuratul îi excită libidoul.

- Şi face lucrurile acestea de faţă cu tine? întrebă ea şocată din nou.

- Această parte îi place la nebunie. Am fost crescut într-o familie respectabilă. Tata şi mama mi-au insuflat valori morale stricte. Regele se bucură cînd mă vede stînjenit. Este singurul lui mod de a se răzbuna pe marele Marshal al Angliei, deşi face asta într-un mod indirect, prin mine, fiul acestuia.

- Tatăl tău ar înnebuni, dacă ar şti la ce eşti expus, zise ea.

- La fel cum ar fi şi al dumitale. Niciodată să nu rămîi singură cu regele John, milady.

Imediat ce Jasmine se despărţi de tînărul Will, Falcon de Burgh îi inundă mintea. Ar fi revoltat, dacă ar descoperi ce se întîmplă la curte. Ar scoate-o pur şi simplu de acolo. Curtea era contaminată în întregime. Răul plana în conştiinţa colectivă, ameninţător, insinuant. Existau curente subterane, vibraţii tangibile, pe care le puteai mirosi, ba chiar gusta. Totul părea învăluit într-o pîclă sumbră a groazei.

Seara Jasmine o vizită pe Estelle şi adună destul curaj, încît să o întrebe:

- Ce înseamnă felaţie?

Estelle o privi lung, apoi oftă.

- Vino şi stai jos, cît timp îţi voi explica. Ştii că actul

sexual se petrece între o femeie şi un bărbat. Ţi-am spus despre asta cînd ai avut primul ciclu menstrual. Nu ţi-am spus despre alte lucruri care le plac bărbaţilor. Probabil cel mai erotic act pe care-l poate practica o femeie asupra unui bărbat este felaţia. Te apleci spre penisul lui şi-l cuprinzi cu gura, apoi îl faci să ejaculeze sugîndu-i-l şi lingîndu-i-l cu limba. Este o treabă pe care o fac tîrfele. Cei mai mulţi bărbaţi plătesc o prostituată pentru acest serviciu, fiindcă nu pot să ceară asta de la soţiile lor. Ţăranii şi ostaşii preferă sexul obişnuit, doar nobilii se ocupă cu astfel de practici. Mai există şi alte perversiuni. Cred că aş face bine să te educ, pentru protecţia ta.

Pe măsură ce Jasmine o asculta pe Estelle perorînd despre apetitul sexual al bărbaţilor şi despre cît de departe sînt ei dispuşi să ajungă pentru a-şi satisface poftele, ea devenea din ce în ce mai tăcută.

Parcă nu o mai entuziasma să fie mîna dreaptă în suita reginei, prin urmare se hotărî să schimbe situaţia. Aşa cum Estelle s-a folosit de calităţile ei ca să devină indispensabilă regelui, la fel va face şi ea, Jasmine, devenind indispensabilă reginei, într-un mod care să o scoată din intimitatea dormitorului. Discută planul cu bunica ei şi-i ascultă atentă sfaturile scorpiei.

- Acum, cînd am primit confirmarea regelui, voi încerca să fac şi eu o mică avere la curtea lui. Cînd voi fi mult prea bătrînă ca să mai practic vrăjitoria, voi reuşi să trăiesc restul zilelor rămase în confort şi lux. Voi cere un preţ mare în schimbul vrăjilor, poţiunilor, farmecelor şi prezicerilor mele. Dacă aş vinde afrodiziace, avortive şi leacuri pentru impotenţă, aş fi o femeie bogată, aşa că nu-mi trebuie decît să ofer la curte exact aceleaşi servicii ca şi sătenilor de la Winwood Keep.

- Isabella este atît de absorbită de propria-i persoană,

încît pentru ea pot să am normă întreagă la ghicitul în cărţi de tarot, sau cititul în globul de cristal, precum şi prezisul viitorului. Cred că ar trebui să mai am şi un alt talent cu care să-i fac pe plac, cum ar fi cititul în palmă sau astrologia.

- Astrologia este foarte complicată şi presupune implicare. Am auzit că regele are propriul lui astrolog, chiar din ziua cînd a devenit prinţ. Pe de altă parte, cititul în palmă ar fi ceva foarte simplu pentru o persoană cu puterile tale de percepţie. Hai să-ţi arăt cîte ceva.

Cele două femei au rămas să delibereze pînă tîrziu în noapte, dezvăluind strat după strat meşteşugurile magiei, ştiind instinctiv că aura necunoscutului şi a misterului adaugă o dorinţă irezistibilă şi interzisă de a te lăsa pradă ocultului. Isabella va cădea uşor în capcana vrăjitoriei – Jasmine o va prinde în laţ şi îi va stîrni intereseul, apoi îi va putea depăna verzi şi uscate. Oamenii, în special reginele, nu se satură niciodată să audă vorbindu-se despre persoana lor.

***

Regele John se înfurie teribil cînd auzi veştile primite de pe continent, aşa că Estelle avea multă treabă. Cum regele nu se prezentase la judecata feudală la care fusese invitat de regele Franţei, acum Ludovic declară că teritoriile regelui John sînt confiscate prin legea feudală.

Deja pornise cu trupe spre Normandia, Anjou, Maine şi Poitou, punînd mîna pe ele. John nu avea curajul să traverseze canalul şi să-l provoace. Drept compensaţie, începu să caute bani cu care să plătească mercenari care să facă treaba pentru el.

Regele John avea pe rol mii de cazuri nerezolvate, care aşteptau judecata la curtea regelui. •Dădu ordine noilor legiuitori, prin care oamenii puteau scăpa de pedepse plătind amenzi exorbitante.

Fiecare pricină legată de pămînturi era soluționată în favoarea aceluia care oferea regelui cel mai mare dar în bani. Declară că toate moștenitoarele aveau nevoie de permisiunea lui ca să se mărite și le vîndu, exact cum procedase și cu Avisa, celui care licita mai mult.

Dacă auzea că o văduvă nu dorea să se mărite, îi scotea din piatră seacă un soț, apoi ea îi achita lui prețul pentru a fi lăsată în pace. Chiar și orașele trebuiau să plătească mită. Cum josnicia lui nu cunoștea limite, ordonă ca evreii să fie arestați și închiși; urmau să fie eliberați numai dacă plăteau uriașa sumă de zece mii de mărci fiecare.

Practic John își bătea joc de sistemul funcțional de legi, pe care tatăl său îl stabilise în toată domnia sa. Baronii erau deopotrivă revoltați și se zvonea că țin adunări secrete. Cele mai urîte temeri ale lor se confirmau. Regele John era neloial, necinstit și trădător. Era de asemenea profan, tiranic și violent.

Jasminei îi plăcea noul ei rol la curte. Regina Isabella părea prea încîntată să i se citească zilnic în cărțile de tarot. Cum la Westminster nu se găseau astfel de cărți, Jasmine le desenă, apoi începu să picteze pentru Isabella propriul ei set de cărți. Erau șaptezeci și opt la număr, douăzeci și două în arcanele majore și cincizeci și șase în arcanele minore. Avu înțelepciunea să picteze chipurile celor patru regine de pe cărți cu trăsăturile Isabellei, iar pentru înalta preoteasă din cărți alese să-și facă autoportretul. Pe cărțile cu regi pictase chipul lui John, iar pentru a o distra pe Isabella, pictă chipul lui John și pe cartea cu Diavolul.

Atît de nerăbdătoare deveni tînăra regină ca Jasmine să termine de pictat cărțile, încît adeseori stătea practic în spatele ei, privind peste umăr cum folosește culorile, pensulele și simbolurile mistice.

Rîdea mai totdeauna și văzînd că mai e mult de lucru,

trecu la ameninţări mascate, aşa că Jasmine se văzu obligată să înceapă ritualul cititului în globul de cristal, pentru a-i spune reginei ce viitor o aştepta.

Ritualul avea să aibă loc la miezul nopţii, în dormitorul reginei. Cameristele au fost obligate să găsească treisprezece lumînări verzi, iar Estelle scoase o cupă de argint încrustată cu aur, un leu şi un unicorn în două picioare.

Fiecare zi care trecea mai aducea la curte alţi nobili care-i solicitau lui John pămînturi, titluri şi castele. Veneau şi doamnele lor cu ei, acestea fiind uluite cînd o vedeau pe regina Isabella, femeia-copil, cu reputaţia unei voluptuoase.

Cum noaptea era aproape, Isabella păstră doar cîteva doamne în dormitorul ei – erau acelea care o linguşeau necontenit şi-i acopereau capul sec cu bijuterii scumpe. Cele refuzate au început să bîrfească despre cine ştie ce se întîmpla în dormitorul reginei, iar aceste bîrfe au fost surprinse şi de însuşi regele John. Intenţiona să aştepte să treacă de miezul nopţii, apoi să intre cu forţa în dormitor, să vadă cu ochii săi la ce vicii se mai deda Isabella.

În modul cel mai solemn Jasmine aprinse cele treisprezece lumînări verzi şi păşi în cercul magic. Lumina caldă pîlpîia, făcîndu-i transparentă cămaşa subţire care îi acoperea trupul gol. Ridică în ambele mîini cupa şi o ţinu deasupra capului. Vocea ei suna asemeni unor clopoţei fermecaţi cînd cîntă incantaţia specială.

- Pămînt şi Apă, Aer şi Foc, Pentaclu şi Cerc şi Sabie. Voi veţi lucra cum vă voi cere eu, ascultaţi-mi bine cuvintele!

Se lăsă o tăcere anticipativă şi toate femeile aşteptau cuvintele ei. Jasmine ştia că joacă foarte bine acest rol dramatic, aşadar lăsă pe masă pocalul şi apropie degetele de globul de cristal. Toate doamnele au suspinat atunci, mai ales fiindcă globul începu să se rotească şi să arunce raze palide. Monologul ei începu, iar ea avu grijă să omită orice nume,

cu toate că elabora fraze meşteşugite.

- Cea mai frumoasă femeie din camera aceasta a plecat cu inima frîntă. Văd un tînăr nobil, care stă cu fața tristă, fiindcă inima lui plînge cu lacrimi de sînge. Făcu o pauză, pentru a spori dramatismul. Astfel tabloul era complet. Este un bărbat onorabil, un cavaler, cu sufletul pur, cum rar găseşti la un bărbat. El nu o va uita niciodată pe femeia iubită. O va păstra pe veci în inima sa. Nu se va căsători cu alta, ci va rămîne fidel memoriei femeii a cărei frumusețe este cu mult deasupra celorlalte femei.

Jasmine se opri, iar în acest respiro se auzi un suspin, un oftat, iar ochii lor erau plini de lacrimi, cu excepția Isabellei. Ea o privea extaziată, fiindcă în mintea ei imaginea lui Hugh de Lusignan se materializase clar. El era un bărbat onorabil, care aşteptase ca ea să devină matură, înainte de a cuteza să o atingă. Dar soarta a fost crudă cu bietul, dragul Hugh. Ce ar fi putut ea face dacă un rege o furase pe tînără şi o făcuse regina lui?

Jasmine reluă monologul şi ceața din glob se mai estompă.

- Cea mai măreață femeie din această cameră este regină, dar măreția ei nu vine spre ea pentru că este regină....Jasmine tăcu, auzi suspine care confirmau cuvintele, apoi încheie: nu, anii ei de glorie vor veni în viitor, cînd va deveni mama regelui. El se va numi Henry, după bunicul său şi va rămîne în istorie ca unul dintre cei mai mari regi ai Angliei. Cît va fi tînăr, mama lui va avea puterea supremă în țară.

Jasmine crezu că hrănise destul ego-ul Isabellei pentru noaptea aceasta şi încheie într-o notă mai veselă. Se zvonea că regele va porni spre nord, aşa că, pentru a se asigura că Isabella îl va însoți, Jasmine spuse:

- Văd o călătorie lungă, de peste două sute de mile.

Va fi plină de fericire şi aventuri. Toate castelele vor dori să fie onorate cu găzduirea şi amuzamentul noii regine, arătîndu-i frumuseţile acestor meleaguri pe care le va conduce. Toţi baronii pe care-i va întîlni, vor fi cuceriţi de ea. Globul se înceţoşează, nu mai văd nimic.

Uşa camerei se deschise brusc şi regele John dădu buzna, flancat de două gărzi. Se opri şi privi fermecat silueta scăldată într-o lumină difuză, în centrul camerei. Fata părea o rază desprinsă din Rai, iar toată camera parcă primea lumină de la ea, ca şi cînd ar fi fost un înger. Părul îi curgea pe umeri pînă la brîu, iar aura de inocenţă care o înconjura l-a fermecat pe rege. Era uluit de contrastul dintre soţia lui brunetă, senzuală şi această fecioară pură, blondă. Simţi brusc o erecţie puternică.

Estelle reciunoscu imediat în privirea lui aceste pofte şi se alarmă.

Isabella începu să ţopăie în jurul lui strigînd şi rîzînd zgomotos, cu mîinile întinse, ca să-i atragă atenţia.

- Am jucat şi noi jocul de-a prevedea viitorul, spuse ea.

John expedie gărzile cu un gest, apoi îşi linse buzele, uscate instantaneu din cauza zeiţei semi-dezbrăcată. Făcu doi paşi spre ea, dar se opri cînd ajunse la cercul de lumină. O privi pe Jasmine intens şi o întrebă:

- Pentru mine ce ai prezis? O sorbea din priviri, iar ea simţea un mare pericol. Ar fi vrut să strige:"Moarte! Moarte prezic pentru tine!", dar pregătirea Estellei dădea acum roade, astfel că rămase calmă şi zise: un fiu...un moştenitor. Rămase înaintea lui, aşa cum era aproape goală, înţelegînd cum ochii lui lacomi se hrănesc cu fecioria ei.

John parcă ardea mocnit, tînjind după virginitatea ei.

- Vreau să ştiu mai mult, o provocă el. Mîine seară vreau să te prezinţi în camera mea. O privi pe Isabella

provocator, sugerîndu-i să protesteze, dar ea era destul de isteaţă încît să ignore infidelităţile lui John. Nu-i păsa decît că era regină. Dacă previziunile erau adevărate, va rămîne ea regină, după soţul ei, iar fiul ei va fi încoronat de copil. Aşadar zilele lui John erau numărate.

Capitolul 14

Estelle o convinse pe Jasmine să se culce şi îi pregăti un ceai de muşeţel, ca să se liniştească şi să adoarmă mai uşor.

- Mîine noapte mă voi duce eu la John în locul tău. Văd eu cum o să-l ţin în frîu cu nişte cuvinte alese.

Jasmine se temea; John era rege, iar regele trebuia ascultat. Efectul liniştitor al muşeţelului se văzu imediat, iar gîndurile ei începură să plutească. Dacă John reuşea să o prindă singură, oare ce ordine i-ar da? După poftele sexuale pe care le avea în compania Isabellei, era greu de spus. Jasmine se gîndi imediat la Falcon de Burgh; l-ar fi dorit aproape. El nu ar lăsa nici o mînă de bărbat să o atingă.

Pînă la urmă o cuprinse somnul şi cu ultimele puteri îşi zise: "voi merge la Falcon în vise; el mă va proteja."

Falcon de Burgh era undeva departe, mai spre nord, aproape de graniţa cu Scoţia. Salisbury îl făcuse pe Eustace de Vesci căpitan al forţelor din nord. Eustace era însurat cu Margaret, fiica nelegitimă a regelui Scoţiei şi era foarte important pentru a negocia tratatul de pace între regele John şi Vulpea Roşia a Scoţiei.

Falcon cinase la castelul lui de Vesci, însă refuzase o cameră confortabilă şi o cameristă corpolentă care să-i ţină cald, preferînd să doarmă în cort, alături de oamenii săi. Cum stătea el întins pe blănurile din cortul stacojiu, simţi un dor nebun pentru Jasmine.

Degetele îl furnicau fiindcă dorea să-i mîngîie sfîrcurile. S-ar fi jucat cu ele, apoi ar fi cîntărit în palme sînii ei tari. Şi-ar fi coborît mîna spre fesele ei, apoi degetele lui s-ar fi

strecurat uşor, tenace între pulpele ei fierbinţi, jucîndu-se cu lava incandescentă. Şi-ar fi umezit un deget în gură...sau în gura ei. Apoi şi l-ar fi cufundat în carnea ei moale şi umedă. Nu ar fi insistat, ci ar fi aşteptat reacţia ei. Cînd avea să o primească, atunci degetele lui ar fi avansat lent, spre deschizătura magică, pe care ar fi pătruns-o circular, doar cu buricele la început.

Simţea cum sămînţa vieţii îi umple mădularul, pînă ce acesta deveni tare ca marmura şi pulsa de tensiune. Parcă-şi amintea gustul gurii ei cînd a sărutat-o, cînd limba lui i-a explorat interiorul cald. Nările îi erau deja invadate de aroma ei de femeie. Se înfioră de plăcere.

Acum şi-ar fi fluturat senzual degetele, pentru a putea pătrunde mai mult. Cu cealaltă mînă s-ar fi jucat cu mugurele deja excitat. Nu ar fi sărit la ea, cînd ştia că este pregătită, ci ar fi rămas aşa, încă vreo zece minute. Cînd Jasmine ar fi început să geamă şi să-l implore, tînjind după penetrarea lui, el tot nu s-ar fi lăsat înduplecat. Ar fi tachinat-o. Ar fi făcut-o să tînjească după organul lui, aşa cum nu şi-a mai dorit altceva pînă atunci.

Visul Jasminei începu cu regele John. Era cu mîna întinsă spre ea şi stătea lungit pe patul său, spunîndu-i : "Vino şi fă-mi sex oral!" ordona el. Ea se întoarse şi fugi. Nu se opri pînă ce nu găsi cortul vişiniu al lui Falcon. Aici se simţea în siguranţă şi nimic nu o putea răni. Falcon de Burgh stătea întins pe pămînt şi o privea. Nu spuse nimic. Cuvintele nu trebuiau să rupă vraja. Ea ştia că Falcon este complet gol pe sub blănurile acelea.

Încet, aşa cum răsăritul se petrece treptat, Jasmine începu să realizeze ce avea să se întîmple cu ea. Ochii lui o sfredeleau cu pasiune şi el înţelese că era şi ea excitată. O încuraja, acum că ştia acest lucru. Orice avea să se întîmple cu ea, ar fi acceptat în tăcere.

Era un dar pentru el, un sacrificiu divin pentru pasiunea

lui. Virginitatea ei fabuloasă era acum larg deschisă, gata să fie culeasă. Inocenţa ei atît de preţuită se abandona acum de bună voie. Jasmine se trezi implorîndu-l pe cînd se strecura sub blănuri:"Te rog, îmbrăţişează-mă, iubitule! Te rog, nu mă mai lăsa niciodată singură!" Apoi, într-o binecuvîntată acceptare mută, ea acceptă ca el să o posede.

Jasmine se trezi cu un suspin adînc. Tremura, alungînd gîndurile senzuale, dar se simţea înfierbîntată şi pătrunsă de fiori plăcuţi, mai ales în locurile intime. Se ghemui cu genunchii la piept şi îşi jură că niciodată nu-i va ceda, nu-l va ruga să o atingă. Mai degrabă ar muri.

Falcon se trezi speriat. Transpirase, deşi noaptea fusese rece. Înjură, fiindcă trezirea a însemnat spulberarea magiei incredibile a visului erotic pe care l-a avut cu Jasmine.

Estelle nu mai aşteptă miezul nopţii în ziua următoare, ci bătu la uşa camerei regelui John la ora unsprezece. Prezenţa ei îl enervă vizibil. Purta ceva foarte elegant, iar pe masă aşteptau o cină îmbelşugată şi vinuri alese. Estelle se strîmbă, văzîndu-l că avea chiar şi coroana pe cap. Nici cînd seducea pe cineva, nu se putea dispensa de puterea pe care i-o conferea doar simbolul coroanei. Madam Winwood începu tirada fără întîrziere.

- Un bărbat care freamătă de pasiune nu trebuie să-şi dea frîu liber pornirilor sexuale. Dacă nu este stăpînit de morală, legi sau obiceiuri seculare, nu va înţelege niciodată că sexul este un fluviu de flăcări care trebuie bine ghidat şi răcorit printr-o sută de reţineri, ca să nu se consume în haos individual sau de grup.

El nu acceptă mustrarea.

- Mă prăpădesc de dorul ei!

- Puterile magice ale Jasminei ca vrăjitoare albă sînt nelimitate fiindcă este fecioară. Dacă veţi distruge această putere din cauza poftelor dumneavoastră egoiste, atunci vă jucaţi cu voinţa zeilor şi puteţi să vă atrageţi asupra-vă focurile Iadului.

- Crezi că mă tem de flăcările Iadului? rîse el.

- Poate că nu, maiestate, dar dacă aveţi o fărîmă de raţiune, v-aţi teme să provocaţi mînia lui Salisbury, cînd el comandă toată armata înălţimii voastre. Dacă îi veţi deflora copila născută din iubire, veţi atrage sabia lui împotriva dumneavoastră. Mai mult chiar, ar fi un act incestuos, fapt care ar atrage după sine, cum bine ştiţi, un blestem străvechi.

Aceste ultime cuvinte au avut asupra regelui exact efectul scontat, domolindu-i ardoarea. Se încruntă. Va mai trage de timp. Ca fecioară necăsătorită, ea era încă sub dominaţia tatălui ei, Salisbury, dar dacă i-ar fi găsit un soţ? Atunci ea ar deveni proprietatea soţului ei, iar toţi soţii de la curte erau dispuşi să-şi împartă soţiile cu regele lor, dacă el dorea aceasta.

Estelle ştia că voinţa ei puternică a învins...pentru moment. Spera să nu fie nevoită să ia măsuri mai drastice, adică să pregătească vreo poţiune care să-l facă impotent, sau mai rău.

În Scoţia Eustace de Vesci reuşise să negocieze tratatul de pace cu regele Alexandru. Anglia promitea să-şi controleze baronii din nord, oprindu-i să treacă dincolo de graniţele castelelor lor din Cumberland şi Northumberland, iar la schimb, Alexandru, Vulpoiul Roşu, urma să renunţe la pretenţiile lui asupra acelor teritorii. Alexandru acceptase termenii mai mult fiindcă Eustace era ginerele său şi nu de teamă că armatele engleze stăteau pregătite la uşa lui.

Regele John pornea spre nord ca să semneze tratatul, dar se temea să traverseze teritoriile propriilor săi baroni, mai mult decît se temea de francezi. Salisbury trebuia să trimită o companie de o sută de cavaleri şi două sute de arcaşi călare pentru a-l însoţi pe rege.

John urma apoi să le lase pe regină cu suita sa la castelul fortificat din Nottingham, iar aici ordonă ca întreaga armată să-i stea la dispoziţie pentru a pleca în nord, să semneze tratatul.

Estelle şi Jasmine erau foarte cunoscute. Femeile roiau în jurul lor precum căţeluşii la sînul căţelei. Jasmine observă o tînără sfioasă, care se retrăgea mereu speriată, deşi părea că are cîteva întrebări la care căuta răspuns. O luă de-o parte înainte de plecarea spre nord şi o întrebă:

- Ce ai dori să ştii?

Mary Ann FitzWalter, care-şi însoţise tatăl la curte pentru a rezolva o petiţie pentru un teren roşi pînă-n vîrful nasului cînd îi expuse problema ei.

- Vai, lady Jasmine, sînt atît de îndrăgostită şi disperată. Se numeşte Robert, lord de Huntingdon. Am fost promişi, pînă ce într-o zi, cînd eram pe cal în pădurea Barnisdale, Roger de Longchamp, un prieten al regelui John m-a răpit. Înainte ca acesta să mă oblige să-l iau de soţ, Robert m-a salvat de el. Este cel mai viteaz şi puternic bărbat din toată Anglia şi-l voi iubi pînă la moarte! strigă ea disperată. Robert l-a omorît pe Roger de Longchamp, iar regele l-a declarat proscris, i-a luat terenurile şi titlul. Acum pînă şi tatăl meu mi-a interzis să-mi văd iubirea. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

Jasmine era umită de asemănarea modurilor în care au fost răpite, totuşi, de Burgh cîştigase, omorîndu-l pe Belamé, în vreme ce Robert fusese declarat proscris. Jasmine descoperi globul de cristal, apoi privi cu atenţie în el.

- Mary Ann, linişteşte-ţi inima, fiindcă îl vei vedea pe Robert cînd vom ajunge la Nottingham Castle. Stai liniştită. Este neînfricat, puternic, iar numele lui va deveni legendă. Drumul vostru nu va fi uşor, dar binele va triumfa asupra răului. Se pare că mai sînt mulţi oameni care-l plac, mulţi prieteni. Parcă ar avea un magnet. Este un conducător înnăscut. Mary Ann, să nu refuzi ce-ţi va cere să faci. Te va apăra cu însăşi viaţa lui.

- Ştiu, lady Jasmine. Aş face orice pentru el. Aş muri pentru o sărutare de la el. Mă topesc imediat ce mă atinge.

Jasmine zbură cu gîndul la visul ei şi se îmbujoră. Oare cum o fi cînd eşti îndrăgostit ? Se ruga Domnului să nu cunoască iubirea, dacă avea să sufere, ca Mary Ann. Jasmine o plăcea pe tînără. Amîndouă erau parcă dintr-o lume diferită de cea de la curte, unde regina vorbea urît şi se înconjura de doamne pizmaşe.

- Vrei să mergi călare alături de mine mîine, cînd vom pleca spre Nottingham? sugeră Jasmine, iar Mary Ann acceptă.

Servitorii au robotit toată noaptea, pentru a-i pregăti de plecare pe rege şi pe regină. Curtea castelului Westminster era ca un furnicar. Bagaje cărate pretutindeni, ordine scurte, valeţi alergînd.

Jasmine a ales pentru călătorie o pelerină din catifea rubinie. O zări pe regina Isabella înconjurată de femei şi bărbaţi care căutau să fie cît mai aproape de ea, aşa că se depărtă de ei foarte repede. Nu le găsea pe Estelle, nici pe Mary Ann. Îşi văzu calul alb, dus de căpăstru de un tînăr, care se apropia de ea, aşa că alergă spre el.

Brusc realiză că o pereche de ochi erau aţintiţi asupra ei. Era însuşi regele John, însoţit de bărbaţii din suita lui, care toţi o dezbrăcau din priviri. Aceştia făceau remarci deocheate la adresa ei, ca să-l amuze pe rege, dar limbă mai perversă ca a lui John nu avea nici unul.

O înconjurară astfel încît ea era flancată într-un semicerc, dincolo de care nu putea trece, decît dacă venea în contact fizic cu ei. Mare prostie să aleagă pelerina rubinie, fiindcă atrăgea atenţia în orice mulţime. Se strecură printre doi care lăsaseră o oarecare distanţă între ei, iar John îi spuse rîzînd:

- Dacă vrei poţi să te freci şi de piciorul meu oricînd vrei, pisicuţo.

Dintr-o dată ochii i se opriră asupra lui Falcon de Burgh, care din cîţiva paşi ajunse alături de rege. Ea se

apropie de el, căutînd protecţie şi-l privi cu nebănuită bucurie.

- Falcon, cît mă bucur să te văd!

Falcon purta armură şi părea un uriaş, comparativ cu ceilalţi. Falcon a ştiut imediat că ea căuta protecţie la el. Ceva o speriase, sau mai degrabă *cineva*!

- Jasmine, iubirea mea, zise el cu glas senzual, în acelaşi timp emiţînd un semnal clar pentru toţi cei de faţă că această femeie era numai a lui şi Doamne fereşte să uite cineva acest detaliu.

Regele John făcu o grimasă penibilă cînd de Burgh se aplecă spre Jasmine şi o sărută pătimaş. Jasmine încercă să se opună, dar el o îmbrăţişă imperativ. Cînd o eliberă din strînsoare, pe obrajii ei se citea sfiala, dar şi mînia. Îi şopti discret, sperînd să nu fie auzită:

- Chiar trebuie să mă pipăi în public?

- Mi s-a părut cel mai bun mod de a le sugera că eşti a mea, murmură el. Se depărtă de ea, apoi îl salută pe regele John, după care îi înmînă un mesaj sigilat.

John îl luă şi citi scrisul mare al lui Salisbury:"Ţi-l trimit pe cel mai bun căpitan pe care l-am avut vreodată amîndoi. Poţi să-ţi laşi liniştit viaţa în mîinile capabile ale lui de Burgh."

Acum John înţelese că acesta era bărbatul ales de fratele său pentru preţioasa lui fiică. Rîse zgomotos, fiindcă îi venise un gînd diabolic.

- De Burgh, preiei conducerea. Sper să ajung în Nottingham peste două zile.

- Cavalerii mei vor călări în faţa dumneavoastră, maiestate, iar arcaşii vor fi pregătiţi în spate.

- Cavalerii *mei*, de Burgh...arcaşii mei, îl corectă John.

Falcon salută cu plecăciune, apoi o împinse uşor pe Jasmine spre cal. O ajută să urce în şa, iar acolo ea de-abia îi

ajungea puternicului cavaler la nivelul ochilor. Cu oarecare deferenţă şi trufie, supărată pe faptul că el şi-o revendicase ca fiind femeia lui, Jasmine îi zis printre dinţi:

- De Burgh, niciodată nu vei avea o anume mică parte din mine.

El prinse jocul şi se alătură imediat.

- Poate nu voi avea o anume mică parte, dar să fii sigură că mă voi folosi de ea.

Vulgaritatea lui o şocă, apoi se retrase într-o parte.

Aşa, gîndi el, primirea călduroasă era doar un spectacol dat pentru ochii celorlalţi. Jasmine dorise să le arate regelui şi oamenilor lui că se afla sub protecţia lui Falcon de Burgh. Acum el trebuia să afle doar de care bărbat se temea ea. Instinctiv îşi dădu seama că era vorba de John.

Capitolul 15

De Burgh se puse în mişcare numaidecît cu cavalerii săi, iar regele John porni la drum flancat de aceştia. Falcon lăsă în spate şi în faţă cîte o sută de arcaşi. Cu atîtea femei şi cai nu se puteau parcurge decît cîteva mile pe zi, indiferent cît de repede dorea regele să ajungă la Nottingham.

Călătorii au luat masa la castelul regelui din Berkhamsted, la vreo douăzeci de mile distanţă de Londra, apoi călătoria continuă pînă la căderea nopţii. Regele şi regina au fost cazaţi la castelul Northampton. Ospitalitatea contelui de Northampton era evidentă, punctată de o masă copioasă şi distracţie oferite întregii curţi, care număra peste o sută de persoane. Cei trei sute de cavaleri şi-au ridicat corturile pe cîmpiile dimprejur, apoi au aşteptat să li se ofere şi lor hrană şi furaje pentru cai.

Madam Winwood era înţepenită de-a binelea cînd au ajuns la castel. Ajunsă în camera înghesuită, ea o rugă pe Mary Ann FitzWalter să o frece pe spate cu ulei de wintergreen.

Jasmine merse la bucătărie să prepare un ceai din chimen-dulce, iar cînd reveni cu ceainicul aburind, se întîlni cu tînărul Will Marshall, care o trase de-o parte, adresîndu-i un avertisment.

- Lady Jasmine, l-am auzit pe rege spunînd că diseară are chef să i se citească în palmă. Se plîngea că simte nevoia să fie mîngîiat de o tînără fecioară cu puteri magice. Cred că după cină va trimite un valet să te cheme.

- Vai, Dumnezeule, nu se poate, se tînguia Jasmine.

Hazard sau liman salvator...alegerea ei era simplă. Îl va căuta pe Falcon de Burgh. Chiar îl găsi, alături de cavalerii săi, dar o şocă numărul mare de femei care le ţineau companie. De Burgh era îmbiat cu bucate de două, alta îi oferea băutura şi toate trei tînjeau după el!

Falcon citi teama şi oboseala pe chipul ei. Simţi un imbold să o ia pe sus şi să o ducă în dormitorul său unde să o vegheze toată noaptea. Le solicită o favoare celor trei ospătăriţe, apoi făcu semn spre cortul lui stacojiu.

- Vînezi femei mai mult decît vînezi cerbi, îl acuză Jasmine.

- Total neadevărat, chérie, ele mă vînează pe mine, recunoscu el surîzînd vinovat.

Rămăseseră cu ochii unul asupra celuilalt. Jasmine nu putea exprima în cuvinte nevoia de a fi protejată de el. În cele din urmă el rupse tăcerea:

- Vrei să vii în cortul meu, milady?

Ea îşi coborî privirea ruşinată şi dădu uşor din cap afirmativ. Mîinile lui mari o apucară de braţ, iar căldura trupului său o pătrunse imediat. Nu dorea de la el decît puterea lui. În acest moment i se părea convenabil să lase scutul jos şi să devină o femeie blîndă, dependentă.

Cînd au intrat în cort, Gervase le aprinse lampa şi rămase cu gura căscată. Merse la de Burgh ca să-i scoată armura, dar Falcon îi refuză serviciile.

- Doamna mea mă va ajuta, zise el.

Jasmine căută cu privirea orice arăta ca o pieasă de mobilier. În afara unui cufăr pentru armament, o lampă şi un cazan în care se făcea focul, pe jos mai văzu cîteva blănuri întinse, pe post de pat călduros. Rămase perplexă în faţa lui, fiindcă nu ştia cum să-i scoată toată armura şi cămaşa de zale.

- De unde să încep? întrebă ea uluită. El începu să rîdă.

- Cămaşa de zale e mult prea grea să o ridici...de fapt voiam ca Gervase să ne lase singuri.

- Consideri că sînt inutilă! şuieră ea.

- Inutilă? zise el apropiindu-se periculos. Mă gîndesc la atîtea feluri în care mi-ai fi utilă, încît mi-ar trebui o viaţă să le încerc pe toate.

Ea nu-i luă în seamă apropo-urile şi se urcă pe cufăr, apoi începu să-i desfacă legăturile metalice de la umerii puternici. Chiar atunci două femei au adus o cadă imensă din lemn, iar a treia a umplut-o cu apă fierbinte din găleţile cărate. Sigur, ele credeau că baia era pentru el, fiindcă el o solicitase.

După ce îi desfăcu cataramele, armura alunecă pe jos, lăsîndu-l îmbrăcat într-o cămaşă albă, groasă, de bumbac. Se întoarse cu faţa spre ea şi o apucă de talie, privind-o cu o pasiune greu de stăvilit. Inima îi bubuia în piept. Aşa cum stătea pe cufărul acela, învăluită de căldura braţelor lui, lipită cu sînii de pieptul lui musculos, un tumult de senzaţii îi răvăşeau trupul. Încet, el o sărută delicat şi şopti:

- Eşti o fetişcană generoasă, sau egoistă?

- E-egoistă! spuse ea incitată.

- Pot face baie cu tine? îşi încercă el norocul.

- Nu! exclamă Jasmine copleşită.

Atunci el îşi frecă buzele de gura ei.

- Dar pot să te frec pe spate?

- Absolut nu! Se zbătu din strînsoarea lui, dar degeaba.

- Atunci mă voi mulţumi să te privesc doar.

Falcon îi scoase pelerina, apoi căută să priceapă cum se descheia rochia la spate. Cu degete timide îi descheie nasturii şi îndepărtă rochia doar de pe umeri.

- Ce crezi că faci, domnule? întrebă ea.

- Te dezbrac pentru ca să poţi face baie, ai spus că pot să te privesc. Sau voiai să faci baie cu toate hainele pe tine?

- De Burgh, nu am spus că poţi să te uiţi la mine...tu ai făcut această sugestie revoltătoare, ai uitat?

- Eu? Dar am făcut şi alte sugestii. El zîmbi ca un vulpoi, trăgînd uşor rochia, care alunecă spre glezne. Rămase într-un furou care-i scotea în relief picioarele frumose.

- Eşti un ticălos profitor! Am venit la tine să-ţi cer protecţie, iar tu profiţi de mine.

- Aşa, acum vorbim aceeaşi limbă. Protecţie împotriva cui, Jasmine ?

- Nu a fost ceva serios, zise ea roşind. Poate mi s-a părut doar.

- Ţi s-a părut atît de grav, încît ai dat fuga în braţele mele? Îţi rişti reputaţia şi fecioria preţioasă venind în cortul meu, unde ştii că pot face orice doresc cu tine?

- Desigur nu aş fi venit, dacă ştiam că mă vei despuia şi mă vei face să plătesc o taxă de protecţie!

- Un preţ mic plătit mie pentru protecţie, Jasmine. Eşti liberă să cauţi protecţie la altcineva, dacă pe mine mă urăşti atît de mult. Poate doreşti protecţie din partea regelui John? întrebă el bănuitor. O simţi că începe să tremure.

- Nu...Falcon...am nevoie să mă protejezi tu.

- Atunci nu ai venit la mine doar fiindcă mă iubeşti. Eu sînt răul cel mai neînsemnat dintre două rele, o acuză el, ştiind că, dacă o enerva, îşi va învinge teama. Ce s-a întîmplat cu picioarele tale? zise el încruntat.

- Ce vrei să spui? se miră ea, privindu-şi picioarele desculţe.

- Unul este mai gras decît celălalt, sau arată diferit din cauza genunchilor inegali...unul este mai sus decît celălalt? O ridică de pe cufăr şi o puse jos. Vrei să mergi puţin în faţa mea, ca să mă uit mai bine? Ea rămase mută de cerinţa lui, dar făcu cîteva ture prin faţa lui. Falcon cu greu se abţinea să nu o admire. O fată ca ea nu mai avea nevoie de complimente. În cele din urmă, vorbi.

- Probabil că lumina cădea într-un unghi ciudat, acum mi se par acceptabile, dacă mă uit mai îndeaproape.

Ea remarcă în tonul lui amuzament şi ironie, aşa că se enervă brusc.

- Acceptabile doar? replică ea, cu mîinile în şolduri.

Falcon o trase spre el. Îi gustă buzele.

- Fetişcană vanitoasă. Ştii că ai picioare absolut perfecte. Oare restul mi se potriveşte? şopti el gutural în timp ce-i cuprinse un sîn delicat, adorîndu-l în palma sa.

Jasmine se cutremură de plăcere la atingerea lui şi spuse răspicat:

- De Burgh, mai lasă-mă cu jocul acesta de-a şoarecele şi pisica. Dacă ai vreo intenţie ascunsă, treci la treabă şi termină odată!

- Adică să termin repede, în timp ce tu stai cu ochii închişi şi scrîşneşti din dinţi? Chérie, dar tu habar nu ai ce înseamnă să faci dragoste, nu-i aşa? Mîinile lui puternice îi mîngîiau lasciv umerii. O noapte de dragoste poate să nu aibă limite temporale impuse. Între doi oameni care se contopesc şi devin unul singur nu există bariere. Cu dosul palmei o frecă uşor pe sfîrc. Noaptea se împarte în faze delicioase, fiecare unică şi incredibil de plăcută. Există momentele dinainte de a face dragoste – o sărută lent pe frunte – momentele din timpul actului sexual – buzele lui senzuale o mai atinseră o dată, şi clipele de după. O sărută pe pleoape. Uvertura, preludiul, desfăşurarea şi ritmul.

Cînd ea deschise ochii, observă că o dezbrăcase complet. Fără alte cuvinte el o ridică şi o aşeză încet în cadă. Cînd căută săpunul pe sub apă ea tresări. Tremura vizibil, iar el îşi săpuni palmele şi o frecă pe sîni cu mişcări erotice, calculate.

- Falcon, am venit la tine tocmai ca să nu fiu sedusă. Te consider protectorul meu, zise ea cu un amestec de blîndeţe combinată cu încredere. La aceste cuvinte inima lui se înmuie, copleşită de dragoste, gata să-i spargă pieptul. Ştia că o va proteja toată viaţa lui, dacă ea îi va permite. Depărtîndu-se de ea, spuse:

- Fă-ţi baie liniştită, dragostea mea.

Plecă să-şi facă rondul, ca de obicei, verificînd oamenii şi caii, apoi rămase afară din cort, pînă ce îi zări silueta. Cum ieşise din baie, Jasmine tremura de frig, deşi se înfăşurase cu pelerina. Intrase şi el în cort, iar acum Jasmine îi simţea ochii mîngîindu-i trupul, exact cum ar fi făcut-o fizic. Baia o mai liniştise, iar după o zi petrecută doar în şa, dorea să meargă la culcare. Spera ca el să fie destul de galant şi să-i ofere ei blănurile, urmînd ca el să doarmă în altă parte.

- Ai dormit vreodată pe pămînt? Ea dădu din cap că nu. Nu-ţi face probleme, spuse el, scoţîndu-şi cămaşa. Eu voi fi perna ta moale.

Ea făcu ochii mari de indignare.

- De Burgh, faci vreo aluzie...visezi? Te rog să nu te mai amăgeşti că vom împărţi acelaşi pat!

- Jasmine, ştii că, dacă m-aş hotărî să-ţi iau trupul în această noapte, ai fi obligată să faci exact cum îţi spun.

Privirea ei rămase aţintită asupra mîinilor lui puternice, în special asupra degetelor care aveau puterea de a ucide.

- Ai puterea să mă supui voinţei tale! îl acuză ea fără milă.

- Jasmine, murmură el absolut sincer, cînd voi face dragoste cu tine...Nu mai termină fraza, dar cuvintele lui implicau că nu se va întîmpla în astfel de circumstanţe.

Ea se mai linişti, înfăşurîndu-se şi mai bine cu pelerina. El îşi scoase restul hainelor şi cum era frig, se strecură iute sub blănuri.

- Faci cum vrei, zise el ascunzîndu-şi un zîmbet maliţios.

Jasmine rămase nemişcată o oră întreagă. Fiecare minut părea mai lung decît cel dinainte. De Burgh dormea cu siguranţă, după respiraţia profundă care se auzea de sub blănuri. Afurisit să fie el, Jasmine îngheţa! Ultimul cărbune din cazan se răcise demult.

Oare cum ziua e atît de cald, iar noaptea foarte rece? se întrebă ea. Dacă va muri de frig? În timp ce autorul acestui fapt nefericit se simţea detaşat de pericolul care o păştea. Săi fure blănurile? Cum auzi un zgomot de afară Jasmine nu-şi mai făcu alte socoteli, ci intră şi ea sub blănuri, lipindu-se de el. În clipa următoare braţele lui puternice o cuprinseră, apăsîndu-i uşor capul pe umărul lui.

- Jassy...mormăi el, cu buzele lipite de tîmpla ei, să nu te temi de nimic.

Instinctul îi spunea că era în siguranţă, orice s-ar fi întîmplat. Căldura lui o învălui şi pe ea, iar trupurile li se contopeau într-un somn care-i cuprinse pe amîndoi. Sigur că Falcon nu putea dormi, fiindcă această noapte era una magică.

Stătea întins, învăluit de o tortură plăcută, dorindu-şi să aibă această femeie, cum niciodată nu dorise pe cineva, totuşi nevoia de a o proteja era mai puternică decît chemările trupului. Era mulţumit să o ştie lîngă el, încrezătoare şi liniştită.

Dădu frîu liber imaginaţiei, fiindcă mirosul pielii ei îi inundă nările, iar în minte plăsmui scenarii îndrăzneţe şi senzuale cu ea, pînă ce simţi că erecţia devenise dureroasă şi insuportabilă. Îi mîngîie părul, îl sărută, îl frămîntă între degete. Ridică uşor blănurile, ca să-i privească formele, sînii delicaţi lipiţi de pieptul lui, acoperit de peri negri.

Trupurile lor contrastau într-atît încît el se cutremură de plăcere. Îşi promise că în dormitor va pune pe tavan o oglindă mare, pentru ca să urmărească trupurile lor cînd vor face dragoste. Îşi frecă uşor vîrful prepuţului de pielea coapsei ei delicate, iar fiorul senzual îl tulbură şi-l excită şi mai mult.

La un moment dat ea se întoarse cu faţa spre el şi un sîn i se odihnea pe braţul lui. Îl cuprinse în palmă şi gustă dulceaţa lui. Trebuia să se oprească, deşi ar fi vrut să sugă

mai intens sfîrcul întărit deja, dar se temea că o va trezi.

Nu mai cunoscuse o asemenea nevoie pînă acum. Se tortura, chinuindu-se să nu o posede acolo, acum, dar promisese că o va proteja. Va aştepta pînă în noaptea nunţii, doar că puterea voinţei îl păcălea. Dorea să o simtă între pulpele lui.

Se ghemui desupra ei, lăsînd capul mătăsos al erecţiei să-i alunece pe valea dintre sîni, apoi se ridică uşor, pînă ce vîrful excitat ajunse aproape de buzele ei. Îi simţea răsuflarea încălzindu-i prepuţul. Parcă înnebunea de extaz. Crezuse că se putea opri oricînd, dar acum realiză că-şi pierde controlul. Cum stătea aşa, ghemuit deasupra ei, ducea o bătălie teribilă cu simţurile care dăduseră deja în foc. Închise ochii, ca să nu mai fie provocat de paloarea frumuseţii ei, care îi aţiţa simţurile.

Mintea şi trupul îşi declaraseră război. Se strădui să-şi calmeze potenţa, întinzîndu-se alături de ea pînă ce sîngele i se mai răcori. Nu se putea mişca; era prea slăbit de pofte trupeşti.

Reuşi să adoarmă abia către ziuă. Jasmine se trezi. Roşi toată în timp ce-şi desprindea buclele dintre degetele lui posesive, apoi ieşi de sub blănuri.

Mary Ann FitzWalter o primi, cînd reveni în camera unde dormiseră tînăra şi Estelle.

- Oh, Jasmine, ai petrecut noaptea cu iubitul tău. Sînt atît de fericită pentru tine şi te invidiez. Oftă.

- Mary Ann, Falcon de Burgh nu e iubitul meu! Logodna noastră este doar un aranjament temporar, din care doresc să ies cît mai repede posibil, zise ea, privind spre Estelle, de la care aştepta o reacţie ostilă fiindcă a dormit în cortul lui de Burgh.

Madam Winwood însă îşi schimbase total atitudinea faţă de mariajul Jasminei cu puternicul cavaler. Ea vedea putreziciunea de la curte. Răul pe care-l perpetua regele John

era malign şi contamina pe oricine atingea. Jasmine era mai în siguranţă ca soţie a puternicului de Burgh.

Apetitul lui John era greu de satisfăcut, Estelle ştia bine asta. După părerea lui sexul însemna putere, iar practicile perverse pe care le încerca zi şi noapte cu soţia lui copilă îi alimentau senzaţia că toate femeile trebuie cucerite. Se ştia deja că soţiile nobililor linguşitori de la curte erau ale lui la un simplu semn, iar acum ochii lui pofteau şi la fiicele acestora.

La început oamenii au fost revoltaţi, dar John nu avea conştiinţă. El mituia, înşela şi ameninţa. Curînd ei au descoperit că ameninţările lui nu erau vorbe goale – era capabil de orice atrocitate şi zilnic dovedea asta.

Castelul Berkhamsted îl primi cu braţe deschise pe regele Plantagenet. Madam Winwood ajunse epuizată, dar reuşi să cuprindă toate zvonurile care circulau printre slujbaşi.

Clericii erau revoltaţi de excesele sexuale ale regelui John, dar cum el era mai presus de lege, puterile lor erau practic nule. Cu păcate fără număr, el se servea din vasta lor bogăţie. Tot ei l-au rugat pe Hubert Walter, Arhiepiscop de Canterbury să dea regelui John un ultimatum, prin care să-l readucă sub patrafirul bisericii, dar cum acesta era bătrîn şi suferind, nu se ajunse la ceva oficial.

Cîţiva mai-mari ai bisericii vorbeau împotriva lui, cum era Geoffrey, Arhidiacon de Norwich şi episcop de Worcester. Doar episcopul de Lincoln îi mai rămăsese loial. Toate aceste presiuni nu erau la fel de puternice cum ar fi fost cea exercitată de Canterbury, iar John le dădea cu tifla pentru condamnările morale, notîndu-le numele, pentru a le putea oferi o răsplată.

Şi baronii erau pe punctul revoltei. Vieţile şi averile le puteau fi confiscate oricînd. John cerea bani, dar avea grijă să-i răsplătească pe nobilii care erau oricînd gata să lupte

pentru el. Astfel își avea bogățiile centrate pe castelele Corfe, Carisbrooke, Windsor și Dover, fiind sigur că aristocrații care le conduceau nu se vor revolta niciodată.

Hubert de Burgh îi mărturisise Avisei că John devenise prea sîngeros cînd îl orbise pe tînărul său nepot, Arthur, pentru a fi sigur că nu mai avea șanse la tron.

Avisa, care-l ura visceral pe John, povestise despre acest fapt, adăugînd puțin și de la sine, pentru a ațîța spiritele, exagerînd cele relatate de iubitul ei. Ea spunea că Arthur, moștenitorul de drept al tronului, lipsea într-un mod misterios și că unii oameni chiar îl acuzau pe John de dispariția nepotului său.

Oricum, din cauza desfrînării lui John, baronii lui începuseră să comploteze în secret.

Falcon de Burgh cu alaiul pe care-l însoțea, se apropiau de Nottingham înainte de ora opt dimineața. A trimis mai devreme cîțiva oșteni ca să anunțe sosirea la Castelul Leicester, unde trebuiau să fie ospătați patru sute de oameni și cinci sute de cai. Totul părea că se desfășoară bine, sub comanda lui de Burgh, pînă în clipa cînd se pregăteau pentru ultima porțiune de drum, de la Leicester spre Nottingham.

Cu o grimasă scîrbită, regele John îi zise lui Falcon:

- Să o conduci pe Jasmine la mine, de Burgh. Am chef să-mi țină companie pe această ultimă porțiune de drum. Eu și frumoasa mea nepoată avem multe interese comune. Făcu o pauză, ca să crească tensiunea, apoi zise: sînt sigur că ar face orice pentru ca să-i fie pe plac unchiului ei, regele.

De Burgh îl salută politicos, absolut impasibil, după care mînă calul spre iubita lui, care dormise toată noaptea cu capul pe umărul său. Cînd îl văzu apropiindu-se, Jasmine roși, dezlipindu-și privirea de la verdele intens al ochilor care o pătrundeau.

- Lady Jasmine, regele John te roagă să mergi alături de el.

- Glumeşti, domnule, zise ea vădit iritată. Nu credeam că eşti capabil de o asemenea cruzime!

- Aş dori din inimă să fi fost o glumă, doamna mea, dar te rog, nu te teme. Încrede-te în mine, aşa cum ai făcut-o noaptea trecută şi vei scăpa nevătămată. Zîmbi cuceritor, iar ea îşi aminti mirosul pielii lui pe sub blănurile de urs. Mirosea a soare, a cal şi santal, un amestec masculin, iar în clipa aceea un fior plăcut, incitant o trecu pe şira spinării. Se temea doar că acum nu va mai scăpa de rege. Merse călare în urma lui, pînă ce ajunse în dreptul calului regelui. Mintea ei făcea comparaţii involuntare, cînd îi vedea pe cei doi călăreţi. De Burgh avea picioare lungi, puternice, iar regele avea picioarele cît ale ei.

- Spune-mi ce gînd secret îţi trece acum prin cap, milady, o provocă el, parcă pătrunzîndu-i mintea.

- Păi, maiestate, sînteţi generos că vă interesaţi de persoana mea.

- Va fi o plăcere să avem o relaţie tată-fiică, este cu totul nouă pentru mine. Fetiţa lui tăticu...mmm...foarte apetisant. Conversaţia lui aluneca spre o pantă pe care Jasmine nu dorea să o exploreze. Chiar atunci respiră uşurată, căci îl zări pe de Burgh venind călare spre ei, însoţit de regina Isabella.

- M-am săturat să înghit praful calului tău. Am decis să merg alături de tine. Nu se cuvine ca o regină să călărească alături de rege? se văicărea Isabella. Deşi o enerva interesul regelui pentru Jasmine, Isabella ştia să nu arate asta. John aruncă spre de Burgh o privire necruţătoare, realizînd că tertipul acestuia îl anulase pe al lui. Îl întrebă cu perversitate masculină:

- Nu mă invidiezi pentru o asemenea parteneră de pat pofticioasă ? Nu se mai satură de mine, nici ziua, nici noaptea.

Falcon salută politicos regina-copil şi spuse:

- Este o bijuterie pe coroana feminităţii, sire.

- Ha! exclamă John şi mai pervers. E capabilă să sugă alama de pe o clanţă!

Isabella începu să-şi lingă buzele ca o desfrînată, ochii strălucindu-i pervers, cînd privi spre de Burgh, exact între picioarele lui.

Falcon aruncă o privire spre Jasmine, liniştit fiind că ea nu prinsese sensul comentariilor sexuale. Cum nu roşise, era clar că nu a înţeles cuvintele regelui. Totuşi, ea îi mulţumi din priviri, înţelegînd că Falcon a adus-o pe regină exact pentru a o salva.

- Mîine seară, John, înainte să pleci în Scoţia, trebuie să sărbătorim, spuse Isabella. De-abia aştept să-l cunosc pe vrăjitorul sau astrologul sau ce-o fi el, care locuieşte la Nottingham. Ştii, cel care este numit marele Orion. Isabella i se adresă acum Jasminei: îţi mai dau timp pînă mîine seară, să termini de pictat cărţile de tarot, ca să ne ghiceşti viitorul în ele.

John rînji, sorbind-o din priviri pe Jasmine, pe care o întrebă:

- Ce alte activităţi speciale mai desfăşori? Poate ceva între patru ochi?

Jasmine răspunse detaşată:

- Sire, citesc în palmă, dar timpul meu aparţine reginei şi sînt sigură că nu ar împărţi cu nimeni consultaţiile personale, nici chiar cu regele.

- Ha! John, nu mai încerca să o ademeneşti pe la spatele meu, cum făceai mai devreme, cînd am apărut la locul faptei. Îţi interzic!

- Fructul interzis este întotdeauna mai dulce, spuse el rîzînd.

- Da, ştiu, mi-ai arătat asta dimineaţă. E bine că sîntem călare, fiindcă de-abia mai pot să merg, de cînd ai plecat din patul meu, brută mică!

Jasmine învăţase cum să anuleze cuvintele dezagreabile. Era un exerciţiu mental. Unul foarte simplu. Pur şi simplu urechile ei nu auzeau nimic, mintea i se relaxa, eliberîndu-se spre alte locuri. Era prezentă doar fizic. Mental, emoţional şi spiritual ea se retrăsese într-un loc izolat, neştiut de nimeni.

După amiaza începu să cadă o ploaie măruntă, fapt care-i enervă pe toţi călătorii. Ziua parcă nu se mai termina, dar în sfîrşit se vedeau turnurile castelului Nottingham. Toţi, femei, copii, slujitori, cai şi căruţe erau deja uzi leoarcă.

Trecuse de miezul nopţii cînd toată lumea reuşi să mănînce, să se îmbăieze şi să adoarmă de epuizare. Madam Winwood fusese chemată să-l asiste pe John într-una din crizele lui de epilepsie, sau "nebunie", cum le numea Estelle, iar ea merse imediat în dormitorul acestuia, sau Azilul de Nebuni, cum îl mai numea ea.

Falcon de Burgh mitui castelanul de la Nottingham, pentru a se asigura că Jasmine şi Mary Ann FitzWalter vor fi instalate în aceeaşi cameră. După ce se asigură că toate corturile fuseseră bine asigurate, iar oamenii hrăniţi, precum şi caii adăpaţi şi acoperiţi pentru noapte, Falcon ajunse la ultima căruţă, unde o văzu pe Jasmine, bîjbîind prin noroi şi întuneric.

- Cerule mare! exclamă el. Ce naiba cauţi aici, printre căruţe, la miezul nopţii? Cîteodată îi venea să o biciuiască, atît de mult îl înnebunea nesăbuinţa ei.

- Milord, te rog, nu fii rău cu mine, îl imploră ea. Era emoţionată şi speriată.

Falcon ar fi vrut să o smulgă de pe pămînt şi să o ducă în patul lui, unde să o încălzească, dar cînd o văzu plouată, cu rochia lipită de pulpe, de sîni, iar sfîrcurile i se întăriseră de frig, simţi o lovitură exact între coapse. Impactul fizic cu ea era imediat şi pronunţat, iar erecţia instantanee nu putea fi controlată.

- Nu-mi găsesc ariciul! explică ea.

- Şi pentru asta eşti aici? Pentru nenorocitul ăla de Prick?

- Numele lui este Quill, îl corectă ea, suspinînd.

El o luă de umeri şi o apropie de el.

- Am plătit cu vîrf şi îndesat ca să fii în siguranţă noaptea asta, iar tu umbli lelea, ca o ţărăncuţă, pe care o poate viola oricine. O scutură puţin şi observă că-i clănţăneau dinţii. Se aplecă şi o sărută apăsat. O clipă ea voi să-l respingă, dar imediat el se înmuie şi o eliberă. Să fie asta dragoste? Era îndrăgostit de ea? Prostii, îşi zise el. O dorea, era nebun după ea să fie a lui, dar îndrăgostit? Niciodată! Atunci scoase din buzunarul tunicii un ghemotoc ţepos pe care i-l puse în mînă.

- Poftim!

- Oh, milord, mulţumesc din adîncul sufletului. Este cel mai preţios dar pe care mi-l puteai oferi vreodată, zise ea cu gingăşie. Falcon ştia că nu mai trebuia să piardă timpul, aşa că o luă pe sus, în braţe şi fugi cu ea în camera unde îi pregătise să doarmă.

Capitolul 16

Castelul Nottingham. Punctul central al Angliei. Era un loc viu, care fremăta de umanitate...foarte asemănător probabil cu Iadul.

Erau mulţi conţi aici, mai mulţi decît puricii de pe burta unui cîine. Erau aşteptaţi conţii de Nottingham, Derby, Leicester, Warenne şi Chester. Fiecare era însoţit de contesa lui, cu excepţia lui Chester, care fusese divorţat de cumnata regelui John.

Multe alte categorii veneau la Nottingham: negustori, zarzavagii, avocaţi, şerifi, cavaleri. De asemenea oameni din domeniul artistic: jongleuri, menestreli, dansatori, toţi erau atraşi de Nottingham ca de un magnet al lumii.

Printre ei se numărau şi cei care trăiau de pe o zi pe alta, cerşetori, hoţi de buzunare şi prostituate. Mulţi pretindeau să fie ceea ce nu erau: prostituatele pretindeau să fie doamne, dar paradoxal, erau şi doamne care nu se străduiau , dar erau tîrfe.

Madam Winwood auzi un dialog care o amuză: "nu poţi să te prezinţi ca un conte," protesta soţia unui om, la care el răspunse:"în adunătura asta colorată, nimeni nu distinge un conte de o găleată cu rahat!"

Jasmine era ocupată în camera ei de la etajul patru al castelului, pictînd ultima carte de tarot. Dintr-o dată în cameră dădu buzna un tînăr, care pătrunsese pe fereastră.

- Scuze, domnişoară, credeam că este camera lui Mary Anne. Tînărul îşi trase de pe cap gluga, iar Jasmine observă că avea trăsături frumoase, era brunet, cu ochi mari,

strălucitori. o piele albă şi dinţi albi, imaculaţi. Avea un trup sculptat, era bronzat la faţă, purta ghete elegante, pantaloni şi o vestă din piele întoarsă. Pe spate i se vedea agăţată o tolbă cu săgeţi.

- Eşti Robert...lord Huntingdon! exclamă Jasmine, încîntată să-l cunoască pe iubitul lui Mary Anne.

- Milady, acum sînt un proscris. S-a pus şi preţ pe capul meu.

- Vai, milord, eşti în mare pericol. Regele John este aici, iar castelul mişună de soldaţi şi oameni ai legii.

- Ştiu, spuse el. Le simt mirosul.

Jasmine rîse, iar el o imploră:

- Nu am dreptul să vă pun în pericol, dar dacă sînteţi bună să o chemaţi pe Mary Ann , voi rămîne pe veci dator bunăvoinţei dumneavoastră.

- Merg să o aduc, dar milord, ascunde-te pînă nu vei fi arestat.

Jasmine merse la Mary Ann pe care o găsi împreună cu familia sa. Unchiul ei, Robert FitzWalter de Dunmow tocmai ce sosise, însoţit de consoarta şi fiica lui. Mary Ann le făcu prezentările.

- Jasmine, ea este Matilda. Are doisprezece ani, împliniţi azi. Voia să-şi serbeze ziua venind să-i vadă pe rege şi regină.

Matilda era o fetiţă frumoasă. Cu părul roşcat, bogat, tot numai bucle, iar pielea albă ca porţelanul, dar îi lipseau pistruii, care sînt obişnuiţi persoanelor roşcate. Jasmine îi şopti lui Mary Anne:

- Robert!

Mary Anne făcu o reverenţă spre mătuşa ei şi zise precipitat:

- Trebuie să fug, ca să vă caut o cameră. Castelul Nottingham este foarte mare, aşa că ne asigurăm să găsim camera cît mai repede.

Mary Ann practic alergă pe scări şi se opri exact cînd ajunse în braţele iubitului ei. Jasmine se simţi stînjenită cînd le auzi şoaptele de iubire, dar ştia că trebuie să-i avertizeze de pericolul existent. Îl auzise pe Robert spunînd:

- Ralph Murdach, şeriful din Nottonghamshire a pus preţ pe capul meu. Iubito, ascultă-mă, să nu suferi cînd vei auzi asta. Ei nu cunosc adevărata mea identitate. Nu au făcut legătura între mine şi Robert, lord Huntingdon. Sînt doar un proscris, pe care l-au poreclit Robin Hood, din cauza vestelor cu glugă pe care le poartă toţi oamenii mei.

- Iubitule, atunci nu mai veni la castel, voi veni eu la tine. Jasmine mă va ajuta, poate mîine dimineaţă, dacă va voi să mă însoţească. Ştiu că în pădure vom fi în siguranţă, acolo e regatul tău şi acolo tu eşti regele.

- A fost şi profitabil, în ultima vreme, zise el. Fiecare călător care vine la Nottingham trebuie să treacă prin codrii de la Ettrick, Derby sau Sherwood. Uite, dacă mergi spre fluviul Trent, o iei spre nord şi ajungi exact la pădurea Sherwood, chiar în braţele mele, spuse el, ieşind pe fereastră.

- Dumnezeu să te aibă în pază, zise Mary Ann, însufleţită.

Jasmine finisa ultima carte de tarot, iar Mary Ann apăru abătută în spatele ei.

- Of, Jasmine, aş vrea să mor!

- Ce s-a întîmplat ?

- Sînt sfîşiată între două iubiri...două persoane cărora le datorez devotament! Se aruncă pe pat şi începu să plîngă cu suspine.

Jasmine se apropie şi începu să o mîngîie pe cap.

- Cît timp m-am strecurat aici cu Robert, şeriful din Nottongham l-a luat în custodie pe tata ca să-l interogheze despre ce ştie în legătură cu identitatea şi locul unde se află Robin Hood. Tata a reuşit să-l convingă că nu ştie nimic, fiindcă se află la curtea regelui de cîteva zile. Sigur că tata

ştie că fostul lord Huntingdon îmi face curte, iar el este cel căutat. Mîine nu voi putea să mă întîlnesc cu Robert, fiindcă eu cred că voi fi urmărită. Şeriful vrea să-i ofere regelui capul lui Robin pe o tavă.

- Voi merge eu mîine, zise Jasmine hotărîtă. Îl voi avertiza eu.

-Of, Jasmine, dacă vei fi prinsă? Dacă te vor tortura? Nu pot să-ţi cer asta!

- Prostii! Ridică-te de pe pat şi şterge-ţi lacrimile. Altminteri toţi îşi vor da seama de nefericirea ta. Ascunde-ţi teama şi vino să-ţi fierb un ceai calmant.

Jasmine ştia că în această seară măiestria ei trebuia să fie fără cusur. O mică greşeală, un calcul eronat şi viitorul ei ar fi în pericol.

Marea sală de mese era frumos decorată pentru oaspeţii de seamă. Oamenii care serveau la mese duceau cu greu platourile grele de bunătăţi. Oaspeţii erau toţi îmbrăcaţi elegant şi discutau însufleţiţi despre nimicuri.

Jasmine purta o rochie nouă, dăruită de tatăl ei. Croiala rochiei îi complimenta silueta, iar culoarea violet se potrivea perfect cu buclele ei aurii. Decolteul în formă de V îi evidenţia sînii, atrăgînd toţi ochii. Madam Estelle o însoţea.

Jasmine văzu venind spre ele un bărbat înalt şi slab, înveşmîntat într-un fel de pelerină cu glugă, avînd o barbă stufoasă şi un nas prelung, coroiat, puţin strîmb şi se gîndi că era însuşi Merlin, care parcă atunci ieşise din ceaţa rîului Avalon.

Estelle îl remarcase de ceva timp, fiindcă stătea alături de regele John şi regina Isabella. Împrejurul lor se adunaseră curtenii ambiţioşi, care le turnau în urechi complimente cu neruşinare, flatîndu-i cu cuvinte goale.

Estelle înregistră fiecare chip şi atitudine sfidătoare, trecîndu-i pe toţi pe o listă mentală, de unde avea să-i aleagă şi să stabilească momentul cînd vor trebui să dispară de la curte.

Acum se apropia de cuplul regal, trecînd printre ei cu vădit interes.

Contesa de Nottingham făcu prezentările:

- Vi-l prezint pe Orion, astrologul regelui şi un renumit vrăjitor.

Orion o privi lung pe Estelle şi i se adresă maiestuos:

- Am auzit că vă preocupă activităţile oculte?

Cuvintele aveau intenţia de a o descuraja, dar Estelle îi rîse în nas şi, pe un ton revoltat zise:

- Orion? Orion? Sau, mai degrabă O'Ryan, după cum îţi e şi accentul de irlandez tupeist! Toţi cei de faţă au recunoscut că madam Winwood cîştigase prima rundă.

Jasmine şi Estelle se apropiau de rege şi regină. Aceasta remarcă invidioasă rochia în nuanţa lavandei. Isabella alesese roşul regal, culoare care o complimenta, scoţîndu-i în relief tenul măsliniu şi negrul părului, iar ca podoabă a ales un colier cu diamant şi ametist, care atrăgea atenţia, fiindcă vîrsta prea fragedă nu-i oferise încă o pereche de sîni generoşi.

John saliva după Jasmine, iar ochii îi ieşiseră din orbite de atîta entuziasm. Era enervat de faptul că bătrîna veghea îndeaproape asupra fetei, iar ochii ei vigilenţi înregistrau tot ce gîndea el. O întrebă sarcastic:

- Voi două sînteţi cumva legate cu sfoara la şold?

- Nu, singura mea legătură cu ea este cea de sînge, la fel ca şi a maiestăţii voastre, zise ea ca să-l umilească pentru că i se scurgeau ochii după fata fratelui său.

- Sînt gata cărţile? întrebă Isabella, radiind de nerăbdare.

- Da, maiestate. Ultima carte este aproape uscată.

- Excelent. Atunci mă vei distra şi tu. După cină Orion va face nişte vrăji ca să ne amuze, apoi poţi să-mi citeşti din cărţi, ca să încheiem seara într-un orgasm. Orion nu vrea să-mi facă horoscopul. Isabella se lingea pe buze exact ca un copil care aşteaptă tortul. Ne veţi distra în locul lui, madam Winwood?

Estelle se apropie de ea amenințător, iar privirea ei sigură pe sine chiar o intimidă pe regina-copilă. O puse la punct exact cum ar fi făcut cu orice fetișcană din sat.

- Eu nu abuzez niciodată de puterile mele speciale, folosindu-le pentru amuzamentul altora. Sînt o adeptă, nu un șarlatan cu sacul plin de scamatorii. Spunînd asta, o trase ușor pe Jasmine și-i șopti: o cățea nu are nici o șansă în fața unei vrăjitoare, să ții minte asta, Jasmine.

Falcon de Burgh alesese un loc de unde să poată observa pe toată lumea fără să fie observat. Valetul lui Gervase îi raportase că a văzut un bărbat coborînd de la fereastra camerei Jasminei chiar de dimineață. După ce Gervase i l-a descris, Falcon a devenit și mai gelos, auzind că era un bărbat musculos și agil ca o panteră. De Burgh știa că acela nu putea fi iubitul Jasminei, deși printre cei din sală, cel puțin șase și-ar fi dorit asta, în frunte cu monarhul.

Îl văzu apoi pe contele de Chester salutîndu-l pe rege. Cei doi se deosebeau profund. Contele era înalt, zdravăn, grațios, iar regele era scund, înzorzonat și rîdea ca un prost la orice glumă nesărată. Totuși, cei doi aveau multe în comun. Le plăcea puterea și bogăția și nu le păsa modul în care se ajungea la acestea.

De Burgh recunoscu, era o trăsătură normandă; și lui îi era foame de putere, dar diferența era *onoarea*. Unii bărbați știau ce înseamnă asta, alții nu. Oare de ce nu se așează coroana pe capul celui mai onorabil bărbat din regat? se întrebă Falcon.

Cum era William Marshal? El ar fi fost un rege pe cinste! Dar așa, Anglia era condusă de un tîrîie-brîu, un tîrîie-brîu nebun, pe deasupra.

În clipa cînd o zări pe Jasmine, se lumină la față. Era frumusețea fără cusur. Se deosebea de celelalte femei prin fiecare mișcare și gest. Era ca o prințesă desprinsă dintr-un basm. Delicată, eterică, splendidă creatură a Domnului...dar

ce purta ? Rochia cădea pe formele ei perfecte. Parcă se îmbrăcase astfel pentru a ademeni vreun iubit. Dacă avea să-l mai vadă pe tînărul căţărător, va pune mîna pe el şi-l va toca mărunt cu propria-i sabie.

Falcon ieşi din galerie şi merse după ea. Metodele lui erau cele directe. Se opri exact în faţa ei. Privind-o lung, admirativ, o întrebă frontal:

- Cu ce scop te-ai îmbrăcat în această ţinută specială?

Ea refuză să răspundă unui mod de adresare necizelat.

- Este vorba de un spectacol mut; ai surzit?

- Nu sînt nici surdă, nici mută, milord. Nu înţeleg ce vrei să spui, milord, replică ea calmă.

- Eşti o mică mincinoasă. Ai înţeles perfect ce am spus. Rochia aceasta cu decolteul îndrăzneţ are un singur scop: să aţîţe poftele bărbaţilor. Te vei duce imediat sus şi te vei schimba, iar pe aceasta nu o vei mai purta, decît în budoarul meu, pentru mine!

Tonul lui aristocratic şi poruncitor o ofensă. Ca de obicei, era mereu dispusă să accepte mănuşa.

- Să nu-mi dai mie ordine, lord Scandal, nu am nici un chef să te ascult!

- Cu chef sau fără chef, domniţă,vei schimba această rochie, zise el supărat.

- Ba nu! replică ea sfidător. Cu intenţie precisă, se răsuci pe călcîie şi avu de gînd să plece. Oripilată, simţi cum materialul sfîşiat îi alunecă de pe corp. Privi în spate şi observă că el călcase cu gheata pe tiv, la spate, iar mătasea delicată s-a rupt de sub braţ şi pînă la şold. Încercă să-şi ascundă goliciunea, dar în zadar.

- Te-am avertizat...dar nu m-ai ascultat. Acum mergi şi schimbă-te în ceva care să te facă să semeni mai mult cu o fecioară şi mai puţin cu o paţachină.

Jasmine fierbea de mînie. Îi venea să ţipe. Să fii al naibii, de Burgh. Răzbunarea va fi mult mai subtilă. Plecă imediat, ţinînd materialul sfîşiat cu o mînă, grăbită să fie văzută cît mai puţin.

Capitolul 17

În camera ei Jasmine ştia exact ce trebuie făcut cu o rochie care era chiar atît de extravagantă şi prea decoltată. De fapt a pus-o de-o parte cînd a împachetat, gîndindu-se că nu o poate purta, fiindcă îi lipsea ceva din rochia întreagă. Furoul din mătase albă avea pe deasupra o tunică roşie, din catifea, care a fost uitată şi rămăsese acasă. Mătasea era atît de transparentă încît se vedea prin ea. Reuşi să adauge un şal care să-i acopere parţial formele şi ieşi din cameră.

Totuşi, se temea de consecinţe. Ştia că el o făcuse să se schimbe, aşadar degeaba îl înfrunta acum. Ar fi fost în stare să o ia pe sus şi să o ducă pe scări, în văzul tuturor, dacă aşa poftea. Jasmine se strecură în salonul pentru dineuri, unde regele şi regina urcaseră deja pe podium, iar acum se aşezau la masa pregătită.

Alese şi ea să se aşeze exact în faţa celor doi, acolo unde chiar şi de Burgh nu ar fi avut tupeul să facă o scenă, mai ales că se auzea fiecare cuvînt. Era convinsă că el se va enerva din nou, dar va fi obligat să aştepte pînă mai tîrziu, între patru ochi, după cină şi distracţii, cînd deja timpul va fi estompat enervarea.

O observă pe Estelle aşezată la masă între contesa de Devon şi contesa de Warwick. Fiecare îi solicita ajutorul, dar pentru chestiuni diferite. Geoffrey de Serland fusese ales de rege ca soţ pentru văduva lui Warwick, rămasă foarte bogată după primul ei soţ. Totuşi, auzise zvonuri că lui Serland îi plăceau băieţii, iar gîndul acesta o făcea să-i tremure carnea pe ea. Aşadar căuta ajutorul Estellei.

Pe de altă parte, văduva lui Devon îl plăcea pe Falkes de Bréauté, un căpitan ambiţios, care se putea ocupa de castelele ei şi de terenuri, doar că se îndoia că el are banii necesari pentru a-i plăti lui John un preţ corespunzător.

Estelle ştia că problemele celor două erau simplu de rezolvat. Contesa de Wawick trebuia să-i ofere lui John o mie de lire şi ceva armăsari din herghelie, ca să-l poată refuza pe Geoffrey de Serland, iar apoi să-şi aleagă singură un soţ. Contesa de Devon trebuia să-i ofere lui Falkes de Breauté destui bani ca să o cumpere.

Evident că Estelle avea calculele făcute în minte, doar că nu avea de gînd să le şi prezinte acum, ci numai după ce renumitele doamne aveau să lase în buzunarele ei cîte o sumă frumuşică.

Ranulf, conte de Chester, stătea pe podium, la dreapta regelui. Amîndoi erau ca fraţii într-ale hoţiei. Ranulf nu-şi putea dezlipi ochii de pe frumuseţea care stătea chiar în faţa lui. Îi zise lui John:

- Fiica fratelui tău este o bucăţică excepţională. Cît ceri pe ea?

John simţi o uşoară frustrare. Dacă el nu o putea avea, al naibii să fie dacă îl va lăsa pe Chester între picioarele ei. Cumpăni puţin.

- Pentru un singur număr, sau ai în minte ceva mai permanent?

Chester se simţi jignit de remarca maliţioasă.

- Mă gîndesc la căsătorie. Aş fi discutat cu Salisbury, dar ştiu că a logodit-o deja cu tînărul de Burgh.

Mintea bolnavă a lui John ţesea deja planuri diabolice; era în război cu sine. Evident Chester avea bani destui să plătească oricît. John o dorea pe fată pentru sine, totuşi palmele îl usturau după averile care puteau să curgă de la Chester. Se gîndi că poate să le aibă pe amîndouă.

Va face un pact cu Chester. Odată ce i-o va da de soţie, iar ea nu va mai fi sub autoritatea fratelui său, va putea să se bucure neîngrădit de favorurile ei sexuale.

Spre finalul festinului, cînd mesele erau pline de cărnuri, fripturi şi preparate speciale, Isabella începu să aplaude, chemîndu-l pe Orion. Acesta făcu cîteva scamatorii ca să o încînte pe regină, dar şi pe curteni.

Între timp John îl întrebă pe Nottingham, întinzîndu-se peste Isabella:

- Nu aveţi şi dansatoare care merg în mîini şi îşi arată picioarele?

Nottingham se uită jenat spre regină şi îşi ceru scuze pentru această lipsă.

Urmară manevrele prin care Orion transforma orice în piatră. Ceru cîte un obiect de la fiecare mesean, pe care, cu ajutorul unor pase meşteşugite, îl transformă în piatră, după cîteva incantaţii: "Cu puterea Lunii şi a Soarelui, vrăji şi miracole, gata, s-a făcut!"

Publicul era uluit, dar Estelle pufni pe nas şi explică:

- La cîteva mile distanţă de Sheffield există o peşteră cu piatră de calcar. Oamenii lasă în peşteră obiecte, iar de pe tavane şi de pe pereţi picură constant apă cu calcar, care se depune pe obiecte. Orion, sau O'Ryan, cum îşi spune el, a luat pur şi simplu o linguriţă, sau orice i-aţi dat în mînă şi le-a înlocuit cu un obiect lăsat de el în peşteră mai demult, pe care l-a luat după o vreme.

- Eşti sigură? se minună contesa de Warwick.

- Bineînţeles.Nu vedeţi că a luat doar obiecte simple, pe care oamenii le folosesc în fiecare zi? adăugă ea, foarte sigură pe ceea ce susţinea. Cereţi-i să transforme în piatră ceva unic şi o să se dea de gol. Estelle vorbi foarte tare, cînd sugeră un obiect, ca să se audă pînă la Orion: daţi-i să zicem coroana regelui.

Orion îi aruncă o privire ucigătoare, prefăcîndu-se că nu a auzit sugestia ei.

Acum publicul începuse să se revolte, unii îl provocau batjocoritor:

- Ia-o şi pe mama soţiei mele, se auzi din spate.

- Ia scula soţului meu!

Cum era de aşteptat, tonul strigătelor avea să degenereze, mai ales după atîta băutură turnată peste mîncarea din belşug. Văzînd că se îngroaşă gluma, Orion aşteptă să se facă puţină linişte, apoi ridică mîna şi zise:

- Dacă vreţi să readuc la forma iniţială obiectele, pur şi simplu aduceţi-le la mine şi voi inversa vraja.

Estelle completă rîzînd:

- Prin puterea Pămîntului şi a Mării, cum vreau eu, aşa să fie!

Contesa de Devon zise:

- Estelle, încetează că fac pe mine!

Isabella, cu sufletul ei de copil, se distrase chiar. Se ridicase şi mesenii au tăcut, ca să audă ce avea de spus:

- Jasmine de Salisbury îmi va citi în cărţile de tarot acum, iar doamnele vor fi fascinate. Domnilor li se permite să joace zaruri sau alte jocuri potrivite gusturilor lor.

Mulţi domni s-au ridicat, şi-au reumplut cupele şi au pornit spre mesele cu jocuri de noroc, mai puţin regele John şi contele de Chester.

John sări de pe podium şi o luă de mînă pe Jasmine. O duse la Chester, o luă în braţe şi i-o predă lui Ranulf, care aştepta cu braţele întinse.

- De nepreţuit! zise John.

- Nu şi pentru cel mai bogat bărbat din Anglia, rînji Ranulf.

De Burgh scrîşni din dinţi de furie, privind cum şi-o disputau pe logodnica lui. Se tot gîndi la bărbatul care escaladase zidul spre camera ei. Nu putea fi Chester. Contele era puternic, desigur, dar nu putea fi descris ca o panteră. Jasmine schimbase rochia tot ca să-l sfideze.

Falcon mai trăgea cu urechea la conversaţiile celor de la curte, sau din ale celor care au trecut prin pădure, ba

chiar de la şeriful din Nottingham şi aşa aflase despre un tînăr proscris, care aduna oameni sărmani în jurul său. Deşi se pusese un preţ pe capul său, oamenii nu-l predau călăului. Falcon îl auzise pe Murdach, care se scuza pentru a suta oară, că nu a pus mîna pe nelegiuit.

- Oamenii mei sînt prea puţini. Vreau să fac o plîngere la rege, ca să mai primesc oameni şi să curăţ pădurile de uscăciuni.

De Burgh îl privi cu dispreţ. Cîţiva ţărani, oameni liberi şi fermieri îşi băteau joc de Nottingham. Ce naiba ar fi făcut şeriful împotriva scoţienilor sau galezilor, care prăduiau, omorau şi violau, apoi dădeau foc? Falcon refuză să mai asculte discuţii despre haiducii din pădurea Sherwood. Acceptă invitaţia cavalerilor săi la zaruri şi înainte de asta merse pînă la podiumul unde Jasmine citea în cărţile de tarot.

Estelle anticipa clipe grele pentru Jasmine, dacă regina ar fi primit informaţii nedorite, aşa că se ridică, iar Falcon se aşeză pe locul ei, între cele două văduve, de unde îl fulgera cu privirea pe Chester, avertizîndu-l tacit.

După ce Isabella o monopoliză pe Jasmine, regele şi Chester plecară, urmaţi de Nottingham, ca un copoi de vînătoare. Realiză cu stupoare că doamnele erau foarte antrenate în fascinanta şi misterioasa lume a cărţilor de tarot.

Ce caraghioase erau femeile, îşi zise el. Ridicole şi credule. Dispuse mereu să fie minţite. Îşi dovedi sieşi în cinci minute că aşa era. Acordă atenţie egală ambelor văduve şi concluzionă că fiecare, la rîndul ei, era dispusă să-i ofere distracţie de o noapte în patul său. Nu mai trebuia decît să o aleagă pe una dintre ele.

Isabella atrăgea atenţia asupra ei cu manipularea cărţilor de tarot, îşi punea dorinţe, tăia cărţile, le amesteca într-un anume mod. Cărţile aranjate revelau lucruri care nu o bucurau pe Jasmine. Se citea pe chipul ei că nu-i poate spune reginei decît lucruri care să o flateze. Altminteri,

Isabella ar pune ca Jasmine să fie executată, dacă ea ar fi spus adevărul în fața tuturor femeilor. La un moment dat panica se disipă. Juca un rol pe care-l exersase, cu tot cu atitudini şi replici, chiar dacă mesajul cărţilor ar fi fost unul letal. Privi spre mulţime şi îl văzu pe de Burgh. Avea o privire detaşată, iar faptul că era flancat de femei o făcu să le urască fără a le cunoaşte!

Jasmine începu interpretarea cărţilor aliniate pe masă. Pe el nu-l interesa decît glasul ei cristalin, monoton, pur. Se uită la celelalte femei, dar nu o dorea pe niciuna. O dorea numai pe ea, exact aşa cum era acum. Afurisită vrăjitoare mică! Era perfectă, exact aşa cum şi-a dorit-o el.

- Regina de treflă, e prima carte, deci sînteți dumneavoastră, maiestate, zise Jasmine. Cartea prezenta o femeie egoistă, rea, exhibiţionistă, avară, moartă după bijuterii, iubitoare de lux.

- Cartea aceasta înseamnă doar o femeie care se va bucura de mult lux în viaţă.

- Ce semnificaţie are iepurele? întrebă Isabella.

- El simbolizează fertilitatea, adică veţi avea mulţi moştenitori frumoşi.

Isabella păru mulţumită, apoi arătă spre o altă carte.

- Uite-l pe John!

Era chiar John în persoană. Un monarh scund, brunet, care abuza fizic şi verbal copiii şi femeile. Un bărbat răutăcios, un agresor tiranic, care profita de poziţia sa de putere.

- Da, maiestate. Regele de pică reprezintă un bărbat brunet într-o poziţie înaltă. Poate un militar, cum vedeţi după sabia scoasă din teacă.

- Ce sînt norii aceia adunaţi deasupra capului său? întrebă Isabella.

- Doar nişte decoraţiuni, a minţit Jasmine.

- De ce nu este cartea lui lîngă cea care mă reprezintă pe mine? Cine apare între noi? întrebă Isabella.

Jasmine privea contrariată cartea înaltei preotese, căreia îi împrumutase propriile sale trăsături. Regina vedea clar că ea stă între ea şi soţul său. Jasminei nu-i plăceau implicaţiile acestui fapt.

- Ce înseamnă cartea aceasta? întrebă iar regina.

- Subconştientul, cunoaşterea, intuiţia, inspiraţia, înţelepciunea ocultă, mistere ascunse, resurse interne, puterea subconştientului, abilitatea de a fi creativ.

Isabella credea că se face referire la propria-i persoană, aşa că părea fericită. Alături de cartea care îl reprezenta pe John, regina plasase Diavolul. Jasmine spera să scape fără a-l descrie ca simbolistică, mai ales că era în strînsă legătură cu regele.

- Acest Diavol încornorat, cu aripi de liliac stă pe un tron. Înlănţuiţi în faţa lui sînt un bărbat şi o femeie. Această carte reprezintă răul. Hedonismul nu înseamnă libertatea să faci orice doreşti, ci este sclavie faţă de propriile-ţi dorinţe. Cartea aceasta înseamnă auto-mulţumire, senzualitate fără raţiune, conduită animalică. Înseamnă că este cineva care practică magie malefică, satanică sau venerarea Diavolului.

- Ce legătură are cartea cu mine? zise Isabella, avînd o privire periculoasă.

- Cartea este o simplă avertizare, prin care se elimină elementele materiale cu care ar fi cineva înlănţuit. Femeile din sală se priveau cu subînţeles. Cărţile loviseră perfect în cuplul regal.

- Treiul de cupă inversat şi treiul de pică lîngă Îndrăgostiţi este un aranjament neobişnuit, spuse Jasmine. Treiul de cupă reprezintă o mireasă, una fericită, dar fiind inversată cartea, înseamnă o logodnă anulată, amestecul unei a treia părţi care se impune şi distruge iubirea celor doi. În mintea Jasminei era faptul că Isabella fusese logodită cu Hugh de Lusignan, iar regele John îi anulase logodna cînd o răpise de la Hugh.

La rîndul ei, Isabella se gîndea la cu totul altceva. Ştia că Jasmine e logodită cu Falcon de Burgh, iar cărţile prevesteau că ea va fi a treia parte care va distruge idila lor. Ce distracţie. O diversiune! Fata şi-a prezis propriul ei viitor!

- Alături de îndrăgostiţi este luna. Jasmine ezită.

- Hai că ştiu eu...trebuie să fie luna de miere, se oferi Isabella, crezîndu-se isteaţă.

Jasmine sesiză ghimpele cu care era împunsă.

- Da, sînteţi isteaţă, minţi ea.

Alte simboluri de pe cărţile de Tarot i-au dat de înţeles Jasminei că va cunoaşte decepţia..Realiză că ele le vor afecta şi pe ea şi pe regină. De-abia acum şi-a dat seama cît de dezgustătoare era curtea regală. Aerul era infestat cu aburii groazei şi răul plana peste tot. Poate va reuşi să o influenţeze pe Isabella să schimbe lucrurile în bine.

Îşi amintea de poveştile frumoase de la curtea fostei regine, Eleanor de Aquitania. Îşi aminti de lucrurile care au făcut-o să-şi dorească să devină doamnă la curte.

Următoarele două cărţi erau dezastruoase: asul de pică şi turnul. Asul era carte mortală, care prevenea să te aştepţi la ce-i mai rău. Însemna interferenţe în planurile cuiva, blocaj, distrugere, anticipare şi tristeţe. Alături de lună însemna o activitate ilicită, cu decepţii şi înşelătorie.

- Asul de pică e o carte puternică. Arată că regele ar putea influenţa curtea, la fel cum a făcut-o mama sa, cînd era regină. Curtea ei era plină de iubire, mereu se auzeau muzică, rîsete şi culoarea era acolo. Dorinţele nestăvilite nu erau permise. Bărbaţii nu abordau o doamnă în mod brutal. Ei erau încurajaţi să trateze femeile ca pe nişte doamne. Flatau, complimentau şi îşi foloseau inteligenţa şi eleganţa. Curtea încuraja muzicienii, poeţii şi artele. Ambianţa era una romantică, iar poveşti de iubire precum cea a lui Tristan şi a Isoldei, sau a lui Lancelot şi a lui Guinevere răsunau pe holurile palatului. Paji, cavaleri şi menestreli se luptau pentru

onoarea de a le servi pe doamne la masă.

Jasmine o privi pe regină şi văzu că efectul era exact invers celui scontat. Isabellei nu-i plăcea să fie comparată cu Eleanor de Aquitania.

Regina împinse cu dispreţ ultima carte de pe masă, turnul şi zise:

- M-am plictisit de jocul acesta, spuse ea ţîfnoasă.

Jasmine privi spre masa unde stătuse mai devreme de Burgh, dar masa era goală. Regina, care deja avea în minte un complot viclean, spuse necruţător:

- Văduvele tinere sînt o concurenţă formidabilă, mai ales că ele ştiu ce-şi doresc bărbaţii cel mai mult. Două căţele luptîndu-se pe acelaşi ciolan. Isabella rîse de propria-i cruzime. Cine ştie, poate că e un ciolan suficient de mare, ca să le satisfacă pe amîndouă.

Jasmine fierbea la interior. Cînd trebuia să stea mult cu Isabella nervii săi protestau vehement, apoi bărbatul cu care era logodită îi adusese o insultă publică. Se înşela, dacă avea impresia că o putea păcăli. Se va duce la cortul lui imediat şi-l va surprinde asupra actului. Va face o scenă în faţa tuturor şi astfel va putea justifica anularea logodnei.

În sfîrşit, venise seara adevărului! Cîndva l-a avertizat că va regreta alegerea. Îi va mînji numele şi-i va spune pe şleau că, din pricina îngăduinţelor sale carnale logodna lor a fost anulată. Îi va sfărîma siguranţa într-o sută de bucăţi. Noaptea aceasta va pune capăt la toate! Neînfricată ca o tigroaică, luă o torţă de pe perete, ieşi din castel şi se îndreptă spre cortul lui. Apropiindu-se, văzu două siluete în interior. ”Nu face asta!” şoptea vocea cea bună; dar vocea rea alungă precauţia şi o împinse înăuntru.

Capitolul 18

De Burgh şi Gervase discutau chestiuni serioase. Falcon ridică privirea cînd Jasmine dădu buzna în cort, de parcă ar fi fost urmărită de cîini de vănătoare flămînzi. O întrebă alarmat:

- Ce s-a întîmplat, scumpa mea?

- N...nimic! zise ea privindu-l cu un aer tîmp. Era prima dată cînd pierdea. Îşi înghiţi acuzele şi aproape se înecă.

Brusc el îşi dădu seama de ce venise la el. L-a văzut plecînd cu cele două femei şi venise să facă o scenă. Se apropie de ea, îi luă făclia din mînă, i-o dădu lui Gervase, apoi şopti:

- Scumpa mea, ai venit să împărţim patul din nou. Accentul pe ultimul cuvînt o făcu să roşească, iar Gervase se simţi în plus.

- Nu pentru asta am venit! negă ea.

- Gervase nu va spune nimănui că ai venit la mine în cămaşă de noapte, o calmă el.

- Cămaşă de noapte? repetă ea papagaliceşte.

- Păi ce altceva e chestia aceea transparentă ? întrebă el, pipăind materialul mătăsos.

Gervase ieşi repede din cort, înainte de izbucnirea furtunii.

- În condiţii normale, aş fi fericit să te primesc, iubirea mea, dar trebuie să-i informez pe oamenii mei că vînătoarea de cerbi de mîine s-a transformat într-o vînătoare de oameni.

- Ticălosule prefăcut, mai bine te înecai la naştere! O cuprinse o răceală stranie. Vînătoare de oameni? şopti ea.

- E ideea stupidă a regelui, legată de sport, zise el cu dispreţ. Mîine vom curăţa pădurea de haiduci.

- Ah, nu, zise ea, cu mîna pe piept. Avea de gînd să meargă la locul sigur şi să-l avertizeze pe Roger, dar va ajunge la timp ?

La lumina făcliei părea o zînă frumoasă. Falcon uită că mai devreme o tachinase, căci dorinţa i se trezi în suflet din nou.

- Iubirea mea, voi veni cît pot de repede. Mă vei aştepta? o implora el. O sărută pătimaş. Se lipi cu totul de ea. Înlănţuită de braţele lui, părea că îşi pierduse identitatea. Puterea lui o copleşea. Era conştientă de pulsaţia sîngelui lui. Era totodată îngrozită. El era prea mult...prea mare, prea tare, prea mascul, prea fierbinte, prea mînat de dorinţă.

O ridică în braţe şi o duse pe blănuri. Atunci ea îşi dădu seama că toate femeile din trecutul lui i se dăruiseră de bună voie. Cu atîta uşurinţă o duse pe braţe şi atît de sigur pe sine era în tot ce făcea cu ea, încît totul îi accentua puterea braţelor şi a trupului. O privi cum era aşezată pe blănurile călduroase şi se minună de tabloul carnal, senzual, pe care-l sorbea din priviri.

Cum stătea aşa deasupra ei, Jasmine parcă îi simţea puterea şi dimensiunea invadînd-o deja. Rămase acolo ascultătoare, iar el îşi scoase cizmele, azvîrli pelerina de pe umeri şi se întinse lîngă ea.

- Nu, Falcon, femeile vin prea repede la tine. Ai fost un răsfăţat al femeilor. Eşti atît de frumos şi periculos, iar ele sînt toate dornice să facă dragoste cu tine. Trebuie să înţelegi că eu sînt altfel! strigă ea.

- Draga mea, nu e vorba de înfăţişarea mea. Femeile îşi doresc ceea ce nu pot avea. Sînt o provocare pentru ele. Înţeleg că eşti altfel, Jassy, iubito...*tu* eşti o provocare pentru

mine. O mîngîie uşor cu vîrfurile degetelor şi simţi din nou cum sîngele începe să-i clocotească prin corp. Senzaţia era incomparabil mai slabă decît puternica erecţie.

Mădularul excitat zvîcnea, căutînd locul acela fierbinte, viu, unde tînjea să pătrundă. Cum stăteau unul în faţa celuilalt, ea simţi erecţia lui prin pantalonii subţiri şi întinse mîna să-şi ferească propriul trup şi părţile intime. Efectul asupra lui Falcon, cînd mîna ei intră în contact cu el a fost copleşitor. Ejacularea părea iminentă şi Falcon trebuia să-şi concentreze atenţia asupra altui loc, ca să nu se facă de ocară cu bărbăţia lui revărsată.

Îi ridică fusta şi căută cu degetele pulpa, apoi coapsa şi-i îndepărtă mîna care proteja cu obstinaţie locul ascuns. Dintr-o smucitură îi smulse chiloţii de pe ea. Ea tresări, iar el oftă satisfăcut, iar cînd acoperi cu palma locul vandalizat, se simţi în al nouălea cer, fiindcă ţinea în mînă bijuteria după care tînjise de atîta timp.

Uşurel, omule, uşurel, auzi el o voce interioară, care-l avertiza să nu o defloreze violent, lacom, cu degete nerăbdătoare! Voia să rămînă alături de el în noaptea aceasta, totuşi datoria îi cerea să plece în scurt timp. Aroganţa lui masculină îi sufla că singurul mod de a o păstra în patul său era să-i trezească dorinţa la un asemenea nivel, încît să fie dispusă să-l aştepte toată noaptea, pentru ca el să o răsplătească în sfîrşit cu binecuvîntarea împlinirii.

Era fizic conştient de fecioria ei, ştia că ea poate fi extrem de sensibilă dacă degetele lui o vor devora, aşa că alese să-şi folosească acum doar magia buzelor, mai întîi asupra gurii ei, apoi mai jos, pe măsură ce febra creştea.

- Dulce, dulce, şopti el gutural şi o sărută, apoi pătrunse gura delicată cu limba. Simţi că nu mai are aer. Poţi să mori de plăcere? se gîndi acum. Gura lui se întoarse la gura ei, necontrolat, invadînd-o violent. Jasmine nu avea de ales, aşa că se lăsa purtată de valul lui de pasiune. El îşi recăpătă

controlul, fiindcă tocmai începea aventura primului ei orgasm.

Experienţa l-a învăţat că era posibil să provoci orgasm unei virgine, fără să-i spargi himenul, dar pentru asta ai nevoie de o mare doză de blîndeţe şi de o manipulare adecvată. Cum să reuşeşti să o atingi cu aripi de fluture, cînd dorinţa îţi cere tărie de berbec înverşunat?

I se uscase gura, iar mădularul pulsa necontenit. Buricul degetului arătător trasă o linie de început printre buzele uscate dintre picioarele ei. O simţi că se cutremură... ori se cutremura el? O presă uşor, de-abia perceptibil, iar şi iar, din ce în ce mai ritmat, aşteptînd să simtă o picătură de esenţă pe deget, acela fiind semnalul că poate continua.

Jasmine era foarte uscată înăuntru, atît de diferită de alte femei pe care le atinsese. Pînă acum multe femei ar fi fost deja foarte umede de dorinţă. Unele din cunoştinţele lui ar fi eliminat deja o mică avere din laptele iubirii, care s-ar fi prelins în jos pe pulpe, anticipînd.

Spori presiunea din vîrful degetului şi acceleră viteza cu care continua fricţiunea.

- Îţi place să te ating aici, draga mea? şopti el.

Ea îşi strînse pulpele, încăpăţînîndu-se să nu-i permită să-şi continue explorarea erotică.

- Nu! veni răspunsul agresiv.

Cum mîna lui o cuprinsese deja, degetele se orientau încet spre interiorul ei, pătrunzînd în cuptorul fierbinte. Falcon nici nu-şi permitea să-şi imagineze cum ar fi simţit dacă penisul lui ar fi pătruns în locul degetelor, aşa că scoase un geamăt frustrat. Totul era un amalgam de senzaţii noi pentru de Burgh. Pînă acum sexul fusese doar o distracţie, o activitate care provoacă plăcere, un joc. Acum el devenise urgent, imperios, trupul cerea mai mult, murea de dorinţă pentru ea.

Oricît de mult se străduia, nu-şi putea controla poftele trupeşti; ele îl controlau pe el. Înfierbîntat, Falcon îi povesti

detaliat ce avea de gînd să-i facă la întoarcere, de cîte ori o va iubi şi cum se va simţi ea cînd el îi va face acele lucruri.

- Scumpo, aşteaptă-mă aici; promiţi că nu te vei mişca? Primul lucru pe care vreau să-l fac la întoarcere este să-ţi dau prima sărutare.

- Nu fii caraghios, de Burgh, m-ai tot sărutat de nenumărate ori, zise ea suspinînd.

- Dulce inocenţă, am spus că vreu să te sărut acolo, jos. Cum degetele lui posesive erau încă înăuntrul ei, ele începură un joc erotic. Draga mea, cînd îţi voi lua virginitatea, te va durea. Penisul meu este foarte mare şi tu vei simţi o presiune enormă. Ştiu că vrei să aştepţi pînă ce vom fi cununaţi, înainte să facem sex, dar începînd cu această seară vreau să fac dragoste cu tine cu gura. Pînă ce vom fi căsătoriţi, vei fi mai mult decît nerăbdătoare să încerci ceva mai lung şi mai tare decît limba mea.

Cuvintele lui au şocat-o. Nu prea înţelegea bine, aşa că întrebă timidă:

- Mă vei săruta acolo ?

- Cam aşa, draga mea, spuse el şi se avîntă într-o sărutare pătimaşă, folosindu-şi limba pe care şi-o împlîntă adînc, nemilos, urgent şi cu o putere posesivă dominatoare.

Doar viclenia ei de femeie o salvă:

- Dar eu nu ştiu să fac nimic, zise suav.

El o privi cu dragoste şi-şi retrase degetele din cuptorul delicios.

- Pînă dimineaţa vei şti, draga mea.

- Dacă nu te grăbeşti, se face dimineaţă, Falcon, zise ea precipitat.

Atunci el se ridică şi îşi încălţă cizmele.

- Dulce fecioară, mă grăbesc.

Jasmine se temu să se mişte, pînă ce nu a fost sigură că el a plecat, apoi se ridică şi ea. Era ameţită şi realiză că nu-şi mai simţea picioarele.

De Burgh se apropia de tabără şi bombănea. Din pricina incompetenţei şerifului din Nottingham, oamenii lui au fost obligaţi să participe la această acţiune. John însuşi i-a ordonat.

Trebuia să participe şi Chester, Nottingham şi Falkes de Bréauté, însă Falcon a protestat, fiindcă o asemenea desfăşurare de forţe umane şi cavaleri nu se justificau, fiind vorba de prinderea unor fermieri, ţărani simpli şi pădurari, care îşi găsiseră refugiu în pădure, însă John ameninţa. El însuţi voia să se distreze la această vînătoare de oameni şi se simţea mai în siguranţă cu de Burgh alături de el.

Cînd se întoarse la cortul lui, a fost dezamăgit că Jasmine nu mai era acolo, dar nu era deloc surprins. Ştia că va pleca în clipa cînd el a plecat. Ştia că pentru ea trebuia mai întîi să devină soţie legal, abia mai apoi urma să i se dăruiască. Chiar şi atunci apropierea trupească avea să fie una incomodă din partea ei. Oftă. Era inocentă, necunoscătoare. Nu simţea că-i arde carnea, nu avea pofte şi nici dorinţa de a fi strînsă de nişte braţe puternice, sau mîngîiată.

Se strecură sub blănuri şi aici mirosul pielii ei îl năpădi. Închise ochii şi ceru trupului agitat să se odihnească, deşi ştia că nu va putea. Cerea imposibilul chiar de la el însuşi. Cum putea un bărbat atît de viril şi înfierbîntat ca el să stea liniştit într-un culcuş, cînd obiectul dorinţei lui stătuse în pielea goală chiar în acest loc...

Noaptea i se părea nesfîrşită, iar gîndurile îi urlau prin cap, ca lupii înfometaţi. Poate că Gervase se înşelase în privinţa căţărătorului pe ziduri. Poate că a fost doar un hoţ, sau un ostaş tînăr, care o căuta pe domnişoara viselor lui. Erau mai multe alternative. În cele din urmă scoase un geamăt îndurerat şi îşi lipi nasul de blănurile cu aromă de femeie.

Dis de dimineaţa trupul lui solicita acţiune. O vînătoare de cerbi ar fi fost un remediu perfect, doar că

nenorocirile pregătite pentru ziua aceea îi dădeau un sentiment greu. Îşi trezi oamenii pe rînd, începînd cu Gervase.

- Dacă vedeţi pe cineva în pădure, luaţi-l prizonier şi atît. Nu vreau vărsare de sînge decît dacă e o problemă gravă. Nici măcel gratuit nu vreau.

După micul dejun Falcon şi cavalerii lui urcară pe cai şi se îndreptară spre fluviul Trent. Chiar cînd se gîndea să facă o baie în apa rece, pentru a-şi purifica trupul de contaminarea cu răutatea de la curte, în faţa ochilor îi apăru o nălucă, pe calul său alb, ieşind din pădure, îndreptîndu-se direct spre el. Cum îl văzu, ea trase puternic de hăţuri şi întoarse calul, ca să o ducă în inima pădurii.

De Burgh dădu şi el pinteni calului şi se luă după ea. O ajunse din urmă şi preluă hăţurile din mîna ei, după ce a sărit de pe cal cu o agilitate uimitoare. Jasmine folosi biciuşca asupra lui, dar nu avu şanse, fiindcă el i-a smuls-o imediat, trăgînd-o şi pe ea jos de pe cal.

Falcon se uita la ea cu flăcări în privire. Lovi de cîteva ori cu biciul peste cizme, ca să-şi mai domolească furia şi să nu dea în ea. Doamne, cîtă putere îi trebuia ca să nu o lovească. Probabil că trebuia să se întîlnească aici, cu cineva, cu un bărbat, desigur. Trebuia să afle *acum* numele acestuia!

- Cu cine te întîlneai în secret? întrebă el.

- Pur şi simplu mă plimbam călare, nu mă întîlneam cu nimeni, minţi Jasmine.

- E o minciună sfruntată. Pe cine trebuia să întîlneşti? strigă el.

- Pe nimeni, răspunse ea albă la faţă.

- Nu-mi jigni inteligenţa, tratîndu-mă ca pe un prost naiv. Este clar că veneai de undeva, dintr-un loc anume. Ai fost aici toată noaptea? Ai plecat din patul meu şi ai alergat direct în braţele lui? Falcon o scutură de umeri, iar ea părea o păpuşă de cîrpă. Răspunde-mi! Ai înnebunit? Nu ştii că

pădurile astea colcăie de haiduci? Ultimele cuvinte au speriat-o atît de mult, încît el înțelese imediat. Sfinte Sisoe, asta era! Ai scos de la mine informațiile aseară și ai venit să-l avertizezi! Netrebnică trădătoare. Îi dădu drumul, de parcă nu mai suporta să o atingă, iar ea căzu în genunchi. Pînă acum mă gîndeam cu groază la această vînătoare nedreaptă, dar mă voi bucura pe deplin de acest carnagiu. Sper că aseară i-ai luat măsura pentru sicriu.

- De Burgh, te rog, strigă ea, nu înțelegi.

- Pledezi pentru viața lui? zise el pe un ton ce trăda gelozia extremă. Am înțeles foarte bine acum. Odată mi-ai spus că voi avea copii bastarzi...ca și tine! nu se putu el abține să nu adauge.

Cuvintele lui erau ca un pumnal. Pînă acum se temuse pentru Robin Hood și oamenii lui, dar acum știa că de Burgh va fi nemilos. Robin nu-i luase avertismentul în serios. El a rîs doar și i-a spus că nu trebuie să-și facă griji."Codrii de la Sherwood, Ettrick și Sheffield acoperă vreo cîteva sute de mile. Nu ne vor găsi ascunzătorile aici", se lăudase haiducul, doar că furia și determinarea lui de Burgh îi vor răpune, ca pe niște bușteni, doborîți de securea pădurarului.

Falcon auzi cornul regelui venind din spate și îi zise Jasminei, urcînd-o în șaua ei, cu o mișcare expertă:

- Întoarce-te la castel. Stai în camera ta pînă vin eu!

Falcon luase biciul ei, pe care-l înfipsese la centură, iar ea îi aminti:

- De Burgh, biciușca mea, te rog.

- Ți-o voi returna diseară, după ce te voi buciui cu ea! Lovi cu palma calul ei peste crupă, iar plesnitura puternică îi rămase în minte, ca o demonstrație pentru la ce trebuia să se aștepte cînd se vor întîlni din nou.

Restul zile a fost un coșmar și frustrare pentru cei implicați în vînătoare, iar după ce au acoperit întinderi vaste

de pădure, fără vreun rezultat, toţi au început să creadă că Robin Hood era doar un mit. Totuşi, de Burgh avea senzaţia că tot timpul au fost urmăriţi din diferite ascunzători, ca şi cînd ştiau ce-i aşteaptă.

Evident că au existat şi victime colaterale, cum a fost o biată bătrînă care aduna lemne, un fermier care-şi căuta animalele şi un băieţel care pusese capcane pentru iepuri, însă nici picior de haiduc nu fusese zărit.

Aproape de apusul soarelui de Burgh simţi prezenţa îngerului morţii. Auzi un ţipăt şi, cînd se întoarse, îl văzu pe Gervase căzînd de pe cal, cu o săgeată străpungîndu-i spatele. Aceasta a pătruns prin cămaşa de zale protectoare, dovadă că a fost trasă de la mică distanţă, dintr- un arc puternic. De Burgh ştia că săgeata îi fusese destinată lui, iar atunci scrîşni din dinţi de furie, gîndindu-se că arcaşul a fost iubitul nelegiuit al Jasminei. Sări de pe cal şi îngenunchie la căpătîiul valetului său credincios. Bine că bărbatul nu căzuse pe spate, fiindcă săgeata i-ar fi pătruns şi mai adînc în carne.

Vîrful săgeţii trebuia extras numaidecît, dar pentru asta era nevoie de lumină. Bietul tînăr era inconştient şi de Burgh se ruga ca acesta să reziste pînă ce va fi dus la cortul său. Falcon rupse capătul opus al săgeţii, marcat cu o pană specială şi îl înfipse în tolba lui. Poate că aşa va afla şi identitatea arcaşului, deşi ştia cine îl vroia mort.

Îl luă pe Gervase în braţe şi-l aşeză pe un umăr, apoi urcă pe cal, îndreptîndu-se spre castel. Legă calul celălalt la şaua lui şi se rugă ca totul să meargă bine în continuare.

La destinaţie mîzgîli grăbit ceva pe un bilet, pe care-l sigilă şi îl trimise bătrînei Winwood printr-un paj. Acesta o găsi pe vrăjitoare certînd două femei. Citi repede biletul:

- De Burgh îmi cere ajutorul...o săgeată în spate. Mmm. Voi avea nevoie de alkanet şi limba mielului, zise ea luînd trusa cu medicamente şi unguente speciale. Şi ceva pentru febra de la noapte.

Jasmine privea fără să spună nimic Deschise gura, dar cuvintele nu puteau să iasă. Estelle o înțelese și-i explică

- Nu e vorba de Falcon. Nu el a fost atins de săgeată

Mary Ann prinse curaj și-l întrebă pe paj.

- Cum s-a terminat vînătoarea de oameni?

- A fost un amestec ciudat un porcar, un braconier de iepuri și o bătrînă. Dacă mă întrebați pe mine, nu există Robin Hood!

- Hei, nu te-am întrebat nimic, spuse Estelle. Mergi la bucătărie și cere un borcan cu oțet. Du-i-l lordului de Burgh și lasă-l la el în cort și nu mai zăbovi, că vei avea de-a face cu mine.

Cele două tinere s-au mai liniștit, iar Jasmine nu dorea să se gîndească la nimic. Se pare că vînătoarea a fost un fiasco, ba chiar o glumă, iar ele le mulțumeau acum sfinților și Domnului pentru că Robert era teafăr.

Jasmine se temea de momentul cînd de Burgh va relua acțiunea începută de dimineață. Deși avea un om rănit, ea știa bine că asta nu-l va opri, decît pentru moment, iar mîine probabil, va veni după ea, cum a promis.

Estelle ajunse la cortul lui Falcon, iar acesta îi pregătise deja lui Gervase un pat. Rana era umflată, iar sîngele băltea abundent. Tînărul își recăpătase cunoștința o vreme, dar cînd de Burgh i-a extras vîrful săgeții durerea l-a trimis din nou în stare de inconștiență.

- Mulțumesc pentru că ai venit, îi zise de Burgh Estellei.

- Vreau ceva în schimb, zise ea scurt, ignorîndu-i mulțumirile.

Pajul aduse borcanul cu oțet. Ea îl luă și-l expedie pe tînăr. Asemenea imagini nu sînt pentru ochii unui copil.

- Ține-l bine cît curăț eu rana cu oțet, îl îndrumă ea.

- E inconștient, spuse Falcon.

- Nu va mai fi, explică ea.

De Burgh îl ţintui pe Gervase de pat, apăsîndu-l de umeri. Cînd Estelle vărsă tot borcanul cu lichid pe rană, bărbatul se ridică precum un cal turbat, urlînd de durere.

- Oţetul are calităţi anestezice. Doare numai la început, îl linişti ea. Vino aici şi tamponează-l cu faşa asta, pînă ce aduc eu unguentul cu alkanet. Asta va scoate orice urmă de otravă.

- Crezi că a folosit otravă, ticălosul? întrebă alarmat Falcon.

- Nu, mă refer la otrava pe care o produce corpul pentru a curăţa rana. După ce puse o cantitate generoasă de unguent pe rană, Estelle zise: s-ar putea să aibă rinichiul afectat. Să nu te sperii dacă va face pipi cu sînge. Fierbi nişte apă cu vin, iar eu o să pun ceva care să-i scadă febra, fiindcă la noapte va face şi febră. Peste două zile voi schimba pansamentul şi rana se va vindeca fără să rămînă cicatrice.

- Adică zici că se va face bine, da?

- Doar fiindcă sînt eu aici şi am grijă de el, sublinie Estelle.

- Vei rămîne şi la noapte? întrebă el curios.

Ea încerca să afle care era scopul întrebării. Ştia că era absolut capabil să-şi îngrijească omul, dar probabil că avea ceva foarte important de făcut, dacă se sustrăgea de la datorie.

- Bine, voi rămîne, dar de Burgh, dacă regele decide să plece peste graniţă mai repede, pe băiat va trebui să-l laşi aici. Rinichiul nu i se va vindeca dacă se va bălăngăni tot timpul în şa.

- Desigur, acceptă Falcon.

Apoi aduse fiertura pregătită contra febrei şi veni să i-o dea lui Gervase.

- Ai grijă că este foarte amară, îl preveni el. Apoi i se adresă Estellei: spuneai că vrei ceva în schimb.

- Cînd ne-am cunoscut, ştii bine că am fost împotriva

căsătoriei Jasminei cu tine. M-am răzgîndit. Vreau să te însori cu ea şi să o îndepărtezi de la curte.

- Poate că m-am răzgîndit eu, zise Falcon cu trufie, uşor iritat. Ea îl întrebă din priviri, iar drept răspuns, el făcu semn cu mîna spre Gervase: m-am săturat cîtă suferinţă mi-a adus.

Estelle se întreba ce legătură exista între Jasmine şi rănile acestui bărbat.

- Credeam că frumuseţea ei te-a încîntat peste măsură, comentă ea.

- Este nespus de frumoasă, dar e tot femeie, aşadar o trădătoare.

- Sîntem totuşi jumătatea bună a rasei umane, zise Estelle cu trufie.

- Atunci Dumnezeu să ne ajute, conchise el întristat.

Capitolul 19

Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut acum de Burgh era să-l lase în urma sa pe credinciosul său scutier, cînd avea nevoie de atenția lui, însă știa că trebuie să facă un anumit lucru. Știa că haiducul se va întoarce la noapte, ademenit de Jasmine, riscînd orice.

Frumusețea și gingășia ei erau destul ca motivație, iar farmecul ei aproape magic era ca un cîntec de sirenă. Ei bine, acest cîntec va ademeni un om la moarte în această seară. Se pregăti pentru așteptare, ascuns în spatele unei arcade de piatră. Mintea îi hoinărea, abordînd unul cîte unul toate evenimentele zilei.

De ce se răzgîndise Estelle în privința lui? Poate că el era răul cel mai neînsemnat, atît. Jasmine... Jasmine... înțelegea de ce fecioara ura bărbații, fiindcă așa fusese crescută, dar a sperat că o va atrage spre el și-i va răspunde cu căldură. Se mîngîie peste cicatricea de pe față, cadoul de la ea.

Jura să se răzbune și să-l prindă pe nelegiuit, mai ales pentru rana provocată lui Gervase. Apoi mintea lui evocă tabloul cu depravata curte regală. Regatul era pierdut. Dintre toți baronii cu care discutase, nu era unul care să fie de acord cu regele. Se gîndea că în Anglia nu exista un suflet care să nu se revolte împotriva lui John.

Se anunța deci revoltă, ba chiar un posibil război civil. Poate ar fi bine să o dea înapoi pe Jasmine lui Salisbury și să termine odată cu neamul Plantagenet. Poate ar fi bine să plece în Irlanda sau în Țara Galilor.

De-abia pe la trei noaptea auzi nişte sunete stranii. Oaspetele noctum revenise, iar acum escalada peretele de piatră al castelului Nottingham cu agilitatea unei pisici. Falcon îşi schimbă poziţia, urmărindu-l îndeaproape pe cutezător, care intra pe fereastra unei camere. Nu se va grăbi, avea tot timpul din lume. Lasă-i pe îndrăgostiţi să se compromită singuri. Astfel vor avea parte de un interesant *coitus interruptus*.

Foarte încet urcă treptele de piatră, ajungînd la uşa camerei pentru care a plătit cu aur, pentru iubita lui. Ce prost a fost! De Burgh îşi pipăi cuţitul înfipt la centură. Va încerca să nu-l ucidă pe ticălos. Îl va lua prizonier, va dovedi regelui că Robin Hood nu era un mit, apoi îşi va primi răsplata. Văzu pe sub uşă o lumină difuză, apoi deschise şi intră.

- De Burgh! strigă Jasmine, după care se aşeză între cei doi din spatele ei şi intrus. El o dădu la o parte şi avansă spre bărbatul arătos din faţa lui. O văzu şi pe Mary Ann; uitase că ordonase ca doamnele să împartă camera.

Haiducul lovi cu piciorul în cuţitul amenintător din mîna lui Falcon, scoţînd rapid cuţitul său pentru luptă. Cei doi se repeziră unul la celălalt, într-o încleştare de forţe egale, ferindu-se fiecare să nu fie înjunghiat.

De Burgh reuşi să-şi imobilizeze oponentul, apăsînd cu piciorul pe încheietura mîinii în care ţinea cuţitul. Amîndoi erau acum neînarmaţi, iar lupta continua, crescînd în intensitate. Se ferea fiecare de loviturile celuilalt, iar cînd primea cîte o lovitură, o dădea înapoi cu bucurie. Parcă le făcea plăcere să se lupte! De Burgh practic îl admira pe celălalt bărbat, recunoscînd că erau egali ca forţă şi abilităţi de luptă. Totuşi, o diferenţă exista; de Burgh jurase că se va răzbuna pentru Jasmine şi Gervase.

Falcon reuşi să-l ţină sub control pe inamic, fiind cuprins de un acces de furie. Luă o frînghie şi-i legă mîinile la spate, apoi îi legă şi picioarele, ca şi cînd ar fi fost un mistreţ.

- Robin Hood, te arestez în numele coroanei!

Mary Ann căzu în genunchi în fața lui, implorîndu-l, rugîndu-l cu lacimi în ochi.

- Lord de Burgh, vă implor, ascultați-mă. Avea mîinile împreunate, ca la rugăciune. De Burgh o privi pe Jasmine, care privea scena îngrozită și-l condamna pentru desfăşurarea de forțe. Mary Ann nu mai vorbea coerent: dacă el moare, nu mai vreau să trăiesc. Îl iubesc, vă rog, milord de Burgh, ajutați-ne, pentru Dumnezeu.

Într-o fracțiune de secundă Faclon înțelese totul: haiducul din Sherwood era iubitul lui Mary Anne, nu al Jasminei. Se simți uşor ca un fulg, eliberat de jugul îndoielii şi al geloziei.

Jasmine ştia că rugăminţile lui Mary Anne nu-l puteau convinge deplin pe Falcon. Dacă exista cineva pe lume care să-l înduplece pe de Burgh, aceea era ea. Merse la el şi-i puse ambele mîini pe piept, privindu-l tandru şi zise pe un ton delicat, feminin:

- Milord, dă-mi voie să-ți vorbesc.

- Te voi asculta, spuse el, cu inima bătîndu-i frenetic.

- Acesta este lordul Robert de Huntingdon. El era logodit cu Mary Ann. Exact acelaşi lucru li s-a întîmplat şi lor, ca şi mie. ea a fost răpită de Roger de Longchamp, care nu a putut să o forțeze să se mărite cu el, fiindcă Robert a salvat-o şi l-a ucis pe Longchamp, cum tu l-ai ucis pe de Belamé.

Falcon privi spre tînărul legat la pămînt şi spuse dezgustat:

- Regele şi-a făcut un obicei din răpirea tinerelor.

Jasmine îl mîngîie pe obrazul cu cicatrice.

- Poveştile noastre sînt foarte diferite mai departe. Milord, tu ai cîştigat castelul Hagthorn, după ce ai scăpat lumea de un ticălos, dar lui Robert i-au fost confiscate toate averile – casa, pămînturile, ba chiar şi titlul – fiindcă de

Longchamp era prieten cu regele. A fost declarat proscris şi s-a pus un preţ pe capul lui, doar că oamenii nu-l vor trăda niciodată pentru bani. Toţi s-au adunat în jurul lui cu sutele. Pădurile sînt teritoriul lui.

De Burgh îl acuză totuşi:

- Ştiu că erai acolo tot timpul şi că ne urmăreai. Ţi-am simţit prezenţa. Mi-ai rănit cu săgeata scutierul, cred că din greşeală, fiindcă probabil pe mine voiai să mă ucizi.

- Nu, zise Robert categoric. Săgeata nu a fost a mea. Uită-te la cele din tolba mea. Eu mi le fac din lemn de zadă. Săgeţile sînt cu vîrful din plumb. La capătul celălalt pun pene de păsări sălbatice.

De Burgh examină săgeţile şi recunoscu adevărul spus de bărbat.

- Ai văzut cine a tras săgeata? întrebă el.

- Era un om al contelui de Chester. Nu am văzut bine cine.

- Faclon, te rog, pentru mine, dă-i drumul! zise Jasmine privindu-l în ochi.

Rugămintea şoptită rămase în aer mult timp. Era prima dată cînd i se adresase pe numele mic şi vorbise pe un ton tandru. Implicit, solicitarea ei cuprindea şi o promisiune. Falcon decise repede şi acţionă imediat. Scoase cuţitul şi-l dezlegă pe prizonierul său.

Cunoscutul haiduc spuse:

- Într-o bună zi poate că voi fi şi eu în postura de a-ţi face acelaşi serviciu. Îşi frecă încheieturile, apoi se apropie de Mary Ann, care plîngea. Vino cu mine, o rugă el. Hai să ne căsătorim.

- Bine, vin cu tine! strigă ea bucuroasă şi fără ezitare. Fericirea i se citea pe faţă, transformînd-o într-o frumuseţe. Robert îi făcu semn să tacă, apoi deschise încet uşa camerei, să observe dacă nu era nimeni pe hol. Era mai uşor să coboare pe scări, însă Falcon era convins că, dacă nu ar fi

existat o altă ieşire, tînărul şi-ar fi scos iubita coborînd tot pe fereastră, folosindu-se de o sfoară.

- Doamne, ce fată prostuţă, zise Jasmine.

Falcon o strînse de umeri şi o trase spre el.

- De ce ? Fiindcă a plecat cu un bărbat care nu are nimic să-i dea, în afară de dragostea şi puterea lui? întrebă el revoltat. Nu este prostuţă, este curajoasă. Un bărbat ar da totul pentru o femeie ca ea, spuse el admirativ. Se încordă, iar ea simţi această tensiune în mîinile, în picioarele şi în tot trupul lui. O ridică de la pămînt şi o sărută cu patimă. Apoi îi dădu drumul să atingă podeaua cu picioarele şi degetele lui se strecurară pe sub decolteul cămăşii de noapte, unde au început să-i dezmierde sînii.

- Nu! strigă ea şocată

- Scumpo, mai este doar o oră pînă se crapă de ziuă. Lasă-mă să te iubesc. Nu mă mai refuza. Falcon o simţi că i se opune. Nu trebuie să-mi dai totul, pînă ce nu vom fi cununaţi, dar, la naiba, dă-mi măcar ceva. Apoi o sărută languros pe gît, coborînd spre locul unde inima îi bătea frenetic.

- Nu, nu, de Burgh, să nu-mi faci asta, strigă ea.

- Jasmine, mi-ai cerut ceva, iar eu ţi-am oferit, acum îţi cer şi eu ceva la rîndul meu.

- Tu nu-mi ceri! Tu nu ceri niciodată. Tu comanzi, dai ordine, iei, dar nu ceri niciodată.

- Jasmine, îţi cer, te-am rugat adineauri, dar nu voi implora, nu mă voi umili. Sînt bărbat! De Burgh depărtă braţele în lateral. Ce doreşti de la mine?

- Mă întrebi asta de parcă mi-ai da orice ţi-aş cere.

- Aşa voi face, promise el. Ce doreşti?

- Nimic! zise ea rîzînd, pe deplin satisfăcută. El îi oferise orice, iar ea l-a refuzat.

Mai avea puţin şi o lovea. Îi provocase bărbăţia, aducîndu-l în pragul unui gest violent. O prinse dur de mînă

ajunge la aşa ceva.

Se uită la el surprinsă, apoi realiză că el nu avea darul previziunii, aşa ca ea.

- Nu, de Burgh, situaţia va fi mai rea, mult mai rea, înainte ca treaba să meargă mai bine.

Se ocupară de Gervase timp de două ore, spălîndu-l şi schimbîndu-l, iar în sfîrşit scăpă şi de febră, după care adormi liniştit. Estelle începu să-şi adune accesoriile şi zise:

- Acum merg şi eu să mă odihnesc. După amiază o să revin şi o să schimb pansamentul.

- Estelle, spuse calm Falcon.

- Da? făcu ea, oprindu-se la intrare.

- Cînd mă voi întoarce din Scoţia, mă voi însura cu Jasmine şi o voi lua de la curte.

Bietul de el, se gîndi ea, nu are nici cea mai vagă idee că e îndrăgostit de ea pînă peste cap. Crede că tot el deţine controlul.

- Noapte bună, îi ură ea.

Capitolul 20

A doua zi dimineaţa regele John a decis să continue călătoria spre graniţă, pentru a semna tratatul cu regele Alexandru. Isabella şi curtea vor rămîne să se bucure de ospitalitatea lui Nottingham pînă va reveni el. Chester nu venea cu el, aşa că John îl chemă la el.

- Ranulf, în legătură cu chestiunea aceea secretă despre care am discutat...cred că Isabella are nişte planuri. Îi place să pună la punct fiecare detaliu. Puneţi-vă minţile la treabă şi vom scoate din asta ceva ce ne dorim la nebunie, zise el făcînd semn cu ochiul.

- Îndepărtează-o pe hodoroagă, pentru mine, este un mare impediment, spuse Chester.

- Ai grijă, Ranulf, zise regele ofensat. Madam Winwood îmi este indispensabilă. Nici nu mă gîndesc să plec atîta drum fără să o iau cu mine. Cutia ei cu leacuri este fără pereche. Medicul meu este un măcelar, în comparaţie cu ea.

Totuşi, Estelle se înfurie cînd află că trebuia să plece şi ea cu regele. Nu-i plăcea să călărească şi chiar protestă, spunîndu-i lui John că oasele ei bătrîne nu vor suporta bine traseul de trei sute de mile la dus şi tot atîtea la întoarcere. Regele nici nu voi să asculte protestul ei.

- Estelle, lasă prostiile, eşti tare ca o pereche de ghete purtate.

Nu avea de ales, aşa că îşi împachetă toate accesoriile în trusă şi speră că Falcon de Burgh nu va avansa într-un ritm criminal. La început acesta era mîhnit că Gervase nu era vindecat, ca să meargă şi el, apoi se gîndi că nu-i strica să lase o pereche de ochi în urmă.

- Gervase, am motive să cred că săgeata care te-a nimenit, era menită pentru mine. Îl bănuiesc pe Chester că mă vrea mort. Ai grijă de el pentru mine. Să nu ai încredere în el. E mult prea isteţ ca să aibă în minte un singur plan. Cum regele o ia cu el pe doamna care te îngrijeşte, o voi ruga pe Jasmine să-ţi schimbe pansamentul .

Gervase roşi, iar Falcon înţelese că Jasmine mai furase o inimă. Nu se mai termina cu cuceririle micuţei vrăjitoare?

Falcon o căută înainte de plecare. Spre enervarea lui, o găsi în grădina castelului, plimbîndu-se cu Wil Marshal, scutierul regelui, care era de vîrstă apropiată cu ea.

- Speram să fii prea ocupat ca să-mi spui la revedere, zise ea arţăgoasă.

De Burgh i se adresă scutierului:

- Du-te şi ajută-l pe rege, e gata de plecare.

- Nu, Will! strigă Jasmine. Rămîi cu mine, că altfel mă va ataca din nou cu brutalitate.

De Burgh făcu un pas spre Will şi-i zise pe un ton extrem de aspru:

- Dispari, Marshal, nu am nevoie de martori la ceea ce am de gînd să-i fac.

Will se grăbi să se retragă în direcţia unde erau caii. Jasmine văzu că faţa lui Falcon se vindeca bine.

- Să ştii că am mai multe zgîrieturi decît tine, brută ce eşti!

- Nu am nici cea mai mică intenţie să te rănesc, Jasmine, dar acum te previn, copilă, că, dacă mai continui să te văd cu bărbaţi, te voi pălmui de cîteva ori.

Ea arunca flăcări din priviri:

- Am venit în grădină să iau aer. Te rog să fii bun şi să mă laşi, domnule.

El nu putea rezista. O luă de talie şi o ridică. Ea nu avu ce face şi trebui să-l apuce de umerii puternici, ca să se

sprijine. O sărută, la început cu tandreţe, reţinîndu-i buzele cîteva minute lungi. Jasmine simţea cum inima îi bate prea tare şi se alarmă. Esenţele feminităţii ei începură să clocotească şi se trezi că-l muşcă uşor de buza inferioară. El o lăsă jos, de-a dreptul uluit.

- Iartă-mă, Falcon, m-am lăsat dusă de val, zise ea cu inocenţă.

Sîngele lui Falcon era acum înfierbîntat de mînie şi dorinţă, o combinaţie mortală. O lăsă pe iarbă şi se prăvăli deasupra ei. Cu o mînă fermă şi impetuoasă începu să-i ridice fusta şi să o mîngîie pe pulpele apetisante. Degetele lui au căutat febril micul diamant ascuns dincolo de buclele fine. Cum ea încerca să-şi strîngă coapsele, ca să nu-i permită să o devasteze, Jasmine realiză că îl excitase peste măsură.

Tînărul Wil Marshal rămase uluit cînd îi văzu pe cei doi pe iarbă. Habar nu avea că de Burgh urma să-şi ia rămas bun făcînd dragoste cu ea pe iarbă. Cavalerul chiar nu glumise cînd îi făcuse semn cu ochiul şi-i spusese că nu are nevoie de martori pentru ceea ce intenţiona să-i facă. Deşi era foarte stînjenit, Will nu avu încotro şi întrerupse jocul erotic.

- Domnule de Burgh, strigă el, regele ordonă să-l urmaţi.

Jasmine rămase pironită cîteva minute bune, supusă atît de ochii lui verzi, cît şi de mîinile puternice. În cele din urmă el îi spuse:

- Cînd o să mă întorc, o să termin ceea ce am început şi asta e o promisiune!. Plecă fără să arunce nici o privire în urmă.

Mai tîrziu în aceeaşi zi s-a dat alarma că Mary Ann FitzWalter a dispărut. Jasmine încercă să nu rîdă cînd a auzit că deja se formase o patrulă de căutare, iar bărbaţii au fost trimişi să caute urme pe malurile fluviului Trent, sau în

desişurile pădurii. Într-un final tatăl ei şi-a dat seama unde plecase fiica lui şi a încercat să minimizeze dispariţia ei. Cînd s-a descoperit că şi verişoara ei mai tînără, Matilda dispăruse, s-a crezut că fetele plecaseră la ele acasă, în Malaset sau Dunmow.

Estelle era mai bucuroasă ca niciodată în viaţa ei în clipa cînd a zărit turnurile castelului Pontefact, profilate pe linia orizontului. De Burgh îl desemnase pe unul dintre cavalerii săi să meargă călare alături de ea, pentru a o ajuta la încălecat şi descălecat. Mulţumi tînărului cu braţe puternice, atunci cînd o ajută să urce scările spre apartamentele femeilor, ducîndu-i şi bagajele.

Estelle comandă o tavă cu bunătăţi în cameră, fiindcă nu intenţiona să coboare la masă, unde trebuia să suporte trei ore în compania dizgraţioasă a regelui şi a acoliţilor săi. Trase peste cap o cămaşă de noapte groasă, fiindcă toamna făcuse nopţile înţepător de reci şi adormi aproape instantaneu.

Tresări, speriată de un tînăr paj, care o trezi.

- Madame Winwood, vă rog, treziţi-vă, regele are nevoie de dumneavoastră într-o problemă.

- Afurisit rege! zise ea şocîndu-l vizibil pe tînărul nevinovat. E trecut de miezul nopţi, ce naiba vrea de la mine la ora asta?

- Nu ştiu, doamnă. Mi s-a spus să dorm la uşa dormitorului regal. La un moment dat a ieşit regele John şi mi-a tras un şut, ca să mă trezească, apoi mi-a zis să vă chem.

- Mda, probabil că a avut iar o criză, murmură ea ca pentru sine. Apoi adăugă, puţin mai tare: iar dacă nu a avut, îi provoc eu una. Luă cu ea o sticluţă cu decoct de lăcrămioare şi zise: condu-mă la el, băiete, apoi mergi şi culcă-te. La ora asta un copil trebuie să fie în patul lui, nu să doarmă la uşile dormitoarelor.

Cînd ajunse la dormitorul regelui, uşa era încuiată, aşa că bătu precipitat. Uşa se întredeschise puţin.

- Eşti singură? întrebă regele.

- Sigur că sînt singură. Cine ai vrea să mai fie treaz la ora asta inumană din noapte? zise ea enervată. Atunci el mai deschise puţin uşa şi zise:

- Intră repede.

Ea îl privi deja bănuitoare, dar constată că nu era în criză, ci avea o paloare cadaverică, plus că era foarte agitat. Ceva straniu se petrecuse cu bărbatul care purta cămaşa de noapte şi coroana pe cap. El făcu un semn cu arătătorul spre patul enorm.

- S-a întîmplat ceva...cu ea...va trebui să o readuci la viaţă.

Estelle nu vedea pe nimeni în pat. Se apropie, apoi dădu cuvertura la o parte.

- Sfîntă Fecioară! strigă Estelle, făcîndu-şi cruce de mai multe ori, lucru pe care-l făcea foarte rar. Trupul plăpînd şi dezbrăcat al Mathildei FitzWalter, fetiţa de doisprezece ani zăcea, mai inert decît moartea. În contrast cu trupul, părul ei roşcat, cîrlionţat, acoperise întreaga pernă, iar culoarea era ca un fel de preambul la ce avea să vadă Estelle cînd trase toată cuvertura de pe ea. Sîngele purpuriu băltea în tot patul, pornind din locul de unde se declanşase hemoragia. Pulpele îi erau pline de sînge, iar între ele avea o pernă, care fusese înfundată în locul acela, într-o încercare prostească de a stăvili curgerea sîngelui. John îşi frîngea mîinile.

- Dă-i ceva să o faci bine.

Estelle îl privi cu ochi acuzatori:

- Eu mă ocup cu vrăji, dar nu aduc morţii la viaţă!

- Nu e moartă, femeie, nu e moartă, îţi spun!

- E moartă. Ai omorît-o. Pentru Estelle era un moment periculos. Un pas greşit, un cuvînt greşit şi se putea confrunta cu moartea la jocul de zaruri. Îşi zise rapid că, în orice întîlnire dintre doi oameni, unul este dominantul, iar celălalt se supune. Diferenţa este teama, iar acum John se temea mai mult ca sigur.

- Va trebui să scăpăm de ea, spuse el, transformînd-o pe ea în complice. Ce putem să facem cu ea?

- E mai bine ca tu să nu știi. Lasă totul pe mine, zise ea. Estelle se gîndi că acesta era un cadavru de care nu te puteai descotorosi într-un mod convenabil. Îl va trimite acasă, pentru a fi îngropat. Se gîndi la de Burgh, apoi alungă imediat ideea. Nu voia să-l lege în nici un fel de această faptă. Era absolut convinsă că el nu-și va compromite integritatea, mai ales că putea să-și piardă capul din cauza asta.

Estelle spălă bine trupușorul fetei, lăsîndu-l curat de orice urmă de sînge, apoi adună cearșafurile și cuvertura și le duse să fie arse.

- Să nu deschizi ușa asta nimănui pînă nu mă întorc eu, îl instrui ea pe rege.

El dădu din cap că a înțeles și continuă să învîrtă coroana între degete, nervos.

Estelle merse spre camera lui Will Marshal, pe care-l rugă să iasă în hol.

- Vreau să-mi faci rost de o cutie din lemn, cu capac, pe care să o duci în dormitorul regelui, îi zise ea tînărului. El păru nedumerit.

- Cît de mare?

- Suficient de mare încît să încapă un trup de copil, șopti ea. Apoi îl vei duce acasă la familia FitzWalter, în Dunmow.

Will închise ochii.

- Sfîntă Fecioară Maria, zise el, după care adăugă: îi voi spune tatei ce a făcut. Nu mai pot să tac. Nu mă voi mai întoarce niciodată, Estelle.

Ea dădu din cap afirmativ.

- William Marshal este singurul om care poate avea curajul să-i ceară socoteală. Cînd viața unui copil a fost secerată, inima urlă după dreptate.

John petrecu o noapte unică în felul ei. Ar fi dorit să-

l fi chemat pe Orion, care să-i întocmească un nou horoscop. Sigur că Soarta lui nu lua o turnură nefericită. Totuşi, pînă dimineaţa, reuşise să-şi recapete autocontrolul, iar incidentul a fost dat uitării, cel puţin de către John, fiindcă nişte chestiuni mult mai urgente îl tulburau.

Tot drumul spre nord a fost presărat cu oameni care să mai adune sprijin pentru armata lui. Oamenii regelui au pătruns în fiecare ţinut din nord ori în comitatele stăpînite de baronii lui. Nu scăpase nimeni solicitărilor regelui. Avea mare nevoie de sprijinul baronilor din nord pentru că spera să recîştige tot ce pierduse peste mare. Trebuia să menţină pacea în Scoţia şi Ţara Galilor, iar cînd se gîndi la sălbaticii din Irlanda, care se făleau cu patriotismul lor tribal, scrîşnea din dinţi de ciudă că acolo domnea anarhia.

Deşi regele trebuia să fie sprijinit de toţi baronii, răspunsurile care soseau pe rînd erau *nu*! Baronii din nord nu erau dispuşi să-şi sacrifice cavalerii şi ostaşii pentru un lider ineficient, care nu făcea nimic, dar avea pierderi uriaşe în faţa unui rege puternic, aşa cum era Filip al Franţei. Inevitabil ei îl comparau pe John cu tatăl său şi cu fratele lui, Richard, iar în acele momente el ieşea în dezavantaj. Un baron a spus lucrurilor pe nume atunci cînd l-a descris pe rege ca pe un cocoş fudul, fără testicule.

Cînd au ajuns la destinaţie, Falcon de Burgh era bucuros că scapă de John. Îl privi uluit pe prietenul său, Salisbury, minunîndu-se că aceşti bărbaţi erau de fapt fraţi. Nu se îndoia nici un minut că bunul conte de Salisbury era fiul lui Henry al II-lea, dar începuse să-l împungă îndoiala în legătură cu John.

Să-l fi păcălit Eleanor de Aquitania pe Henry cu un bastard, fără ca acesta să bănuiască ceva? Bietul Henry, probabil că se zvîrcolea în mormînt, acum cînd fiul său preferat prăduise tot ce agonisise el într-o viaţă de lupte.

Gazda, Eustace de Vesci, care participase la cruciade alături de Richard, nu prea ştia cum să-l catalogheze pe acest rege. John îi făcea curte pe faţă Margaretei şi nici măcar nu se obosea să-şi ţină mîinile departe de ea. La început Eustace s-a prefăcut că rîde, luînd totul ca pe o glumă, dar cînd John a menţionat clar că doreşte ca Margaret să fie partenera lui de alcov, Eustace s-a oprit din rîs.

Margaret s-a retras în apartamentele femeilor, dar ştia bine că atunci cînd un monarh ordonă, supusul îi dă ascultare. Eustace veni la ea foarte mînios şi se destăinui fiecărei femei care i-a ieşit în cale. Cînd madam Winwood o văzu pe Margaret plîngînd în hohote, se oferi să îi ajute pe cei doi cu un mic sfat.

- Locurile acestea sînt renumite pentru o băutură spirtoasă foarte puternică, preparată aici, nu-i aşa?

- Da, este un coniac obţinut prin distilarea grîului amestecat cu malţ, dar nu cred că v-ar plăcea, doamnă, fiindcă nu e o băutură pentru fęmei. O înghiţitură îţi ia minţile, două îţi taie picioarele, iar un păhărel întreg te dă cu fundul de pămînt! exclamă Eustace.

- Regele John e mare amator de băutură, zise ea calmă. Dacă-i daţi să bea destulă, aţi putea-o înlocui pe Margaret cu altă femeie în patul lui şi el habar nu ar avea.

Eustace dădu fuga să găsească un butoiaş mai mare, iar Margaret alergă prin tabăra cavalerilor, să caute o prostituată.

Lumina răsăritului aduse un curier cu un mesaj care alungă toate gîndurile libidinoase din capul lui John. Bătrînul Hubert Walter, arhiepiscopul de Canterbury a murit, iar preoţii din Anglia, doreau şi mai multă putere. Fără să-l consulte pe rege, ei l-au ales dintre ai lor pe Stephen Langton, pe care l-au trimis la Roma în grabă, unde avea să fie consacrat de către Papa Inocenţiu.

John se înfurie atît de rău, încît căzu la pămînt şi făcu o criză de epilepsie. Estelle era tentată să-l aghezmuiască

imediat cu o soluţie care să îi înrăutăţească starea. Dorea nespus de mult să-l vadă suferind, dar raţiunea a învins.

Toată lumea ştia că ea îi administrează leacuri lui John, iar dacă acesta păţea ceva, toţi vor arăta cu degetul spre ea. Din vremuri istorice, din grădina Raiului, bărbaţii au dat întotdeauna vina pe femei pentru orice nenorocire. Acum dacă ea îi dădea lui John o licoare, trebuia să fie sigură că ea i-ar aduce moartea, altminteri răzbunarea lui ar fi fost teribilă.

John ordonă ca Falkes de Bréauté să plece la Canterbury, pentru a pune mîna pe domeniile arhiepiscopale, precum şi pe terenurile celorlalţi episcopi din provincia Canterbury.

Salisbury primi ordin să plece la Roma, "ca să-l rezolve" pe Papă. William părea îngrozit de această perspectivă.

- John, eu nu sînt un om al bisericii. Pentru mine Biserica înseamnă clopote şi tămîie, fiindcă în sufletul meu eu sînt un soldat simplu. Pentru această misiune delicată e nevoie de un diplomat, cum este William Marshal. Pot să plec imediat la Chepstow, ca să-l informez pe mareşal. Poţi avea încredere că omul acesta va face o treabă bună.

- Mai întîi să terminăm naibii cu semnarea tratatului, ca să pot să mă întorc în sud. Nu am încredere într-o persoană cu accent scoţian, încheie John.

- Îl voi lăsa aici pe Eustace de Vesci, pentru ca el să menţină pacea şi nu uita că le vei prelua pe cele două prinţese de Scoţia, pentru a te asigura că fratele lor, Alexandru îşi va ţine cuvîntul, zise Salisbury.

- Ha! Doar nu degeaba l-au poreclit ei Alexandru Vulpoiul Roşu al Scoţiei! Cîtă încredere pot să am în el? întrebă John.

- Cam cît de departe urinează un bărbat înalt! zise Salisbury amuzat.

- Atunci le voi ţine ostatice pe fetele lui. Le voi duce la Nottingham, spuse John.

Un clopoţel de alarmă începu să răsune în mintea lui Salisbury. Estelle i-a spus verde în faţă de ce John nu era o persoană de încredere cînd venea vorba de copile. William îşi drese glasul şi zise hotărît:

- John, ostaticele acestea sînt foarte importante, aşadar cred că e mai bine să le încredinţezi lui Hubert de Burgh, care se ocupă exemplar de toţi prizonierii tăi politici. Îl voi trimite pe tînărul Falcon de Burgh cu ele, din motive de siguranţă, pînă ce vor ajunge în custodia unchiului său. Va avea nevoie de cîţiva cavaleri doar, pentru această misiune; ceilalţi pot să te însoţească înapoi spre Nottingham.

- Ce să mai spun, chiar am nevoie de siguranţă în clima asta nesuferită din nord. Pînă acum toţi baronii nordici mi-au refuzat solicitările, iar pentru asta le voi cere fiecăruia cîte un fiu drept ostatic, pentru ca ei să se poarte frumos mai departe.

Lui Salisbury măsura i se păru destul de drastică, aşa că încercă să îndulcească pedeapsa dură preferată de John.

- Pe cinstea mea, va trebui să-i dai lui Hubert de Burgh mai multe castele, ca să îi poată găzdui pe toţi, spuse el rîzînd.

- Dar are Corfe, Sherborne şi Wallingford, precum şi Dover şi Cinci Porturi. I-am dat domeniile Roumer şi Causton din Norfolk, înainte să devin rege, sublinie John.

- Glumeam, zise William. Nu mai fi atît de serios. Mergi la Nottingham şi relaxează-te.

- Nu vreau să stau la Nottingham, e mult prea la nord pentru gustul meu. Nu mă voi linişti, pînă ce nu mă voi întoarce pe domeniile mele din Gloucester.

William tăcu, fiind un om înţelept, dar în sinea lui rîdea.

- Vei privi peste umăr, îngrozit, pînă ce vei ajunge acolo.

Capitolul 21

Regina Isabella dobîndise nişte obiceiuri foarte sîcîitoare, din dorinţa de a se amuza. Drept rezultat Jasmine şi Orion erau presaţi mereu să-i ofere consultaţii oculte.

A doua zi veni rîndul Jasminei să-şi folosească talentul pentru a-i amuza pe ceilalţi. Se hotărî să citească în palmă. Amatorii s-au înghesuit în număr mare, în special doamne foarte în vîrstă, care stăteau cu palmele întinse, aşteptînd revelaţiile ei. I-au trebuit ore bune ca să explice semnificaţia liniei mediane şi a altor linii importante din palmele lor.

Cînd termină, Jasmine trase adînc aer în piept şi se întoarse să vadă dacă Isabella era mulţumită sau nemulţumită. Toate femeile, inclusiv regina, îşi studiau palma proprie cu o concentrare care le putea fi citită pe feţe.

Brusc îi apăru în faţă şi o mînă de bărbat, iar o voce puternică şi convingătoare solicită:

- Prinţesă Jasmine, ce îmi puteţi spune despre acest apendice?

Cînd se întoarse cu faţa spre voce, îl văzu pe Chester, înalt şi viguros, chiar lîngă ea.

- Milord conte, eu nu am acest titlu, protestă ea, nesigură de motivele lui.

- Sînteţi nepoata lui Henry al II-lea, nu-i aşa? întrebă el calm.

- Da, milord, răspunse ea blînd.

- Atunci sînteţi prinţesă. Aţi dori să vă povestesc despre bunicul dumneavoastră? se oferi el.

- Milord, ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră. L-aţi cunoscut foarte bine?

- Veniţi să ne plimbăm, în timp ce vă voi povesti despre el, zise el, întinzîndu-i formal braţul, peste care ea trebuia să-şi aşeze mîna. Henry mă considera unul dintre tinerii lui străluciţi. Aşa era el foarte interesat de cei care-l serveau. El însuşi mă instruia, arătîndu-mi cum merg treburile în administrarea legilor. Henry a fost un bărbat generos cu cei care îl serveau cum se cuvine. Mie mi-a dat Britania spre guvernare; m-a răsplătit pentru loialitatea mea. Eu sînt ultimul supravieţuitor al aristocraţiei cuceririi. Pentru mine, prinţesă Jasmine, legăturile de sînge sînt foarte importante.

- Oh, vă rog, spuneţi-mi Jasmine.

- Dacă-mi veţi spune Ranulf, insistă el.

- Milord, nu aş putea, protestă ea.

- Veţi reuşi, cu timpul, zise el gentil, bucuros că ea îl respecta astfel.

- Recompensele de la bunicul dumitale au făcut din mine cel mai bogat nobil din regat, zise el cu mîndrie, totuşi sînt un om simplu, direct. Nu mă fălesc cu averea mea, aşa cum se împăunează unii la curte. Nu am pretenţii mari, dar apreciez frumuseţea mai mult decît mulţi bărbaţi pe care-i cunosc.

Jasmine se întreba de ce îi spunea ei aceste lucruri.

- Toţi vorbesc aşa de bine despre bunicul meu, dar fiindcă sînt femeie, mi se pare de neînţeles faptul că şi-a încarcerat soţia.

- Ah, e vorba de faptul că a trebuit să-i limiteze puterea vastă de regină. I-a născut patru fii, apoi i-a folosit pe aceştia ca pe nişte lupi tineri, pentru a doborî un leu bătrîn, ca să-şi atribuie ei puterea şi gloria! Eleanor era o femeie extrem de puternică şi ambiţioasă, iar cu vîrsta aceste trăsături s-au amplificat. Acesta este motivul pentru care

regele s-a apropiat de bunica dumitale, preafrumoasa şi blînda Rosamund Clifford. Aceea a fost chiar iubirea vieţii lui.

Jasmine îl insultă intenţionat.

- Ah, milord conte, nici nu ştiam că sînteţi atît de bătrîn, trebuie să fiţi mai mare decît tatăl meu. Ea îl privi cu prefăcută inocenţă şi văzu în ochii lui răutate şi detaşare. Se cutremură de silă.

- Domniţă, dar nu am împlinit încă patruzeci de ani, spuse el direct. Bunicul dumitale a insistat să fac o partidă cu cineva din familia sa. Mereu mi-a spus că trebuie să iau de soţie o femeie cu sînge albastru, adăugă el aluziv.

Jasmine nu putea să continue cu insultele, amintindu-i că mireasa lui cu sînge albastru a divorţat de el cît de repede a avut ocazia.

Ochii lui Ranulf de Blunderville se lipiră subit de sînii ei, cînd îi spuse pe un ton gutural:

- Odată am discutat cu tatăl dumitale, William, despre faptul că îmi caut o soţie tînără.

Jasmine ştia că se află pe un teren minat, aşa că intenţionat s-a făcut că nu-i înţelege pledoaria.

- Poate că într-o bună zi vom fi înrudiţi prin căsătorie, pentru că am două surori care nu sînt încă logodite. Mă scuzaţi, milord, am treburi care îmi solicită urgent atenţia.

- Vom fi înrudiţi prin căsătorie, desigur, zise el pe sub mustaţă, savurînd în taină gîndul că va avea la dispoziţie trupul ei deosebit, delicat, iar acesta va fi la dispoziţia poftelor sale carnale.

Capitolul 22

Cum zilele treceau, Jasmine observa că Isabella o arunca în compania lui Ranulf de Blunderville, pretextînd cele mai stupide scuze. Jasminei îi lipsea acum și sprijinul Estellei, sau sfaturile ei înțelepte, dorindu-și cu nerăbdare întoarcerea bătrînei.

Dar aceasta însemna și întoarcerea regelui John, doar că merita, fiindcă astfel avea siguranța prezenței bunicii sale.

Reputația oribilă a regelui John îl preceda, odată ce cadavrul Mathildei FitzWalter a fost adus la destinație. Bîrfele și zvonurile se împrăștiau ca focul și treceau pe buzele tuturor, pînă ce întregul oraș Nottingham fierbea. Șoapte despre comploturi de răzbunare se auzeau pretutindeni, iar forțele armate începuseră să slăbească.

Deja era periculos să te aventurezi lîngă liziera pădurii, de teamă că un accident teribil putea lua viața acelor persoane înrudite cu familia regală. Soțiile își sfătuiau soții să lase o distanță între ei și rege, implorîndu-i să se întoarcă la castelele lor.

Mathilda, lady de Hay, era revoltată și insistă pe lîngă soțul ei, William de Braose, să părăsească imediat Nottingham. Trebuiau să se întoarcă toți la domeniile lor, învecinate cu cele ale bunei lor prietene, Avisa, pentru că aveau și pentru ea cîteva noutăți.

John era un ucigaș de copii cu sînge rece. Nu el se descotorosise de nepotul său Arthur, fiindcă acesta constituia o amenințare la tron? Ceva trebuie făcut, spunea ea tuturor celor pe care-i întîlnea.

Regele John nu a avut nevoie de mai mult de douăzeci şi patru de ore la Nottingham, pentru ca să afle în ce direcţie bătea vîntul. Dădu ordin reginei să-şi facă bagajele, fiindcă plecau la Gloucester şi el îi oferi o singură zi în care să facă imposibilul.

El insistă că vrea să fie la Gloucester pînă în Septembrie. Dacă ea nu era gata, o informă el, va trebui să-l urmeze, dar o va face pe riscul ei, fiindcă el avea nevoie de toţi soldaţii lui în spate şi nu era dispus să-i lase nici măcar o escortă.

John şedea împreună cu Ranulf la o discuţie pe tema lor preferată, banii. De Bluderville îi oferea o sută de mii de coroane pentru Jasmine. John acceptă imediat şi-l invită pe conte, cel mai bun prieten al său, să însoţească alaiul regal pînă la Gloucester, în vreme ce Isabella avea timpul să se distreze cu planurile pentru o nuntă secretă.

Estelle stătea în baie cu săruri de Epsom, supărată că nu avea nu-ştiu-ce iarbă aromată, pe care să o adauge în apă. Se auzi o bătaie scurtă la uşa camerei, iar Jasmine sări imediat să împiedice pătrunderea cuiva, fiindcă Estelle era dezbrăcată. Deschise puţin uşa şi văzu un tînăr paj.

- Toată curtea a primit ordine să se pregătească de plecare spre Gloucester. Aveţi o zi ca să vă pregătiţi.

- Doamne fereşte, gemu Estelle. Îmi vine să otrăvesc toţi caii. Fundul meu nu va mai fi niciodată în formă.

- De ce nu călătoreşti într-o trăsură, bunico? întrebă Jasmine îngrijorată.

- Ce? Şi să recunosc că sînt o femeie bătrînă? Ce bine că am coloana mai bună decît fundul.

Jasmine zîmbi. Mîndria o ţinea pe Estelle în şa. Jasmine însăşi moştenise mîndria de la Estelle. Mîndria era un lux obţinut la un preţ foarte mare, dar vai, cît îi dispreţuia pe cei cărora aceasta le lipsea.

- Am încălzit prosopul acesta pe sobă. Hai să te şterg

repede cu el, apoi poţi să te întinzi pe pat, o îndemnă Jasmine.

- Mulţumesc, dragă, dar nu se poate. Trebuie să merg la corturi, să-i duc lui Gervase un mesaj sigilat de la de Burgh.

- Dar nu s-a întors cu regele? întrebă Jasmine surprinsă.

- Nu. Le-a condus pe prinţesele scoţiene la unchiul său, Hubert de Burgh, pentru siguranţa lor.

Jasmine simţea un amestec de uşurare şi dezamăgire.

- Bine. Ticălosul acesta mă tot ameninţă cu căsătoria.

Estelle începu să se îmbrace.

- Există bărbaţi mult mai ticăloşi decît de Burgh.

- Ştiu, recunoscu Jasmine. Sper că Ranulf de Blunderville se va întoarce la Chester.

- Să nu fii prea sigură de asta, o sfătui Estelle. El şi John sînt apropiaţi precum doi cîini care se împerechează.

- Bunico!exclamă Jasmine, şocată de limbajul bătrînei. Nu vorbi obscenităţi.

- Detest obscenităţile! zise bătrîna. Ai grijă să pui propteaua la uşă cît lipsesc eu.

După cum era şi de aşteptat, regina Isabelle nu era nici pe departe pregătită de plecare la sfîrşitul celor douăzeci şi patru de ore, ultimatumul acordat de John. Gîndindu-se exclusiv la el însuşi, aşa cum făcea de obicei, el porni spre Gloucester; luă cu el partea leului formată din cavaleri şi ostaşi. Contele de Chester a rămas desemnat să le escorteze pe regină, împreună cu doamnele din suita ei.

Totuşi regele a avut suficient timp să discute planul pentru nunta secretă. Isabella era foarte entuziasmată de propria-i isteţime, întrucît s-a gîndit la camuflajul perfect, care ascundea de ochii lumii maşinaţiunile ei murdare.

Urma să aibă loc căsătoria lui Falkes de Bréauté cu Joan, văduva contelui de Devon. Joan procurase cele treizeci

de mii de coroane, pe care i le-a cerut regele John, ca să aranjeze să fie cerută de soţie, iar ceremonia urma să se desfăşoare de îndată ce de Bréauté ajungea la Gloucester, unde plecase din porunca regelui, pentru ca să-i deposedeze pe episcopi de proprietăţile lor din Canterbury.

Aşadar, nu se mai vorbea despre altceva, decît despre nunţi.

Spre enervarea Jasminei, părea că lui Chester îi făcea mare plăcere să stea în compania ei. În cea mai mare parte, ea rămînea tăcută, în timp ce Ranulf îi împuia capul cu strămoşii lui exaltaţi, cu importanţa lui pentru regat, cu numărul de oraşe şi orăşele pe care le administra, bijuteria acestora fiind, desigur Chester, o fostă citadelă romană fortificată.

Cînd se răci de-a binelea şi vremea nu mai permitea călătoriile cu calul, fapt neobişnuit pentru toamnă, el începu să-i descrie coastele însorite ale Britaniei, precum şi însoritul golf St. Malo, regiuni pe care le guvernase în locul unchiului său.

Ea ştia că dizgraţiosul şi înfepatul conte îi făcea curte. La început a căutat să fie rece şi distantă, dar el parcă nici nu observa. Mai tîrziu începu să-i spună răspicat:

- Milord conte, nu cred că este înţelept să fim văzuţi atît de mult timp împreună. Eu sînt deja logodită şi mă voi căsători.

El păru amuzat.

- Nu există un bărbat mai conştient decît mine că eşti logodită, zise el enigmatic.

Ea se mai relaxă puţin, rugîndu-se în sinea ei pentru sănătatea lui Falcon de Burgh. Acum el servea drept barieră solidă între ea şi atenţiile nedorite ale altor bărbaţi. Totuşi, Ranulf de Blunderville nu părea deloc sensibilizat de mînia pe care ar fi provocat-o logodnicului ei.

Pentru Jasmine această călătorie părea interminabilă;

parcurgeau milă după milă, în pas de melc pe drumul spre Gloucester. Era obosită, ţîfnoasă şi deja începuse să simtă anumite vibraţii din pricina prezenţei insidioase a lui Chester. Omul care o înspăimînta îi dădea semnale subliminale erotice. Era asemănător cu un animal de pradă, care-şi încercuia victima în cercuri din ce în ce mai restrînse, iar Jasmine avu senzaţia că putea fi prinsă în capcană, dacă nu era vigilentă.

Într-un tîrziu, în depărtare văzu spirala Catedralei din Gloucester. Au fost necesare trei săptămîni ca să acopere această distanţă.

Falcon de Burgh împreună cu doisprezece dintre cei mai buni luptători ai săi se jucau de-a doamnele de companie pentru cele două surioare ale lui Alexandru al Scoţiei şi servitorii lor. Soldaţii normanzi căliţi în bătălii plecaseră cu mînie uriaşă şi dezgust, faţă de misiunea primită.

Dacă era să meargă ceva rău, atunci chiar aşa a fost. Fetele plîngeau fiindcă şi-au lăsat în urma lor cîinii şi pisicuţele. Pe urmă caii lor au obosit, iar de Burgh a fost nevoit să cumpere alţii odihniţi din Newcastle.

Copiii şi servitorii lor vorbeau cu un accent scoţian atît de evident, încît comunicarea era aproape imposibilă, fapt care a atras după sine un şir lung de neînţelegeri.

Vremea avea un tipar din care nu ieşea, iar perversitatea fenomenelor meteorologice îi exasperă pe oamenii lui de Burgh. În cele din urmă eşecul a degenerat într-o farsă. Falcon se bucura că buna dispoziţie a oamenilor săi s-a materializat prin ilaritate. Era de preferat să asculţi glume grosolane şi rîsete cu dureri de burtă, decît să urmăreşti o erupţie vulcanică a nervilor întinşi la maxim.

Aşadar toţi se gîdilau şi se înghionteau cu mîinile acelea aspre, înainte de a încăleca, făceau glume teribil de obscene

unii cu alţii şi păreau că înfloresc, deşi vremea era odioasă. Cu cît sufla mai aprig vîntul, cu atît mai des îşi aruncau în aer căciulile şi se descheiau la jachetele de piele, rîzînd cu sughiţuri.

Parcă vîntul le stimula buna dispoziţie. Adevărat, dar pentru aceşti bărbaţi care stăteau toată viaţa cu mîna pe sabie, misiunea aceasta era ca un fel de vacanţă, în timpul căreia călătoreau între castelele de pe coasta de est.

Fetele erau culcate imediat după cină, aşa încît serile lungi le aparţineau bărbaţilor, care se puneau pe rîs, pe băut şi pe jocuri de noroc, apoi mai spuneau cîte o glumă, care mai de care mai deocheată decît cea dinaintea sa.

Seara următoare, petrecută la Folkingham Castle, s-a dovedit a fi experienţa cea mai nefericită, din întreaga călătorie cu bucluc. Turna cu găleata afară, iar cerul parcă se pusese pe inundat tot ce aveau cu ei. Locul era atît de neprimitor, încît au petrecut toată noaptea în grajduri, alături de caii lor, certîndu-se pentru cîte o căpiţă de fîn uscat.

Pe la miezul nopţii nervii întinşi au degenerat într-o ploaie de înjurături şi acuzaţii de genul "bastard nenorocit! şi "fiu de căţea ofticos" Cineva răcnea: "balega de cal înseamnă noroc, aşa că nu te mai văita" O altă persoană replica: "Norocul meu, ghinionul tău!" După aceea se auzea o bufnitură, respectiv un pumn ateriza în bărbia altcuiva. Cînd zorile s-au milostivit şi au luminat cerul, cel puţin jumătate din oamenii lui de Burgh aveau ochii învineţiţi şi feţele obosite de nesomn.

După o oră petrecută în şa, amîndouă copilele au început să strănute şi să tuşească, iar servitorii lor nu le puteau ajuta cu nimic. De Burgh realiză că iarna a sosit mai devreme şi nici o zi mai călduţă de toamnă nu avea să le mai ţină companie la drum.

Luă repede o hotărîre. În loc să meargă direct spre sud, de la Spalding întoarse spre est, traversă apa şi se îndreptă

spre Norfolk.

Familia de Burgh avea proprietăţi nemăsurate în această parte a Angliei. Hubert's Castle Rising era o locaţie elegantă, bine amplasată, unde copilele puteau fi ţinute la pat, pînă ce s-ar fi simţit mai bine. Falcon şi oamenii lui puteau să se tolănească în faţa focului, puteau să mînînce şi să bea pînă cădeau laţi, dacă asta voiau.

Era deja tîrziu cînd sosiră la Castle Rising, iar Falcon constată cu surprindere că grajdurie erau ocupate aproape total. Ridică ochii şi reuşi să vadă fluturînd steagul cu efigia familiei de Burgh, semn că Hubert era acasă.

Trecură peste podul coborît imediat, apoi ajunseră la porţile cetăţii, unde îi lăsă pe oameni să se ocupe fiecare de ce trebuie. Trecu pe culoarul care despărţea două şiruri de camere în care soldaţii şi cavalerii luau masa.

Hubert îl văzu şi se lumină la faţă:

- Falcon, băiete, bine ai venit. Salisbury este cu tine?

- Nu. Am venit cu vreo zece oameni, dar eşti singurul om din Anglia pe care mă bucur să-l întîlnesc în această seară.

- Cum aşa? întrebă Hubert suspicios.

- Am fost desemnat să le escortez pe prinţesele Scoţiei pînă la tine, ca să fie în siguranţă şi mă bucur că acum scap de ele, zise el zîmbind. Nu sîntem prea buni ca bone.

- Rahat! Exact asta îmi trebuia, exclamă Hugh, vădit deranjat. Făcu prezentările, indicîndu-i un bărbat aşezat în dreapta lui. Falcon, dînsul este episcopul de Norwich.

- Da, spuse Falcon. Îl cunosc pe episcop, de cînd am copilărit prin zonă asta.

- Da, uite de aceea am venit pînă aici, ca să-i cer sfatul în legătură cu modul în care ar trebui să livrez noutăţile primite cu ultimul sol. Hubert ezită, apoi spuse direct: Papa Inocenţiu l-a excomunicat pe John. O să sară scîntei cînd va afla şi el.

Falcon îşi scoase pelerina udă şi îşi trecu degetele prin păr.

- De aceea sperai că Salisbury mă însoţeşte.

- Mda. În Grecia aveau obiceiul să-l ucidă pe mesagerul care aducea veşti proaste...dar m-am gîndit că nici măcar John nu ar fi capabil să-şi ucidă propriul frate.

- Nu fii prea sigur de asta, zise Falcon cu înţelepciune. I se adresă episcopului: Ce înseamnă asta?

Episcopul de Norwich răsuflă prelung.

- Totul va fi revocat în clipa cînd regele va accepta ca Stephen Langton să devină Arhiepiscop de Canterbury. Apoi Papa îl va repune în drepturi. Între timp, John nu mai are voie să participe la slujbele bisericii şi nu va primi nici împărtăşania. Cît timp se află sub exilul excomunicării, orice serviciu religios la care va lua parte el, este anulat automat.

Falcon cîntări situaţia.

- Şi dacă regele refuză să-i dea ascultare Papei? Tu cum te situezi?

- Desigur, îl voi asculta pe Papă. Cu toţii trebuie să ne supunem Papei, fiindcă el reprezintă autoritatea supremă. Evident că îi voi da ascultare.

- Dumneata da, milord, dar regele poate că nu o va face. Atunci ce se întîmplă?

- Atunci va fi un dezastru. Papa va pune Anglia sub interdicţie. Toate serviciile religioase vor fi suspendate la ordin. Nu se mai fac înmormîntări, nici nu se mai respectă legea moştenirii. Vom înceta să mai fim tărîm creştin. Cu acest exil papal, Papa îl poate blestema pe regele John la interior şi la exterior, cînd doarme sau cînd e treaz, cînd merge sau cînd stă jos, cînd e în picioare sau cînd e călare, pe sub pămînt sau pe deasupra, pe sub apă sau pe deasupra apei, pe cîmp sau în oraş...

Falcon făcu semn spre Hubert, dorind să fie urmat afară. Ce urma să-i spună, nu trebuia să audă episcopul. Hubert se

ridică de la masă şi spuse:

- Ar trebui să merg să văd ce fac prinţesele. Vor avea nevoie de apartamentul special.

Cînd rămaseră singuri, Falcon spuse:

- John l-a trimis pe Falkes de Breaute, ca să confişte toate terenurile din Canterbury. Salisbury este şi el pe drum, îl însoţeşte pe William Marshal la Roma, unde îi va citi Papei un mesaj. John e nebun de legat! Nu are nici un sprijin de la baronii din nord, dar crede că poate conduce şi fără ei. Acum declară război bisericii. Dacă el crede că poate domni fără sprijinul bisericii, se înşeală de moarte.

- Iisuse! zise Hubert, dînd din cap supărat. Nu e de mirare că s-a temut să mai rămînă în nord, aşa că a pornit spre Gloucester. Salisbury se îndreaptă spre Chepstow, zici? Oamenii mei vor trebui să le escorteze pe prinţese pînă la Corfe. Mîine voi pleca şi eu spre Chepstow. Poate că Salisbury şi cu mine, ajutaţi de William Marshal îl vom putea readuce pe John la realitate. Vrei să vii şi tu cu mine?

- Doar pînă la Gloucester. Mă voi căsători, ai uitat? Apoi voi pleca spre castelul meu din Ţara Galilor, la Mountain Ash, unde vom sta peste iarnă. John este o persoană instabilă. În aer simt miros de război civil. Ce naiba să fac, dacă îmi va ordona să pornesc împotriva lui Nottingham sau Lincoln? Crezi că mi-aş sacrifica oamenii într-un război civil? zise el dezgustat.

- Oamenii tăi te venerează, sublinie unchiul său.

- Nu ar mai face-o, dacă le-aş ordona să lupte împotriva fraţilor lor.

- Aceia care vor sta alături de el vor primi favoruri, recompense, îl sfătui Hugh.

- Da, bine, data viitoare cînd ne vom vedea, vei fi cu siguranţă justiţiar. Falcon rîse uşor ironic, apoi dădu din cap, semn că refuză. Preţul este prea mare pentru mine, spuse el şi vorbise sincer.

Capitolul 23

Castelul Gloucester era fortăreaţa cea mai bine echipată şi confortabilă din cîte a văzut Jasmine vreodată. Nu era de mirare că regele l-a păstrat în mîinile sale de normand hrăpăreţ după ce a divorţat de Avisa.

Şambelanul castelului o conduse pe Jasmine în camera ei, o încăpere foarte spaţioasă, la un etaj superior al castelului, de la fereastra căreia se putea admira priveliştea extraordinară oferită de Black Mountains din Ţara Galilor. Dincolo de ei, în depărtare se vedeau Cambrian Mountains cei înalţi.

Aşeză colivia cu Feather la fereastră, apoi îi servi lui Quill un castronel cu apă şi îl instală într-un papuc pufos. Deabia după ce reuşi să despacheteze, află că exact lîngă camera ei se afla apartamentul contelui Chester. Se hotărî ca a doua zi de dimineaţă să discute cu şambelanul şi să-i ceară o cameră apropiată de cea a bunicii ei.

Estelle trebuia să-şi împrospăteze rezerva de ierburi medicinale şi se gîndi că va găsi o mare parte din ele de-a lungul malurilor marelui rîu Severn.

La rîndul ei, Joan de Devon voia să înveţe cum se fabrică lumînările parfumate. Estelle i-a explicat că se foloseşte ceară de albine amestecată cu uleiuri florale, iar viitoarea mireasă păru încîntată de idee.

Jasmine nu ştia cu ce să se îmbrace la nunta care urma să aibă loc peste doar trei zile. Trebuia să fie ceva modest, serios, poate chiar auster, pentru a fi sigură că va descuraja ochii bărbaţilor, în special pe cei ai regelui şi ai contelui Chester.

Necazul era că Estelle a avut întotdeauna grijă de ca să fie îmbrăcată ca o prinţesă din poveşti. Astfel se gîndi să îmbrace rochia din catifea în nuanţa scoicii, fiindcă aceasta avea o croială simplă, iar corsajul se încheia cu un decolteu restrîns, dreptunghiular. Desigur, juponul ce se purta pe dedesubt era dintr-un material fin, ca o pînză de păianjen, brodat cu fir argintiu. Jasmine oftă, dîndu-şi seama că orice ar îmbrăca, tot ar ieşi în evidenţă.

Contrastul dintre rochiile ei şi cele ale reginei era foarte evident, deoarece Jasmine purta rochii de culori pastel, care se asortau perfect cu părul de culoare deschisă, în vreme ce regina purta culori strălucitoare, care îi scoteau în evidenţă părul brunet, iar toate doamnele de la curte o copiau pe regină ca vestimentaţie.

A doua zi dimineaţa Jasmine încălţă o pereche de ghete şi luă cu ea o pelerină, ca să poată merge cu Estelle să culeagă plante. Înainte de a pleca din cameră, un paj îi aduse un bilet prin care regina o chema la ea. Jasmine era surprinsă că Isabella voia să-i vorbească în particular, bănuind că era ceva legat de cititul în cărţi sau de vreo vrajă pe care urma să i-o ceară la apropiata ceremonie de nuntă.

Isabella era încă în pat, iar draperiile fuseseră trase, pentru ca soarele slab de iarnă să poată pătrunde prin ferestre. Jasmine observă o strălucire stranie în ochii reginei, remarcîndu-i starea de nervozitate.

- Vreau să te pregăteşti pentru o nuntă mîine, îi spuse regina. Ai vreo rochie potrivită, lady Jasmine?

Jasmine păru că nu înţelege întrebarea:

- Credeam că nunta va avea loc abia peste două zile, maiestate. S-a schimbat data?

- Mă refer la nunta *ta*, lady Jasmine, zise Isabella, arborînd un rînjet răutăcios .

- Nunta mea? repetă ea şi mai confuză.

Isabella nu-şi ascundea deloc dispreţul din priviri.

- Regele a hotărît să te onoreze cu o partidă pe cinste. I-a promis mîna ta lui Ranulf de Blunderville, conte de Chester. Nunta va avea loc mîine seară.

- Maiestate, dar e imposibil. Eu sînt logodită cu Falcon de Burgh.

Isabella făcu un semn care parcă anula orice planuri.

- Regele a hotărît că o persoană cu sînge albastru merită un partener mai de soi. A cîntărit îndelung chestiunea şi, oricît de mult ar fi căutat de-a lungul sau de-a latul regatului, nu ar fi putut găsi un alt baron mai bogat şi mai puternic pentru tine. Ar trebui să te simţi foarte onorată.

- Nu sînt onorată, sînt dezonorată că sînt folosită ca pion de sacrificiu! Tatăl meu, William de Salisbury a semnat un contract cu Falcon de Burgh. Nu mă voi mărita cu contele de Chester!

Isabella începuse să scoată scîntei periculoase din priviri, apoi făcu o grimasă ce trăda cruzime:

- Soţul meu nu te roagă să te căsătoreşti cu Chester, îţi ordonă să faci asta. Trebuie să-ţi spun mai clar că Salisbury nu e decît un nenorocit? John este regele tău! Retrage-te în camera ta, doamnă, trebuie să te pregăteşti pentru nuntă.

Jasmine era atît de revoltată, încît ar fi pălmuit-o pur şi simplu pe Isabella, dacă ar fi putut. O căţea răsfăţată, cu toane, care încerca să-i distrugă viaţa pentru un moft de-al ei.

- Voi discuta cu regele, zise Jasmine sigură pe sine. Isabella rîse.

- E plecat cu Chester acum. Mai ţii minte că tu însăţi ai prezis asta, lady Jasmine, cînd ai citit în cărţile de tarot prima dată? Îmi amintesc perfect cuvintele tale."Treiul de cupă reprezintă o mireasă, iar cartea simbolizează bucuria aşteptării căsătoriei". Era întoarsă şi tu ai spus că asta

însemna o logodnă anulată. Aşadar totul a ieşit chiar din gura ta.

Jasmine încercă să-şi amintească. A fost vorba de o persoană din afară, din pricina căreia se destrăma logodna. Îşi aminti şi cum cartea ei a fost pusă sub cele care reprezentau regele şi regina, fapt care indica persoanele potrivnice ei.

- Mîine seară veţi fi deja căsătoriţi. Poţi pleca acum.

Jasmine se întoarse brusc şi ieşi din cameră. Continuă să alerge, pînă ce ajunse în siguranţa camerei bunicii ei. Aici scoase pelerina care îi ţinuse de cald, doar că acum sîngele îi clocotea în vene.

- Estelle, ştiam că pun ceva la cale! Isabella tocmai mi-a comunicat că mă voi mărita cu contele de Chester mîine seară.

- Fir-ar el să fie, ticălosul te-a cumpărat de la John! Niciodată nu şi-a mai revenit după ce nora regelui a divorţat de el. Acum îşi răzbună mîndria căsătorindu-se tot cu o fată de neam regesc.

- Căsătoria nu va avea loc! John nu poate să-mi facă aşa ceva, nu, Estelle? Strigă ea.

- John poate să facă orice-i trece prin minte, răspunse calmă Estelle.

- Unde naiba e de Burgh cînd am nevoie de el? urlă din nou Jasmine.

- Voi discuta eu cu John. Ştiu ceva groaznic legat de el şi voi folosi asta pentru a-l sili să renunţe.

- Isabella spunea că el şi Chester au plecat călare, zise ea deznădăjduită.

- Atunci voi merge la Isabella, răspunse Estelle netulburată.

- Nu, Estelle, nu are rost să încerci o înţelegere cu ticăloasa aia. Atît de mult s-a bucurat cînd mi-a spus totul.

Era extaziată datorită chinului pe care mi l-a provocat. Lucruri de felul acesta o distrează. Eu sînt un cadou...un sacrificiu divin pentru zeii pasiunii imaginaţi de ea, zise Jasmine cu năduf. Voi vorbi cu Chester şi îi voi spune că numai gîndul căsătoriei cu el îmi repugnă. Poate că va începe să raţioneze, încheie ea deznădăjduită. Estelle îi cuprinse mîinile într-ale sale.

- Am avut o viziune. Am motive să cred că John şi Ranulph fac parte dintr-un grup secret de adoratori ai Diavolului. În viziunea mea erau multe incantaţii ciudate, sacrificii, robe lungi, măşti, droguri, sex, simboluri falice. Se mărşăluia în formaţii, aveau pancarte şi ţineau crucile exact pe dos. Odată ce păşeau printr-o uşă secretă, totul se întorcea invers. Binele devenea rău, ura devenea iubire, maleficul devenea benefic.

- Ce pot să fac? şopti Jasmine îngheţată de groază.

- Gervase trebuie trimis să-l aducă pe de Burgh cît mai degrabă.

- Dar nu ştim unde este el. Estelle, ai puterea să-l localizezi, poţi face asta? O imploră ea.

Amîndouă au tresărit cînd s-a auzit o bătaie scurtă în uşă. Gervase se strecură înăuntru, iar pe faţa lui se citea îngrijorare.

- Lady Jasmine, madam Winwood, am primit ordin să stau cu ochii şi urechile pe Chester. Nu vreau să vă alarmaţi, de Burgh ştie prea bine, doar că trebuie să aflaţi de un pericol care vă pîndeşte.

- Spune-ne de grabă ce ai aflat, îl îndemnă Estelle.

- Chester a încercat să-l ucidă pe de Burgh. Pe mine m-a nimerit săgeata care îi era destinată lui. Acum ştiu de ce. Am auzit cîţiva oameni de-ai lui vorbind de planul lui să vă căsătoriţi mîine, zise el.

- Regina m-a informat şi pe mine că mîine voi fi dată

lui Chester. Desigur, asta nu se va întîmpla. Voi fi deja departe. Plec la Chepstow, la tatăl meu, zise Jasmine. Gervase, încearcă să-mi faci rost de nişte haine bărbăteşti şi dă-mi pălăria ta, te rog.

- Nu mai pierde timpul căutînd haine. Am eu grijă de asta. Trebuie să-l găseşti pe de Burgh.

- Poate fi oriunde în Anglia. Eu voi face tot posibilul, dar poate dura şi săptămîni bune, avertiză Gervase.

- Atitudinea contează. Nu porni de la ideea că nu vei reuşi. Gîndeşte pozitiv! Îl vei găsi fiindcă trebuie să-l găseşti, rosti Estelle. Eu îmi voi consulta cristalul. Jasmine, puterile tale sînt mai mari decît îţi imaginezi. Poate sînt suficiente puterile noastre combinate. Dacă ai cum să te conectezi mental cu Falcon de Burgh, el va primi mesajul tău că eşti în pericol. Concentrează-te, Jasmine. Sufletul tău trebuie să-l cheme pe al lui.

Gervase le privea cu îndoială pe cele două femei. De Burgh îl învăţase să fie practic şi să gîndească la rece. Oare femeile acestea chiar credeau că pot să facă o vrajă prin care să-l scoată pe de Burgh din joben ca pe un iepure ?

Jasmine ţinea ochii închişi şi bolborosea ceva, de parcă ar fi fost într-o transă. Cînd o privi pe bătrînă, văzu că ea se află într-un alt gen de transă. Cum se concentra asupra globului de cristal, transpiraţia i se prelingea pe frunte, iar ea rostea nişte incantaţii codificate.

- Aşa! Văd un castel, strigă Estelle. După culoarea pietrei, aş spune că este aproape de Norfolk, zise ea. Castelul se află în aer, nu înţeleg. Se mişcă uşor în sus şi parcă rămîne în aer. Uite, se ridică iar.

- Castle Rising! strigă Gervase, animat de entuziasmul Estellei. Hubert de Burgh deţine Castle Rising din Norfolk.

- Acolo este Falcon de Burgh. Jasmine, acum

gîndurile tale trebuie să-l îndemne să plece acum şi să vină aici. Gervase, pleacă imediat. Trebuie să traversezi Anglia, dar trebuie să crezi suficient de mult că-l vei găsi şi că va ajunge aici la timp. Trebuie să vezi asta cu ochii minţii, oricît de imposibil ţi-ar părea!

Gervase realiză că era influenţat să gîndească exact ca ele. Erau vrăjitoare experimentate, sigure pe puterile lor. Toate poveştile abracadabrante, pe care le ironizase de-o viaţă nu puteau fi spulberate acum, într-un minut. Oricît de puţin probabil i se părea să-l găsească pe Falcon de Burgh, totuşi trebuia să încerce. Nu avea de ales.

La Castle Rising în dimineaţa aceea unchiul şi nepotul se certau de ieşeau scîntei.

- Iisuse Hristoase, Falcon, ia-mă uşurel. Spre deosebire de tine, eu sînt muritor de rînd. Nu pot să beau toată noaptea, apoi în zori să sar în şa. Porcăriile alea spaniole pe care le-am băut dau mahmureala cea mai nenorocită.

- Nu calitatea băuturii pe care ai înghiţit-o, ci cantitatea contează! De ce ţi-a trebuit să-ţi bei şi minţile, cînd ştiai că plecăm dis de dimineaţă ?

- Dar tu nu ai nici un viciu, porc intolerant? Doar pentru că ţi-a luat foc cocoşul după bucăţica aia bună a ta, nu trebuie să ne fugăreşti şi pe noi.

- Am plecat, zise Falcon. Te comporţi ca un bătrînel obosit. Nu-i de mirare că John te-a ales să-i supraveghezi ostaticii.

Hubert îl privi pe Falcon, care se alăturase celor doisprezece ostaşi pregătiţi deja în şeile lor.

- Falcon, băiete, să nu ne certăm pentru atîta lucru. Mai dă-mi un minut. Nu ştiu ce motive ai să te grăbeşti aşa, dar te porţi ca un urs pus cu fundul pe jar.

- Regret, Hugh. Am un sentiment ciudat, pe care nu pot să-l numesc. Mă mănîncă tare ceafa, ca şi cînd aş simţi

un pericol care mă încolţeşte. Simt că, dacă nu mă grăbesc, voi ajunge prea tîrziu. Trebuie să plec, nu pot să mai stau.

Hugh încercă să-l oprească, dar cuvintele lui au rămas suspendate în norul de praf stîrnit de copitele calului lui Falcon.

Estelle făcuse rost de ţinuta potrivită pentru Jasmine, apoi spuse grăjdarului să pregătească de plecare calul ei, apoi merse să caute un ostaş din garda lui de Burgh. Nu avea autoritatea să ceară servicii de la aceştia, dar Estellei nu-i păsa deloc.

- Viitoarea lady de Burgh trebuie să ajungă la tatăl ei, William de Salisbury. Are nevoie de un însoţitor de încredere, care să o conducă în siguranţă pînă la Chepstow. Să fii tu acel bărbat? îl provocă ea.

- Eu sînt, madam. Oricînd doamna va fi gata. Soldatul zîmbi in sinea lui. Era jale dacă apărea de Burgh şi afla că femeia a fugit iar la tatăl ei, dar omul nu o putea refuza pe doamna care urma să devină soţia stăpînului său. După cît de puţin ştia el despre soţii, ea va avea o influenţă importantă asupra vieţii lui, precum şi a celorlalţi bărbaţi din subordinea lui de Burgh.

Jasmine se îmbrăcă repede, trase pantalonii, pe care-i legă la brîu cu o curea subţire, se încălţă cu cizmele de călărie, apoi îşi luă rămas bun de la Feather. Era entuziasmată. Şi-a legat părul într-o coadă pe creştetul capului, apoi l-a ascuns sub o pălărie mare, cu boruri late, iar de emoţie îi venea să rîdă cu lacrimi, gîndindu-se la feţele celor doi, pe care urma să-i păcălească. Dispreţul i se va şterge de pe faţă Isabellei.

Totuşi, Jasmine se temea. Ştia că dejucarea planurilor diabolice ale unui monarh era o faptă periculoasă, aproape nebunească, iar dacă evadarea ei va eşua, consecinţele urmau

să fie îngrozitoare, nu numai pentru ea, dar şi pentru bunica ei dragă. O năpădeau lacrimile şi i s-a pus un nod în gît. Cum să o lase pe Estelle?

Bătrîna îi văzu ochii înlăcrimaţi.

- Jasmine, nu te mai gîndi la mine şi gîndeşte-te la tine!

- Promite-mi că vei găsi o cale să pleci de aici. Voi trimite oamenii tatei să te ajute. Dumnezeule, am senzaţia că îţi sacrifici viaţa pentru mine.

- Exact din acest motiv trebuie să pleci acum, pînă ce nu va fi prea tîrziu!

Jasmine îşi trase mănuşile, apoi luă biciuşca. Deschise uşa, dar se opri în prag stupefiată. Doi paznici solizi îi blocau trecerea.

- Faceţi-mi loc să trec, le ordonă ea.

- Avem ordine să nu vă lăsăm să plecaţi, milady.

- De la cine? întrebă ea nedumerită. Ei nu i-au răspuns. Atunci ea profită şi încercă să se strecoare printre ei, dar cei doi au prins-o fiecare de cîte un braţ şi au invitat-o să intre, dar nu cu prea multă blîndeţe.

- Luaţi mîinile de pe nepoata mea, ticăloşilor, ca să nu vă blestem să ajungeţi în iad!

- Madame Winwood, avem ordine să vă escortăm în camera dumneavoastră, unde va trebui să rămîneţi.

- Nu vă e teamă de puterile întunericului? întrebă Estelle, aparent stăpînă pe situaţie.

- Ba da, doamnă, dar de rege ne temem mai mult decît de însuşi Diavolul, zise unul din ei, iar celălalt îl completă.

- Nu ne blestemaţi, madam Winwood, noi executăm doar ordinele.

- Vă voi blestema, la fel şi pe copiii voştri, dacă nu mă duceţi imediat la rege.

Cei doi se uitau unul la celălalt, după care s-au decis.

- Intră în cameră, Jasmine și încuie ușa pînă mă întorc, îi spuse ea.

Minutele treceau foarte greu pentru Jasmine. Își scoase mănușile, azvîrli pălăria și începu să se plimbe. Minutele s-au transformat în ore. Deja frustrarea și mînia ei se transformaseră în teamă. Se așeză pe pat și pentru prima dată îi trecu prin minte o idee odioasă, anume să se mărite cu Chester. Era un gînd insuportabil și încercă să-l alunge. Umbre negre parcă dansau prin cameră, întinzîndu-i nervii la maxim.

Dacă Estelle forțase nota cu regele, iar acum era arestată? Dacă Gervase nu l-a putut găsi pe de Burgh? Dacă printr-o minune l-ar fi găsit, va avea el suficient timp să ajungă? Oare de Burgh ținea la ea destul de mult, încît să-i vină în ajutor? Oare ce șansă avea să izbîndească în fața unei puteri invincibile ca a lui Chester și a regelui John?

Ar putea să se lase la mila regelui – dacă l-ar implora, poate că el nu i-ar da-o lui Chester – dar cunoștea prețul lui John. Știa că ar fi luat-o el însuși, terfelind-o în patul său, cu jocuri erotice rușinoase, iar de el se temea mai mult decît de Chester.

Poate că singura ei speranță era să se lase la mila lui Chester. Deși gîndul o înfiora, disperarea deja pusese stăpînire pe ea. Se așeză pe pat și adormi într-un tîrziu.

Se trezi brusc și tresări. Înțelese că era tîrziu, iar dimineața întunecată era și mai sumbră din cauza ploii torențiale. Se gîndi că în această zi viața ei urma să fie distrusă. În această zi se încheia viitorul ei. Această zi se va încheia cu un coșmar.

Deschise larg ușa camerei.

- Unde este madam Winwood? Vă cer să mă duceți imediat la ea.

- Este în camera sa, unde trebuie să stea. Nu vă faceţi griji pentru domnia sa, uşa este bine păzită.

Cei doi paznici erau alţii decît primii. Dacă de-abia se schimbaseră, erau şanse minime ca ei să adoarmă, îşi făcu socotelile Jasmine. Apoi văzu că ei purtau blazonul lui Chester.

- Duceţi-mă la contele de Chester. Apartamentul lui este pe acest culoar, mai încolo.

Ei se priveau miraţi. Ea insistă.

- Dacă nu mă duceţi, voi striga cît pot de tare şi voi susţine că m-aţi atacat. Jasmine deschise gura, simulînd că strigă, dar unul dintre paznici o opri.

- Bine, milady, nu ne forţaţi să vă facem rău. Nu vrem să păţiţi ceva, mai ales în ziua nunţii. Cei doi au condus-o pe culoar. Ea dădu buzna în cameră, apoi trînti uşa.

Ranulf de Blunderville stătea la masă, înveşmîntat într-un halat de casă din catifea. Jasmine se rezemă de uşă gîfîind. El se ridică imediat şi veni spre ea. Chester în halat de casă era şi mai ameninţător decît Chester îmbrăcat complet, iar ea simţi că i se înmoaie genunchii.

- Milord conte, spuse pe nerăsuflate, vă rog să mă ajutaţi, sînteţi singurul la care pot să apelez.

- Spune-mi mai întîi de ce eşti îmbrăcată astfel şi ce ţi-ai făcut la păr?

- Nu contează hainele mele, replică ea, cînd viaţa îmi este aproape distrusă!

La această insultă bărbatul se încordă vizibil şi parcă se albi la faţă de mînie. Îi scoase legătura cu care ea îşi strînsese părul la spate, iar buclele aurii i s-au revărsat pe umeri şi pe spate. Bărbatul strînse din dinţi enervat.

- Atunci cînd achiziţionez *un objet d'art* , o fac pentru frumuseţea sa estetică.

- Doamne, nici nu mă ascultaţi, strigă ea. Nu doresc să

mă mărit cu nici un bărbat, cu atît mai puțin cu dumneata! Intenția ei inițială nu a fost aceea de a-l jigni direct. De data aceasta fața i se umplu de pete roșietice, din cauza furiei.

- Domniță, m-ai jignit, la fel cum o face și această ținută masculină. Dezbracă-te!

- Nici gînd! zise ea sec.

Chester resimți cum începe să-i pulseze vena de la tîmplă. O apucă de marginile vestei bărbătești și le trase în lateral cu o mișcare bruscă. Pe sub haină ea nu purta decît o cămașă subțire. Inima i se opri și sîngele i se scurse parcă din obraji. Sînii ei săltau și coborau în ritmul respirației sacadate, iar ochii lui se lipiră de ei. Jasmine își imagină un șarpe care stătea gata să atace.

- De ce trebuie să mă mărit cu dumneata? se lamentă ea într-o șoaptă disperată.

- Fiindcă am plătit pentru tine, explică el scurt. Ridică mîna și-i învălui un sîn, după care îl strînse cu sadism. Am plătit pentru ei...și pentru asta! O apucă dintre picioare, gestul fiindu-i ușurat și de pantalonii largi pe care ea îi purta. Ea tresări speriată, iar el îi dădu drumul.

- Voi trimite o servitoare să te îmbăieze și să te îmbrace așa cum i se cuvine unei mirese, care va deveni soția celui mai mare conte din regat. Ceremonia va începe la ora șase, în capela Catedralei Gloucester. Țintuind-o cu privirea glacială, adăugă: ai grijă să te faci frumoasă pentru mine. Deschise ușa și o încredință celor doi oameni de pază. Duceți-o înapoi în camera ei pînă ce va veni timpul să o escortați spre capelă.

Cu pași ezitanți ea se întoarse în cameră, devastată de duplicitatea masculină.

Capitolul 24

Gervase tot înjura din pricina ploii care nu contenea să cadă din cer, îngreunîndu-i avansul. După trei ore de mers şi cincizeci de kilometri parcurşi trebui să încetinească, de teamă să nu-şi rupă calul vreun picior pe noroiul alunecos. Era ud pînă la piele. Nu şi-a ales un traseu, ci a mers mai mult instinctiv, ţinînd direcţia nord. Ştia că Northampton era la jumătatea distanţei, deocamdată mergea orbeşte.

Cei ce-l însoţeau pe de Burgh au ajuns pînă la King's Lynn, apoi au luat-o spre sud-vest, către Peterborough. Vremea era şi aşa suficient de neprielnică, doar că lui de Burgh nu-i păsa de nimic. La King's Lynn podul ce traversa peste rîul Ouse fusese măturat de puhoaie. Apele se umflaseră destul şi inundaseră malurile.

Falcon s-a decis rapid să meargă spre sud, pe direcţia rîului şi să încerce să-l traverseze la Ely, iar dacă nu reuşeau, se vor îndrepta spre Cambridge, unde rîul se unea cu Cam, iar aici existau mai multe poduri peste ape.

Cînd Gervase a ajuns la Northampton, trecuse de miezul nopţii, iar calul său înainta foarte greu. Avea nevoie de hrană şi odihnă, altfel nu-l va mai putea duce în spate pînă la destinaţie. Se opriră la hanul Gaura din Perete şi plăti hangiului pentru un loc în grajd şi o găleată cu ovăz. După ce îl şterse el însuşi cu paie uscate, se retrase în cameră să mănînce şi el ceva. Nu putea rămîne decît cîteva ore, iar pe la ora patru trebuia să pornească din nou.

Un călător venit dinspre est îi relată că era imposibil de traversat peste rîul Ouse. Apele se umflaseră peste măsură şi măturau podurile ca pe nişte chibrituri. La patru dimineaţa

Gervase se trezi. Dormise cu hainele ude pe el şi acum îl dureau oasele. Se întreba dacă nu cumva reumatismul începuse să-l macine, de cînd înainta în vîrstă. Apoi rîse, amintindu-şi că avea doar douăzeci şi unu de ani.

Urcă pe cal şi îşi încurajă calul pentru drumul greu care-i aştepta. Ploaia se transformase într-una măruntă, dar care părea de durată. Se gîndi pe ce drum să o apuce.

Cel mai rapid ar fi ajuns pe la est de Cambridge, dar ar fi trebuit să traverseze peste Ouse de două ori, din cauza meandrelor rîului.

Dacă pleca spre nord, spre Huntingdon, ar fi traversat apa doar o dată. Să dea cu banul? Nu, voi alege Huntingdon, îşi zise el, fiindcă Robin Hood era lord de Huntingdon şi poate asta îi va purta noroc.

Ocoli prin Huntingdon, apoi văzu rîul şi crezu că a greşit drumul. Apele se scurgeau furioase şi învolburate. Se întreba ce pod a mai rămas în picioare. Să fie Ely? Nu-şi mai amintea. Frigul îl pătrundea pînă la oase. Parcă îi pătrunsese şi în creier. Era amorţit.

Ştia că va ajunge la un oraş, unde va vedea o catedrală, aşadar trebuia să existe şi un pod. Aprecie că era ora prînzului. Dacă s-ar fi întîlnit cu de Burgh acum, nu ar fi avut suficient timp să ajungă la Gloucester şi să oprească nunta.

Opri calul şi privi apele periculoase. Cu siguranţă trebuia să fie aproape de Ely. Pe malul celălalt i se păru că vede un grup de călăreţi, dar îşi zise că are halucinaţii. Parcă siluetele oamenilor îi erau cunoscute, la fel şi hainele. Conducătorul lor şedea în şa ca nimeni altul din Anglia. Gervase strigă:

- De Burgh!

Nu ştia dacă a fost auzit, din cauza urletului înfiorător al apelor dezlănţuite, totuşi glasul lui trecu rîul, iar oamenii îi făcură semne cu mîna. Strigă spre de Burgh vestea cea rea:

- Chester se însoară cu doamna dumneavoastră!

Falcon îi zise lui Hubert:

- Eu plec înot.

- Ai înnebunit! Rămîi pe cal, fiule.

- Ca să fiu în siguranţă? Vorbeşti iar ca o bătrînă.

Falcon descălecă, se dezbrăcă de haină, se descălţă, scoase vesta de zale, apoi le puse pe toate în tolbele agăţate de şa.

Hubert îşi privea îngrijorat nepotul dezbrăcat şi tremurînd de frig. Falcon le spuse oamenilor săi:

- Mountain Ash!

Ei au înţeles. Cu o mişcare rapidă îşi înfăşură hamul calului în jurul antebraţului şi plonjă în rîu.

Hubert se uită la oamenii lui Falcon şi le zise, dînd din cap mustrător:

- Armăsarul tînăr este înfierbîntat şi nerăbdător, dar are mult sînge rece, fără egal în Anglia!

De Burgh era un înotător desăvîrşit, dar chiar şi aşa curentul îi era potrivnic, luînd în învolburarea sa atît calul cît şi călăreţul. Omul şi animalul se luptau să se menţină la suprafaţă şi făceau eforturi uriaşe să rămînă cu capul deasupra torentelor noroioase şi a resturilor de buşteni care se rostogoleau violent la vale.

Cu greu se apropiau de malul celălalt. Gervase privea îngrozit cum de Burgh dispare de cîteva ori sub apă, apoi revine la suprafaţă. Totuşi, Falcon reuşi să-şi dozeze puterile şi să nu se piardă cu firea. Şi calul său atinse în sfîrşit malul alunecos, apoi cu o sforţare uriaşă, dar mai mult înspăimîntat, reuşi să iasă pe uscat.

De Burgh a avut prezenţa de spirit să dezlege hamul, ca să nu fie cumva tras de curent sub copitele calului speriat, apoi se apucă de o rădăcină mai groasă şi scăpă din torent.

Calul se scutură de apă, pufni pe nas de cîteva ori, apoi aşteptă nerăbdător ca stăpînul său să-i comande

următoarea mişcare.

- Spuneai că nemernicul de Chester se însoară cu logodnica mea? întrebă Falcon, şi totuşi nu-i venea să creadă.

- Aşa este, diseară la Gloucester. Ea plănuia să plece de acolo deghizată în băiat, cu un cal care să o ducă la tatăl ei la Chepstow, doar că eu nu i-aş subestima pe Chester, nici pe ticălosul de John. Doar nu o vor lăsa să le scape printre degete.

- Du-te călare la Cambridge şi închiriază nişte camere la Crusader Inn de lîngă Bridge of Sighs. Hubert este cu oamenii lui şi acolo vor treversa rîul. Noi ne vom revedea la Mountain Ash, comandă de Burgh.

- Nu veniţi la han să vă schimbaţi hainele ude? îl întrebă Gervase.

- Nu am timp, dar mergi tu, arăţi ca naiba. Omule, tu şi calul sînteţi aproape dărîmaţi.

Gervase dădu din cap, dar nu prea convingător. De Burgh se putea lipsi de el acum. Partea lui de dramă se sfîrşise.

Pe la mijlocul zilei patru cameriste au intrat în camera Jasminei, ca să pregătească mireasa. I-au adus o cadă mare, apă caldă şi au turnat în cadă esenţă de iasomie, pregătită de Estelle. Ea protestă cînd femeile au început să-i scoată hainele bărbăteşti de pe ea.

- Unde este bunica mea? Nu am nevoie decît de ajutorul ei.

Femeile au dat din cap, spunînd că nu ştiau unde se afla madam Winwood. Jasmine se lăsă pe mîinile lor ca să-i facă baie şi să o spele pe cap. Pe ochi i-au pus nişte comprese reci cu ulei de alun, pentru ca să i se dezumfle după atîta plîns.

S-au mirat toate de fineţea pielii ei şi i-au lăudat părul.

Contele i-a cumpărat o rochie de mireasă, pe care tinerele nu mai conteneau să o laude. Jasmine nu scotea o vorbă, ci privea dispreţuitoare. Pe sub rochie avea un furou din mătase fină, transparentă, cu mîneci lungi. Peste acesta avea o tunică din satin, despicată pe laterale, iar decolteul era rotund şi simplu, bordat cu o fîşie delicată de hermină albă. Un brîu argintiu încrustat cu ametiste mici, violet-deschis îi făcea talia ca de viespe. În păr avea o cununiţă delicată din boboci de trandafiri.

Orologiul bătea ora cinci şi venise vremea să plece spre capelă şi chiar atunci uşa se deschise şi intră Chester. Femeile au încercat să-l oprească, susţinînd că aducea ghinion ca mirele să-şi vadă mireasa înainte de ceremonie, dar el le alungă imediat. Veni la Jasmine ţinînd în mîini o mantie elegantă de hermină albă. O privi cu admiraţie lascivă şi se gîndi că nu mai exista o mireasă atît de frumoasă.

Jasmine îl primi cu un aer sfidător.

- Nu mă voi mărita cu tine niciodată. Cînd va trebui să dau răspunsul, nu voi spune nimic. Îl voi implora pe episcop să oprească nunta!

- Nu te-aş sfătui să faci asta, zise el ameninţător. Madam Winwood este în mîinile mele. Am lăsat-o încuiată, iar de ieri nu a mîncat şi nici nu a băut nimic. Paznicii au instrucţiuni să-i dea apă doar după ce noi doi ne vom cununa, adăugă el satisfăcut.

Jasmine nu putea să facă nimic, iar gîndul acesta o cutremura. Îngrozită, înţelese cît de gravă era situaţia. Îşi dădu seama cît de mult se asemăna bărbatul acesta cu John. Erau firi răzbunătoare şi cel mai mult se bucurau cînd le produceau suferinţă celor slabi.

El o înfăşură în mantia de hermină şi chemă paznicii. Jasmine ieşi din cameră ca o somnambulă, apoi ajunse la scara castelului Gloucester. Catedrala se afla undeva în

apropiere, dar trecerea se făcea pe afară. Se înserase mai devreme din cauza norilor apăsători, iar vîntul rece pătrundea pînă la piele, dar cu toate acestea, ea nu simţea nimic.

Ajunseră la arcada Catedralei Gloucester şi intrară în capelă pe o uşiţă laterală. În interior nu erau decît vreo douăzeci de persoane. John şi Isabella erau aşezaţi în primele strane. Doar nobilii de rang înalt şi doamnele lor fuseseră invitaţi la această căsătorie secretă.

Jasmine ridică ochii trişti o singură dată pînă să ajungă în faţa capelei. Întîlni privirea plină de răutate a Isabellei, care zîmbea dispreţuitor. Îl auzi pe episcopul de Gloucester cîntînd în latină, iar mirosul de ceară arsă şi lumînări aprinse îi provocau greaţă. Parcă şi rochia o strîngea, dantela furoului presîndu-i necruţător sfîrcurile delicate. Mirosea, vedea, auzea şi simţea, dar nu putea gîndi.

Nu îndrăznea să se gîndească la Estelle, nici la noaptea care va urma, aşa că mintea îi era complet goală şi pustie. Răspunse într-un tîrziu, cînd a fost atenţionată, apoi tonul scăzut al vocii episcopului de Gloucester acoperi sonor totul.

- Cine o aduce pe femeia acesta la altar, ca să se mărite cu acest bărbat?

Jasmine auzi slab vocea regelui, care spusese un ”Da” răspicat, iar atunci realiză că era pierdută. Orice speranţă pierise. Simţea că murise pe dinăuntru. Apoi Ranulf a sărutat-o, iar ea era acum a lui, în ochii lui Dumnezeu şi ai oamenilor.

Urmă un uriaş gol după aceea. Nu-şi amintea cum s-au întors de la capelă, nici ovaţiile de afară, ploaia de orez prin care a trecut, nici petalele de trandafir. Nu mai ştia cum a intrat într-o sală de bal din aripa privată a castelului, nici că s-a aşezat la masă şi a mîncat.

A început să devină conştientă de ce se petrecea împrejurul ei de-abia cînd a auzit hohote de rîs batjocoritoare.

Regele ţinea un discurs.

- Şi acum, cu o cheltuială mare din partea visticriei regale, l-am rugat pe marele nostru Orion să pregătească un afrodiziac, care să asigure o noapte de binecuvîntare însurăţeilor.

Chester interveni pe un ton glumeţ, dar hotărît:

- Nu am nevoie de nimic care să mă stimuleze, mai degrabă am nevoie de ceva care să-mi domolească ardoarea.

În sunete de trompete îşi făcu apariţia Orion, înconjurat de nori de fum verde. Ţinea ridicată o cupă de argint, pe care i-o înmînă mirelui.

- Să bei elixirul acesta magic, făcut din praf de perle, rubine, safire şi ametist. Conţine şi praf de smarald, precum şi aur măcinat fin.

Toţi oaspeţii au scos exclamaţii de uimire, auzind de amestecul costisitor transformat în băutură. Orion începu să descînte:

- Bea esenţa aceasta dintr-o cupă de argint a extazului, iar virilitatea ta va creşte, ajungînd să semene cu cea a unui cerb minunat.

Jasmine se albise la faţă şi acum de-abia se mai distingea de culoarea rochiei. Ranulf o luă de mînă şi o ridică în picioare. Apoi luă cupa cu ambele mîini şi sorbi lacom.

- Mireasa, să bea şi mireasa, se auzeau ovaţiile.

Ranulf îi dădu cupa lui Orion.

- Ba nu. Eu îi voi trezi simţurile de femeie. Am o armă încercată şi imbatabilă, cu care să-i stîrnesc poftele, mai tare decît orice afrodiziac.

Rîsetele şi strigătele de batjocură au început să răsune puternic, sporind pe măsură ce oamenii înghiţeau pahar după pahar. Toasturile deveneau scandaloase, apoi degenerau în obscenităţi rostite fără perdea.

Jasmine căsca, dar nu din pricina plictiselii, ci din cauza

unei tensiuni nervoase extreme.

Chester se ridică şi anunţă, balansîndu-se după atîta băutură:

- Mireasa mea doreşte să ajungă în pat, aşa că noi vă urăm noapte bună.

- Să se culce cu ea! Să se culce cu ea! se auzeau vociferările, iar regele, îndemnat de Isabella, se ridică şi el, apoi strigă rîzînd:

- Doar nu crezi că vei scăpa aşa uşor, ţap bătrîn şi libidinos!

Bărbaţii îi luară pe sus pe Chester şi pe soţia lui, iar pe mire l-au scăpat din braţe de cîteva ori, iar el se ridică buimac, după care ajunse iar pe sus, în uralele petrecăreţilor, care conduceau acum cuplul în partea cealaltă a castelului Gloucester, unde apartamentul lui Chester era pregătit să-i primească pe fericiţii miri.

Ajunsă în faţa uşii grele de stejar masiv, susţinută de balamale de alamă frumos încrustate, Jasmine văzu deja realitatea teribilă care o aştepta dincolo de prag. Nu ştia cum va trece peste următoarele minute, ca să nu mai vorbim de tot restul nopţii.

Se uită la Chester, iar privirea din ochii lui a îngrozit-o. Nu ştia prea multe despre bărbaţi, dar era conştientă că poftele carnale scot dintr-un bărbat cele mai dezgustătoare trăsături, iar foarte curînd va fi obligată să suporte supusă acel lucru pe care bărbaţii îl fac femeilor.

Oamenii au lăsat-o jos şi au început să o dezbrace de rochia de mireasă. Ea se apropie de o femeie şi-i şopti neputincioasă:

- Nu pot să suport privirile astea lascive asupra mea aşa, dezbrăcată.

Joan de Devon o înţelegea perfect. Acelaşi lucru îl suportase şi ea la prima căsătorie, iar mîine va avea aceeaşi

soartă, dar în faţa unui public mult mai numeros decît cel de acum. Ea urma să se căsătorească în catedrală, cu sute de invitaţi.

Se auzi vocea veninoasă a Isabellei.

- Ar trebui să fii mîndră că te prezinţi nepătată în faţa mirelui tău. Ai vreun semn pe corp?

Jasmine rămase complet goală, în timp ce mîini nerăbdătoare trăgeau de rochia ei de mireasă. Ţinea mîinile ca să-şi acopere zonele intime şi tremura vizibil, mai ales atunci cînd a fost răsucită de cîteva ori în faţa bărbaţilor, iar aceştia i-au ridicat buclele, ca să-i examineze picioarele şi spatele.

A rămas aşa, umilită şi goală-puşcă, totuşi resimţea privirile hulpave, care parcă muşcau din carnea ei. Chester fusese şi el dezbrăcat aproape complet, pînă ce a insistat că este de ajuns, iar musafirii beţi-criţă au fost expediaţi din cameră, pentru ca el să poată trece la treabă. Doar regele a rămas cu ei. Îi zise amicului său:

- Ranulf, bănuiesc că mie îmi vei acorda *dreptul seniorului*.

Chester îl privi ameninţător.

- Cît timp crezi că vei putea ascunde o asemenea faptă de tatăl ei ? sublinie el. Ai răbdare, John. Căsătoria nu este legală pînă ce nu va fi consumată. După aceea ea va deveni proprietatea *mea*, cu care voi face orice doresc eu, nu tatăl ei.

Jasmine îl privi pe rege şi îngheţă. Nu trebuia să dea vina pe Isabella, nici pe contele Chester, deoarece, dacă regele, unchiul ei, ar fi avut o fărîmă de bun simţ, ea nu ar fi fost vîndută.

Răutatea din sufletul lui John şi lăcomia erau de vină pentru distrugerea ei, iar în acel moment îşi jură că se va răzbuna pentru tot ce se va întîmpla în noaptea aceasta.

Închise ochii, pentru că se simţea ameţită. Ranulf o susţinu să nu cadă, iar John izbucni în rîs.

- Atunci înfruptă-te din ea. Curînd vom schimba partenerele de pat şi vei vedea cu ochii tăi cît de fierbinte şi hămesită este Isabella, cînd dă peste un bărbat înzestrat.

Capitolul 25

Chester trase zăvorul la uşă, apoi se apropie de Jasmine. Deja ea simţea cum pierde şi ultimele fărîme de curaj. Începu să se retragă, însă el veni după ea şi o trase aproape de foc.

- Te rog, milord...zise ea cu glas stins.

El o luă uşor de bărbie, forţînd-o să-l privească.

- Îmi vei spune Ranulf, ai înţeles?

- Da, milord...Ranulf. Te rog, ai trimis vorbă oamenilor care o păzesc pe bunica mea? şopti ea.

- Acum eşti contesă de Chester. Ai lucruri mai importante care să te preocupe, înainte de bunica ta. Te sfătuiesc să fii mai interesată de modul în care să-i faci pe plac soţului tău. Mă bucură că eşti o fecioară sfioasă, dar nu accept să fii neascultătoare. Nu voi tolera şi nu te voi răsfăţa, aşa cum a făcut-o tatăl tău. Te voi învăţa să-ţi faci datoria faţă de mine. Dacă nu-mi vei face pe plac în toate privinţele, te voi pedepsi.

Jasmine începu să tremure.

- M-ai înţeles?

- Da, Ranulf, murmură ea, printre suspine.

- Acum vino la mine, ordonă el pe un ton care se dorea mai blînd, în timp ce îi acoperi sînul cu palma.

De Burgh sosi la Gloucester la ora zece. Trecuse cu bine de oboseală. Trupul lui cerea acţiune. Îşi căută oamenii. Aceştia i-au relatat ce ştiau că s-a întîmplat. Cununia a fost celebrată în secret, iar la ea au participat doar oamenii de încredere ai lui Chester.

- Dacă Chester s-a căsătorit cu doamna mea, am de gînd să-l provoc la duel. Am nevoie de ajutorul vostru. Cînd Chester își va convoca oamenii, vreau ca ei să fie incapabili să răspundă. Ceea ce se va petrece în noaptea aceasta va rămîne multă vreme în memoria lui Chester și a regelui John. Cei ce nu doresc să ia parte la asta, să spună acum și vă permit să vă retrageți.

Nu vorbi nimeni.

- La miezul nopții să plecați de aici. Ne vom reîntîlni la Mountain Ash. Dați de știre tuturor oamenilor lui de Burgh. Alese doi bărbați în care avea multă încredere: Montgomery....de Clare...veniți acum cu mine. Montfort, ai grijă de calul meu. L–am dus în grajd. Ai grijă să-i fie cald și să-l hrănești. Mă tem că se va odihni foarte puțin. Voi mai avea nevoie de un cal puternic și de alți doi cai pregătiți. Vreau să pregătiți și un cal pentru doamna mea.

Merse apoi la reședința episcopului de Gloucester. Un valet îi spuse că episcopul s-a culcat deja și nu poate fi deranjat. Cum de Burgh își cam pierduse răbdarea, el dădu brînci ușii de la intrare, spunînd:

- Dă-te la o parte, omule, dacă vrei să-ți fie bine. Îți garantez că episcopul va fi foarte tulburat de ceea ce am să-i spun.

Valetul nu avu încotro, îi lăsă pe cei trei să intre, apoi îl conduse pe Falcon pe culoar, spre biroul episcopului. Oamenii lui l-au urmat. De Burgh bătu scurt, apoi intră, fără să mai aștepte invitație.

Episcopul de Gloucester, un bărbat mărunțel, cu o față zîmbitoare și rubinie, puse paharul cu băutură pe masă și se ridică, intenționînd să le țină piept intrușilor.

- Ați oficiat astăzi o slujbă de cununie pentru Ranulf de Chester și Jasmine de Salisbury? întrebă de Burgh.

- Da. Tu cine ești și cu ce drept te afli aici? întrebă episcopul plin de curaj.

De Burgh făcu un semn cu mîna, sugerînd nerăbdare şi lehamite.

- Regele a participat la ceremonia căsătoriei? întrebă el scurt.

- Nu vreau să mai răspund la nici o întrebare pînă ce nu te vei prezenta, domnule, ca să ştiu ce drepturi ai să-mi ceri aceste informaţii!

De Burgh mai avea puţin şi exploda de mînie, dar se calmă şi reuşi să spună:

- Sînt Falcon de Burgh. Lady Jasmine este logodnica mea. Am un contract valabil cu tatăl ei, Salisbury. Dacă regele a participat la ceremonia din seara aceasta, căsătoria este ilegală – nulă şi neavenită.

- Ilegală? repetă episcopul, gîndindu-se că autoritatea lui era pusă la îndoială.

- Papa Inocenţiu l-a excomunicat pe rege, explică de Burgh.

Cuvintele lui i-au tăiat avîntul episcopului.

- Sfinte Dumnezeule, e adevărat? întrebă el uimit. Era o veste devastatoare, dar, fiindcă era sincer cu sine, ştia că John a căutat-o cu lumînarea şi chiar merita asta.

- Cine îi va comunica? întrebă el calm.

- Dumneata ai curajul? întrebă de Burgh sarcastic. Sau îţi este mai convenabil să ignori Roma şi să fii de partea regelui?

Episcopul se aşeză, de parcă picioarele i s-au muiat.

- Nu pot să fac asta. Datoria mea este clară; trebuie să susţin excomunicarea, altminteri Roma va emite un edict împotriva întregului regat.

- Exact, spuse de Burgh, mulţumit că episcopul nu era un laş. Dacă regele John ar fi avut timp să citească depeşele de la Roma, ar fi ştiut totul. Ar fi ştiut că prezenţa lui la o ceremonie de cununie religioasă o invalidează.

Îmbracă-te, luminăţia-ta, va trebui să oficiezi o slujbă la cununia mea.

Episcopul se albi la faţă.

- Curaj, omule. John e probabil beat mort deja. Fratele lui, Salisbury, împreună cu William Marshal şi justiţiarul se vor ocupa de rege peste cîteva zile. De Burgh termină cu explicaţiile şi îl zori: grăbeşte-te, omule, dacă aflu că ticălosul de Chester s-a grăbit cu consumarea acestei căsătorii, nu voi mai fi responsabil pentru faptele mele.

Ranulf era ocupat să-şi inspecteze marfa. Savura achziţia făcută, mîngîind-o centimetru cu centimetru pe Jasmine, admirîndu-i pielea ei satinată, jucîndu-se cu buclele ei aurii, care-i cădeau pe spate într-o cascadă bogată. Palmele lui aspre au cîntărit fiecare sîn, apoi s-a aplecat şi a început să-i sugă lacom sfîrcurile, gustîndu-le pe rînd, întărite cum erau.

Jasmine stătea în faţa lui ca o statuie rece de marmură. Se retrăsese într-un locşor ascuns din mintea ei, ignorîndu-şi trupul. Ranulf nu putea atinge acel loc cu degetele lui libidinoase.

După ce se dezbrăcă şi el complet, Jasmine îl privi nepăsătoare. Nu era un bărbat atrăgător. Deşi era înalt, cu trupul zvelt, dar picioare scurte, pieptul era la fel de lat ca şoldurile, iar muşchii săi aveau un aspect straniu, nenatural. Nu avea păr pe corp, ci doar împrejurul penisului.

Îi luă mîna Jasminei şi i-o duse spre mădularul excitat, care se aflase într-o stare de semi-erecţie încă de cînd a văzut-o în rochia albă de mireasă. Ea nu făcu nimic, iar cînd el văzu că nu-i cuprinde nerăbdătoare organul, o sărută înfocat. O forţă să deschidă gura cu buzele lui insistente, după care îşi împlîntă obraznic limba adînc, foarte adînc. Jasmine nu reacţionă în nici un fel la invazia libidinoasă, iar

atunci el îi trase uşor o palmă peste fund.

- Răspunde-mi! ordonă el.

Brusc se auzi o bubuitură puternică în uşă. Balamalele cedară şi uşa căzu la pămînt. Jasmine deschise ochii. Oare Puterile Universului i-au auzit rugăminţile şi au acţionat pentru salvarea ei?

Puterile reunite ale celor trei bărbaţi au doborît uşa. De Burgh murmură:

- Mai departe mă ocup singur.

Simţind nevoia lui de discreţie, ceilalţi doi bărbaţi au făcut un pas înapoi, împreună cu episcopul de Gloucester.

Falcon se năpusti în cameră ca o pasăre de pradă. Dezbrăcat şi fără armă, Chester ştia că nu are scăpare. De Burgh rămase cu o mînă pe sabie, iar cu cealaltă pe pumnal. Era îmbrăcat în negru.

Chester dădu capul pe spate şi strigă:

- Gărzi! Gărzi!

În uşă apăru un om al lui de Burgh. Chester strigă:

- O sută de coroane dacă pui mîna pe el!

Montgomery rîse.

- Nici nu aş face pipi pentru o sută de coroane, spuse el, apoi se retrase pe hol.

De Burgh vorbi pentru prima dată. Vocea lui vibra ameninţătoare:

- Dacă te mişti, rămîi fără un testicul.

Încerca să se controleze şi cu greu reuşea asta. Chester căuta să-l sfideze:

- Ai ajuns prea tîrziu şi nu mai poţi face nimic...sîntem căsătoriţi.

- În acest caz ea va fi văduvă, ameninţă el. Pe fruntea lui Chester se vedea o venă pulsînd. De Burgh se apropie de el. Arăta ca un munte neiertător, plin de ură. Chester făcu un pas înapoi.

Jasmine a rămas ţintuită locului. De Burgh nu a privit-o deloc. Era evident că acum dorea să se răzbune pe Chester, nu să o salveze pe ea, iar în acel moment îl ura. Ţîşni spre pat şi luă în grabă mantia de hermină, ca să-şi acopere goliciunea. Chester o observă imediat.

- Ţine-ţi ochii acasă, omule, răcni de Burgh ameninţător.

Jasmine făcu ochii mari, îngrozită. Îi cunoştea firea lui de Burgh, ştia cît era de impulsiv. În orice secundă ar fi putut să-l ucidă pe omul care îndrăznise să ia ce era al lui. Oţelul va intra, apoi va ieşi însîngerat din adversarul său.

Jasmine îi privea pe cei doi cu lacrimi în ochi.

- Diavolilor! ţipă ea suspinînd. Sălbaticilor!

De Burgh o privi pentru prima dată.

- Eu? Detest violenţa! zise el.

Jasmine schiţă un zîmbet, dar îi venea să plîngă şi să strige de revoltă. Nu reuşi să scoată decît un scîncet de neputinţă.

De Burgh făcu un pas spre Chester. Acesta se învineţise deja şi părea că-şi trage ultima suflare.

- Ia-o, se oferi Chester disperat. Renunţ la toate drepturile.

De Burgh părea amuzat. Izbucni într-un hohot de rîs.

- Desigur că o voi lua. Tu nu ai avut niciodată vreun drept. Dragul tău prieten, regele John a fost excomunicat. Prezenţa lui la ceremonie a anulat legalitatea cununiei şi a anulat-o.

Chester se simţi uşurat dintr-o dată. Nu mai avea putere, iar genunchii îi tremurau.

Jasmine se uită la el dispreţuitoare.

- Unde ai dus-o prizonieră pe Estelle? întebă ea.

- Nu e prizoniera mea, negă el imediat. Nu i-am făcut nici un rău. A plecat din Gloucester – a fugit habar nu am unde.

Acum Jasmine se simţea şi ea uşurată.

De Burgh îl legă fedeleş pe Chester, făcîndu-l să arate ca un mistreţ pregătit pentru a fi fript. Îi zise Jasminei:

- Ai avut parte de o nuntă-parodie, acum urmează cea adevărată.

Falcon întruchipa o imagine a potenţei înspăimîntătoare, una în carne şi oase. Falcon de Burgh nu era obişnuit cu un rol pasiv. Din momentul cînd a pus ochii pe o fată încîntătoare, toate instinctele cele mai ascuţite de vînător au fost aţîţate.

Inima Jasminei începu un dans sălbatic, văzînd-l că se apropie de ea; o împinse uşor de la spate, cu o mînă posesivă spe uşa camerei.

Ajunşi în hol,le făcu semn oamenilor săi:

- Reparaţi balamalele uşii în aşa fel încît să nu fie prea uşor de deschis.

- Unde este camera ta? o întrebă pe Jasmine.

Ea tremura atît de tare, încît nu reuşea să vorbească, dar îi arătă spre capătul holului.

- Avem şi un episcop trezit din somn, numai bun să ne oficieze cununia, spuse el liniştit.

- Falcon, nu se poate, am trecut prin atîtea, strigă ea disperată.

- Pentru moment nu ai trecut prin nimic, zise el deja agasat. O luă înaintea ei şi episcopul îi urmă îndeaproape, reflectînd ireverenţios că mireasa era deja dezbrăcată sub mantia de hermină.

De Burgh avea grijă să o ţină aproape de el şi reuşi să-i comunice episcopului:

- Îmi pare rău că vă grăbesc, milord episcop, dar mă tem că timpul ne cam presează. Rostiţi cuvintele necesare, apoi vă puteţi întoarce liniştit în patul domniei voastre.

Jasmine ridică uşor capul pentru a-l privi pe Falcon. Era neclintit ca o stîncă. Pe chipul său se citea aroganţa şi

acest lucru o enervase dintotdeauna. Cicatricea albă şi subţire, care-i brăzda obrazul, îi dădea un aer pirateresc, diabolic.

El parcă îi citea gîndurile.

- E opera ta, spuse el.

Episcopul de Gloucester le citi ceva, apoi asistă la schimbul de jurăminte. Jasmine simţea acum că nu mai avea de ales, aşa cum se întîmplase ceva mai devreme, prima dată.

- Avem nevoie de martori, îi aminti episcopul.

De Burgh deschise uşa şi-i chemă pe cei doi cavaleri ai săi, care deja blocaseră uşa camerei lui Chester.

- Ai nevoie de martori şi pentru ceea ce va urma? întrebă Montgomery, zîmbind timid.

- Nu vreau să vă uitaţi, dar puteţi să ascultaţi, dacă vreţi. Am nevoie oricum să staţi de pază la uşă.

Toate semnăturile necesare – inclusiv cea a episcopului de Gloucester - au fost obţinute. În sfîrşit Falcon era singur cu mireasa lui. Ea ţinea strîns pe lîngă corp mantia de hermină, disperată, în timp ce el îşi scoase pelerina şi vesta. Scoase şi vesta din zale grele, apoi cămaşa de corp. Dezbrăcat pînă la brîu, se îndreptă încet spre ea.

- Jasmine...cu vîrfurile degetelor o apucă delicat de bărbie. Uită-te în ochii mei cît timp îţi voi explica nişte lucruri. Nu este timp pentru discursuri meşteşugite. Tu nu meriţi să fi atinsă decît cu o floare, o poezie, un suspin...degetul mare o mîngîie pe obraz. Un sărut furat...o îmbrăţişare caldă...dar nu vei avea parte de nici una. Jassy, iartă-mă pentru ceea ce îţi voi face. Mi se pare că toată viaţa mea am fost silit să fac lucruri în grabă, iar în această noapte sînt obligat să fiu tare, hotărît, practic şi, din păcate pentru tine, rapid!

- Falcon, te rog, zise ea lipindu-şi mîinile pe pieptul lui, implorîndu-l.

- Căsătoria aceasta trebuie să se consume şi asta chiar acum. Trebuie să facem totul legal, pentru ca nimeni să nu te poată lua de lîngă mine, înţelegi? întrebă el precipitat.

Uitîndu-se atent în ochii lui, ea văzu doar un foc verde şi ştia că de data aceasta nu se va mai opri. Dădu din cap liniştită şi închise ochii.

- Genele tale sînt atît de frumoase, şopti el şi luă uşor mantia de pe umerii ei, lăsînd-o să cadă pe covor. Cîteva secunde o privi parcă fermecat, devorînd-o din priviri. O luă în braţele lui puternice şi o duse spre pat.

Cît timp el o dezbrăcă de restul veşmintelor ea rămase cu privirea plecată, de ruşine. O întinse pe pat, închise ochii şi mulţumi cerului că nimeni nu i-a cules încă floarea mult-dorită, apoi deschise ochii, ca să-şi bucure privirea cu aleasa inimii. Patul era gol. Jasmine era îngenuncheată lîngă pat, pe partea opusă, cu mîinile împreunate ca la rugăciune, în timp ce-l implora pe Dumnezeu să o apere de omul cel rău. Simţi că-i fierbe sîngele în vene. Dorinţa îi răvăşea trupul şi nu-şi mai putea stăpîni emoţiile.

O dorea, ba nu, era mort după ea de atîta timp şi îşi stinsese singur focul care ameninţa să-l ardă prin interior de luni de zile. O smulsese din ghearele altul bărbat, iar acum, în loc să-i ofere cu gingăşie comoara ascunsă, ea invoca puterile divine împotriva lui.

Se strădui să nu înjure şi sări peste pat, ajungînd în faţa ei. Ea deschise ochii şi văzu atît de aproape de ea picioarele lui musculoase, aşa că îi închise la loc, plîngînd cu suspine:

- Nu, nu!

El întinse braţele puternice spre ea. Dar Jasmine începu să ţipe de la prima atingere, iar Falcon realiză că deflorarea ei nu va fi o sarcină uşoară.

Rămasă în genunchi, ea se întoarse cu spatele spre el şi se ghemui, cu braţele acoperindu-şi capul, în poziţie fetală.

El se gîndi că nu avea nici un rost să încerce cu puterea convingerii, pentru a-i da de înţeles că o iubeşte, însă ştia că trebuie să încerce. Dorea cu disperare să o ajute ca prima dată să fie o experienţă plăcută pentru ea, dar minutele preţioase se scurgeau. Regreta profund că nu avea la dispoziţie toată noaptea pentru a face dragoste cu ea cum se cuvine, să o incite, să se joace mai întîi cu ea. Acum nu era o joacă. Consumarea era o necesitate absolută, pentru binele şi siguranţa ei.

Îngenunche în spatele ei şi ridică masa aceea de păr mătăsos, cufundîndu-şi faţa în el. Erecţia lui oţelită pulsa pe spatele ei, iar ea îşi muşcă buza, ca să nu ţipe. Falcon despărţi în două părul bogat, descoperindu-i ceafa şi o sărută tandru. Apropierea celor două trupuri goale, precum şi fierbinţeala răsuflării lui pe pielea ei delicată şi parfumată o anunţau că foarte curînd el îşi va pierde stăpînirea de sine.

- Jasmine, vreau să-ţi facă plăcere mîngîierile mele, vreau să te bucuri cînd îţi sărut sînii gingaşi, vreau să-ţi placă şi ţie cînd voi face dragoste cu tine.

Ea ridică brusc capul şi i-o reteză:

- Nu-mi place, detest toate astea!

Cum era tot îngenuncheat, o ridică şi o aşeză în poala lui, sprijinindu-se cu spatele de pat.

- Floarea mea delicată, şopti el senzual, desfă-ţi petalele pentru mine. Ştia că numai el putea să-i sensibilizeze sfîrcurile, fiindcă mai făcuse asta o dată. Se aplecă şi prinse un sfîrc între buze, sugînd uşor, apoi cu limba dezmierdă mugurele firav, trase mai tare, sperînd să-i provoace şi să-i umezească locul acela ascuns între pulpe, să-l facă să tînjească după atingerea lui.

Suspinele ei s-au transformat în nişte mieunături subţiri, slabe, iar atunci el a ridicat-o încet de fese, încercînd să o aşeze deasupra erecţiei şi să o pătrundă. Atît de sensibilă era

mireasa lui, încît îi simţea bătăile inimii prin vîrful penisului care o atinsese deja. Ea apucă disperată vîrful organului, căutînd să-l împiedice să intre în ea, gîfîind îngrozită, cînd constată cît de uriaş era. Falcon tresări cînd mîna micuţă îl învălui în splendoarea lui. Intensitatea plăcerii era să-l doboare de-a binelea şi cu greu preveni o ejaculare prematură.

Atunci ea se ridică şi încercă să se urce pe pat, dar din grabă atinse cu buclele aurii dintre picioare obrazul lui sensibil. Într-o secundă el o prinse de coapse şi o ţintui locului, oprind-o exact cît să poată atinge cu gura flămîndă şi însetată locul secret pe care poftea să-l atingă.

Jasmine era copleşită de bărbăţia lui animalică. La el totul era tare ca oţelul. Braţele, pieptul, picioarele, pînă şi coapsele lui erau brăzdate de muşchi bine-definiţi, antrenaţi pe şaua calului. Din păcate ea nu simţi nimic din dulceaţa primelor momente delicate din călătoria spre intimitate, unde totul este nou, învăluit în misterul şi promisiunea pasiunii care va urma, cu siguranţă. Se luptă cu disperare ca să se elibereze de gura lui fierbinte, posesivă. În cele din urmă se ajută de umerii lui, peste care păşi, ajungînd pe pat. El se năpusti asupra ei în următorul moment.

- Falcon, opreşte-te acum...te rog, opreşte-te, sau te voi urî toată viaţa mea.

- Păcat, iubita mea, spuse el trist, că trebuie să te forţez, dar acum nu mai pot să mă opresc. Ştiu ce e mai bine pentru tine. Te rog, iubito, încearcă să înţelegi, nu vei fi în siguranţă decît dacă te fac soţia mea complet.

Tot ce i-a spus el era adevărat, oricum nu s-ar mai fi putut opri să nu facă dragoste cu ea nici dacă ar fi trebuit să plătească pentru asta cu viaţa lui. Ea continua să plîngă în hohote.

- Nu...nu...oh, te rog, nu...dar el nu o mai auzea. O mînă

puternică îi prinse mîinile deasupra capului, apoi sărută zona de la sub-braţul ei. Apoi buzele lui fierbinţi se opriră asupra sînilor, pe care-i răvăşi cu limba, zăbovind asupra fiecăruia cîte puţin, dezmierdînd mai blînd sfîrcurile delicate, fiindcă ştia că astfel îi va trimite prin corp valuri de senzaţii plăcute, copleşitoare. Mai jos apoi, gura lui se desfătă cu locurile pe care doar visase că le va gusta tacticos. Aroma ei intimă şi fineţea pielii i-au intensificat senzaţiile, pînă ce a simţit că sîngele îi dă în clocot de atîta extaz.

- Jasmine, deschide-te pentru mine, o îndemna el.

- Nu, nu...nu pot...nu pot. Ea chiar credea că, dacă el o penetra, o va ucide. Striga atît de tare şi plîngea, cu faţa lipită de pieptul lui, scăldîndu-i inima cu lacrimi.

Falcon simţi că răbdarea lui a depăşit limita demult. Dacă ar fi avut toată noaptea la dispoziţie, i-ar mai fi acordat puţin timp, dar nu avea. Se pregăti să o încalece. După ce o forţă să depărteze picioarele, îşi propti un genunchi între ele, iar cu degetele hotărîte îi desfăcu labiile şi o pătrunse. Simţi cum himenul delicat cedează, iar ea scoase un ţipăt ascuţit, înfiorător.

Rapid Falcon îi acoperi gura cu buzele lui, împlîntîndu-se încă o dată şi încă o dată. Reuşi să o penetreze pînă la capăt şi nici o forţă de pe acest pămînt nu mai putea să-i oprească alunecarea spre centrul feminităţii ei.

Privea fermecat contrastul dintre cele două trupuri. Pe cît de masiv era el, pe atît de plăpîndă era ea. Robusteţea şi tăria muşchilor lui o făceau pe ea să pară şi mai fină. Puterea lui nemărginită arăta cît de fragilă era ea. Cel mai surprinzător contrast între ei era cel al culorii pielii. El era brunet, bronzat, cu trupul acoperit de peri negri, în vreme ce pielea ei era diafană şi foarte deschisă, iar părul auriu împrăştiat pe pernă era ca un lan de spice coapte. Dacă i-ar fi privit cineva de sus, evident că ar fi arătat ca însuşi

Diavolul care viola un înger.

Falcon plutea într-o atmosferă magică. Mîinile lui puternice o imobilizau sub trupul lui, iar el îşi continua nemilos mişcările sacadate. Era cea mai strîmtă femeie cu care a făcut vreodată dragoste. Atît de strîmtă era, încît la fiecare penetrare, trebuia să o lărgească din nou. Ştia că primul lui asalt o va face să sufere, însă spera ca la următoarea partidă de dragoste situaţia să se schimbe. Îi privea faţa, deşi balansul extaziant îl obliga să închidă ochii pe jumătate. Era un bărbat priceput în ale amorului şi ştia cît de departe poate ajunge cu ea. Cînd ea încerca să ţipe, el o săruta pătimaş. La un moment dat, de disperare, ea îi muşcă buza inferioară cu dinţii ei mici şi ascuţiţi, iar el îşi pierdu controlul. Erecţia lui erupse intermitent, ejaculînd şi împroşcînd adînc în ea sămînţa lui arzătoare.

A fost pentru el o experienţă absolut sublimă, fiindcă a fost excitat la maxim, înainte să ejaculeze. Falcon ştia că nu se va sătura de ea vreodată. Nimic nu va mai fi ca pînă atunci. Se simţea altfel; gîndea diferit. Se simţea absolut viu pentru prima dată în viaţa lui. Sentimentele erau exaltante şi în inima lui ştia că ea va fi a lui cu atît mai mult de acum încolo.

Jasmine ar fi preferat moartea. El se rostogoli în pat, eliberînd-o, iar ea rămase inertă, ca o păpuşă sfîşiată. Falcon se simţi debordînd de putere. Era triumfător, invincibil precum un zeu. Ea se simţea ca o căprioară a cărei carne fusese sfîşiată, apoi străpunsă de săgeata vînătorului.

Cînd el se apropie de pat, văzu şi ea o mică baltă de sînge pe cearşaful alb. Jasmine îl privi uimită cum înmoaie în sînge sigiliul mare de pe inel, apoi lasă imprimat pe cearşaf semnul şoimului de şase ori. Astfel îşi lăsa propria marcă impregnată incontestabil şi inatacabil, demonstrîndu-le regelui, lui Chester, precum şi lumii că el şi-a revendicat şi şi-a însuşit deja trofeul.

Capitolul 26

Jasmine închise ochii, fiind prea obosită. Atît de pătrunzătoare au fost sărutările lui, încît îşi simţea tot corpul pulsînd.

El se îmbrăcă imediat, îndemnînd-o şi pe ea să facă asta, dar cuvintele îi treceau pe la urechi. Veni lîngă pat, îngenunchie lîngă ea şi o atinse pe obraz:

- Biata mea micuţă, nu ai simţit nici o fărîmă de plăcere, absolut nimic?

Plăcere? Auzea ea ecoul în mintea ei. Rămase nemişcată, palidă, vlăguită.

La naiba, trebuia să găsească o cale pentru a-i aprinde focul, dacă voiau să scape din locul acesta. Ştia că va trebui să o enerveze. Cînd se înfuria, atunci făcea prăpăd în jurul ei. Falcon îşi puse în gînd să acţioneze. O plesni peste fundul gol şi spuse:

- Ridică-te. Îţi dau două minute să te îmbraci. Răscoli printre lucrurile ei, scoase o rochie groasă, de lînă, i-o azvîrli pe pat, dar ea nici nu se urni şi o ignoră. Atunci el se gîndi la un medicament mai tare decît ordinele, care avea să o trezească. Dacă zaci acolo, încercînd să mă tentezi să vin lîngă tine în pat, nu-ţi merge, spuse el. Pentru Dumnezeu, deocamdată nu mai poţi fi de folos nici unui bărbat. Data viitoare...

Într-o fracţiune de secundă ea se ridică, îşi puse mîinile în şolduri şi zbieră printre dinţi:

- Data viitoare? Data viitoare? repetă ea ca un papagal înnebunit. Nu va mai exista o data viitoare, Falcon de Burgh!

El se abţinu să nu izbucnească în rîs.

Ea începu să gîfîie de ciudă şi ură. Se comportase ca un sălbatic brutal. Ei bine, oricît de mari erau "armele" lui, va avea ea grijă să i le perpelească pe un foc mocnit.

- Grăbeşte-te, femeie, o îndemna el.

- Acum sînt femeie, diavol cu limbă mieroasă?! E un mister pentru mine cum ţi-am rezistat şapte luni, îl aţîţa ea. Acum, cînd ne-am cununat, trofeul devine şi posesiune. Te aştepţi să mă predau necondiţionat. Milord, te vei trezi foarte surprins!

El nici nu o lua în seamă, ci scotocea printre ciorapi, căutînd o pereche de lînă.

- Cred că ar fi bine să-ţi pui două rînduri de haine. Vei merge doar cu ceea ce porţi pe tine.

- Unde mă duci? întrebă ea.

- La Mountain Ash, desigur, spuse el.

- Mă tîrăşti prin Black Mountains, după ce o săptămînă i-am avut în faţă tot timpul? În acest caz voi avea nevoie de multe lucruri. Deschise un cufăr enorm şi începu să arunce în el toate rochiile.

- Jasmine! protestă el.

- Lady de Burgh, te rog, îl corectă ea.

El căută să nu se enerveze, privind-o cum umple cufărul cu haine. Zise furios:

- Tu îţi dai seama că noi încercăm să ne salvăm pielea? Chiar trebuie să te comporţi ca un copil răsfăţat?

- Da, trebuie, replică ea calm. Sînt prostuţă, răsfăţată, cocoloşită şi cum mi-ai spus adineauri: *nu mai pot fi de folos nici unui bărbat.* Atunci vezi ce nebun ai fost să mă iei în căsătorie?

El ridică mantia de hermină, iar ea se feri.

- Nu pun asta pe mine. Nu vreau să o mai văd.

Cu forţa el o înfăşură cu blana groasă.

- O să-ţi pară bine că o ai cînd vom merge prin trecătorile

înzăpezite din Ţara Galilor.

Acum ea îl privea îmbujorată, fapt care pe Falcon îl bucură. Luă ariciul la piept şi spuse:

- Să nu uiţi animalele mele.

Falcon rămase fără replică.

- Cred că glumeşti. Scumpa mea, nu-i putem lua pe Prick şi Feather, zise el.

- Dacă ei rămîn, rămîn şi eu! anunţă ea răspicat.

El deschise uşa cu un gest disperat şi-i dădu rapid lui Montgomery colivia cu pasărea şi ghemotocul ţepos.

- Nu mai rînji ca un tîmp. De Clare, să aduci cufărul din cameră.

Aproximativ o sută de oameni ai lui de Burgh erau deja adunaţi lîngă grajduri, gata de plecare. Totul era pregătit, inclusiv caii. Se uitau la căpetenia lor uluiţi, zîmbitori, admirînd totodată făptura delicată, înfăşurată într-o blană albă. Se întreba fiecare la ce-i va folosi această păpuşică drăguţă stăpînului lor. Fiecare dintre ei ar fi dorit să poată fi în locul lui.

Falcon o ajută pe Jasmine să urce pe cal, verifică hamurile, apoi strigă:

- La drum, băieţi, e trecut de miezul nopţii!

- Nu, veni răspunsul lor. Mai rămînem o oră, ca să vă ferim spatele.

De Burgh le zise pe un ton autoritar:

- Atunci ne vedem cu toţii la Mountain Ash. Aveţi grijă de spatele vostru, băieţi.

De Burgh nu porni prea repede, fiindcă ştia că Jasmine trecuse de limita suportabilului. Amintindu-şi cît de grea a fost noaptea trecută, se ruga ca rîul Severn să nu fi distrus podurile de la vest de Gloucester. După ce-l vor traversa, voia să evite munţii din vest şi să ajungă la castelul lui William Marshal din Chepstow, la graniţa cu Ţara Galilor. Cu puţin

noroc Hubert şi Salisbury vor fi acolo, iar el le va spune răspicat ce a făcut în noaptea aceasta.

Rîul Severn nu era mai învolburat ca altădată, iar ei au mers pe cursul lui cam o oră. Falcon o urmărea atent pe Jasmine, întrebîndu-se ce mîndrie o ţinea în şa atît de semeaţă. Ziua lungă şi noaptea furtunoasă începeau să-şi spună cuvîntul şi asupra lui, dar trebuia să continue. Se mai oprea, o lua în braţe ca să o încălzească, apoi urca pe cal împreună cu ea, înfăşurînd-o cu haina lui groasă.

Ea nu scotea nici un cuvînt, nici nu protesta. Încet, încet o simţi că se relaxează la adăpostul căldurii trupului lui. Deşi mai degrabă ar fi murit decît să recunoască, ea renunţase de bună voie la rolul de amazoană şi se bucura că poate să se sprijine de pieptul lui generos, împrumutînd din energia lui inegalabilă. Chiar era contrariată că el nu pare obosit, dar în acelaşi timp se simţea protejată pentru prima dată în cîteva săptămîni. Închise ochii şi aţipi. Înainte să adoarmă recunoscu totuşi că nu-l va mai subestima niciodată. Venise după ea. Şi-a ţinut promisiunea că o va lua de soţie, cu condiţia să nu ardă în flăcările iadului.

La un moment dat i se păru că aude ceva, iar urechile antrenate nu l-au înşelat deloc, spre disperarea lui. Pe urmele lor veneau douăzeci de călăreţi. Drumul se bifurca, la dreapta era pădurea, dar se îndoia că haina albă a Jasminei va rămîne neobservată. Totuşi, mînă calul spre pădurea Deerhurst, unde spera să se piardă printre ramurile bogate ale copacilor.

Cu o mînă o susţinea pe Jasmine, iar cu cealaltă mîna armăsarul negru. Călăreţii erau foarte aproape de el şi parcă le simţea mirosul corpurilor transpirate. Spre uimirea şi mulţumirea lui, observă cîţiva bărbaţi coborînd pe sfori din stejarii milenari din codru, apoi sărind în spatele urmăritorilor lui, pe care-i doborau fără greş. Nu se întoarse să vadă deznodămîntul, ci mînă calul spre inima pădurii,

încetinind numai cînd a considerat că sînt în siguranţă.

Duse mîna spre cuţit şi deja îl avea pregătit, cînd Jasmine ţipă scurt, alarmată, iar un bărbat îi ieşi în faţă.

- Pune arma în teacă. Sînt eu, Robin Hood, se auzi un glas vesel.

- Robert! strigă Jasmine entuziasmată, cu spatele lipit de pieptul lui de Burgh.

- Cum m-ai găsit? întrebă uimit Falcon.

- Oamenii mei te urmăresc de cîteva zile, prin toată Anglia, explică el.

- De ce nu mi-au spus cine sînt?

- Pînă acum nu ai avut nevoie de ajutor, zise Robert nonşalant. Hai, ţi-am pregătit nişte cai odihniţi. Avem aici o colibă şi un pat cald vă aşteaptă.

- Trebuie să ne grăbim, zise Falcon.

- Odihniţi-vă măcar două ore. Ştiu că nu ai mai apucat să dormi mult în ultima vreme.

De Burgh dădu din cap afirmativ, iar Jasmine răsuflă uşurată.

- Mary-Ann! strigă ea cînd văzu uşa deschizîndu-se, iar o lumină caldă răzbătea din interior.

- Eşti lady de Burgh? o întrebă Mary-Ann nerăbdătoare.

Jasmine zise că da, însă toată situaţia i se părea mai degrabă un vis, decît realitate. Nu se ţinea prea bine pe picioare, iar de Burgh o prinse imediat în braţele lui puternice.

- Avem două paturi, spuse Mary-Ann, deşi nu putem spune că există şi intimitate.

De Burgh îi spuse zîmbitor:

- Cum sîntem toţi cununaţi, nu mai avem nevoie de intimitate. O instală pe Jasmine pe patul mai îngust. Tremura groaznic după ultimele ore de chin. El îi scoase cizmele şi îi frecă puternic picioarele mici. Mary-Ann îi aduse puţin mied

călduţ, iar ea bău licoarea bucuroasă.

Robin şi Falcon au băut fiecare cîte o carafă cu bere, iar de Burgh i-a mulţumit pentru ajutor. Robin a scurtat din mulţumiri, îndemnîndu-l să se culce mai repede lîngă Jasmine.

- O să vă trezesc eu pînă în zori, promise el.

Deşi Jasmine era epuizată, stătea întinsă pe pat, dar nu mişca deloc. Încăperea era scăldată într-o lumină roşiatică, primitoare, iar ea îi auzea pe Robin şi Mary-Ann şoptind şi rîzînd înfundat în celălalt pat. De fiecare dată cînd ochii lui Robin şi ai Mary-Annei se întîlneau, ei îşi exprimau dragostea fără cuvinte, dar foarte sincer. Oare de ce nu a găsit şi ea o iubire ca aceasta? În cele din urmă au podidit-o lacrimile. Falcon o strînse la pieptul său protector şi într-un final ea adormi epuizată, cu ochii încă uzi.

Jasminei i s-a părut că imediat ce a închis ochii să adoarmă, de Burgh a şi trezit-o fără milă.

Cele două perechi au mîncat la micul dejun biscuiţi de ovăz şi băutură cu ghimbir, apoi fetele şi-au luat rămas bun, cu lacrimi în ochi.

Jasmine i-a şoptit lui Mary-Anne:

- Nu regreţi?

- În viaţa mea nu am fost atît de fericită! spuse tînăra dînd din cap cu convingere. Falcon te va face fericită şi pe tine, Jasmine, dacă-i vei oferi această şansă.

De Burgh nu o lăsă singură pe calul ei, ci o luă cu sine pe armăsarul său. Evident, i-au ieşi pe gură numai cuvinte de ocară şi sudălmi, încheiate cu un reproş absolut:

- Robert o tratează mereu pe Mary-Anne cu infinită blîndeţe!

- Da, fiindcă o iubeşte, răspunse de Burgh zîmbind ironic. Eu nu sînt nebun ca el, să mă las prostit de dragoste.

- Ah! Eşti o bestie necivilizată! strigă ea revoltată, apoi

își jură că nu-i va mai vorbi pînă la sfîrșitul zilei.

Falcon păstră un ritm constant tot drumul. Pînă seara nu-și opri calul ca să se odihnească. Pe cer se profilau deja nori grei, amenințători. Vremea rea și ploile reci, care anunțau sosirea iernii parcă veneau în urma lor, spre vest și se vedea că vor debuta curînd.

Nu voia să o deranjeze pe Jasmine, dar o trezi cînd coborî din șa. O așeză atent pe un buștean, iar ea îl văzu și rememoră episodul de dimineață, așa că îi împinse mîna de pe ea. Falcon avea darul de a o enerva continuu. Un singur gest sau un cuvînt erau suficiente ca să scoată din ea tot răul.

Se strădui să nu înjure și merse să adune vreascuri pentru foc. Jasmine tremura de frig. Falcon hrăni caii, aranjă desagile pe șei, puse șaua pe calul de rezervă, fiindcă al său era obosit, apoi veni să mai ațîțe focul, iar Jasmine îi reproșă:

- Mie îmi e foame de mor, dar pentru tine femeia vine pe locul doi, după cai.

- Ești femeie, asta e treaba ta, zise el fără să o privească.

- Unde naiba vrei să găsesc eu mîncare, în mijlocul pustiei? răbufni ea.

Se uită la el și nu-i venea să creadă că așteaptă ca ea să procure hrana. Deschise gura să mai spună ceva, dar o închise, dezarmată.

- Mîncarea este în desagi, spuse el calm.

- Oh, făcu ea, apoi se ridică ezitînd.

- Nu te osteni lady de Burgh, știu cît de inutilă ești. Ea făcu o grimasă ofensată, iar el se repezi să-i fure o sărutare pătimașă. Focul pasiunii începu să-l pătrundă instantaneu, dar el îl stinse. Aveau puțin timp ca să mănînce, nici un minut în plus pentru jocuri sexuale. Totuși, el își aminti fiecare detaliu intim al consumării căsătoriei lor. Ce delicioasă și senzuală i s-a părut Jasmine noaptea trecută! După ce o va duce la loc sigur, își va face timp să se înfrupte din

senzualitatea debordantă cu care îl excita continuu. Anticipa ore întregi de plăceri, cînd o va învăţa în cîte feluri se pot iubi un bărbat cu o femeie. Nu se va mulţumi decît atunci cînd o va învăţa să-şi formeze propriile ei pretenţii erotice şi cînd va aprinde în ea flacăra care arde alimentată de nevoia de a iubi şi de a fi iubită. După ce îşi dezlipi gura de buzele ei, îi şopti la ureche: Inutilă acum...dar am de gînd să schimb asta. Era o promisiune.

După ce au mîncat, ea a refuzat să urce pe calul lui şi a insistat să călărească pe murgul ei. Pînă la miezul nopţii a durat călătoria şi atunci Falcon a văzut-o cum aproape cade din şa de epuizare.

După ce a ajutat-o să descalece, a aşezat-o pe o pelerină. Dormea deja. A acoperit-o cu altă pelerină şi s-a aşezat să o vegheze, stînd pe frunze, cu spatele sprijinit de trunchiul unui copac.

A doua zi de dimineaţă au pornit devreme, iar odată cu ei a început şi o ploaie torenţială. Cu greu au înaintat prin noroiul băltit, iar Jasmine spera ca lui să-i fie milă de ea şi să-i permită să se odihnească după fiecare cîteva mile, însă Falcon mergea înainte, neînduplecat, pînă ce au mai parcurs şapte ore distanţă.

De fapt era îngrozit pentru ea. Fiind delicată ca o floare, udă pînă la piele acum, încă de dimineaţă, el se temea să nu o răpună o răceală sau pneumonia, fără adăpost şi hrană corespunzătoare. Aruncă o privire în urma sa şi observă că murgul ei se oprise. Cînd se apropie de ea, o văzu că plînge cu suspine. I se frîngea inima de mila ei. Efortul la care a supus-o era justificat de speranţa că foarte curînd vor ajunge în Chepstow, la castelul confortabil al lui William Marshal, unde o aşteptau condiţii excelente. Falcon era sigur că mai aveau de mers vreo milă sau două; nu-şi permitea să se oprească tocmai acum.

Fiind toată viața lui conducător de bărbați, știa că există cuvinte care descurajează și cuvinte care încurajează oamenii să atingă chiar un țel imposibil. Scoase din tolbă o pelerină aproape uscată și descălecă. O privi cu atenție și-i văzu ochii roșii, încercănați, buzele vinete de frig și umerii aplecați spre înainte, postura omului deznădăjduit. Schiță un zîmbet.

- În viața mea nu am mai văzut pe cineva atît de nenorocit după o simplă stropeală.

Ea ridică biciușca să-l atingă, însă el i-o luă ușor din degetele înghețate. O ridică din șa, apoi o înfășură cu pelerina și o duse la calul său. Evident o așeză iar în fața lui, îndemnă calul să plece și îi șopti blînd la ureche:

- Scumpa mea, mai avem doar vreo două mile pînă la Chepstow. Acolo îl vei vedea pe tatăl tău și cred că o cunoști pe lady Marshal. Este un izvor nesecat de bunătate și ospitalitate. Promit că pînă la ora patru vei sta întinsă într-un pat călduros.

Ea îl privea cu neîncredere.

- Adevărat? întrebă printre suspine, deloc convinsă că acest miracol era cumva posibil.

- Închide ochii, iar cînd îi vei redeschide, vom fi deja acolo, îi șopti el blînd. Ea își rezemă capul pe pieptul lui, lipindu-și obrazul de inima lui și adormi imediat.

La Chepstow, în curtea spațioasă a castelului toată lumea ieșise să-i primească pe tinerii căsătoriți. Lady Isabel Marshal și două cameriste se agitau în jurul Jasminei, care arăta ca o pisicuță înecată.

Falcon o luă în brațe de pe șa lăsînd-o pe picioarele ei chiar în fața Isabelei, o femeie extrem de cumsecade, minunată.

- Milady, poți să o duci într-un pat cald cîteva ore? În ultima vreme nu i-a fost ușor.

Isabelei îi plăcea nespus să aibă companie, iar acum se bucura enorm că tinerii însurăţei vor rămîne la ea cîteva zile. Lady Marshal avea în jur de treizeci de ani, era încă frumoasă, avînd şi înclinaţii materne. Se simţea în largul ei ştiind că Jasmine avea nevoie de grija ei maternă. O duse sus şi o instală în cea mai confortabilă cameră, unde dădu ordine să se facă focul imediat. Jasmine a permis cameristelor să o dezbrace de hainele ude, apoi se îmbrăcă într-o cămaşă de noapte a Isabelei şi se întinse pe pat, unde imediat femeile au învelit-o.

Isabel a venit la patul ei cu o cană cu vin fiert.

- Cînd te vei trezi, va fi pregătită baia, înainte de cină. Apoi vei putea să te bucuri de compania tatălui tău şi ne vei povesti despre nunta voastră.

Jasmine bău tot vinul călduţ, aromat cu mirodenii, care i-a mers la inimă imediat.

- Două nunţi, Isabel, zise ea ridicînd două degete...doi soţi. M-am măritat de două ori.

- Ce vrei să spui, copilă? întrebă femeia uimită, doar că Jasmine era deja în braţele lui Morfeu.

Falcon se delectă şi el cu o baie fierbinte în sala de baie, unde i se încălzise apă, iar el le trimise rapid afară pe cele două cameriste, fiindcă ele s-au oferit să-l ajute cu dezbrăcatul. Salisbury, Hubert şi William Marshal au intrat la el.

- Nu te deranjează că ai asistenţă, sper. Putem să vorbim şi aici, spuse William.

Falcon zîmbi şi luă săpunul în mînă.

- Sînt foarte onorat că şeriful Angliei, omul justiţiei, precum şi fratele suveranului mă privesc în timp ce fac baie.

Salisbury îl lovi cu palma pe spate:

- Sînt mîndru că eşti ginerele meu. Bun venit în familie.

Falcon ridică o mînă.

- Păstrează-ți complimentele pînă ce vei auzi ce am făcut. Cînd am sosit în Glocester, am găsit-o deja măritată cu Chester. L-am tîrît practic pe episcop din patul său, ca să-mi confirme că John a luat parte la ceremonie. I-am spus că Papa l-a excomunicat pe rege, iar acest fapt făcea din ceremonia derulată în prezența regelui una nulă și neavenită. Apoi l-am forțat pe episcop să mă cunune cu Jasmine. L-am lăsat pe Chester legat fedeleș, ca pe un mistreț.

- Dumnezeule, dar ce l-a apucat pe fratele meu, ca să facă asemenea lucruri? întrebă Salisbury furios, dar dezarmat. Apoi își răspunse singur: ticălosul a făcut-o pentru bani, sigur. A vîndut-o celui care a plătit mai mult. Măcar Chester a făcut-o din dorință, dar John a făcut-o doar pentru bani!

Falcon îl întrerupse.

- John poftește la Jasmine la fel de mult ca și Chester. A trebuit să o smulg din ghearele lui.

William Marshal păru dezgustat.

- Va trebui să-l oprim odată. Poftele lui trupești nu au limite. Dacă vede o femeie și o dorește, pune imediat mîna pe ea. Dacă ea se opune, atunci el aranjează ca ea să fie răpită. Cîteodată cu rezultate fatale.

Hubert readuse discuția la subiectul lui Falcon.

- Și cum ați scăpat?

- Oamenii mei au rămas în urmă, ca să putem lua un avans în siguranță. Ostașii mei vor rămîne în slujba regelui, probabil, dar știu că majoritatea cavalerilor mei mă vor urma în Țara Galilor. Vor merge direct la Mountain Ash. Dacă vor fi atacați, se vor ocupa de oamenii lui Chester. Regele va ordona să fiu arestat și va trimite după mine, dar cu puțin noroc va ninge curînd și trecătorile spre Țara Galilor vor rămîne blocate toată iarna.

William Marshal îi turnă lui Falcon niște bere.

- Regele are și așa destule probleme pe care trebuie să le rezolve, în afară de tine, deși habar nu are pe ce lume

trăieşte. Peste două, trei zile , cînd îl vom confrunta, trebuie să i se aducă la cunoştinţă că va fi obligat să-şi rezolve diferendele cu Roma. Dacă am şi eu un cuvînt de spus, voi insista să ducă o viaţă mai circumspectă. A venit vremea să-i fie fidel soţiei şi reginei lui, apoi să producă moştenitori.

Falcon nu dorea ca Salisbury să creadă că el dezertează din armată.

- De la Mountain Ash voi patrula prin toate mlaştinile din Ţara Galilor, ca să menţin pacea.

- Cred că ar fi prudent din partea ta să te depărtezi de rege, spuse Salisbury. După ce va trece iarna şi spiritele se vor mai calma, ai fi dispus să lupţi din nou pentru cauza regelui?

- Sigur că voi lupta, doar să nu fie război civil, spuse Falcon hotărît.

- Mda, replică William Marshal, asta va trebui să evităm cu orice preţ. Dacă John a fost foarte iubit de baronii săi, îşi poate permite să-i facă semn cu tifla Papei, dar fără sprijinul bisericii şi baronilor, el nu poate să conducă.

Salisbury dădu din cap.

- În armata mea sînt prea mulţi mercenari şi asta nu-mi place.

- Sînt luptători de nădejde, zise Falcon, dar pe ei îi interesează doar cîştigurile, nu să fie loiali Angliei.

Hubert avu şi el ceva de spus:

- Falkes de Bréauté va controla toată zona Midlands, cînd se va însura cu văduva lui Devon.

Falcon se ridică din cadă, iar William Marshal îi dădu un prosop.

- Nunta asta a avut loc deja. Pun pariu că John nu s-a mai prezentat şi acolo, aşa că aceasta va fi o nuntă legală.

- Pe cinstea mea. Îmi doresc să fiu o muscă în castelul din Gloucester chiar acum. Excomunicarea lui John este pe

buzele tuturor nuntaşilor, iar Chester e de rîsul lumii. Cred că ai pus castelul pe jăratic! zise Salisbury rîzînd.

- Omule, cred că de-abia te mai ţii pe picioare, zise William Marshal. Hubert ne-a povestit cum ai înotat în apele rîului.

Falcon se îmbrăcă tacticos cu haine uscate, alese din garderoba generoasă a şerifului.

- Hugh, cum ai ajuns aici înaintea mea? întrebă Falcon.

- Am traversat podul de la Cambridge, am schimbat caii la Tewksbury, unde oamenii tăi şi cu ai mei ne-am despărţit. Am sosit azi dimineaţă şi am scăpat de ploaie.

- Hai să mănînci ceva cald , apoi să te culci, spuse William Marshal.

Falcon remarcă zîmbetele celor trei bărbaţi şi cum îşi făceau fiecare semn cu ochiul.

Capitolul 27

- Jasmine, draga mea, ţi-am pregătit baia, spuse lady Isabel, scuturînd-o uşor. Jasmine deschise ochii şi căscă.

- Of, îmi pare rău că-ţi tulbur somnul, dar ştiu că vei dori să faci o baie înainte să mergi în camera soţului tău diseară. Isabel tocmai agăţa la fereastră colivia cu Feather.

Jasmine voia să o roage să-i găsească lui de Burgh o altă cameră, dar Isabel continuă, extrem de entuziasmată:

- Sînt atît de încîntată să primesc o mireasă în casa noastră, iar cum ştiu că va fi prima voastră noapte împreună, adică într-un pat adevărat – vai, ştii la ce mă refer – am comandat o cină nupţială specială. Iar după ce se va toasta, îţi promit că nu le voi permite bărbaţilor să-l ţină pe Falcon la masă.

- Mulţumesc, Isabel, zise Jasmine dezarmată, fiindcă nu o lăsa inima să-i tulbure entuziasmul bietei femei.

Isabel o ajută pe Jasmine să intre în cadă, apoi o spălă pe păr cu mult săpun parfumat.

- Este uşor de înţeles cum s-a îndrăgostit de frumuseţea ta. Diseară nu va fi dezamăgit, cînd va vedea cît de bine vei arăta.

Jasmine înţelese că nu avea încotro şi va trebui să împartă aşternutul cu Falcon, aşa că întrebă:

- Isabel, pot să iau cu împrumut de la tine o cămaşă de noapte?

Isabel rîse.

- Oh, nu vrei să te vadă el dezbrăcată. Pun pariu că este un libertin revoltător şi că te face să roşeşti continuu. Mereu îmi aduce aminte de noaptea nunţii mele. Eram ca

tine, nu aveam experienţă cu bărbaţii. Am trăit în Irlanda cu părinţii, pînă la moartea tatălui meu, după care am fost izolată aici la Chepstow, apoi m-au dus în Turnul Londrei ca să nu fiu răpită de vreun bărbat pentru proprietăţile mele vaste. M-au măritat cu şeriful Angliei şi îmi era groază de el, asta pînă ce m-a dus în patul lui şi m-a adorat. Cu toate că am copii mari, şi acum sînt îndrăgostită de soţul meu.

- Atît de mult îl iubeşti? întrebă Jasmine neîncrezătoare.

Isabel dădu din cap afirmativ, iar pe chip i se putea citi fericirea.

- Chiar şi azi mă aprind de dorinţă cînd văd dorinţa în ochii lui. Sîntem norocoase, Jasmine, fiindcă în ziua de azi nu mai există multe căsătorii din dragoste. Hubert mi-a povestit despre eroismul fără margini de care a dat dovadă Falcon cînd a simţit că eşti în pericol. Toate podurile de pe rîul Ouse au fost luate de ape, iar el a trecut înot puhoaiele, riscîndu-şi viaţa ca să ajungă la tine mai repede.

Jasmine o privea la fel de uluită ca mai înainte. Isabel oftă.

- Cred că eşti foarte îndrăgostită. Jasmine ieşi din cadă şi se aşeză în faţa focului, ca să-şi usuce părul. Isabel scoase din cufărul Jasminei o cămaşă de noapte roz, din catifea. O pun să se zvinte pe grătarul acesta, spuse Isabel, aranjînd veşmîntul pe grilajul de alamă. Merg să-ţi aduc o cămaşă de noapte pentru mai tîrziu. Ai cuvîntul meu de onoare că am cel mai apetisant neglije pe care William mi l-a adus din Franţa acum cîţiva ani. Va fi extrem de atrăgător pentru noaptea nunţii!

Jasmine dorea să nu-i fi cerut cămaşa mai devreme. Cameristele au intrat ca să scoată cada, apoi au pus pe patul miresei cearşafuri de satin parfumate, la insistenţele Isabelei. Au adus o rezervă generoasă de vin şi prăjituri diverse pentru

miri şi au avut grijă să pună pe foc suficiente lemne şi cărbuni, lăsînd cîţiva pe un suport metalic.

- Isabel, fiul tău, Will a fost foarte amabil cu mine la curte. A fost singurul prieten pe care l-am avut acolo.

- Will şi tatăl său s-au certat îngrozitor cînd el a plecat de la curte. El şi-a rugat tatăl să se întoarcă împotriva regelui John, dar William a spus că ar însemna că întoarce spatele Angliei. Loialitatea, mă tem, este printre primele pe lista de virtuţi a lui William. Bărbaţii sînt caraghioşi uneori. Au aşa-zisul lor cod al onoarei. L-au ales pe John rege şi vor rămîne alături de el pînă la capăt, chiar dacă este cel mai prost rege pe care l-a avut vreodată Anglia. Femeile sînt mult mai practice decît bărbaţii cu idealuri înalte. Noi vedem bărbaţii exact aşa cum sînt ei.

- Nu ştiu unde se află acum biata mea bunică, dar ea îmi spune mereu că bărbaţii doar transpiră, trag vînturi, sforăie şi urlă.

Isabel chicoti de rîs.

- Vai, madame Winwood este exagerată cîteodată. Acum hai să coborîm mai repede la cină, că altfel voi face exact ce ai spus!

Cînd Isabel intră în sala de mese avînd-o la braţ pe Jasmine, toţi bărbaţii prezenţi s-au ridicat şi au suspinat în cor. Nu mai văzuseră o mireasă atît de frumoasă şi delicată cum era Jasmine de Burgh. Tatăl ei veni să o îmbrăţişeze.

- Scumpa mea, am auzit prin ce chinuri ai trecut.

Ea îl privi fermecată de blîndeţea din ochii lui şi nu-i venea să creadă că este fratele lui John. El o mîngîie pe creştet, ca şi cînd ar fi fost doar o copilă.

- Lasă, acum îl vei avea pe Falcon să-ţi poarte de grijă. Am ştiut ce fac în clipa cînd te-am logodit cu împieliţatul acesta.

Jasmine scotea flăcări pe ochi. Dacă ar fi fost singuri, i-

ar fi spus exact ce să-i facă acestui *împieliţat*, iar asta avea de gînd să facă exact cu prima ocazie pe care o va avea.

O duse lîngă Falcon şi-i puse mîna delicată în mîna lui puternică. Falcon părea amuzat. Jasmine îl ucidea cu privirea!

Lady Isabel Marshal era o castelană desăvîrşită. Servitorii ei erau instruiţi astfel încît să fie discreţi, dar eficienţi. Puseseră o masă pentru şase persoane, acoperită cu o faţă de masă de culoarea untului, pe masă erau pahare de cristal veneţian şi tacîmuri de argint. Cîteva crizanteme decorau centrul mesei, aranjate împrejurul unor lumînări parfumate, discrete. Pe Jasmine a aşezat-o între soţul ei şi tatăl ei, iar Isabel s-a aşezat între soţul ei şi Hubert de Burgh.

William se minuna de frumuseţea Jasminei.

- Atît de frumoasă şi atît de tînără. Eşti sigur că această copilă are vîrsta pentru măritiş?

- Are nouăsprezece ani, William, zise Isabel. Exact vîrsta pe care o aveam cînd ne-am cununat noi. Mai ţii minte?

- Să ţin minte? Îmi amintesc detalii pe care nu le pot povesti în public, dar pe care ţi le voi aminti şi ţie cînd vom fi singuri.

Isabel spuse rîzînd:

- Ţi-am zis eu că îi place să mă vadă roşind.

La masă s-a servit supă de broască ţestoasă cu smîntînă, apoi cambulă, peşte pe care bucătarul l-a pregătit special pentru oaspeţi. O abundenţă de scoici i-a provocat pe bărbaţi să-l îndeme pe Falcon să mai solicite o porţie, fiind cunoscute pentru calităţile lor afrodiziace. Jasmine nu prea înţelegea aluziile, iar bărbaţii se uitau la ea aprobator. Naivitatea este o calitate de excepţie la o mireasă.

S-a mai servit şi bîtlan fiert în vin de Burgundia, orez colorat cu şofran, alături de toate legumele de toamnă tîrzie. Piesa de rezistenţă a fost friptura de berbec cu sos de mentă.

La desert s-au servit bezele umplute cu mere, nuci şi frişcă, precum şi o roată uriaşă de caşcaval decorată cu pere coapte. Ca băuturi opţiunile au fost diverse: bere fermentată, cidru, vin roşu şi alb, adus de şerif din viile sale din Franţa, acum doi ani.

Fiecare din cei aşezaţi la masă a toastat pentru mireasă. Falcon le-a mulţumit din partea ei şi a toastat pentru gazdele lor primitoare, iar cînd Jasmine a întins paharul ca să-i fie reumplut, Falcon a refuzat vinul în locul ei.

Hubert a vorbit.

- Poate că fata mai vrea puţin vin.

- Lady Jasmine vrea ce vreau eu, zise Falcon hotărît.

Jasmine strînse pumnul pe sub masă şi îl lovi pe Falcon în coapsă. Tresări de durere, fiindcă parcă se lovise de oţel. Scoase un ţipăt scurt, atrăgînd atenţia tuturor, iar ea profită de ocazie şi spuse:

- Soţul meu m-a ciupit.

- Nu poate să-şi ţină mîinile departe de ea, comentă Hubert rîzînd.

- Mda, cred că putem să-i scuzăm pe cei doi tineri. Totuşi, e noaptea nunţii lor, zise William înţelegător.

Isabel se ridică de la masă şi o luă pe Jasmine cu ea. Se uită la Falcon cu ochi scînteietori şi-i zise:

- Să ne acorzi doar cîteva minute, milord.

Isabel era foarte agitată să o pregătească pe Jasmine de culcare, ca şi cînd ea ar fi fost mireasa. Îi perie părul auriu, o parfumă, îi puse pe ea cămaşa neagră transparentă, strînsă pe sub sîni cu o panglică de mătase roz. Apoi îi ură o noapte plină de bucurie şi plecă. După doar două minute Falcon deschise uşa camerei.

Rămase mut în faţa veşmîntului negru, transparent, croit parcă pentru a scoate în evidenţă şi nu pentru a ascunde formele perfecte ale Jasminei. Se simţea obosit, dar dintr-o

dată nevoia de somn dispăruse.

Ea alergă spre el, cu degetele la buze.

- Taci, va trebui să vorbim în şoaptă. Nu vreau ca Isabel să audă cum ne certăm ca un cîine cu o pisică. Nu ştiu de unde a dedus ea că ne potrivim, fiindcă ne iubim foarte mult.

El o cuprinse de umeri şi-i şopti:

- Nu m-ar deranja să mă prefac măcar o dată...doar ca să-i fac pe plac Isabelei.

- Nu mă atinge! şuieră ea.

El îşi luă mîinile de pe ea brusc. Acum tot în şoaptă vorbea, dar pe un ton sfidător:

- Ai pretenţia să te rog politicos, de fiecare dată cînd vreau să te ating? A început să mă enerveze foarte mult refuzul tău permanent!

- Pur şi simplu nu ne potrivim. Cum rămînem singuri ne înfigem unul în gîtul celuilalt. Nu vreau să o supăr pe Isabel. A fost atît de bună cu mine şi e atît de bucuroasă că ne-a primit ca tineri căsătoriţi, spuse Jasmine.

- Sper că nu crezi că mă mai poţi refuza. Dacă doresc, ştii bine că va trebui să mă laşi să fac treaba aceea, şopti Falcon.

- Dacă mă atingi cu un deget, voi ţipa şi-i voi trezi pe toţi, şopti ea temătoare.

Lui Falcon îi plăceau provocările. O împinse cu spatele pe pat, ea scoase un ţipăt ascuţit, apoi strigă contrariată:

- M-am aşezat pe Prick!

- Pentru numele lui Dumnezeu, Jasmine, vor crede că te omor. Falcon începu să rîdă, amuzat de umorul situaţiei. Parcă numele lui era Quill?

- Era, replică ea, dar i-ai spus Prick atît de des, încît i-am schimbat numele. Îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să se vaite: Doamne, ce va crede toată lumea?

- Va crede că eşti foarte pasională şi strigi, ca să te audă tot castelul, replică el rîzînd.

- Au păreri greşite şi despre tine. Cred că ai făcut o faptă eroică fiindcă ai înotat în apele învolburate ca să ajungi la mine. Şi mai cred că există o legătură strînsă între noi, prin care ţi-am transmis că am nevoie de tine. Eu joc rolul domniţei în pericol, iar tu pe cel al cavalerului salvator. Se opri şi-l întrebă: chiar ai trecut rîul înot? Doamne, cred că eşti frînt de oboseală. Iartă-mă, adăugă ea.

El oftă, încîntat că mereu cuvintele ei i se păreau dulci precum mierea. Acum îi cerea scuze, iar el îşi aminti cît de delicioase, dar dureroase au fost momentele cînd a forţat-o să fie a lui, acum două nopţi. Era atît de fragilă. Poate părea egoist acum, dacă nu o va lăsa să se odihnească. Ştia că poate să se controleze în prezenţa ei, pînă la un punct. După acesta, nevoile trupului său de mascul puternic preluau controlul şi luau ce i se cuvenea.

Jasmine l-a adus într-un punct unde nu mai conta nimic, decît să o poată pătrunde adînc.

- Voi dormi pe jos, se oferi el. Trebuie să te odihneşti, pentru că mai avem mult de mers.

- Şi tu ai nevoie de odihnă. Vei dormi pe pat în noaptea nunţii noastre, altfel voi muri de ruşine. Ai grijă să nu mă atingi, iar în pat te vei odihni mai bine decît pe jos.

El o privi intrigat. Numai un copil şi-ar imagina că un bărbat normal s-ar odihni mai bine într-un pat, lîngă o femeie dezbrăcată, decît singur pe jos.

- Prea bine, acceptă el.

Falcon stinse lumînările, se dezbrăcă repede şi urcă în pat, lîngă ea. Rămase nemişcat, tăcut, disperat după trupul unduios care era lîngă el. Îi simţea căldura şi mirosul aţîţător. Nici pe departe nu-i era somn. Îi percepea fiecare răsuflare, orice mişcare.

Cu cît timpul trecea, cu atît mai evidentă devenea erecţia lui. Masculinitatea lui devenise deja o urgenţă dureroasă. Şi-

ar fi dorit ca ea să-l atingă, să pună mîna pe el, pentru a o anunța că el este pe deplin pregătit. Avea să fie o noapte extrem de lungă. Va percepe fiecare oră care trecea, însă ea nu se mişca.

Încet, dar sigur, el înțelese că era nebun. Jasmine era a lui şi el se va bucura de ea, cu sau fără voia ei. Cum el era foarte lat în spate, ocupa cea mai mare parte a patului, aşa încît nu era nevoit să întindă mîna ca să o atingă. O apucă de mijloc şi o trase spre el, aşezîndu-şi-o deasupra.

Jasmine se încordă, apoi începu să se zbată, dar el o țintui lîngă trupul său excitat.

- Lasă-mă sau țip, îl amenință ea panicată.

- Poți să țipi cît vrei, şopti el, însă ştiu că nu o vei face.

Ea continuă să se zvîrcolească, pînă ce îşi sfîşie cămaşa, însă el nu o slăbea din strînsoare. Cînd el îi dădu drumul puțin, ea reuşi să-l privească şi citi dorința în ochii lui.

- Sîntem soț şi soție, Jasmine. Nu e ruşine să facem asta, draga mea. Cu o mînă o cuprinse de sîn, strîngînd uşor sfîrcul care-i ardea pieptul. Dăruieşte-te mie, iubito, murmură el cu gura lipită de gîtul ei.

- Falcon, stai! strigă ea disperată. Trupul ei reținuse durerea pe care i-a provocat-o organul lui uriaş, iar acum Jasmine ar fi făcut orice, doar să-l împiedice să o penetreze din nou. Deja simțea erecția puternică apăsînd-o între pulpe, la cîțiva centimetri de ținta dorită. Ştia că trebuie să se îndepărteze de el şi de arma lui puternică. Pot să stau întinsă lîngă tine? îl imploră ea.

Atunci mîna lui se dezlipi de sînul ademenitor şi alunecă spre talie, apoi o ridică uşor şi o aşeză lîngă el, apoi se sprijini într-un cot şi o privi insistent.

- Nu tremura, iubita mea, voi fi blînd, nu te voi răni, zise el cu glas răguşit de pasiune.

- M-ai rănit şi altădată, îl acuză ea, apoi schimbă tonul

şi începu să-l implore. Să nu mă mai răneşti, te rog, nu mă răni.

- Stai liniştită, draga mea. Nu vreau să te rănesc, vreau să te iubesc, o linişti el. Înainte ca uşa aceea să se deschidă, am de gînd să te fac soţia mea în toate sensurile. Ea rămase inertă, tensionată. Jasmine...eşti nespus de frumoasă. Îi mîngîie părul, apoi îi sorbi buzele cu o sărutare prelungită, senzuală, după care tînjise mult şi se delectă cu gura ei. Cum îi dădu drumul, ea se depărtă, iar sînii ei s-au dezlipit de gura lui, aşa că el o prinse de talie, iar Jasmine realiză că sînii, ca şi anumite zone intime erau expuse mîinilor lui curioase.

La scurt timp constată că şi fesele ei ajunseseră deasupra bărbăţiei lui, iar cu fiecare zvîrcolire a ei, fesele atingeau şi mîngîiau blînd capul organului său excitat.Cu vîrfurile degetelor îi freca uşor sfîrcurile, aducîndu-le la tăria unor mici diamante, deşi ea se retrăgea continuu, ferindu-se de atingerea lui.

- Iubita mea scumpă, vreau doar să te strîng în braţe, să te ating, o ademenea el.

- Te...te las să mă strîngi...dar, Falcon, te rog...nu face şi celelalte....te rog?

Pe buze i se citea o replică pe care i-ar fi dat-o nerăbdător, dar simţi lacrimile ei pe piept. Inima i se topi de milă. Se condamna pentru că prima dată a fost prea brutal cu ea, la Gloucester. Acum înţelegea că, din punctul ei de vedere, totul a fost ca un viol. Nu era de mirare că acum îl implora să nu-i mai facă nimic. Avea mult de lucru cu ea, dacă voia să o convingă că o uniune intimă nu trebuie să fie brutală.

Cu nemărginită blîndeţe o întoarse cu faţa spre el.

- Iubirea mea necoaptă, crede-mă că nu te voi mai răni. Mă vei ierta pentru că în seara aceea te-am luat cu forţa? O mîngîie uşor pe păr, cerîndu-i un răspuns. Desfă doar puţin

picioarele şi fă-mi loc. Voi intra cu degetul, promit. Relaxează-te, draga mea, iar eu o să te dezmierd încet.

Jasmine nu-i răspunse.

- Iubito, ştiu cît eşti de mică, mai ales acolo, jos, dar ştiu ce să fac pentru ca să nu te mai doară. Te voi mîngîia întîi, ca să te umezeşti şi jur că nu te voi penetra decît atunci cînd vei fi complet pregătită să mă primeşti.

Jasmine strînse pumnii şi-l lovi pe pieptul tare, dezgolit.

- Nu, nu, nu! se tînguia ea.

- Sînt hămesit după ceea ce mi se cuvine prin căsătorie şi am de gînd să mă înfrupt, spuse el încet, aproape de a-şi pierde autocontrolul.

- Of, de ce nu m-ai lăsat să beau mai mult? Dacă eram pe jumătate conştientă, poate reuşeam să suport.

Cuvintele ei l-au rănit, i-au ciobit mîndria. Atît de frumoasă, dar atît de crudă. Era absolut rănit de faptul că o femeie şi-ar fi dorit să se îmbete ca să-l poată suporta.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji Jasminei, iar el săruta răbdător şi tandru firele subţiri, care-i frîngeau sufletul. Oftă disperat, încercînd să-şi potolească ardoarea culminantă.

- Gata, taci, iubito, o consola el. Îţi promit că nu fac nimic, dacă mă laşi doar să te ţin în braţe, să te ating, spuse el exasperat.

Ea îi căută privirea şi-l întrebă speriată:

- Promiţi că nu o mai bagi în mine?

El zîmbi şi şopti:

- Promit că nu ţi-o bag, dacă mă laşi să dau frîu liber mîinilor şi sărutărilor.

După un moment tensionat, ea acceptă. Atunci el o învălui cu braţele lui puternice, strîngînd-o la piept, după care începu să o mîngîie blînd. Alese un loc neutru pentru început şi o mîngîie pe braţ. Îi luă mîna şi o ridică spre buze, sărutîndu-i fiecare deget, după care îi aşeză mîna pe pieptul

său. Ea tresări cînd degetele au intrat în contact cu părul aspru. Își spuse că sfiala ei va dispărea treptat, pe măsură ce se vor obişnui fiecare cu trupul celuilalt. Buzele lui se opriră pe capul ei, într-o sărutare prelungă, apoi îi ridică încet capul şi o sărută pe tîmplă, pe pleoape, pe vîrful nasului, pe buza superioară.

Foarte gingaş îi forţă buzele cu vîrful limbii, intrînd uşor în căldura gurii ei, unde îi căută limba. O sărutase de o sută de ori înainte să continue călătoria intimă.

La fel de lent dădu la o parte cearşaful, descoperind ambele trupuri şi o admiră în toată splendoarea ei, ridicînd-o pe perne, ca să o aşeze la îndemîna buzelor flămînde care voiau să exploreze. Ea refuză, împingîndu-l cu palmele pe piept.

- Jassy, ai fost de acord, zise el, trăgînd-o de sub talie, arcuind-o spre el, după care limba lui căută buricul ei sensibil. Cum ea stătea mult mai sus pe perne, căuta să-l împingă de umeri, dar împingîndu-l, ea se apropia tot mai mult de gura lui fierbinte, care îi ajungea acum în zona pubiană. Era sigură că nu va îndrăzni să-i mai bage limba răvăşitoare înăuntru, aşa că zise precipitat:

- Falcon, nu! Strigătul ei confirma teama supremă.

- Jasmine, ai fost de acord, murmură el cu buzele lipite de centrul ei fierbinte. Delicat el îi desfăcu labiile şi înăuntrul ei începu aceleaşi mişcări cu vîrful limbii, cum făcuse cînd o sărutase pe gură.

- Milord, ştiu că nu am fost de acord cu asta, spuse cu greu, gîfîind . Își aminti că, înainte de a fi cununaţi, el s-a oferit să facă dragoste cu ea cu limba, astfel încît pînă ce vor fi căsătoriţi ea să fie pregătită pentru organul lui uriaş. Jasmine nu crezuse că el chiar va face un lucru atît de pervers, simpla discuţie despre acest act şocînd-o profund. Dar acum, din nou, ea realiză că el spera ca ea să-i permită

orice fantezie îi trecea prin minte. Se retrase mental, pentru ca trupul ei să nu mai simtă lucrurile pe care el i le va face.

Deşi corpurile lor se atingeau fizic în cel mai intim mod posibil, exista o mare prăpastie care-i despărţea mental, emoţional şi spiritual. Falcon ştia că trebuie să elimine prăpastia, altminteri nu vor avea o căsnicie.

Cum gura şi mîinile lui deveneau mai îndrăzneţe, degetele şi limba mai intime, Jasmine încerca să se retragă.

Falcon era în febra pasiunii. El suferea profund în urma preludiului prelungit, care nu atingea o finalizare firească. Acum se condamna pentru că i-a promis să nu o penetreze; ar fi trebuit să-şi amintească durerile atroce din penisul excitat, fiindcă nu ejaculase. Se încovoiase deasupra ei, fierbînd de dorinţă. Trupul lui urla de nevoia de a-şi elibera energia virilităţii acumulată în el. O încălecă uşor şi îşi strecură penisul în valea dintre sînii ei apetisanţi, apoi apucă globurile delicate şi strînse uşor, pînă ce penisul se afla pe o traiectorie ascendentă între ei. Jasmine nu mai putea să tacă, aşa că ţipă revoltată:

- Milord, ce vrei să-mi faci?

Falcon nu mai putea vorbi. Doar din cîteva mişcări de du-te vino ejaculă, gîfîind de extaz. Da, ejaculase pe sînii ei. Rezistă imboldului de a masa lichidul vieţii pe pielea mătăsoasă. Luă cămaşa sfîşiată şi şterse sperma de pe sînii ei. Ea îi smulse cămaşa din mînă şi se întoarse cu spatele la el, revoltîndu-se în tăcere.

Cînd Falcon se trezi, se afla cu obrazul lipit de sînul ei fierbinte şi scoase un geamăt de frustrare pentru situaţia în care se afla. Jasmine deschise ochii şi se feri de el, privindu-l acuzator pentru gesturile obscene pe care nu ar fi trebuit să le facă.

El sări din pat, ca şi cînd ea ar fi aruncat în el cu apă îngheţată. Dezbrăcat, îngenunchie în faţa focului aproape

Capitolul 28

Jasmine purta o rochie groasă de lînă, ciorapi groşi şi o pereche de cizme de călărie. O căuta pe Isabel ca să o roage să-i împrumute o pereche de mănuşi călduroase şi chiar atunci îl văzu pe tatăl ei, într-o cameră alăturată, unde îşi pregătea nişte lucruri pentru o călătorie. El o întrebă:

- Ai dormit bine, scumpa mea?

Jasminei începură să-i tremure buzele, apoi îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să plîngă deznădăjduită. El o îmbrăţişă, după care o aşeză pe un fotoliu în faţa focului.

- Jasmine, vreau să fii fericită, spuse el precipitat. Mă pricep la oameni; crede-mă cînd îţi spun că l-ai găsit pe cel mai bun om din regat. Are calităţi care-l scot în evidenţă faţă de mulţi alţi bărbaţi.

- Atunci de ce nu i-ai dat-o pe una din preţioasele tale Isobel sau Ela? se lamentă ea.

- Acesta a fost planul meu, dar din clipa în care te-a văzut pe tine, nu a mai avut ochi pentru ele. Nu a vrut pe altcineva. Copilă, eu şi bunica ta ţi-am făcut un portret presărat cu atîtea defecte, încît nici un bărbat cu mintea întreagă nu te-ar fi vrut ca soţie. De fapt, eu l-am refuzat categoric, pînă ce el m-a forţat să-i cedez. Mi-a spus că ai petrecut o noapte în patul lui şi eşti compromisă iremediabil. A insinuat că te-a distrus ireparabil. L-am vrut ca ginere, Jasmine, aşa că i-am cedat.

- Dar ele vor moşteni castelele şi pămînturile tale, protestă Jasmine.

- De Burgh nu vîna castelele mele, ci te vîna doar pe tine. Jasmine, draga mea, sînt sigur că ţi-a dovedit deja profunzimea sentimentelor pe care le are pentru tine. S-a

stins. Ea îşi feri privirea de la trupul lui gol, apoi privi cămaşa sfîşiată, pe care i-o dăruise Isabel. Asta îi aminti că toţi cei de jos credeau că ei doi au petrecut noaptea nunţii, doar că pe cearşafuri nu se vor găsi semnele virginităţii ei.

Jasmine căută cu privirea un obiect tăios, ascuţit şi zări pumnalul lui Falcon aşezat lîngă hainele lui. Se duse şi îl scoase din teaca de piele. Falcon venise deja în spatele ei. O prinse de mînă cu degetele lui puternice, întrebînd-o:

- Ce naiba faci?

Ea îşi coborî privirea. Doar nu credea că îl va înjunghia pe la spate? De fapt, s-a gîndit mai mult la ea. O credea în stare să-şi facă vreun rău, decît să i se supună lui! Jasmine începu să se bîlbîie:

- Eu...noi...ei se aşteaptă să vadă sînge pe cearşafuri.

El îi luă pumnalul din mînă şi fără să mai spună nimic, se tăie uşor la deget, apoi scurse cîteva picături de sînge pe cearşafuri. Pentru Dumnezeu, nu mai putea îndura încă o noapte ca aceasta. Vor trebui să plece azi. Dacă urma să mai petreacă mult timp sub ochii curioşi ai celor din castel, pipăindu-se prin pat, fără să se bucure de actul sexual, simţea că înnebuneşte.

Merse la fereastră şi răsuflă uşurat, fiindcă afară ningea. Vor trebui să plece azi, ca să fie siguri că vor parcurge trecătorile, înainte ca zăpada să le blocheze.

- A început să ningă, aşa că trebuie să plecăm azi. Dintr-o dată realiză că era o cruzime din partea lui să o smulgă din confortul de la Chepstow. Jasmine, să te îmbraci gros, afară va fi ger năprasnic. Mergi la tatăl tău, cît mai este timp. Trase pe el cămaşa şi cizmele. Eu vorbesc cu William să ne dea un cort de campanie. Nu vreau să dormi sub cerul liber.

Jasmine tremura, aşa că se urcă în pat, exact pe locul încălzit de trupul masiv şi puternic al lui Falcon. Cum va parcurge atîta drum prin zăpadă? Oftă dezamăgită. Ar putea fi mai uşor decît încă o noapte petrecută într-un loc unde orice şoaptă era auzită.

luptat cu apele învolburate ale unui rîu doar ca să te smulgă din ghearele lui Chester.

Ea se cutremură cînd auzi numele de care îi era groază.

- Tu nu-i împărtăşeşti afecţiunea lui Falcon? Între voi nu este totul în regulă? o întrebă el îngrijorat.

- Este foarte arogant. Cuvîntul lui e lege. Se aşteaptă ca eu să-i ascult toate ordinele, dar îl voi înfrunta pînă la moarte! zise ea cu ardoare.

Salisbury se strădui să nu zîmbească.

- Pe Chester nu l-ai înfruntat, sublinie el.

- Pentru că m-a ameninţat că-i face rău Estellei! strigă ea.

- Iar Chester nu ar fi ezitat să-ţi facă vreun rău, în cazul în care l-ai fi înfruntat. Am dreptate?

- Da, recunoscu ea, amintindu-şi mîinile lui dure pe sînii ei.

- Îl înfrunţi pe Falcon de Burgh pentru că el îţi permite asta. Gîndeşte-te, Jasmine. Tatăl ei o sărută pe frunte şi-i ură drum bun. Îi mai spuse că foarte curînd le va cere socoteală lui John şi Chester, pentru ceea ce i-au făcut ei.

Jasmine se înfăşură cu mantia de hermină, mai puse pe ea o pelerină groasă şi ieşi să-şi vadă calul în curtea unde deja ninsese. Şi-ar fi dorit să aibă şi ea calităţile de castelană ale doamnei Isabel Marshal. Aceasta vorbea cu Falcon într-un fel aparte, ca o egală a lui.

- Peste două zile voi trimite la Mountain Ash cîteva căruţe cu provizii pentru voi. Dumnezeu ştie ce s-a ales de recoltele tale de pe domeniile galeze. Voi trimite şi jamboane, cîteva roţi de caşcaval. Şi puţină făină albă, pentru ca Jasmine să nu fie nevoită să mănînce pîine neagră toată iarna. Voi adăuga şi vin, cidru, dar şi bere. Cum multă vreme au fost acolo doar bărbaţi, îmi închipui că sînt lipsuri şi la lenjeria de pat, precum şi alte lucruri. Pun pariu că în tot castelul nu

găseşti o oglindă, spuse Isabel, rîzînd de stînjeneala uşor de citit pe chipul lui Falcon. Bărbaţii! zise ea către Jasmine.

- Nu-i voi înţelege niciodată, comentă Jasmine.

Isabel îi făcu semn cu ochiul.

- Sigur te subestimezi.

- Mulţumesc din suflet pentru bunătatea ta, Isabel, zise Jasmine, privind nostalgic zidurile de piatră ale castelului din Chepstow.

- Dumnezeu să fie cu voi, le spuse Isabel, după ce de Burgh dădu pinteni calului.

Mountain Ash era cam la aceeaşi distanţă de Chepstow ca şi Gloucester, doar că terenul era accidentat. Trebuiau traversate două lanţuri muntoase foarte înalte. Prima parte a călătoriei lor era mai uşoară decît jumătatea a doua, iar Falcon spera ca pînă pe înserat să se apropie de Pontypool. Acesta era la poalele primului masiv muntos, unde castelul Usk domina peisajul, în faţa unui lac mare.

Jasmine mergea în spatele lui Falcon, păstrînd ritmul impus de el, ca să nu fie criticată. Era mîndră că se putea ţine în şa atîtea ore fără să se plîngă de frigul şi ninsoarea care-i acoperea.

Chiar înainte de lăsarea serii ninsoarea încetase, iar ei reuşiră să zărească măreţia lacului şi castelul Usk în depărtare. Jasmine ar fi pictat imaginea pe pînză, atît de impresionată a fost. I se adresă soţului ei:

- Putem să rămînem aici peste noapte?

El ştia că îi este frig, că e obosită, flămîndă, dar ceva nu-i părea în regulă cu locul acela. Ezită, apoi dădu din cap.

- Cred că am sta mai bine în cort.

- Poate tu! se inflamă ea. Ţie nu ţi-e greu să dormi pe pămîntul rece. Vreau să merg la castel, nu am încredere în tine singuri în cort, în sălbăticia asta, fără cineva care să-mi sară în ajutor!

- Ai de ce să te temi de mine, doamnă! zise el printre dinţi. Să nu te mai aud că spui că nu te simţi în siguranţă alături de mine.

Ea regreta ce a spus, ştiind că acum l-a înfuriat de-a binelea.

La un moment dat apăru ca din desişul pădurii un călăreţ singuratic, iar el se îndreptă spre Falcon, mergînd călare alături de el. Jasmine se alarmă, dar omul şi Falcon au discutat în galeză. Făcea semne spre castel, iar Falcon i-a pus o întrebare. Galezul a ridicat o mînă, ca răspuns. Falcon îi spuse Jasminei:

- Vom merge la castelul Usk, totuşi.

- Of, mulţumesc, milord. Îmi pare sincer rău dacă te-am supărat.

- Milady, nu mergem de dragul tău, i-o tăie el scurt, ci fiindcă asasinii lui Chester ne aşteaptă.

Jasmine simţi o ameţeală, dar strînse tare frîiele şi se ţinu de şa, ca să nu cadă în zăpadă. Falcon alese drumul lung, ocolind lacul, la adăpostul copacilor. Usk era parte a domeniilor de Clare, aduse de Isabel prin cununia cu William Marshal. Era o proprietate restrînsă, cu puţini oameni, cîţiva galezi, cîţiva englezi. Nu existau soldaţi înarmaţi sau o garnizoană aici, dar de Burgh cunoştea bine împrejurimile de la Usk.

Nu duse caii la grajduri, ci îi adăposti aproape de bucătării, într-un loc unde se ţineau lemnele de foc. Cînd o ajută pe Jasmine să coboare, observă că ea tremura. Cum a crezut el că această copilă dulce şi delicată va fi o tovarăşă pentru un bărbat ca el? Pentru binele ei, nu ar fi trebuit să se însoare cu ea. Deschise uşa bucătăriei şi o îndemnă să intre în încăperea caldă, unde abundenţa de mirosuri bucura nasul: pîine coaptă şi mîncare aburindă. Îi dădu bucătăresei o monedă şi o întrebă:

- Tu unde dormi?

Femeia îi arătă spre o cămăruță de lîngă bucătărie, unde se afla un pat. Falcon o conduse pe Jasmine acolo și o sfătui:

- Aici vei fi în siguranță și îți va fi cald. Trage zăvorul la ușă și nu deschide nimănui, decît mie.

Iscoada galeză care venise în întîmpinarea lui Falcon la lac era în bucătărie și-l aștepta.

- Sînt toți cinci împreună? întrebă Falcon, sperînd să nu fie așa, pentru ca să-i poată răpune pe rînd.

- Beau în hol, răspunse galezul.

- Să încercăm să-i despărțim. Eu merg sus, la creneluri. Spune-le că ai fost acolo și ți s-a părut că vezi un călăreț dincolo de lac. Galezul dădu din cap. Era membru al gospodăriei lui William Marshal, așadar nu voia să fie implicat în uciderea vreunui englez, dar fiind galez la origine, nu părea deranjat cînd englezii se omorau între ei. Merse să le spună celor cinci că a văzut un călăreț.

Conducătorul grupului întrebă:

- Era și o femeie cu el?

- Era prea departe ca să văd. Făcu semn în sus, spre creneluri. Cred că acum sînt mai ușor de văzut, că e zăpadă pe jos, deși s-a cam întunecat.

Omul trimise doi camarazi pe creneluri, apoi îi luă cu el pe ceilalți doi și ieși.

Falcon stătea ascuns, cu cuțitul pregătit în mînă. Cei doi vorbeau.

- Dacă reușește să scape, trebuie să prindem femeia cu orice preț. Nu aș da ochii cu Chester dacă nu am prinde-o.

- Dacă săgeata ta ar fi nimerit ținta în codrul Nottingham, acum nu ne-ar mai îngheța fundurile bîjbîind prin zăpadă. Au fost ultimele lui cuvinte, fiindcă pumnalul lui Falcon se înfipse exact în beregata omului.

- Ce naiba? strigă tovarășul lui, după care scoase cuțitul și se retrase.

- Acolo vei ajunge şi tu, amice. Singura ta greşeală fatală a fost cînd m-ai ratat, deşi ai tras cu arcul. Falcon se aruncă asupra lui cu cuțitul. Îl lichidă şi pe acesta cu cîteva lovituri sigure.

Falcon legă cele două trupuri cu curelele proprii, apoi le ridică peste parapet şi le dădu drumul direct în lac.

Cineva strigă:

- Ce naiba a fost asta? A căzut unul din voi de pe perete?

- Amîndoi! strigă el.

- El este! au strigat cei doi simultan, apoi au rupt-o la fugă în castel, spre scări.

- Ce a făcut cu femeia? întrebă unul. Cu săbiile în mînă bărbații alergau pe scări, iar cînd au ajuns la ultimul nivel, primul nu mai reuşi să scoată sabia din teacă. Era prea tîrziu; Falcon i-a înfipt pumnalul în piept, împingîndu-l cu talpa, ca să-şi scoată arma din el, apoi a trecut la ofensivă contra celorlalți doi. În treizeci de secunde pe unul l-a tăiat la mînă, pornindu-i o hemoragie fatală, iar pe ultimul îl înjunghie în stomac, doborîndu-l.

Mulțumit de victoria rapidă, Falcon coborî spre bucătărie şi bătu la uşa camerei unde era Jasmine.

- Jasmine, şopti el de partea cealaltă a uşii.

- Falcon, eşti bine? întrebă ea, începînd să tragă zăvorul.

- Nu, Jasmine, nu trage zăvorul. Totul e în regulă. Mergi şi culcă-te. Falcon nu se putea atinge de ea în seara aceasta, fiindcă avea mîinile pătate de sîngele celor cinci bărbați. Se lăsă în jos, cu spatele lipit de uşă, rezemîndu-şi capul de lemnul cald. O fracțiune de secundă încercă să se vadă pe sine cu ochii ei şi înțelese exact de ce îl dispreţuia în aşa măsură.

Oare ce dorinţe perverse, întunecate îl făcuseră să-şi aleagă o făptură atît de fragilă, de frumoasă şi inocentă?

Jasmine era ca o floare, în nici un caz nu se potrivea cu un suflet înnegurat, de libertin care trăia prin spadă şi sînge. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce şi-a cufundat efigia inelului în sîngele ei de virgină, lăsîndu-şi amprenta pe toate cearşafurile? Probabil că ea îşi închipuie că s-a măritat cu un nebun, care a făcut asemenea gesturi. Ei bine, acum era a lui în tot cazul, la bine şi la greu. "*Pauvre petite*", şopti el în întuneric.

Dimineaţa au reînceput certurile. Ea ţîşni din cămăruţa înghesuită şi-l găsi pe el înfulecînd dintr-o pulpă de miel, după care muşca tacticos dintr-o pîine coaptă atunci, unsă cu miere.

- Cum ţi-ai permis să mă culci acolo? Era atît de înghesuit locul încît nici nu puteam să mă răsucesc. M-am înecat de cîtă făină am respirat înăuntru, din sacii depozitaţi acolo şi, mai presus de toate, zise ea pe un ton arţăgos, salteaua era groaznică!

El o privea cu totul siderat.

- Mi se pare mie, sau aştepţi să-mi cer scuze?

- Mă îndoiesc că un de Burgh şi-ar cere scuze vreodată...niciodată, cred.

- Ai grijă de gura ta, doamnă şi umple-o cu mîncare caldă. Avertismentul lui părea că o lasă rece, dar Jasmine decise să nu mai răspundă. El ieşi din bucătărie ca să pregătească bine caii, iar bucătăreasa îi aduse Jasminei un bol cu fiertură aburindă, din terci de orez cu miere şi smîntînă. Femeia o privea ciudat pe făptura minionă şi fragilă, înfăşurată într-o mantie de hermină. Nu mai văzuse niciodată o femeie atît de blondă, cu tenul deschis şi trăsături fine. Părea ireală, ca o prinţesă scoasă dintr-un basm pentru copii. Cu timiditate îi oferi un pachet pentru drum, parcă sfiindu-se de acea modestă atenţie.

Pe Jasmine o impresionă grija femeii.

- Oh, cît eşti de generoasă. Am fost nedreaptă că m-am plîns de patul pe care mi l-ai oferit, dar am spus-o doar ca să-l enervez pe de Burgh.

Femeia se minună că domniţa îi adresează cîteva cuvinte. În cele din urmă decise să-i mărturisească:

- Nu-l mai enervaţi, domniţă. Aseară a omorît cinci oameni care au venit să vă răpească.

Primul gînd al Jasminei a fost: "Oare de ce oamenii spun despre el poveşti atît de revoltătoare, de parcă ar fi o legendă vie?", dar preferă să-şi ţină părerile pentru ea. De obicei poveştile au mai mult adevăr în ele.

Falcon o aşeză pe cal în spatele lui cînd au plecat de la castelul Usk, iar ea se necăji că iar era tratată ca un copil. Cînd începură urcuşul pe munte, ajungînd la trecătoare, vîntul începu să urle ameninţător, parcă împiedicîndu-i să avanseze. Ea îşi imagină că spiritul măreţ al muntelui Black îi punea la grea încercare, test pe care puţini oameni reuşeau să-l treacă.

Umerii laţi ai lui de Burgh o protejau de impactul glacial. Jasmine se ţinea de el, lipindu-se ca să-i absoarbă căldura trupului, iar copitele calului scoteau parcă scîntei din pămîntul îngheţat.

Toată ziua au continuat drumul, iar după ce au ajuns cu bine peste crestele cele mai semeţe, coborînd apoi prin văi, Falcon se opri şi făcu un foc, lîngă care să ridice cortul pentru popasul nocturn. Tăie şi cîteva ramuri groase de brad, pe care caii să se poată odihni.

Jasmine scoase din desagi mîncarea, lumînările, precum şi salteaua din blănuri rulate, pe care le duse în cort. Pe soţul ei îl lăsă în frig, la îndatoririle sale.

După ce-şi scutură zăpada de pe umeri, intră şi Falcon în cort. Se înmuie cînd văzu că ea a aprins lumînări şi acum încălzea nişte mîncare la foc.

- Cred că marele spirit al Muntelui Negru ne-a aprobat trecerea. Poate de aici încolo ne va fi mai uşor, zise el.

Ea rîse, amuzată de gîndurile lor care acum erau la unison. El îşi scoase pelerina, haina, apoi le puse la uscat.

- E primul zîmbet pe care mi l-ai dăruit de cînd ne-am cununat, spuse el, aşezîndu-se pe blănuri, ca să mănînce.

- Sfinte Doamne, dar am avut atît de puţine motive să zîmbesc. Am fugit de duşmanii care ne vor lua vieţile, dacă elementele vitrege nu o vor face întîi. Ne aflăm în sălbăticia asta, unde furtuna de zăpadă ne biciuieşte şi aproape ne îngheaţă caii.

El se întinse leneş şi zise zîmbind:

- Nu există un loc pe pămînt în care mi-aş dori să fiu în seara asta, decît aici, cu tine, spuse el, mîngîind-o cu privirea.

- Cît mă enervezi cînd te uiţi aşa lung la mine, i-o trînti ea. El zîmbi calm.

- Este o crimă de care poate fi acuzat fiecare tînăr soţ din lume, sînt sigur. Întinse mîna spre ea. Vino şi mănîncă. Plăcerea mîncării este dublă cînd o împart cu tine.

Ea se aşeză lîngă el şi rămase ţeapănă, nicidecum mulţumită de privirile lui dulci şi de cuvintele ademenitoare.

- Eu mi-aş dori să fiu oriunde în lume, numai nu aici, cu tine, veni replica ei crudă.

El păru amuzat. Ridică ochii şi-i zîmbi languros.

- În seara asta nu poţi să mă provoci. Este imposibil. O privea ironic, parcă vrînd să-i spună că oricîte şmecherii ar încerca, tot nu va reuşi să provoace o ceartă.

Jasmine ştia că nu are scăpare. Ştia că el îi va face lucrul acela din nou. O trase lîngă el. Moştenise sîngele fierbinte, nepotolit al neamului de Burgh. Asta îl făcea atît de viril şi pasional, iar lui nu-i era ruşine deloc. Mîna lui se strecură pe sub rochia ei şi-i scoase ciorapii de lînă, apoi începu să o mîngîie pe picioarele perfecte, tînjind după locul acela ascuns între coapsele fine.

Ea începu să tremure, iar el îi scoase grăbit şi celelalte veşminte şi o băgă sub blănurile călduroase. Atît de îngrozită era de ce urma, încît ochii i s-au umplut de lacrimi şi nici nu mai vedea clar organul lui pietros, excitat. Imediat se aşeză deasupra ei, iar ea îi simţi organul copleşind-o cu mărimea şi duritatea lui.

El o constrîngea să rămînă într-o lume care nu depăşea îmbrăţişarea braţelor lui puternice şi puterea corpului musculos. Începu să o sărute, frecîndu-şi buzele de pielea ei, silind-o să-i răspundă la sărutări, dar, ştiind ce va urma, ea nici măcar nu avea cum să savureze preludiul. Cu cît o îmbrăţişa mai tare, cu atît ea se retrăgea în sine.

Se retrase atît de mult, prăpastia dintre ei adîncindu-se pe măsură, pînă ce ea reuşi să-şi separe mintea de trup. Spiritul ei zbura liber prin cort, plutind acolo, după care evadă din cort, deasupra copacilor, printre nori, urcînd pînă la stele. Trupul ei rămase nemişcat, inert, fără vlagă. Lipsa răspunsului ei îl aduse pe Falcon la disperare. Mîinile lui pasionale şi gura nu reuşeau să scoată din ea nici o scînteie de dorinţă. În loc să-i primească focul cu focul ei, ea îi oferea gheaţă. În ciuda lipsei vreunui răspuns din partea ei, el simţi cum sămînţa lui ţîşneşte, inundîndu-i vaginul strîmt, catifelat. Avea un corp delicios, totuşi, fără răspunsul ei, această experienţă a fost una dintre cele mai dezamăgitoare din viaţa lui.

Cînd au simţit siguranţa revenirii, mintea şi trupul ei s-au reconectat printr-o scurtă cutremurare, iar Jasmine se întoarse cu spatele la el şi adormi. Nevoia lui de a o avea a fost atît de intensă, încît simţea mai mult durere, decît plăcere. Încă o dată somnul îl obliga să implore înainte de a-i permite să-şi piardă cunoştinţa.

Capitolul 29

Cum era obişnuit cu viaţa de armată, se trezi în zori. Cît şi-ar fi dorit să o trezească pe Jasmine cu o sărutare, să se cuibărească unul în braţele celuilalt în căldura blănurilor, să înceapă provocările zilei cu gustul buzelor ei pe limbă, dar nu voia să o vadă că se retrage speriată.

Ea se trezi, apoi îşi căută hainele, iar Falcon căuta să-şi ascundă privirea dezamăgită. Vîntul se domolise şi acum fulgi mari de zăpadă cădeau necontenit, pudrînd totul cu alb.

Din nou Jasmine refuză să meargă cu el pe calul lui, aşa că venea călare în spatele lui, coborînd pantele abrupte sau urcînd cu atenţie printre stîncile şi copacii ninşi. Cînd nu-l mai putea vedea în faţă, din cauza ninsorii abundente, intra în panică. Pe la prînz deja nu-şi mai simţea picioarele. Îi clănţăneau dinţii de frig, oricît de mîndră voia să pară, dar ea tot nu se oprea. În cele din urmă îşi înghiţi mîndria.

- Falcon, strigă ea.

El se opri şi o aşteptă.

- Ce-ţi doreşte inima? întrebă el politicos.

- Mi-e f...frig, rosti ea cu glas stins.

Falcon repetă întrebarea:

- Ce-ţi doreşte inima?

Ea îşi muşcă buza. Era clar că el nu-i va uşura situaţia.

- Aş...aş vrea să urc pe cal lîngă tine. El o privea nedumerit şi indecis. Te rog, adăugă ea după cîteva secunde, de teamă să nu o refuze.

Falcon legă bidiviul ei de hamurile celor doi cai de povară, apoi o ridică în şaua lui. Ea îşi frecă mîinile îngheţate bocnă, apoi şi le lipi între picioare, ca să şi le încălzească, iar

în scurt timp primi suficientă căldură de la trupul lui. Falcon se decisese să fie detaşat. Dacă ea prefera să aibă de-a face cu el de la distanţă, aşa va fi. Necazul era că acum ea nu era deloc la distanţă. Stătea practic în poala lui. Ca să fie şi mai rău, de fiecare dată cînd calul îşi muta greutatea de pe picioarele din faţă pe cele din spate, legănîndu-se uşor, ea se lăsa pe spate. Fesele ei se potriveau perfect pe protuberanţa penisului, exact atingîndu-i capul, astfel încît îi produceau o erecţie. O şuviţă rebelă din părul ei auriu îl mîngîia pe obraz, iar senzaţia provocată era delicioasă, Falcon cutremurîndu-se de plăcere.

Mintea lui conjură o fantezie erotică şi scoase un geamăt. Auzise că bărbaţii arabi, cei care merg prin deşert, îşi antrenează calul pentru ceea ce ei numesc "*coit a cheval*". Bărbatul îşi aşează femeia călare pe calul său, cu faţa la el şi face dragoste cu ea în timp ce animalul galopează prin deşertul de nisip fierbinte. Caii "*coit a cheval*" sînt ca nişte balansoare, iar legenda spune că această experienţă este una de neuitat pentru o femeie.

Scoase un geamăt şi mai prelung, iar Jasmine se întoarse să-l întrebe îngrijorată:

- Ţi-e frig?

- Frig? repetă el disperat. Sfinte Dumnezeule, avea sîngele atît de înfierbîntat în acest moment, încît simţea că va erupe ca un vulcan. Jasmine, ţie ţi-e frig? o întrebă el.

- Doar la picioare, dar şi aşa nu prea le mai simt.

- De ce nu mi-ai spus? protestă el. Vom opri să ne ridicăm cortul acum. Imediat voi face focul.

- Nu...nu...poate că e mai bine să continuăm drumul toată noaptea, aşa vom ajunge dimineaţa, îl îndemna ea. Falcon simţi panica din glasul ei, la gîndul că vor opri acum şi vor dormi peste noapte, dar jură că-şi va controla poftele de data aceasta. Ce plăcere mai ai să faci dragoste, cînd femeiuşca nu-şi doreşte asta?

Imediat ce a aprins focul el i-a scos cizmele şi a început să-i maseze picioarele micuţe. Mîinile lui puternice le-au încălzit imediat şi amorţeala a dispărut. Jasmine căscă. Îi plăcea să i se maseze picioarele. De fapt, trebuia să recunoască, îl plăcea pe acest bărbat care era soţul ei. Învăţase să-l respecte enorm pentru puterea, curajul şi bunul simţ practic de care dădea dovadă mereu. Era de asemenea mult prea atrăgător pentru un bărbat. Singura ei problemă era ca el să nu-i facă *acel* lucru şi atunci ar fi fost aproape fericită, se gîndi ea.

Din nou el se ocupă de cai, pregătindu-le crengi de brad, iar ea îl urmărea cum tăia neobosit crengile cu cuţitul. Cînd a terminat, mai era încă lumină afară.

- Cred că ne-ar face bine nişte hrană caldă. Merg să văd dacă pot să vînez ceva. Tu stai lîngă foc pînă revin. Strigă, dacă ţi-e frică, nu merg departe.

- Frică? zise ea cînnd îl văzu dispărînd printre copaci. De ce să mi se facă frică? Îşi încălţă cizmele şi se îndreptă spre un izvor care susura în apropiere. Chiar lîngă apă văzu un pui blănos, drăgălaş. Oh, ce scump eşti, micuţule, murmură ea. Luă animalul în braţe, uitîndu-se la el să vadă dacă era un rîs, sau leopard de munte. Falcon, Falcon, vino repede, strigă ea.

El apăru grăbit, deja cu pumnalul în mînă. Ceea ce văzu îl îngrozi.

- Jasmine, pune-l jos şi pleacă naibii de acolo. Se vedea clar că e mînios şi tulburat de pericolul în care se afla ea acum. Ţi-am zis să stai lîngă foc. Nu dau ordine ca să nu fie respectate.

Mama pisicuţei sălbatice se ghemuise la rădăcina unui copac, pregătindu-se să atace. Cum Falcon se apropia din spatele copacului, ucigaşul de o sută cincizeci de kilograme ţîşni, cu ghearele din faţă scoase. Caninii lungi şi extrem de

ascuţiţi, albi şi strălucitori se înfipseră în umărul lui Falcon. După impact, omul şi animalul s-au rostogolit prin zăpadă, Falcon încercînd disperat să-şi ferească jugulara de colţii felinei. Într-o fracţiune de secundă pisica uriaşă căzu pe spate, iar Falcon plonjă cu pumnalul spre pîntecul ei şi o spintecă pînă sub gît. Nu a avut de ales; a trebuit să ucidă fiara sălbatică.

Jasmine rămase nemişcată, albă la faţă, privind îngrozită acest carnagiu.

- Chiar trebuie să omori tot ce mişcă? strigă ea.

- La naiba, femeie, din cauza ta a murit acest animal.

Jasmine ştia că are dreptate. Luă pisoiul din mîna ei şi-i ordonă:

- Du-te la foc.

- Ce vrei să faci cu ea? întrebă ea panicată.

- Ceea ce trebuie să fac. Pisoiul s-a născut prea tîrziu, în iarnă. Va muri de foame fără mama lui. E mai uman să-l ucid.

- Nu! strigă ea. Vreau să-l păstrez ca animal de companie. Te rog, Falcon? implora ea.

El îi vorbi ca unui copil care nu pricepe:

- Cînd va creşte, va fi cît mama lui. Va fi un ucigaş de oameni.

- O să-i dau drumul în pădure după ce va trece iarna grea. Falcon, te rog, lasă-mă să-l iau. Toate cererile ei erau absolut nerezonabile. Îl enerva şi mai tare că trebuia să o refuze cînd ea îl implora. O voi numi Shanna, şopti ea.

Răbdarea lui era deja întinsă la maxim, aşa că răbufni.

- Cu greu ne salvăm pielea şi tu duci cu tine o întreagă menajerie. Ai o vrabie într-o colivie înfăşurată cu blană, iar ariciul tău e în fundul desagilor mei. O să-i dau lui Prick să-l mănînce pe Feather, apoi pe Prick îl dau de mîncare Shannei, se jură el.

Jasmine ştia că putea să-l convingă pe Falcon. Ştia asta

la fel de bine cum a ştiut Eva să negocieze cu Adam. Se apropie de el. Era atît de înalt, încît trebuia să lase capul pe spate pentru a-i vorbi. Puse mîinile ei mici pe pieptul lui şi zise blînd:

- Falcon, nu mi-ai făcut nici un cadou de nuntă...o vreau pe Shanna ca dar de nuntă.

Acum chiar că nu-i mai putea rezista. Putea să comande uşor sute de oameni, dar îi era aproape imposibil să facă faţă unei singure femei. Jasmine privi pisica moartă şi lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

- Nu plînge. S-a terminat şi lacrimile nu o mai aduc la viaţă. Du puiul în cort.

După ce ea plecă, Falcon se dezbrăcă pînă la brîu şi îşi spălă rănile în apa rece. Datorită cămăşii de zale ghearele animalului nu au pătruns prea adînc şi scăpase cu braţul întreg. Acum aştepta ca aerul rece să-i coaguleze mai repede sîngele.

Jasmine dădu pisoiului cina ei, cînd Falcon nu se uita, apoi rupse unul dintre jupoanele ei şi-i făcu un culcuş ghemului pufos, după care îl aşeză într-un coş al şeii.

A doua zi Falcon o privea îngrijorat pe Jasmine, care adormise în şa. O luă iar în faţa lui, dar părea că nu o mai poate încălzi suficient şi nici nu o putea împiedica să adoarmă de epuizare. Grăbi puţin ritmul, ştiind că astăzi trebuia să ajungă la Mountain Ash.

Era clar că Jasmine nu mai suporta frigul, era palidă ca zăpada, iar el o atingea des, să vadă dacă nu are cumva febră.

Cînd în sfîrşit cei doi ajunseră în curtea castelului Mountain Ash, tot personalul ieşi să-i întîmpine. Toţi cavalerii lui erau acolo, pînă şi cîţiva galezi, pe care nu i-a mai văzut de la ultima lui vizită la castel. Doi dintre ei se apropiau, bucuroşi să-l elibereze de povara iubită.

Gower şi Tam erau fraţi, doi tineri veseli, mereu puşi pe

glume.

- Doamna mea se simte foarte rău. Am nevoie de o femeie care să o ajute şi să-i stea la dispoziţie pînă se va reface, explică Falcon.

Fraţii s-au privit scurt, apoi au spus într-un glas:

- Big Meg.

Falcon i-o dădu pe Jasmine lui Gower, apoi coborî şi o preluă de la el.

- Chemaţi-o imediat. Eu o duc pe Jasmine în camera din turn, cea de lîngă a mea. Era cu siguranţă locul cel mai potrivit din Mountain Ash, fiindcă orice duşman ar fi trebuit să-l învingă mai întîi pe Falcon, apoi să ajungă la ea.

Bărbaţii se înghesuiau pentru privilegiul de a căra bagajele Jasminei pînă în camera din turn. Ea îi zîmbi lui Tam, iar acesta rămase vrăjit pe veci. Gower aprinse focul, în timp ce ochii îi străluceau aluziv.

- O săptămînă în pat i-ar prinde foarte bine.

Tam îi trase fratelui său un pumn în coaste.

- Nu trebuie să fii vulgar. Chiar nu poţi să recunoşti o doamnă?

- Vai de mine, mă înveţi tu pe mine bunele maniere? întrebă Gower, rîzînd ironic, fiindcă Tam era cel mai vulgar galez în viaţă.

- Nu poţi învăţa porcii să fie manieraţi, afirmă Tam, împingîndu-l afară din cameră pe fratele său. Au înghiontit-o şi pe Big Meg, cînd aceasta tocmai intra, iar ea îi ameninţă că-i dă cap în cap. După cum arăta ea, te gîndeai că poate doborî un cal.

- Corcituri prost crescute şi necioplite, îi drăcui ea, făcînd referire la originile lor – tată englez, mamă galeză. Privi cu compătimire la fetişcana palidă din braţele lui Falcon şi se simţi copleşită de instincte materne. Afară, porcilor! ordonă ea. E valabil şi pentru matale, milord, să mă scuzaţi. Nu va

dormi în acelaşi pat cu dumneata o noapte sau două, fiindcă deocamdată nu poate să facă faţă solicitărilor unui mire pofticios. Îi licăreau în ochi scîntei belicoase, parcă provocîndu-l să o contrazică. Cei trei bărbaţi rîdeau, mimînd că se tem de ea, dar Falcon îi zise rînjind:

- Meg, sînt dispus să pun pariu cu tine. Domniţa are şi o pasăre, un arici şi o pisică sălbatică şi te avertizez că, odată ce se va odihni bine şi va mînca bine, o să fie în stare să se pună cu tine, cu mine şi cu pachetele astea două de muşchi , cărora le-ai zis porci.

Gervase aranjase deja camera lui Falcon. Cufărul lui cu arme precum şi armura completă aşteptau, proaspăt lustruite, iar Falcon nici nu-şi întrebă oamenii cum au reuşit să se întoarcă în Ţara Galilor cu armamentul şi armura complete.

Gervase îi spuse:

- Sînt aici de două zile. Am reuşit să traversez trecătorile înainte să înceapă ninsoarea, dar din cîte am văzut, castelanul de aici nu a fost deloc zgîrcit. În cămări este destulă mîncare pentru toată iarna, iar oamenii au avut suces la vînătoare acum două zile.

Falcon îi aruncă lui Gervase pelerina şi haina.

- Mi-ar prinde bine nişte haine curate. Îşi scoase cămaşa de zale, iar Gervase văzu sînge pe cămaşa de corp. Ştia că nu trebuie să-i pună întrebări. De Burgh îi va spune totul cînd va considera el. Falcon îi povesti pe scurt ce s-a întîmplat la Gloucester, aşa că a ordonat pază continuă pe creneluri. După ce se întinse şi îşi frecţionă puţin muşchii braţelor, zise: Doamne, aş putea să mănînc un bou, cu tot cu hamuri.

Gervase rîse.

- Grătarele sfîrîie la bucătărie. Uite, bea nişte bere, să-ţi mai revii puţin.

Falcon bău toată berea din carafă, apoi se şterse la gură cu mîna.

- Există şi nişte mied fiert, cum se obişnuieşte prin locurile acestea?

- Merg să dau o raită prin pivniţe, promise Gervase.

Falcon rămase singur, iar cînd uşa se redeschise, crezu că Gervase s-a întors, însă era Morganna, care intrase fără să bată la uşă. Aducea apă fierbinte şi un braţ de haine.

- Nu-mi amintesc să fi trimis după tine, zise el scurt, privind-o glacial.

- Chiar şi aşa, zise ea cu dublu înţeles, cred că ai nevoie de mine.

El o fixă cu privirea cîteva secunde , apoi îşi plecă ochii pînă atunci provocatori. În clipa cînd făcu asta, ea se aproipe de el şi începu să-i scoată cămaşa.

Întoarcerea stăpînului a avut un efect profund asupra tuturor persoanelor de la castel. Grătarele şi pirostriile duduiau de mîncare, iar bucătarii, cameristele şi pajii alergau încoace şi încolo ca o armată de furnici. Se făceau focurile în şeminee.

Castelul era relativ mic, cu un singur turn, un hol, bucătării, sala armelor, sufrageria cavalerilor şi cămăruţele servitorilor, dar clădirile adiacente ocupau o suprafaţă mult mai generoasă: grajduri, hambare, lăptăria, distileria, fierăria şi magaziile de provizii.

În aer plutea o atmosferă de sărbătoare. Toţi se simţeau la adăpost, în siguranţă pentru iarnă, nu aveau treburi prea grele de făcut; doar să-şi lustruiască armurile, să-şi ascută armele şi să-şi îngrijiească murgii. Dacă se văitau de plictiseală, Falcon îi lua cu el să dea o raită, dar în următoarele luni cavalerii căliţi în lupte puteau să mănînce, să bea, să joace zaruri şi să-şi ridice privirile de pe săbii ca să-şi aleagă o femeie mai drăguţă sau mai grasă, dintre servitoarele de la Mountain Ash.

Doar cîţiva cavaleri erau căsătoriţi, fiindcă majoritatea lor erau foarte tineri. Cu toţii, femei, bărbaţi şi copii aveau o curiozitate comună, adică să o vadă pe tînăra mireasă, lady Jasmine de Burgh. Unii nu o văzuseră niciodată, iar cavalerii care au zărit-o, nu s-au apropiat de ea prea mult.

Era un obicei al locului să se organizeze o sărbătoare în cea de-a doua seară după întoarcerea la Mountain Ash, cînd toţi îşi vor putea vedea de aproape noua stăpînă.

Jasmine se trezi pe la prînz. Dormise bine pe patul uriaş, cu baldachin, într-o căldură plăcută şi intimă. Se întinse şi căscă, apoi dădu la o parte cuverturile îmblănite.

Big Meg o certă, oprind-o să coboare din pat.

- Picioarele dumitale nu vor atinge covoarele pînă diseară, zise ea cu severitate.

- Dar mă simt bine, Meg. Trebuie să învăţ o mie de lucruri pe care va trebui să le fac. Jasmine se simţea complexată de numeroasele ei lipsuri domestice. Mă tem că am fost crescută mult prea cocoloşită. Nu ştiu să fac nici cele mai neînsemnate activităţi.

- Încă nu ţi-ai terminat somnul de frumuseţe. Diseară, la petrecere toţi ochii vor fi aţintiţi asupra dumitale. Sînt foarte curioşi cum arăţi. A trebuit să le interzic să intre în turn azi. Nu-ţi imaginezi ce scuze copilăreşti inventează, doar ca să urce aici. Bărbaţii sînt la fel de obraznici ca şi femeile. Mă rog, nu chiar. Femeile sînt ca nişte căţele, atunci cînd au în faţă o tovarăşă mult mai frumoasă ca ele. Meg îi puse în faţă o tavă cu bucate. Nu vei face nimic, doar vei mînca şi vei dormi toată ziua, ca să-ţi refaci puterile şi să le ţii piept hoardelor de jos. Te vor examina atît de atent, că nu vor fi mulţumiţi decît cînd vor cunoaşte culoarea chiloţilor dumitale!

Jasmine începu să rîdă. Era femeie şi se bucura să fie în centrul atenţiei. Începu să ciugulească din şunca afumată de pe farfurie, gîndindu-se ce culoare de rochie să îmbrace, pentru a-şi pune mai bine în evidenţă tenul.

De multă vreme nu s-a mai simţit atît de fericită. Cînd contempla visătoare cu ochii deschişi, o aduseră la realitate nişte voci ridicate, în spatele uşii.

- Iisuse, Meg, nu ţi-am predat-o cu trup şi suflet, totuşi mai am şi eu ceva drepturi de proprietate! insistă Falcon.

- Nefericită alegere de cuvinte, de- Burgh, strigă contrariată Jasmine. Lasă-l să intre, Meg, trebuie să-mi ascut ghearele pe un nefericit nebun.

Privind-o cum stătea confortabil pe pat, Falcon se calmă, iar în locul furiei se instală foamea. Big Meg se retrase, respectînd intimitatea celor doi, dar dintr-un colţ era cu ochii pe el, pentru a-l împiedica să-şi exercite drepturile.

- Te simţi mai în putere, Jasmine? Ţi-am adus nişte mied. Falcon îi dădu sticla şi privi buzele trandafirii sorbind prima gură de lichid fortifiant. Instantaneu răspunsul fizic era pregnant şi vizibil. Aşa se întîmpla mereu. Se aşeză pe marginea patului, pentru ca erecţia să fie mai puţin evidentă. Arăţi apetisant, şopti el. Nu-mi vine să cred că ai trecut atît de bine prin chinul groaznic al frigului.

Ea roşi, ferindu-şi privirea, dar mintea ei era inundată de prezenţa lui senzuală şi copleşitoare. Îi luă obrajii între palme şi o sărută suav, apoi strecură mîinile pe sub aşternuturi şi îi dezmierdă sînii catifelaţi. Spuse pe un ton gutural:

- Meg, lasă-ne.

- Nu, domnule. Mi-ai dat-o pe mînă ca să-i refac puterile. Nu te las să faci dragoste cu ea ca să o storci de vlagă, zise ea fără ocolişuri.

El îşi înghiţi o înjurătură şi se ridică. Vedea clar că nu ajungea nicăieri cu femeile. Meg îi deschise uşa ca să iasă şi-i făcu semn cu ochiul.

- Diseară ia-o de două ori, ca să recuperezi ce-ai pierdut acum, şopti ea. Imediat Falcon îşi recăpătă zîmbetul pe buze.

- Diseară să te îmbraci în alb pentru mine, cum îi stă bine unei mirese, îi spuse Falcon.

Capitolul 30

Big Meg a rămas uimită cînd a ridicat capacul cufărului cu haine al Jasminei. Cînd văzu atîtea mătăsuri şi rochii de catifea brodate, cu dantele, a sărit în sus alarmată.

- Nu pot să ating toate lucrurile astea fine cu mîinile mele mari şi aspre, fiindcă le-aş zgîria şi le-aş strica. O chem pe Glynis, servitoarea de la spălătorie, să aibă grijă de hainele matale. Nu cred că a mai văzut aşa rochii în viaţa ei, dar mîinile ei sînt catifelate şi mereu curate, zise Meg hotărîtă. O aduc acum, ca să despacheteze totul.

Cînd rămase singură, Jasmine îi dădu drumul lui Feather să zboare în voie prin cameră şi să exploreze noua ei casă. Apoi se strădui să-l convingă pe Quill să se destindă, tentîndu-l cu un rest de şuncă. Big Meg o trase înăuntru pe tînăra servitoare, care se apropie sfioasă de marginea patului, cu ochii cît sarmalele. Mică de statură, brunetă, ca majoritatea galezelor, nu mai văzuse pe nimeni aşa ca Jasmine, dar nici haine ca ale acesteia. Vrabia de pe umărul doamnei de Burgh răsuci căpşorul ei mititel spre ea, curioasă dacă reprezintă o ameninţare. Cînd constată că nu este, pasărea zbură pe marginea cănii cu mied a Jasminei şi se servi din băutură.

- Oh, micuţul drăgălaş, zise Glynis, bătînd din palme.

Meg o întrerupse:

- Să sperăm că o să-ţi placă şi restul menajeriei, după care făcu semn spre cufărul Jasminei. Sînt toate ale tale, Glynis.

Fata nu contenea cu exclamaţiile, iar ele se îndeseau

pe măsură ce scotea cîte o piesă vestimentară, apoi o ridica privind-o reverenţios, după care o atîrna în şifonier.

- Glynis, te rog, găseşte-mi peria de păr. O să dureze o veşnicie pînă ce îmi voi descurca părul. Apoi va trebui să alegem ce voi purta diseară. Trebuie să fie ceva special...ceva care va reţine privirile tuturor, zise Jasmine. Ceva stacojiu, mă gîndesc.

În această seară nu avea de gînd să poarte alb. Trebuia să-i cucerească pe aceşti oameni, iar în magie roşul este culoarea cea mai puternică. Are tot felul de proprietăţi mistice, sexuale, fizice şi spirituale. Mai mult, stacojiul va contrasta perfect şi cu buclele aurii, subliniindu-le perfecţiunea, ca să nu mai spunem că pe de Burgh îl va irita. Ce-şi mai putea dori? Stacojiu să fie!

Glynis ţipă cînd descoperi un coş, iar un pui de leu de munte o scuipă în faţă.

- Oh, nu te teme, Glynis, aceasta este Shanna. Meg, cred că va trebui să-i găsim o cutie cu rumeguş, unde să poată să-şi facă nevoile, altfel va face pipi pe toate covoarele minunate ale lui Falcon.

Meg îşi dădu ochii peste cap, iar Glynis rămase cu gura căscată. O închise lent, apoi spuse cu uimire:

- Eşti vrăjitoare.

Jasmine rîse.

- Da, sînt, iar în seara aceasta am senzaţia că Puterile Universului se vor scurge în trupul meu. Ochii îi străluceau. Mă simt mai în viaţă decît am fost vreodată!

Petrecu o oră întreagă îmbăindu-se în cada pe care Meg i-a cărat-o fără pic de efort.

- Doamne, e o minune că nu voi petrece toată ziua pe cal, spuse ea, frecîndu-şi fesele, să verifice dacă nu făcuse băşici. Meg, mai vreau puţin mied, îmi place la nebunie.

Meg ascultă şi se întreba dacă nu cumva bea atît de mult

ca să aibă curaj să-l înfrunte pe de Burgh. Ştia că jumătate din cei care locuiau la castel ar străbate toată Ţara Galilor doar să-l vadă îngenuncheat de o femeie, dar se îndoia că asta se va întîmpla vreodată.

Mica Glynis rămase fermecată cînd o privi pe tînăra frumoasă îmbrăcată în culoarea flăcărilor, ale cărei bucle se revărsau pe umeri ca nişte fluvii aurii. Ca o pată de culoare, un mac roşu prins în spatele urechii îi completa ţinuta.

Paşii lui de Burgh se auzeau pe culoar, iar Jasmine îşi îndreptă spatele, ridică bărbia şi se pregăti pentru confruntare. El deschise uşa fără să bată, după cum se aşteptase Jasmine, dar se opri în prag. Falcon nu văzuse o imagine mai tulburătoare în viaţa lui.

Ar fi avut un impact imediat asupra oricărui bărbat care o privea. Falcon se simţi cuprins de dorinţă şi se gîndi că-şi putea încălzi mîinile la căldura pe care ea o emana. Totuşi se încruntă şi o privi ameninţător.

- Jasmine, te-am rugat să te îmbraci în alb.

- Nu, milord, mi-ai *spus* să mă îmbrac în alb, iar asta e cu totul altceva. Ştii că nu-mi place să primesc ordine.

Falcon se stăpîni cu greu.

- Atunci, Jasmine, te rog acum. Te rog, vrei să porţi ceva alb în prima seară, aşa cum îi stă bine unei mirese?

Ea nu se clinti, ba mai mult, întoarse capul într-o parte, sfidîndu-l, refuzînd orice impunere din partea lui.

- Cum azi voi fi în centrul atenţiei, am hotărît că e mai bine să port roşu. Cei care vor sta în colţurile sufrageriei mă vor vedea mai bine.

- Te aştept pînă ce te vei schimba, zise el calm, hotărît să nu se lase provocat şi să controleze situaţia.

Jasmine nu părea deloc calmă.

- Domnule, eşti caraghios! Sper că am dreptul să-mi aleg hainele?

Glynis se făcu mai mică, anticipînd războiul verbal, în timp ce Big Meg se străduia să nu zîmbească.

Falcon îşi privea soţia absolut consternat. Era perfect conştientă că putea să-şi aleagă hainele, nu despre asta era vorba. El o rugase să se îmbrace în alb, iar ea i-a ignorat rugămintea în mod intenţionat, pentru a-l sfida, iàr acum părea că a făcut-o cu mare bucurie. Era incredibil jocul puterii pe care-l juca acum cu el.

- Ar trebui să pun eu mîna pe tine, zise el aşezîndu-se în uşă, ca să-i blocheze ieşirea. Dacă ai fi fost încinsă cu mai mulţi ani în urmă, acum ai şti unde ţi-e locul.

- Îţi cer să te dai la o parte din uşă şi să mă laşi să merg la masă, zise ea, fulgerîndu-l cu privirea.

- Îmi ceri, Jasmine? o întrebă el lasciv. După felul cum se uita la ea şi zîmbea sardonic, ea bănuia că pune la cale ceva, însă el făcu o plecăciune politicos. Aşa să fie, spuse, apoi îi oferi braţul.

După o scurtă ezitare, ea îi acceptă braţul şi se lăsă condusă. Big Meg zise dînd din cap:

- Ştiu că pare o prostie să te uiţi la ei, dar ea seamănă foarte mult cu el, ştii.

Pe hol era plin de oameni. Aroma cărnii la grătar îi pătrundea pe toţi, ademenitor. Aerul era festiv, cald şi primitor, iar amalgamul de voci se domoli cîteva secunde, cînd Falcon intră în sufragerie cu Jasmine la braţul său, apoi vocile îşi recăpătară energia.

Servitorii se înghesuiau cu castroane aburinde, iar femeile făceau ultimele aranjamente pe masă, după care umpleau cu vin carafele cavalerilor. El o duse pe Jasmine la podiumul unde era pregătită masa pentru ei, o inovaţie specială, menită să-i ajute pe toţi să o vadă mai bine pe noua lor stăpînă.

Falcon ridică o mînă, solicitînd tăcere, apoi aşteptă să

tacă toţi cei prezenţi.

- Înainte să fim serviţi, vreau să v-o prezint pe mireasa mea. Jasmine de Salisbury este acum lady de Burgh. Se auziră urale şi aplauze entuziaste, dar el ridică iar mîna, impunînd tăcere. Ar trebui să ştiţi şi alt lucru, continuă el. Mă tem că domniţa mea a fost cam răsfăţată şi toată viaţa ei i s-a făcut pe plac. Se uită la ea, observînd cît de şocată era, iar ea citi amuzamentul în ochii lui, fiindcă îi zîmbea galant. În clipa aceea Jasmine a înţeles că răzbunarea lui va veni curînd, atunci cînd doar el va decide. Trebuie să vă avertizez că ea nu are nici un fel de rezerve, aşa ca toate fecioarele, în vreme ce eu, ştiţi bine, nu sînt un gentleman. Nici unul din noi doi nu ar ezita să-l provoace pe celălalt, în faţa acestei adunări. Decorul nu este un cuvînt care poate fi asociat cu neamul de Burgh.

Jasmine se cutremură de mînie cînd îl auzi cum rîde satisfăcut de efectul cuvintelor lui asupra ei.

- Aşa că, zise el, împingînd scaunul cu piciorul, apoi ridicînd-o în braţe ca pe un fulg, o voi duce sus, să se schimbe într-o rochie pe placul *meu.* Este o tînără încăpăţînată, care are nevoie să înveţe cine este stăpînul la Mountain Ash. Dacă nu vom reveni imediat, atunci veţi şti cu toţii că am văzut un alt fel de mîncare care m-a tentat mai mult.

Mergea cu ea în braţe pe hol, mîndru şi o ţinea foarte strîns, aşa încît ea nu putea să facă o mişcare, fiindcă ştia prea bine că ar fi fost capabilă să-i sară la gît într-un acces de furie.

- Acum le-am dat motive să vorbească, şopti el cu buzele lipte de urechea ei.

Cînd au ajuns sus, ea aruncă în el cu agrafa de păr, apoi cu pantofii.

- Cum ai putut să mă umileşti în halul ăsta? întrebă ea. Nu mai pot să apar în faţa lor acum.

- Jasmine, te-am prevenit înainte să cobori, dar tu ai ales să mă sfidezi. Văd că ţi-ai făcut un obicei din asta. Tonul lui era scăzut, dar ameninţător. Acum, schimbă-ţi rochia.

Încăpăţînarea ei fusese provocată cu adevărat. Îi zise printre dinţi:

- Nu am nevoie să mă schimb, fiindcă nu am de gînd să mai cobor.

El îi ignoră replica şi deschise şifonierul. Într-o clipă alese rochia albă, pe care o avea în minte. Ea protestă:

- De Burgh, dacă schimb rochia, înseamnă că trebuie să mă schimb de toate lenjerie, ciorapi, pantofi habar nu ai ce înseamnă îmbrăcămintea femeilor!

- Nu zău! zise el calm. Nu-ţi face iluzii că eşti prima femeie pe care am dezbrăcat-o.

- Oh! făcu ea şi îi întoarse spatele. Imeidat simţi mîinile lui desfăcîndu-i nasturii de la spate, ba chiar şi-l imagină cum smulge rochia de pe ea. Se răsuci ca să-l privească, evident îmbufnată. Falcon era atît de înalt, încît a trebuit să-şi lase capul pe spate cînd i-a spus: dacă strici această rochie, îţi jur că o să....

- O să ce? o provocă el, înfigîndu-şi mîinile în decolteul ei, pregătit pentru o înfruntare.

Ea începu să gîfîie, atît de enervată era, dar îşi aplecă puţin capul, pentru ca el să nu-i poată citi în ochi ura nemărginită din acel moment. Răspunse precaută:

- Este o rochie preferată, de aceea...m-am gîndit că o să-ţi fie pe plac.

- Îmi place, Jasmine. Culoarea ei îţi scoate în evidenţă frumuseţea şi m-ai excitat. O sărută pasional, prelung şi persistent, iar ea crezu că Falcon era pe punctul de a-i ceda, dar, pe nesimţite, el îi descheiase rochia, iar acum aceasta îi alunecase la picioare. Acum, schimb-o.

- Nu! spuse ea, pusă pe ceartă.

Falcon se duse să scotocească printre lucrurile din şifonier şi veni cu o rochie albă, din mătase şi cu nişte pantofi albi de satin. Ea se strădui să-i îngreuneze eforturile de a-i scoate şi restul accesoriilor, doar că el se amuza şi părea că-i face o deosebită plăcere, ca şi cînd ar fi fost o joacă între îndrăgostiţi. Cînd rămase în faţa lui doar cu ciorapii roşii, el o luă uşor şi o aşeză la oglindă, cuprinzîndu-i sînii, pe care începu să-i dezmierde senzual, pînă ce-i văzu sfîrcurile întărite. Formele ei îl aţîţau cu neruşinare. Ea încercă să se acopere cu rochia albă.

- De Burgh, am acceptat să mă schimb, strigă ea.

El zîmbi cîineşte.

- Draga mea-, nu e nici o grabă să ne întoarcem. În mod firesc, vor presupune că voi face dragoste cu tine.

Jasmine îl privi înspăimîntată, înţelegînd clar că presupunerea lor urma să fie corectă, dacă nu se grăbea. Căută nişte cuvinte care să-i potolească avansurile.

- Falcon, vreau ca oamenii să mă iubească aici, la Mountain Ash. Promit să încerc să fiu o soţie cum se cuvine. Hai să ne întoarcem la masă. Te las să mă îmbraci, se oferi ea reconciliantă.

De Burgh îşi dădea seama că îl manipulează, dar cuvintele şi atitudinea ei se înmuiaseră considerabil. Poate că ajunsese la jumătatea drumului spre îmblînzirea ei. Cît timp a petrecut îmbrăcînd-o cu rochia albă, a reuşit să-i atingă toate zonele intime ale corpului, aşa încît în clipa cînd a păşit din nou pe holul spre sufragerie, era toată îmbujorată.

De Burgh o atingea uşor pe spate, iar acum o Jasmine mai docilă păşea pe trepte, spre festivităţi. În clipa cînd oamenii au văzut-o, se auziră exclamaţii de uimire şi încîntare, apoi rînd pe rînd ei s-au ridicat în picioare şi au aplaudat-o pentru curajul şi frumuseţea ei. Era începutul unei relaţii de dragoste, fiindcă locuitorii de la Mountain Ash şi

Jasmine s-au îndrăgostit simultan.

După cină şi toasturi toţi au dorit să-i vorbească, să o privească de aproape, să o atingă. Cavalerii lui Falcon se întreceau în galanterii pentru a ieşi în evidenţă, lucru care a bucurat-o şi amuzat-o nespus. A fost prezentată femeilor de acolo, apoi copiilor şi bătrînelor care trebăluiau prin castel şi prin camere.

Jasmine făcu ochii mari cînd o femeie tînără se apropie, îmbrăcată într-o ţinută de războinic, o tunică de piele, cu brăţări aurii la încheieturi şi la antebraţe. De Burgh zise:

- Ea este Morganna. Este ţinută ostatică, pentru o bună purtare a regelui din Ţara Galilor.

Morganna o examină pe Jasmine, admirîndu-i frumuseţea eterică, apoi privind-o cu pizmă i se adresă lui Falcon. Îi puse o mînă pe umăr, cu o familiaritate debordantă:

- Ce-ţi mai face rana?

- Bine. S-a vindecat.

- Rană? întrebă Jasmine, privind-o pe fată, care nu era o frumuseţe în sensul propriu al noţiunii, dar care avea în ea o senzualitate înnăscută, pe care orice bărbat o considera atrăgătoare.

Morganna se uită din nou la Jasmine.

- A fost muşcat de o pisică sălbatică. Rostise propoziţia aproape cu două înţelesuri.

Va trebui să ţină cont de fata aceasta, se gîndi Jasmine, dar nu intenţiona să-l întrebe pe de Burgh despre ea. Era prea mîndră să facă asta. După cină au stat la masă două ore, urmărind dansurile, jocurile şi distracţia. O observă pe Morganna ademenindu-l pe Gervase, care tocmai cîştiga la jocurile de noroc.

- Cred că Gervase e îndrăgostit pînă peste cap de ea, constată ea.

De Burgh ridică din umeri indiferent:

- Pînă dimineața o să-și piardă portofelul cu bani și va cîștiga experiență în legătură cu femeile.

- Tu așa tratezi toate femeile, cu dispreț? îl întrebă ea revoltată.

- Nu. Pe femeia onorabilă o tratez cu onoare. Falcon o luă de mînă, iar ea trase adînc aer în piept. Într-o clipă el își lipi buzele de degetele ei, iar instantaneu panica puse stăpînire pe ea, fiindcă se apropia ora culcării. Să mergem sus, șopti el pătimaș, apoi se ridică și o luă de mînă, trăgîndo după el.

Inima Jasminei începu iar să bată nebunește, pe măsură ce urcau treptele spre turn. Cînd îi privi spatele puternic, dar și înălțimea care arunca umbre înfricoșătoare pe zidurile de piatră se simți din nou măruntă și vulnerabilă. Cînd ea voi să urce mai departe, spre camera ei, trecînd de dormitorul lui, el o reținu, o trase spre cadrul ușii, o rezemă de ușă și puse ambele brațe într-o parte și într-alta, țintuind-o ca pe o prizonieră. Se aplecă să-i fure o sărutare. Cînd își dezlipi gura de buzele ei, ea spuse încet:

- Te rog, Falcon.

- Mă refuzi? o întrebă el.

- Nu, zise ea grăbită, doar că în seara asta nu mai vreau nici o bătălie.

- Bătălie? se miră el. Eu vreau să facem dragoste, nu să ne batem. Împinse ușa camerei lui, iar ea văzu patul enorm din centru.

- Te rog, Falcon, nu, se panică ea.

Atunci el o sărută pe gît, în locul unde îi pulsa jugulara, simțindu-i pulsul rapid, iar degetele lui reușiră să-i excite un sfîrc.

- Jassy, nu mai pot după tine, șopti lipindu-și buzele de pielea ei fină.

Ea se abținu să nu strige, dar reuși să-l implore:

- Oh, Falcon, am fost atît de fericită în seara aceasta. Te rog, nu o strica.

Deşi nu dorea acest lucru, instinctul îi spunea că, dacă îi va mai acorda puţin timp şi spaţiu, ca să nu se simtă obligată, poate că-i va răspunde la avansuri. O mîngîie pe obraz şi o privi drăgăstos:

- Şi eu am fost fericit. Patul meu va fi rece fără tine, dar voi încerca să înţeleg că ai nevoie de mai mult timp, draga mea. O mai sărută o dată, apoi se retrase, pentru a-i permite să urce în camera ei.

Aici nu o aşteptau servitori, fiindcă toţi presupuneau că va dormi în camera soţului ei. Jasmine aprinse lumînările şi începu să se dezbrace visătoare. Spusese adevărul mai devreme, mărturisind că s-a simţit fericită. Îşi jură că va încerca să se domesticească. Va învăţa cum se conduce un castel, chiar şi cu două sute de persoane. Îi plăcea ideea de a fi centrul, inima, sufletul.

Îşi puse frumos hainele în şifonier, mîngîie rochia stacojie, din care el o forţase să se schimbe, apoi rîse. Îşi ascultase stăpînul şi cucerise inimile tuturor. Se îmbrăcă într-un capot de catifea şi aţîţă focul. Auzea nişte voci. Nu-şi dădea seama ce vorbeau, nici de unde se auzeau, dar realiza că vorbesc doi oameni.

Ascultă la uşă, dar vocile nu veneau dinspre hol. Era un singur loc în cameră unde se auzea foarte bine ce se vorbeşte. Bărbatul ridicase tonul, iar Jasmine era sigură că e vocea lui Falcon. Camera lui era chiar sub a ei, aşa că sunetul pătrundea prin podea. Se ghemui şi se aşeză în patru labe, lipind urechea de podea. Se auzeau vocile înfundat, evident de dedesubt. Era sigură că auzea şi o voce de femeie. Jasmine îşi închipui că poate era Big Meg, răspunzînd întrebărilor lui de Burgh. Şi-ar fi dorit să audă ce vorbeau. Mută scaunul la perete şi ridică puţin marginea covorului.

Acum era mai bine; vocile se auzeau mai clar. Chiar îl auzi pe Falcon spunînd răspicat: "Nu!" Din nou se lăsă la podea şi observă surprinsă, dar şi încîntată, o crăpătură între două scînduri din podelele groase, chiar la îmbinare. Locul era extrem de strîmt şi putea fie să asculte, fie să privească pe acolo. Se uită prin crăpătură şi nu văzu nimic, apoi apăru de Burgh, dezbrăcat pînă la brîu, exact sub ea."Pleacă!", îl auzi spunînd. Avea umărul bandajat. Vorbi din nou, dar la ea ajunseră doar două cuvinte. Îl auzi spunînd "pat" şi "acum"

Era curioasă să afle cine era în cameră cu el. Dintr-o dată o văzu şi rămase mută de propria-i naivitate şi prostie. O văzu pe Morganna agăţată de gîtul lui Falcon, lipindu-se de el şi sărutîndu-l. Jasmine se ridică imediat, uluită de comportamentul imoral al lui de Burgh. Mereu îi bătea cîmpii despre nevoile lui, cînd era evident că de nevoile lui se ocupa altcineva. Se înfurie, se simţea trădată şi da, era geloasă!

Cum îndrăznea? Ea era lady de Burgh. Bunicul ei a fost marele rege Henry; avea sînge albastru. Ea era stăpînă aici, ea dorea să fie inima, stîlpul de la Mountain Ash, dar poziţia ei era subminată de o tîrfă!

O cuprinse o furie oarbă, aşa că deschise uşa şi coborî treptele reci din turn, spre camera lui de Burgh. Deschise brusc uşa şi intră. Era singur. Ea păru foarte surprinsă.

- Cum îndrăzneşti să-ţi ţii tîrfa la Mountain Ash? îl întrebă ea.

El o privi de sus în jos şi recunoscu revolta pe chipul ei. Chiar şi îmbrăcată într-un simplu halat, avea aceeaşi ţinută regală. Părul i se revărsa pe umeri şi era extraordinar de frumoasă. Se întrebă de unde ò fi auzit ea bîrfele şi dacă nu era mai bine să nege totul. Cuteză să se uite în ochii ei şi înţelese că nu avea rost să o mintă. O înfruntă la rîndul lui. Avea chef de o ceartă spumoasă, urmată de o noapte de amor sălbatic.

- Nu aş avea nevoie de o tîrfă, dacă ţi-ai îndeplini datoriile de soţie, o acuză el.

- Recunoşti, spuse ea pe un ton ascuţit, libertinule cu suflet de smoală! Pentru tine datoria de soţie înseamnă să mă ţii în pat, la dispoziţia ta zi şi noapte.

- Dă-mi voie să te învăţ, Jasmine. Bărbaţii îşi iau în cîrcă o soţie pentru ca să li se îndeplinească nevoile sexuale zi şi noapte, replică el sec.

- Nu e adevărat. Ai avut şi alte motive pentru care te-ai însurat cu mine, de Burgh, protestă ea.

- Care, de exemplu? continuă el. Eficienţa ta de castelană? Posibilitatea ta de a-mi naşte fii sănătoşi?

- Eşti un diavol! urlă ea, smulgîndu-i bandajul de pe umăr, iar rana lui începu să sîngereze. De ce nu mi-ai spus că te-a rănit pisica sălbatică? De ce ai lăsat-o pe ea să te îngrijească?

Dintr-o dată el înţelese că Jasmine era geloasă pe Morganna şi se simţi triumfător. Nu putea să simtă gelozie decît dacă avea sentimente pentru el. Simţea nevoia să-l facă să sufere, fiindcă şi ea fusese rănită. Veni lîngă ea. Privirea lui de smarald o pătrundea, iar acum ea văzu şi mai bine că era foarte atrăgător. O prinse de umeri şi privi nemilos în ochii ei. Dorinţa arzătoare o pîrjolea adînc.

- Prinţesa Jasmine, cea de neatins. Cînd fac dragoste cu tine, rămîi de gheaţă. Scoate imediat halatul...treci în pat, ordonă el.

- De Burgh, ai jurat că vei fi blînd şi onorabil cu partea femeiască.

- La naiba, Jasmine, nu sînt un cavaler din poveşti...sînt viu, făcut din carne, iar carnea are nevoile ei. Habar nu ai despre ce vorbesc, nu? Dar vei afla. Numai gîndul la tine mă excită. Cînd sînt în aceeaşi cameră cu tine, cînd te văd şi te aud rîzînd, sîngele îmi fierbe, pînă ce ajung să scot aburi pe

nări şi devin periculos. În rarele ocazii cînd îmi permiţi să te ating, înnebunesc de dorinţă să te gust, să mă cufund cu totul în trupul tău, să mă lipesc de tine, aşa penetrîndu-te toată noaptea, ca să adorm cu parte din mine unită cu parte din tine.

Mîinile lui nerăbdătoare au dezbrăcat-o imediat, apoi au strîns-o în braţe, ridicînd-o şi lipind-o de inima lui, după care încet, formele ei delicate au alunecat pe trupul lui musculos, tensionat.

- Eşti ca o bestie în călduri, strigă ea intimidată. Să nu mă atingi la cîteva minute după ce ai ţinut-o pe ea în braţe!

- Eu voi decide cînd te voi atinge. Tu vei învăţa că eu sînt stăpîn în castelul meu. Vei fi a mea unde şi oricînd voi avea poftă de tine.

- Atunci ia-mă acum! îl provocă ea.

El o-trînti pe pat, se dezbrăcă imediat şi se năpusti asupra ei. Un val de pasiune îl înnebuni. Gura lui fierbinte, flămîndă, începu să-i devasteze sînii. Sugea şi îi săruta sfîrcurile, lingînd-o centimetru cu centimetru, de la gît pînă la genunchi.

La un moment dat Jasmine se temu, fiindcă simţi o scînteie aprinzîndu-se undeva, adînc în centrul ei, iar răspunsul venea necontrolat acum. Simţea dorinţa pulsîndu-i în sîni şi în pîntec. Mintea ei începea să se retragă în clipa cînd senzaţiile noi au pus stăpînire pe ea. Nu se va lăsa; nu va deveni sclava acestui bărbat, nu va permite trupului să tînjească după corpul lui, aşa cum spunea el că tînjeşte după ea.

Îşi aminti cîteva lucruri auzite la curte, deşi atunci refuzase să le dea atenţie. Ori de cîte ori numele lui Falcon de Burgh era menţionat, orice femeie spunea: "Bărbatul acesta este un zeu. Mă ud doar cînd mă uit la el".

Pe atunci Jasmine nu înţelegea despre ce era vorba, dar acum constata. Cum degetele lui o tentau în intimitatea ei, îşi dădea seama că pentru prima dată în viaţa ei era umedă şi alunecoasă.

Acum el nu se grăbea deloc. Preludiul decurgea liniştit, prelungit. O mîngîia blînd, dar ferm, savurîndu-i formele care se muiau sub palmele şi degetele lui. Falcon nu se putea sătura să o pipăie. Simţea mereu nevoia să-i examineze fiecare părticică a corpului. Dădu la o parte cuvertura, îngenunchie lîngă ea pe pat şi începu să o privească profund, pasional şi sălbatic. O apucă de un picior şi începu să i-l sărute prelung, tacticos, urcînd spre genunchi, oprindu-se doar în dreptul triunghiului auriu dintre picioare. Ridică iar capul şi o mai admiră o dată, apoi scoase un geamăt de fiară şi îşi împlîntă limba în centrul ei, savurîndu-i labiile, pînă ce ajunse la clitorisul ei nerăbdător.

Timp de şapte luni Jasmine i s-a împotrivit, iar de fiecare dată s-a luptat în zadar cu puterea lui. Acum sărutarea lui insinuantă şi perversă o făcea să-şi piardă identitatea. Nu voia să permită acest lucru. Nu voia să fie încă una din posesiunile lui. Se concentră asupra rănii lui, la cîţiva centimetri de gura ei şi încercă să-şi imagineze durerea pătrunzătoare pe care a simţit-o el. Chiar în acel moment el se împlîntă în ea, doar că mintea şi trupul ei se separaseră de el. Rămase inertă, chiar cînd simţi atacul leului de munte, urmat de colţii lui groşi pătrunzîndu-i în carne. Mintea ei alungă durerea aceea, iar Jasmine se concentră să nu simtă nimic. El simţi deja sămînţa ţîşnind fierbinte şi gemu prelung, iar în clipa aceea de extaz ea îşi înfipse dinţii în rana lui descoperită.

- Ticăloaso! urlă el secerat de durere. Ea îl plesni peste obraz.

El nu avea de gînd să-i răspundă la fel, dar va aştepta momentul răzbunării altădată, în felul lui.

Jasmine luă cămaşa de noapte, ca să-şi acopere goliciunea.

- Ce simţi acum, cînd îţi vezi şi tu sîngele pe cearşafuri? îl ironiză ea.

Au urmat priviri plinde de ură, iar fiecare îşi jură că acela era sfîrşitul. Sărbătoarea de la Mountain Ash chiar se încheiase apoteotic!

Capitolul 31

Morganna s-a simţit extrem de tulburată cînd Falcon de Burgh s-a întors la Mountain Ash cu o mireasă foarte frumoasă. Deşi era ostatică, a avut zilnic posibilitatea să evadeze de acolo, dar ea a ales să rămînă, aşteptînd revenirea lui de Burgh. Lunile treceau extrem de greu în absenţa lui, iar acum ajunsese să trăiască doar pentru întoarcerea lui. Era obsedată de el. Era pentru ea partenerul sexual cel mai satisfăcător, din cîţi a cunoscut vreodată, mai ales că a cunoscut destui, inclusiv pe Llewellyn, cel care s-a autoproclamat rege în Ţara Galilor.

Planul ei era să devină doamna lui Falcon şi stăpînă la Mountain Ash, dar îi trebuia ceva cu care să-l lege de ea. Ştia ce trebuie să facă. Ştia că trebuie să-i facă un copil. Totuşi, apariţia Jasminei i-a dat peste cap toate planurile.

Pînă în momentul de faţă nu a avut succes în încercările de a-l ademeni în patul ei, însă ştia că el şi Jasmine dorm în camere separate, că între ei nu era totul numai lapte şi miere. Se observau deja nişte fricţiuni între cei doi, aşa încît trebuia să-i fie foarte simplu să şi-l apropie, extinzînd astfel distanţa dintre el şi mireasa lui.

Totuşi, ştia foarte bine că avea nevoie de toate tertipurile feminine ca să-l seducă şi să-l atragă în patul ei. Chiar şi cînd se afla în braţele lui, nu se amăgea crezînd că el primea tot atîta plăcere cît îi oferea el. O parte din el era mereu rezervată. Era o rezervă intenţionată, care ascundea un mare secret interior, iar asta o chinuia profund. Dacă rămînea însărcinată cu copilul lui, însemna că va deţine acea părticică

vulnerabilă a sentimentelor lui. Ştia că este un bărbat onorabil, care nu şi-ar ignora niciodată propriul copil, dar nici pe femeia care l-a născut.

Trecuse aproape o lună şi proviziile promise de Isabel Marshal au ajuns la Mountain Ash. Totodată, vremea blîndă permitea cavalerilor lui de Burgh să circule încă prin trecătorile montane.

Însoţitoarea căruţelor cu provizii şi a soldaţilor era invincibila Estelle. De Burgh o primi politicos, dar nu ştia dacă prezenţa ei va fi de bun augur pentru el.

Jasmine era foarte bucuroasă că-şi revede bunica. Madam Winwood reuşise să aducă tot ce Jasmine lăsase în urma sa, adică ierburi, recipiente, unguente, decocturi, eprubete, precum şi preţiosul glob de cristal. Toate lucrurile pe care le trimisese Isabel Marshal împreună cu hrana erau de nepreţuit. Le trimitea lenjerii curate, mirodenii, vinuri, materiale fine, perne, covoare şi, de necrezut, o oglindă ovală, uriaşă.

Tam se oferi să care bagajele Estellei în cămăruţa ei, sperînd că o va putea vedea pe Jasmine. Cînd ea îi zîmbi şi-l întrebă dacă poate să-i ducă oglinda sus, în camera ei, el rămase cu ochii la ea cîteva minute, trecînd repede în revistă toate articolele obişnuite pentru o femeie: perii de păr, parfumuri, halate de casă şi mantia de hermină albă.

În sfîrşit Jasmine şi Estelle erau singure şi puteau vărsa în voie lacrimile revederii. Erau multe întrebări pe care şi le-au pus, dar tot atîtea răspunsuri de primit. Jasmine insistă:

- Mai întîi tu.

- Cînd am descoperit că ticălosul de Chester a pus om să te păzească, am ştiut că nu pot să-ţi fiu de folos acolo. Ştiam că mă putea folosi pentru a te forţa să i te supui, aşa că am dispărut. Am venit acasă, la Salisbury, apoi am plecat la

Chepstow, să vorbesc cu tatăl tău. Mi-am pus,speranţele în de Burgh. Dacă exista o legătură între tine şi el, singura ta salvare el ar fi fost. Tatăl tău mi-a spus că el te-a salvat şi te-a dus la Mountain Ash. Mi-am făcut multe griji pentru drumul pe care-l aveaţi de străbătut prin frigul aspru din munţi, dar văd că de Burgh a avut mare grijă de tine.

- Cînd îţi voi da detalii despre cele două cununii ale mele, te vei înfiora, zise Jasmine. Dacă tu crezi că de Burgh are grijă de mine, te înşeli. De cum sîntem împreună, parcă i se aprinde fitilul. Nu cred că vreun bărbat s-a certat vreodată cu o femeie mai mult decît o facem noi. Estelle, ce să fac? Deja cred că îi port copilul.

Estelle simţi că i s-a oprit inima. A retrăit în cîteva secunde toată angoasa suferită acum mulţi ani, cînd scumpa ei fiică unică a rămas însărcinată cu sămînţa lui Salisbury şi a murit la naştere. Naiba să-i ia pe bărbaţi, de ce trebuie să distrugă femeile pe care le iubesc? Se uita la trupul delicat al Jasminei şi se gîndea că nu va fi în stare niciodată să aducă pe lume un copil. Avea o constituţie atît de fragilă şi era ca o orhidee rară. De ce a lăsat-o ea să se mărite cu de Burgh de la bun început?

Ei bine, nu exista nici o alternativă, decît să dea ochii cu el. Acum va trebui să-l înfrunte. Îi ceru Jasminei detalii despre ultimul ciclu, despre greţurile de dimineaţă, sînii sensibili şi alte semne clasice de sarcină. Cînd avu convingerea că sarcina era reală, îl căută pe de Burgh.

Îl găsi în hambarul cu provizii pentru animale. Gervase era alături de el şi socoteau împreună ce nevoi de hrană vor avea pentru toată iarna, ţinînd cont că zilnic mai soseau alţi cai.

- Bărbaţi! exclamă ea pe un ton belicos, de cum îl văzu.

De Burgh îi făcu semn lui Gervase.

- Lasă-ne, îi zise el calm.

- Eşti satisfăcut? întrebă ea cu ţîfnă, imediat ce bărbatul plecă.

De Burgh îşi păstră calmul, iar înţelepciunea îi dictă să tacă, fiindcă ştia că femeia avea multe pe suflet şi urma o avalanşă de reproşuri.

- Te-ai luat la întrecere cu tine însuţi, ca să vezi cît de repede se poate întîmpla? întrebă ea, apropiindu-se de subiect. Simţeai nevoia să-ţi demonstrezi virilitatea în faţa sutelor de cavaleri pe care-i conduci? Estelle trase aer în piept. Dumnezeule, cred că te-ai culcat cu ea zi şi noapte, dacă ai reuşit să o laşi însărcinată atît de repede. Estelle cedă nervos. Îşi acoperi faţa cu mîinile şi începu să strige: Asta o va ucide!

De Burgh era stupefiat.

- Nu mi-am dat seama, se lamentă el.

Estelle îşi şterse lacrimile.

- Te-am avertizat în repetate rînduri...noi toţi te-am prevenit, că este prea firavă pentru a deveni soţie şi mamă, dar tu nu suportai să fii refuzat, a trebuit să o ai cu orice preţ. Credeam că ai înţeles că nu te poţi juca de-a armăsarul şi iapa fătătoare cu Jasmine.

Dintr-o dată lui Falcon i se făcu teamă. Era un sentiment total necunoscut lui, dar acum îl resimţea deplin. Dacă o pierdea pe Jasmine, viaţa lui va fi pustie. În ciuda animozităţilor dintre ei, era femeia lui şi nu suporta gîndul că el îi putea provoca vreun rău. Mai presus de toate sentimentele pe care ea i le stîrnea era nevoia de a o proteja şi de a o iubi.

Estelle se mai calmă cînd văzu efectul puternic al cuvintelor ei asupra lui de Burgh. Acum era momentul să trimită mingea în plasa lui, fiindcă el se afla în dezavantaj.

- Mi-am privit unica fiică murind din cauza hemoragiei, pentru că era prea strîmtă şi nu putea naşte. Cînd mă uit cît

eşti de masiv şi îmi imaginez ce dimensiuni va avea copilul pe care l-ai plantat în pîntecul ei, aproape că innebunesc!

- Estelle, ce am făcut cu poate fi schimbat, spuse el hotărît. Cu abilităţile tale.

Ea răsuflă uşurată, înţelegînd că era dispus să o lase să scape de copil.

- Atunci sîntem de acord că trebuie să-i administrez Jasminei un leac avortiv, pentru a-i salva viaţa. Dar, dacă atît de uşor aţi conceput copilul acesta, înseamnă că se va repeta foarte des. Trebuie să-ţi găseşti alte femei cu care să-ţi potoleşti poftele trupeşti. Sînt sigură că orice femeie de la Mountain Ash, cu vîrsta între cincisprezece ani şi cincizeci ar fi mai mult decît fericită să-ţi primească atenţiile.

Falcon refuza ideea avortului, dar peste zi ideea pe care Estelle i-a inoculat-o în minte prinsese deja rădăcini. Era prost dispus, cum nu mai fusese demult, durîndu-l foarte mult gîndul că nu va putea avea copii legitimi.

O adorase pe Jasmine din clipa cînd a văzut-o călare pe unicornul ei. Suferise timp de şapte luni, aşteptînd-o să-i cedeze. A simţit beţia triumfului cînd a smuls-o din ghearele lui Chester şi s-a cununat cu ea. S-a simţit invincibil, ca un semi-zeu. Acum sentimentele lui au fost anulate şi gîndurile negre îl deprimau. Va face tot ce trebuie ca să o ferească de rele pe Jasmine, dar îi venea greu să se gîndească la propriul copil, care nu va apuca nici măcar prima răsuflare.

Oamenii lui l-au văzut cît de abătut este şi au încercat să-l ocolească. Falcon se retrase ca un pustnic în camera lui, preferînd izolarea.

Jasmine a rămas şi ea toată ziua în camera ei, contemplînd schimbările pe care i le va aduce în viaţă copilul ei. Acum, cînd era şi Estelle la Mountain Ash, parcă se simţea mai bucuroasă. Realiza cît noroc a avut. Toată viaţa ei i s-a spus că nu va putea deveni soţie sau mamă, iar acum urma

să fie toate la un loc. Se gîndea că poate va avea o fetiță, care să-i semene, pe care o va iubi toată viața, dar se putea presupune că va avea un fiu. Un flăcău care va crește și va fi imaginea exactă a lui...Falcon de Burgh....frumos, puternic, cavaler neînfricat.

Orice va avea, va fi o mamă de excepție, se gîndi ea. Nu a reușit încă să fie o soție extraordinară, dar ca mamă își jură că va excela. De Burgh nu știa asta încă. Oare ce reacție va avea, cînd va afla vestea? Voia să-i vadă luminița din ochi, precum și flacăra care-i aprindea irișii, înfierbîntîndu-i sîngele, știind că acolo, în spatele inimii ei, se afla copilul lui.

Cu gesturi calculate dădu la o parte marginea covorului, ca să descopere crăpătura aceea magică, prin care putea privi în camera soțului ei. Îl văzu așezat la biroul citind din niște cărți, profund adîncit în studiu. Se gîndi că din cărțile acelea își lua el puterea și tăria de caracter cu care își croia drum prin viață. Puse mîna pe pîntec și mîngîie făptura minusculă. Căsătoriți doar de o lună și deja plantase în ea sămînța primei dinastii de Burgh. Surîse mulțumită. Să coboare acum, ca să-i spună?

Îl auzi mormăind ceva, fiindcă a bătut cineva la ușă. Puse bine cartea, apoi răspunse.

- Ce vrei? întrebă el furios.

Imediat bucuria ei se estompă, fiindcă auzi o voce feminină cunoscută.

- Estelle m-a trimis.

Jasmine rămase țintuită locului. Apoi se ridică și așeză la loc covorul. Estelle? Doamne, nu știa bunica ei că această femeie este o stricată? Închise ochii, cuprinsă de gelozie. Ea trebuia să fie acolo jos, cu el. Ea trebuie să stea întinsă lîngă el, în patul acela uriaș, cu copilașul lor între ei. Ura actul sexual, dar îi plăcea să fie sărutată si îmbrățișată

Îi plăcea cum căldura trupului lui o încălzea, sau mirosul pielii lui. Puterea lui îi dădea un sentiment de siguranţă absolută, ba chiar agrea schimbul de săgeţi otrăvite din timpul numeroaselor lor dispute.

Totuşi, ştia că aceste lucruri nu sînt de ajuns pentru un bărbat. Mai ales pentru un armăsar viril, ca Falcon de Burgh. Poate că Estelle se gîndea să o ajute pe Jasmine, încurajîndo pe Morganna să-i încălzească patul, dar o durea....Doamne, cît o durea!

Falcon era iritat fiindcă i se tulburase liniştea. Toată ziua a fost îmbufnat, iar acum, seara nu dădea semne de veselie. Morganna era în prag, cu un lichid de culoarea ambrei întro sticlă transparentă, iar el îi permise să intre ca să ia recipientul.

- Estelle a pregătit băutura? întrebă el arţăgos.

Morganna nu înţelegea sensul întrebării, aşa că se apropie de el şi-l linse pe buza superioară, răspunzînd:

- Nu am nevoie de nici o băutură ca să ademenesc un bărbat cu farmecele mele. Totuşi îi turnă puţin lichior întrun pahar, pe care i-l duse la gură.

El bău, apoi mai ceru o porţie, după care merse lîngă foc şi se rezemă de poliţă, bînd din pahar întors cu spatele la ea. Lipsa lui de bună-dispoziţie nu o descurajă, ci mai degrabă o excita. Dacă avea nevoie să-şi înece amarul, ea îl va manipula, îl va seduce cu nurii ei. Era singura cale prin care putea să-l facă atent la farmecele ei, chiar şi numai pentru cîteva minute.

Dacă era destul de abilă, îl putea manipula mai bine, iar un moment de neatenţie şi de scăpare din partea lui îi era ei suficient cît să-şi ducă planul la îndeplinire şi să-l prindă.

Falcon îşi aminti de ea şi se întoarse cu faţa. Ea stătea întinsă pe pat şi avusese grijă să-şi descopere pulpele pînă la o zonă de unde se putea ghici partea intimă. El se apropie de pat şi se aşeză pe margine.

- Eşti supărat, spuse ea. Ştiu să ascult.

- Nu am chef să vorbesc, zise el rîzînd batjocoritor. Acum numai de vorbit nu am nevoie.

Morganna se reaşeză pe genunchi şi puse mîinile pe umerii lui, stînd cu faţa la el. Scoase limba şi-l linse pe obraz, apoi spuse lent, cu o senzualitate provocatoare:

- Dacă ai nevoie de ceva....pur şi simplu ia! Nu trebuie decît să ceri. Voi fi ce vrei, voi face orice îmi vei cere.

Mîinile lui se grăbeau spre sînii ei voluptoşi. Ea gemu şi se lăsă pe spate, trăgîndu-l deasupra ei. Degetele ei fine şi lungi începură să coboare spre abdomenul lui, oprindu-se între pulpe, unde dădu peste penisul deja excitat. El o sărută cu sălbăticie, iar cînd buzele lui coborau ca să devoreze sînii obraznici, ea îl îndemnă cu flăcări de pasiune în glas:

- Umple-mă, Falcon, umple-mă cu sămînţa ta. Vreau să-ţi dăruiesc un copil.

Falcon se opri şi se ridică brusc din pat. Începu să rîdă cu hohote, dar extrem de ironic. Ce tîrfă e uneori soarta. Ce-ţi doreşti mai presus de toate nu poţi avea, dar orice altceva ţi se pune pe tavă oricînd. Nu trebuia decît să se servească.

Estelle îi aduse Jasminei micul dejun şi rămase să hrănească leul de munte, care deja crescuse binişor.

- Văd că ai avut inspiraţia să-i pui pe Feather şi Quill într-o colivie.

Jasmine nici nu o asculta.

- Presupun că îţi dai seama că Morganna este tîrfa lui de Burgh? De ce ai trimis-o la el aseară? întrebă ea.

- Pentru ca el să-şi potolească poftele cu ea, desigur. Vrei să se folosească de tine?

- Sigur că nu, dar nu vreau să se culce cu ea în camera de sub mine. Este o situaţie dezgustătoare şi nu o voi mai tolera.

- Ar fi bine să nu te pripeşti, Jasmine. Ar fi o greşeală să insişti ca el să aleagă între voi două. Fata îi serveşte unui scop clar, iar aşa te lasă pe tine în pace. Mănîncă tot, fata mea, ai lucruri mai importante de făcut, decît să-ţi faci griji pentru tîrfa galeză.

După ce Estelle plecă, Jasmine se îmbrăcă în halatul de catifea alb. Îi era greu să nu respecte obiceiurile vechi, aşa că se spălă şi îşi perie părul înainte de a mînca. După aceea se aşeză şi ciuguli cîte ceva de pe farfuria unde i se pregătise pîine, unt şi miere.

Cu genunchii strînşi la piept se decise că venise vremea să devină femeie de casă. Va începe cu acest unt delicios, la a cărui producţie avea de gînd să asiste, în toate fazele. Întîi de toate voia să vadă ce scria în cărţile secrete, pe care Falcon le ascundea în camera lui.

Ridică indiferentă cana cu mied şi cu mîna cealaltă trase marginea covorului. Duse la gură cana, dar mirosul ei fin detectă o aromă stranie. Miedul avea un iz puternic de busuiocul-cerbilor. Busuiocul-cerbilor era un decoct menit să provoace avort! Cînd acest gînd i se contură clar în minte, o auzi pe Estelle în camera de jos, spunînd:

- S-a făcut. I-am dat băutura, aşa cum ne-am înţeles.

Jasmine nu mai ştia ce să creadă. Aflase atîtea lucruri prin această crăpătură din podea. Soţul şi bunica ei complotau împotriva ei, cu intenţia de a o face să avorteze copilul! Simţea cum furia o orbea deja. Cu poalele capotului ridicate, coborî repede spre camera lui de Burgh. Deschise larg uşa şi pregăti contraatacul. Îi văzu pe amîndoi cum se priveau cu un aer vinovat.

- O să ardeţi în iad amîndoi! strigă ea. Cum aţi îndrăznit să hotărîţi voi doi ce se va întîmpla în viaţa mea? spuse pe nerăsuflate. Cum ai putut să-i spui? o admonestă ea pe Estelle. Nu te-ai gîndit că acest lucru este ceva intim,

personal, aproape sacru, între soţ şi soţie?

- Mama ta a murit la naştere....la fel vei păţi şi tu, spuse Estelle cu convingere.

- Nu! Nu sînt mama mea şi oricum, de ce nu înţelegi că pruncul meu este pentru mine mai important decît viaţa?

Falcon nu-şi putea dezlipi ochii de ea. Era extraordinară.

- Fără să te consulţi cu mine mi-ai dat să beau o licoare care provoacă avort! continuă Jasmine. Slavă cerului că mă pricep la plante şi la proprietăţile lor.

- Am făcut doar ce era mai bine pentru tine, protestă Estelle.

- Sînt lady de Burgh, stăpînă la Mountain Ash. Trebuie să-ţi amintesc că eşti doar un oaspete aici?

- Jasmine, chiar eşti dispusă să-ţi rişti viaţa, ca să-mi dăruieşti un copil? o întrebă Falcon, privind-o cu admiraţie şi speranţă.

- Acesta este copilul meu şi să-l trăsnească Dumnezeu pe acela care ar încerca să-i facă vreun rău. Ochii ei trădau o furie nestăpînită. Mulţumesc cerului că am primit drept răsplată acest copil. Obiceiul cere să nu te apropii de patul meu în următoarele două luni.

Falcon se crispă, dar era un preţ prea mic pe care-l va plăti cu dărnicie, dacă voia ca ea să păstreze sarcina.

- Ai cuvîntul meu că nu te voi deranja, doamna mea, spuse Falcon din inimă.

- Poate vrei să ştii că în podeaua camerei mele este o gaură prin care v-am auzit cum complotaţi împotriva mea. I se adresă acum exclusiv lui Falcon: înainte să mai fii infidel cu tîrfa aceea care se zvîrcoleşte şi gîfîie după tine, îţi sugerez să repari gaura din tavanul tău!

- Nu am fost infidel, Jasmine, zise el sincer. Cel puţin nu încă.

Ea era aproape sigură că el o minte. Faţa se purta cu el

ca o cățea în călduri, cum putea să refuze să-i folosească trupul?

- Dar dacă o voi fuga cu? sugeră ea.

Falcon ridică din umeri.

- Poate că pînă vei face asta, va fi un fapt împlinit, o provocă el.

Ea făcu un gest nepăsător, cu mîna în aer. Falcon simți nevoia să o cuprindă de umeri și să o supună voinței lui. Voia să-i smulgă o mărturisire, anume că era nebună de gelozie pe Morganna...că se îndrăgostise de el...că era nespus de bucuroasă că-i poartă copilul. Totuși, el se mulțumi să facă o plecăciune:

- Asta e tot, doamnă?

- Nu, nu e tot, zise ea zîmbind cu seninătate. Voi deveni stăpîna castelului Mountain Ash. Cuvîntul meu va fi lege de acum încolo. Mă voi ocupa complet de gospodărie și de servitori. Restul ți-l las ție, milord. Făcu semn cu mîna, ca o stăpînă. Estelle, Big Meg și soțul meu nu agrează ideea că micuța Jasmine s-a maturizat, dar Estelle, Big Meg și soțul meu pot să se ducă la naiba. Vocea și zîmbetul ei erau dulci precum mierea.

Capitolul 32

William Marshal şi Salisbury, fratele lui John s-au închis într-o cameră împreună cu regele, la Gloucester. Hugh de Burgh, justiţiarul recent-numit al regelui, a ales să nu li se alăture. El a jucat dintotdeauna rolul de avocat al Diavolului şi o făcea foarte bine. Între ei, cei trei bărbaţi intenţionau să manipuleze, să forţeze sau să-l facă pe John să se ruşineze de comportamentul său, obligîndu-l să şi-l schimbe.

Întrunirea nu se desfăşura prea bine. Regele John era cuprins de o furie dezlănţuită şi incontrolabilă. El era regele şi putea să facă orice dorea. Aşteptase coroana ani de zile, tînjind după ea cînd tatăl său a purtat-o; apoi a fost ros de gelozie cînd fratele său Richard a preluat-o şi s-a aşezat pe tron încă zece ani.

Statutul de rege presupunea deţinerea puterii absolute, totuşi, la început baronii săi, apoi biserica şi acum proprii miniştri aleşi de el, dar şi fratele său se întorceau împotriva lui.

- Cred că merit o explicaţie pentru faptul că i-ai dat-o pe Jasmine, fiica mea, lui Chester, cînd eu am logodit-o cu de Burgh, zise Salisbury, trecînd direct la subiect.

- William, nu a fost ideea mea. A fost o manevră a reginei, ca să-i distreze pe curteni. Mi s-a spus că va fi o cununie de formă, o glumă, o distracţie. Nu am văzut nimic rău într-un divertisment nevinovat.

William vedea dincolo de cuvintele lui şi se întreba cît îi plătise Chester. Măcar au reuşit să-l forţeze pe John să-şi inventeze apărarea.

- Nu s-a întîmplat nimic rău, insistă John. Acum e măritată cu de Burgh, bine mersi, aşa că nu înţeleg de ce mă tot bateţi la cap cu asta!

- Să-ţi spun eu ce rău s-a întîmplat: în afară de un afront personal adus mie, ai reuşit să distrugi flancul cel mai puternic al armatei noastre. Am chemat la arme baronii din nord, dar ne-au refuzat. De Burgh este cel mai bun căpitan pe care l-ai avut vreodată, sau pe care ai spera să-l ai în viitor. Este cel mai bun! Cavalerii lui sînt antrenaţi mai bine...ostaşii lui sînt loiali, luptători neînfricaţi, cu mai mult curaj decît o măcelărie. Arcaşii lui galezi, spadasinii englezi, chiar şi mercenarii lui sînt mai bine pregătiţi decît mulţi alţii. Ne e de vreun folos cum e acum izolat în Ţara Galilor?

John făcu un gest evaziv, indicînd că el poate rezolva problema cît ai clipi.

- La primăvară o să-l ademenesc să vină înapoi. Neamul de Burgh e plin de bărbaţi loiali familiei Plantagenet. Mînia lui se va potoli în toate lunile reci de iarnă. Nu există discordie între mine şi de Burg.

Salisbury oftă. Nu avea rost să-i amintească lui John de duşmănia apărută între de Burgh şi Chester, unul dintre puţinii baroni încă loiali coroanei. Duşmănie care nu ar fi fost provocată dacă nu ar fi existat poftele nestăvilite pentru bani şi femei ale lui John.

Runda dintre William Marshal şi John se încheie cu exacerbarea mîniei primului, care ajunse să-şi urle revolta:

- John, trebuie să pui capăt acestei neînţelegeri cu biserica. Omule, în numele cerului, chiar nu înţelegi cît de grav e să fii excomunicat de către Papă?

- Nu voi permite să-mi dicteze un cretin! Sînt regele Angliei! Eu sînt capul bisericii în Anglia, nu Papa! Îţi dai seama că biserica deţine mai multe bogăţii decît coroana? urlă John roşu de mînie şi-l privi ameninţător.

- Dar tu îţi dai seama că averea poate fi folosită împotriva ta? tună William Marshal. Ludovic al Franţei cred că jubilează, bucuros de prăpastia ridicată între Anglia şi Papă. El a pus mîna pe cea mai mare parte a Normandiei, pe Anjou, Maine şi Poitou. Acum stă cu ochii pe Anglia şi-l va avea pe Papă de partea lui.

- Nu am nevoie să-mi spui mie cît de hoţi sînt. Poate că şi tu ai un amestec în treaba asta. Subliniez că dominioanele tale din sudul Franţei sînt încă în posesia ta! zbieră John.

William Marshal făcu un efort mare să nu-l ia în seamă.

- Voi uita că ai spus asta, John. Ştii că am plătit cu vîrf şi îndesat ca să-mi păstrez posesiunile din Franţa, chiar cu sîngele oamenilor mei. Trebuie să încetezi această gîlceavă cu biserica şi să-l accepţi pe Stephen Langton ca Arhiepiscop de Canterbury, altfel Papa va pune Anglia sub interdicţie!

- Dacă dobitocul va face asta, voi pune mîna pe averile episcopilor care se vor supune interdicţiei şi îi voi exila din regat!

- John, oprimarea oamenilor bisericii nu este soluţia. Lasă-te îndrumat de mine. Papa are puterea să te deposedeze de tron, să absolve poporul englez de loialitatea faţă de tine, apoi poate să-l numească pe regele Franţei să ducă la îndeplinire decretele, sublinie William Marshal.

Salisbury completă tirada.

- O asemenea ameninţare ar fi neînsemnată, dacă ai fi puternic şi iubit în propria ta ţară, dar în mod constant pierzi respectul şi dragostea oamenilor din toate clasele sociale.

John începu să ameninţe, într-un delir al puterii.

- Voi aduce în Anglia mercenari din străinătate, ca să-mi întăresc puterea şi să rezist în acţiunile mele. Îi voi sili pe baroni să-i pună pe fiii lor în palma mea, drept garanţie de bună purtare. Voi folosi tribunalele şi trezoreria, ca să-i deposedez pe clerici în mod legal.

Salisbury zise ironic:

- Nu vei avea destui bani ca să-i plăteşti pe mercenari. Va trebui să măreşti impozitele şi dările, să le colectezi mai des, iar toate astea crezi că te vor face mai popular?

- Doamne, a fost vreodată vreun rege atît de asaltat? Sînteţi toţi împotriva mea! Unde e Hubert? Măcar el mă va sprijini.

- Hubert e un om prea supus. Îţi spune ce vrei să auzi, ca să te vadă liniştit. William Marshal şi cu mine ştim că a venit vremea adevărului, cînd trebuie să te uiţi bine la tine, zise Salisbury, ignorînd total spumele de la colţurile gurii fratelui său.

William Marshal deveni şi mai dur:

- John, nu am terminat. Mai rămîne şi problema moravurilor uşoare pe care le etalezi. Am auzit că ai mai răpit o tînără, dar de data aceasta deznodămîntul a fost fatal.

- Sînt doar nişte bîrfe nefondate! strigă John, lovind cu pumnul în masă. Femeile se aruncă în braţele regilor. Nu poţi nega că fac coadă să-mi încălzească patul. Sînt un bărbat normal, sănătos, îmi plac femeile! Iisuse Hristoase, ar trebui să te plîngi de mine, dacă aş fi fost un ticălos, aşa ca fratele meu Richard. Şi el a avut o relaţie foarte călduroasă cu biserica....l-a regulat pe episcopul de Fecamp ani de zile. Acest mîndru prelat, ca şi mulţi alţii pe care i-aş putea numi, erau favoriţii lui speciali!

Cum William Marshal era un bărbat de înaltă moralitate, el se albi la faţă cînd auzi că Richard avea înclinaţii homosexuale.

- Acum episcopii mă pun la pămînt din amvonurile lor, se revoltă împotriva moralităţii mele şi asta doar din cauza unor bîrfe murdare. Credeţi-mă cînd vă spun că voi opri toate acestea! Deja John făcea spume la gură, iar culoarea lui stranie îi alarmă pe cei doi bărbaţi.

William Marshal spuse, ca o concluzie:

- Dacă sînt doar nişte bîrfe murdare, există un singur mod să le opreşti. Nu mai băga femei străine în patul tău. E timpul să-i faci soţiei tale un moştenitor.

Răspunsul lui John i-a şocat pe bărbaţi:

- Nu e vina mea că Isabela nu a conceput. De-abia luna aceasta i-a venit primul ciclu menstrual.

Şeriful deschise gura să spună ceva, dar renunţă. Cu greu îşi găsea cuvintele.

- Vrei să ne spui că ai consumat o uniune cu o fetiţă care nici măcar nu avea vîrsta pentru a concepe un copil?

John dădu ochii peste cap, căzu şi picioarele începură să i se cutremure aşa cum i se întîmpla de cîte ori avea o criză.

William Marshal se grăbi să-l caute pe Hubert de Burgh.Voia să-i lase lui sarcina neplăcută de a se ocupa de criza de epilepsie a regelui; şeriful avea nevoie de mult aer curat.

John era suficient de viclean încît să nu se folosească de oamenii lui Salisbury, nici de cei ai lui Hubert pentru a-şi duce la îndeplinire răzbunarea. Se bază pe Faulkes de Bréauté, care îi alese cîţiva mercenari de încredere, care îi executau ordinele fără să crîcnească. Avea intenţia să pună capăt bîrfelor şi zvonurilor, dînd ca exemplu una dintre familiile de nobili. Ticăloasa care fusese prietenă cu Avisa trebuia să fie pedepsită şi redusă la tăcere pentru totdeauna. Mathilda de Braose refuzase să-şi dea cei doi nepoţi drept ostatici. Ea a spus că nu voia să-i încredinţeze unui bărbat care şi-a ucis propriul nepot, pe Arthur.

John ordonă arestarea lui William şi a Mathildei de Braose, lord şi lady de Hay, aflaţi la graniţa cu Ţara Galilor. Agrea ideea de a-i da ca exemplu, apoi şi-a îndreptat atenţia asupra bisericii. Intenţiona să facă acelaşi lucru cu o victimă, apoi le va privi pe celelalte căzînd una după alta.

Îl alese pe bietul arhidiacon de Norwich, care fusese atît de credul încît să ia în serios excomunicarea Papei Inocenţiu; acesta vorbise din amvonul său, susţinînd ideea că orice preot care-l servea pe regele John era contaminat. Regele John comandă pentru arhidiaconul Geoffrey de Norwich o sutană nouă; numai că ea a fost confecţionată din plumb, iar cînd mercenarii l-au ajutat să o îmbrace, trăgîndu-i-o forţat peste cap, l-au sufocat cu ea.

Jasmine îşi găsea ceva de făcut de dimineaţă şi pînă seara. Alerga încoace şi încolo, întrebînd cum se administrează un castel în mod eficient. Se consulta cu castelanul şi afla ce are de făcut fiecare argat. Data următoare cînd dădu cu ochii de Morganna, îi spuse:

- Te-aş ruga să-mi spui care sînt îndatoririle tale la Mountain Ash? Toată lumea trebuie să-şi cîştige pîinea într-un fel aici.

Morganna răspunse cu obrăznicie:

- Eu îi fac anumite servicii lordului de Burgh.

- Nu zău? Şi le faci bine? zise Jasmine.

- Mereu pleacă de la mine cu zîmbetul pe buze, spuse Morganna provocator.

Jasmine o înfruntă cu privirea şi o întrebă:

- Cum este soţul meu la pat?

- Nu ştiu...preferă podeaua, veni răspunsul şiret.

Jasmine încercă să zîmbească. Falcon nu a binevoit să astupe orificiul din tavan, aşa încît era sigură că el îşi petrecuse nopţile singur.

- Pari o femeie puternică. Cred că ai face treabă bună la bucătărie. O voi informa pe bucătăreasă că are o nouă ajutoare, care să-i care alimentele şi apa pentru gătit.

Morganna clocotea de ură.

- Sînt puternică şi dacă o să car lemne şi apă voi deveni şi mai puternică. Dumneavoastră sînteţi desigur prea delicată pentru o asemenea muncă, zise ea cu pizmă.

Jasmine surîse.

- Condiția mea este delicată acum. Sînt însărcinată, nu știai?

Morganna rămase ca o stană de piatră, iar în suflet avea gheață; știa exact ce va trebui să facă.

Jasmine tot nu reușise să dea cu ochii de cărțile acelea oculte, pe care le studia cu atenție de Burgh, atunci cînd era singur. Cînd se uită pe geamul din turn și-l văzu îndreptîndu-se spre grajduri, decise că acum era momentul cel mai potrivit.

Ajunsă în camera lui, se simți de-a dreptul copleșită de esența acestui bărbat. Tot ce era în cameră purta amprenta personalității lui puternice, cu patul dominant. Era masiv, cu un baldachin din catifea neagră pe care era brodat cu fir auriu un șoim, blazonul lui.

Deasupra patului, pe peretele din piatră se găseau două săbii uriașe încrucișate, extrem de grele, pe care Jasmine nu le-ar fi putut nici măcar ridica. Nu era de mirare că brațele și încheieturile lui erau atît de groase, iar umerii foarte puternici, își zise ea. De Burgh avea o cameră simplă; podeaua era acoperită de un covor gros, roșu, cu siguranță adus de el dintr-o cruciadă în Țara Sfîntă. În fața șemineului masiv stăteau întinse șase blănuri de lup argintiu, toate pufoase și ademenitoare.

Pe pereți nu era nici o tapițerie, în schimb erau aplicate multe suporturi pentru lumînări, care împrăștiau lumină peste toate armele expuse. Falcon era expert în mînuirea fiecăreia, de la arcul cu săgeți, pînă la pumnale și cuțite.

Într-un dulap pe colț odihnea armura, care era păstrată permanent lustruită și funcțională. Atinse delicat lemnul dulapului care îl însoțea pretutindeni. Pînă și aerul era impregnat de masculinitatea acestui bărbat. Totul era supradimensionat, ca să i se potrivească.

Fotoliile erau mari, cu perne înalte, biroul încărcat cu creioanele, hărţile şi cărţile lui era masiv şi bine încuiat. Cînd deschise şifonierul să caute cheile prin buzunare, mirosul lui o ameţi. Era o combinaţie de piele fină, lemn de santal şi mascul periculos.

Jasmine roşi. Era exact acel miros care rămînea impregnat pe pielea ei după ce făcea dragoste cu ea. Mîngîie cămăşile fine de satin, care păreau mult prea delicate pentru trupul pietros şi puternic al acestui bărbat. Pipăi vestoanele şi vestele din piele, tunicile din zale; da, acestea erau mai potrivite cu puterea lui brută. Căută prin toate buzunarele o cheie. Cînd pipăi hainele lui observă că nu aveau pernuţe aplicate la umeri, ci umerii aceia extrem de voluminşi erau chiar ai lui de Burgh.

Văzînd că nu găseşte nici o cheie, reveni la birou, luă de pe el un pumnal cu vîrf ascuţit şi încercă să forţeze încuietoarea. Auzi uşa şi se întoarse brusc, surprinsă într-o ipostază compromiţătoare. Cu pumnalul în mînă, era pregătită să înfrunte furia lui Falcon, dar ochii lui se aprinseră imediat ce îi rosti numele.

- Jasmine. Glasul lui sună ca o mîngîiere. Ochii lui o sorbeau cu nesaţ, învăluind-o în toată splendoarea ei, îmbrăcată în cămaşa de noapte roz-pal, cu fundiţe argintii. Se apropie atît cît să-i atingă o şuviţă rebelă, pe care o frecă între degete, asemeni unei plante aromate. Eşti atît de frumoasă, începu el.

- Sînt plină de fiinţa ta, zise ea, trăgîndu-şi uşor şuviţa dintre degetele lui posesive.

Ochii lui verzi, dogoritori coborau peste trupul ei.

- Eşti sigură, iubita mea? Eşti foarte slabă, ca să pari însărcinată.

Ea îşi plecă privirea. El era prea aproape. Efectul pe care-l avea asupra ei era devastator. Începu să tremure.

- Sînt sigură, reuşi ea să răspundă.

El îi luă mîna fină în palmele lui uriaşe şi aspre, dar calde şi şopti:

- Nu mi-ai dat ocazia să-ţi spun cît de fericit m-ai făcut. Puse un deget sub bărbia ei. Uită-te în ochii mei, Jasmine. Cînd ea se conformă, el zîmbi drăgăstos. De ce tremuri? Tu ai pumnalul în mînă, o tachină el.

- Te joci cu mine, şopti ea, cu ochii umezi de emoţie. Imediat el răspunse prin erecţia provocată de jocul de cuvinte alese de ea.

- Mi-ar plăcea să mă joc cu tine, Jassy, dacă m-ai lăsa.

- Bestie! îl admonestă ea. Prefer să mă baţi decît să mă pedepseşti forţîndu-mă să mă culc cu tine.

- De ce să te pedepsesc? întrebă el uimit.

- Pentru că am venit aici să aflu secretul din cărţile tale de magie. Puterile tale sînt mai intense decît ale mele. Vreau să învăţ şi eu această putere, replică ea înfruntîndu-l.

El păru clar amuzat de ce aude şi scoase o cheie cu care descuie biroul. Îi arătă cărţile şi le lăsă pe birou, pentru ca ea să le poată studia. Zîmbi cînd îi spuse:

- Citesc din Virgiliu şi despre faptele eroilor lui Homer. Acum mi-ai aflat secretul; sînt un romantic incurabil. Poveştile cu fecioare frumoase îmi fac inima să bată cu putere. Crezi că e de mirare că mi-ai furat inima?

Jasmine se panică, fiindcă înţelegea ce urmează acum. El o prinse de umeri delicat. Pasiunea lui o învăluia din nou. Era gata să o sărute, iar cum stătea lipit de ea, erecţia o îmboldea imperios, incontrolabil.

- Nu trebuie să...sînt însărcinată, protestă ea.

- Voi fi blînd, promise el în şoaptă, apoi se aplecă şi o sărută cu foc.

- Blînd! strigă ea, înfuriată, dar mai mult ca să se apere. Brută ce eşti, nu cunoşti sensul acestui cuvînt. Priveşte

această cameră. Totul la tine este prea mare, prea tare, prea brutal, prea sălbatic. Odată excitat, poftele tale trupeşti nu cunosc limite...eşti ca un armăsar agresiv. Eşti prea puternic, prea intens. Nu pot să te opresc atunci cînd mă forţezi.

El o privi din ce în ce mai interesat.

- Aş zice totuşi că de cele mai multe ori ai reuşit. Chiar ţi-e teamă de mine, Jasmine, sau te temi de tine însăţi?

- Ce vrei să spui? întrebă ea.

- Te temi că, dacă mă laşi să te iubesc cum se cuvine, s-ar putea să-ţi placă şi să vrei mai mult? Te temi să mă atingi în toate locurile interzise şi perverse, ca să nu stîrnesc şi eu în tine o foame care nu poate fi satisfăcută? Ţi-e teamă să te deschizi pentru mine, fiindcă aşa ţi-aş pătrunde în suflet atunci cînd te penetrez? Ţi-e teamă că eventual nu te-ai putea compara cu celelalte femei cu care am împărtăşit pasiunea?

Ultima frază a fost deja prea mult pentru ea. Cu ochii plini de lacrimi, ridică pumnalul.

- Nu te-aş sfătui, o sfătui el calm. Cu o mişcare abilă o dezarmă, apoi puse un picior în spatele genunchilor ei şi se prăvăliră amîndoi în faţa focului. O privi aşa, de deasupra. Tăcerea era tensionată, dar şi provocatoare. Ochii lui de smarald o sfredeleau pasional. Părul ei împrăştiat pe covor îi aminti lui Falcon cît de frumoasă era soţia lui dezbrăcată, atunci cînd părul lung îi acoperea sînii delicioşi.

Imediat el desfăcu panglicile de mătase ale cămăşii şi îşi strecură cealaltă mînă pînă la spatele ei. O trase forţat spre el, apăsînd-o cu greutatea lui. Gura lui nesătulă o acoperi pe a ei şi încet, încet ea îi simţi erecţia. Cu vîrful limbii el îi mîngîie conturul buzelor, trimiţîndu-i un fior cutremurător pînă în adîncul fiinţei ei. Ura ei pentru el era fierbinte. Apoi brusc, ea înţelese că nu trebuia să fie îndrăgostită de el, ca să simtă acel foc lăuntric.

Cum o ţinea captivă, lipită de el, penisul erect, insistent,

se mula pe curba abdomenului ei. Apoi se retrase brusc şi îi scoase cămaşa dintr-o mişcare. Deşi ea protesta în mod repetat, el nu auzea. Simţea că, dacă reuşea să îl împiedice, el va renunţa, însă părea să aibă zece mîini cu care o despuia.

Cînd o văzu complet dezbrăcată, îi imobiliză ambele mîini deasupra capului, ca să nu-l zgîrie şi o devoră cu privirea. Pe blănuri pielea ei fină avea nuanţe roşietice, de la flăcările din şemineu, iar umbrele îi jucau printre sîni, spre pîntec. O sărută pe rînd la subsuori. Mai făcuse asta altădată, iar ea roşise fiindcă i se părea un gest foarte intim.

Falcon îşi trase pantalonii şi erecţia lui eliberată părea că explodează imediat. Se instală deasupra ei respirînd sacadat. Ori de cîte ori stătea aşa, întins deasupra ei, era o tortură lentă. Mintea lui ducea lupte grele cu trupul. Carnea lui cerea imperios, sîngele îi clocotea de pasiune, dar mereu, dincolo de hotarele întinse ale poftei lui carnale, mintea îi spunea că vrea mai mult.

Dilema supremă era dacă Jasmine îl iubeşte, doar că fiind un bărbat practic, se mulţumea şi cu ceva mai puţin decît dragostea. Tot ce-i cerea el era să-l dorească...ba nu, chiar mai puţin de atît. S-ar fi simţit în al nouălea cer dacă putea să o satisfacă – să-i provoace un orgasm. Se lăsă uşor peste ea şi penisul lui insistent căuta să-şi facă loc printre pulpele strîns lipite. Mîinile îi tremurau cînd degetele i-au dezlipit petalele, ca să o poată penetra. Fiindcă o posedase atît de rar, nici măcar nu-şi putea controla pasiunea debordantă, care acum se dezlănţui. Se mai ridică o dată, apoi cînd coborî şi se împlîntă în centrul ei fierbinte, ejaculă esenţa acumulată, moment în care şi ea păru că simte extazul orgasmic.

Jasmine se panică, fiindcă, da, putea să jure că acum resimţise ceva care îi anula orice alte senzaţii cunoscute pînă atunci, dîndu-i impresia că nimic nu mai contează, decît

organul lui împlîntat în trupul ei. Şi nici măcar nu-l iubea! Ba da, îl iubeşti, se auzea o voce interioară.

- Nu, nu! strigă ea gîfîind, privind exact în ochii Morgannei, care tocmai intrase în cameră, fără să bată la uşă.

Scena care se derula în faţa Morgannei era ca un cuţit răsucindu-i-se în stomac. Simţi o explozie de ură viscerală, realizînd cît de acută şi urgentă fusese nevoia lui Falcon pentru soţia lui, dacă nu mai rezistase să se dezbrace.

Cînd de Burgh văzu intrusa, urlă necontrolat:

- Ieşi imediat!

Orbită de ură, Morganna ţîşni afară.

- Îmi pare rău, Jasmine, iubito, o consolă el.

- Nu te scuza, rosti ea gîfîind, mă bucur că te-a văzut făcînd dragoste cu mine. Nota de triumf din vocea ei îl tulbură pe Falcon. Se uită la ea uluit. Observă picăturile perlate de spermă prelingîndu-se printre pulpele ei şi instantaneu îi reveni erecţia, maximă, deoarece nu era complet satisfăcut.

Ea văzu ce i se pregăteşte şi încercă să se ridice. Reuşi să se ridice pe genunchi, dar el o trase deasupra lui, oprind-o.

- Nu încă o dată! strigă ea.

- Ba da, încă o dată, insistă el impertinent.

- E prea devreme, protesată ea.

- Niciodată nu e prea devreme, ştiu cum să te ating ca să simţi plăcere, Jassy.

Ea se retrase totuşi din braţele puternice şi-l privi mustrător:

- Excesul tău de senzualitate este de neiertat! Ai uitat că sînt însărcinată?

- Dacă nenorocita aia nu mă întrerupea...mai aveam puţin şi ajungeai la orgasm!

- Nenorocita aia care a intrat a fost partea cea mai plăcută

pentru mine, replică ea răutăcioasă. Jasmine simţea că e prea mult pentru ea. Începu să tremure cu sughiţuri. Adevărul era că el reuşise să-i provoace un orgasm, iar prima eliberare a tensiunii sexuale era pentru ea copleşitoare, aşa încît începu să plîngă. Nu-i va spune niciodată ce a reuşit să stîrnească în ea...şi va avea grijă ca pe viitor să-şi controleze trupul trădător şi păcătos.

Capitolul 33

În noaptea aceea Mountain Ash a fost prădat. Invadatorii au furat oi, vaci, mîncare şi cai preţioşi. Colibele sătenilor, care aveau acoperişuri din stuf, au fost incendiate, ca diversiune menită să asigure fuga prădătorilor. Incendiile nocturne erau o experienţă îngrozitoare, iar jefuitorii o ştiau prea bine. Fumul negru şi gros înăbuşea, iar flăcările trosneau înfiorător, orgia distrugerii se derula în faţa ochilor îngroziţi ai localnicilor.

Au fost aduşi sătenii în castel, iar în următoarele zile a început reconstruirea colibelor tuturor. Estelle şi Jasmine se ocupau de răniţi şi arşi, iar pe copii îi liniştеau. Falcon de Burgh nu stătea degeaba. Era foarte sigur pe cine trebuia să răpună, pentru ca vrăjmaşii să nu mai îndrăznească să lovească din nou.

Asigurînd o replică rapidă, se asigura că Mountain Ash nu va mai fi atacat curînd. Temerea cea mai mare în legătură cu galezii era că, odată intraţi în castel, ei omorau, jefuiau şi violau ca fiarele sălbatice.

Seara la cină Falcon o ţintui cu privirea pe Morganna. Ea simţi imediat ochii lui sfredelitori şi zîmbi satisfăcută. În clipa cînd termină de mîncat Falcon se scuză în faţa Jasminei şi ieşi. Morganna îl urmă în camera lui, cum el ştia prea bine că se va întîmpla. Se dezbrăcase pînă la brîu cînd deschise uşa şi o trase înăuntru.

Ea începu să-l pipăie cu o fervoare care ştia că-i va provoca erecţia. O dezbrăcă şi el grăbit, apoi o întinse pe pat. În acest moment mîngîierile lui deveniră mai lente, calculate,

înnebunitoare, intr- sesiune de preludiu pe care ea nu şi-l dorea acum. În foarte scurt timp ea începu să-l implore să o penetreze, ştiind că numai el era capabil să o satisfacă orgasmic.

Falcon începu să o întrebe în timp ce o săruta pe sîni:

- Unde-şi ţine comoara Llewellyn?

- Mmm...comoara? murmură ea.

- În care castel îşi duce prăzile din castelele englezeşti?

Fąlcon bănuia că ea comunica permanent cu Llewellyn, în repetatele ei incursiuni călare prin munţi.

Acum ei nu-i păsa dacă îl trădează pe Llewellyn. Ar face orice pentru acest bărbat. Falcon nu trebuia decît să ceară. Degetele ei îi căutau mădularul acum.

- Te rog, te rog, şopti ea, frecîndu-i penisul în toate felurile, în timp ce se zvîrcolea arcuindu-se sub trupul solid. dominator. Deşi era în clipele cele mai fericite, reuşi să-şi amintească un nume: Penderyn, zise ea.

- Nu, Morganna, acolo stă el iarna, de acolo îşi conduce raidurile. Unde îşi ascunde comorile...aur...bijuterii?

- Ohhh....Brecon...acum, te rog!

Brecon! Ar fi putut ghici. Era o fortăreaţă montană, unde se întîlneau trei rîuri şi unde se ataca destul de greu.

- Falcon...îl implora ea. El îi acordă atenţie treizeci de secunde. După ce o atinse rapid în punctele unde ştia că-i va produce eliberarea, se dădu jos din pat. Deja era cu gîndul departe de ea, schiţînd planul de răzbunare pe Llewellyn. Deşi era foarte tîrziu, nu ezită să coboare, trezindu-i pe Gervase şi Montgomery. Voia să le expună şi lor planul, ca să se asigure că era perfect.

Morganna adormi în patul lui, iar Jasmine o descoperi exact acolo a doua zi de dimineaţă. Voia să-i spună lui Falcon că va trimite servitorii castelului să-i ajute pe săteni să se mute în colibele refăcute şi că le va da pături şi hrană.

Cînd o văzu pe Morganna goală, ghemuită în patul lui, inima i se opri. Începu să plîngă necontrolat şi plecă, luîndo la fugă pe scări în jos, ca să iasă la aer. Dimineaţa era rece, iar ea spera să-i treacă greaţa. Se rezemă cu spatele de zidul cu creneluri şi vomită, dar în loc să se simtă mai bine, se simţea mai rău.

Ştia că mai are puţin şi leşină, totuşi îşi dădu seama că nu era bine să rămînă în frig fără haine pe ea. Întinse mîna spre perete şi se ghemui.

Tam se apropie de ea rapid şi o prinse în braţe tocmai cînd era să se prăvălească. O duse în fugă spre scări, unde se întîlni cu de Burgh.

- Doamna mea se simte rău.

Falcon păru surprins de tonul protector al tînărului cavaler, precum şi de folosirea posesivului"mea", dar acum era prea îngrijorat pentru Jasmine, aşa că nu reacţionă.

- Adu-o sus, indică Falcon şi cei doi urcară treptele foarte grăbiţi. Evident, Tam o duse în camera lui de Burgh. Deja Jasmine deschisese ochii şi protesta:

- Nu, te rog.

Tam se opri după primii doi paşi făcuţi în cameră, iar Falcon era să se ciocnească de el. Tam privi dezgustat fata dezbrăcată de pe pat, apoi se întoarse către Falcon şi-l privi acuzator.

Jasmine îşi ascunse faţa la pieptul puternic al lui Tam şoptindu-i:

- Te rog, du-mă sus.

Falcon era sfîşiat de îngrijorare, furie şi vinovăţie. Zise doar atît:

- O aduc pe Estelle.

Morganna se îmbrăcă şi se strecură afară, entuziasmată şi bucuroasă. Dacă Jasmine avorta acum, ar scuti-o pe ea de efortul de a distruge copilul.

Estelle veni după Falcon şi intră în camera Jasminei, vădit îngrijorată. Totuşi, amîndoi s-au mai liniştit puţin cînd au văzut-o stînd pe pat, palidă, dar extrem de frumoasă. Tam avea la butoniera vestei o panglică roz cu argintiu, iar Falcon se simţi înjunghiat de gelozie, realizînd că Jasmine i-o dăruise tînărului cavaler să o poarte în semn de apreciere.

Totuşi, raţiunea îi spunea că era caraghios pentru un cavaler să poarte culori feminine şi că se putea face de rîs. Tam se scuză, evitînd privirea lui de Burgh.

Estelle veni lîngă pat şi o întrebă îngrijorată:

- Sîngerezi?

- Nu, sigur că nu. Nu te îngrijora, Estelle. Voi fi bine. Te rog, nu-i spune nimic lui Big Meg, fiindcă mă va ţine în pat o săptămînă întreagă.

- Îţi voi aduce nişte ceai de muşeţel şi mentă pentru greaţă, zise Estelle, grăbindu-se spre bucătărie.

Falcon se aşeză timid pe marginea patului.

- Jasmine, dacă eu sînt cauza acestui incident, îţi cer iertare.

Cea mai bună armă a ei era indiferenţa, decise Jasmine.

- Tu? Cum m-ar putea afecta ce faci tu? zise ea calmă. Este una dintre micile bucurii ale sarcinii.

- Voi părăsi Mountain Ash pentru cîteva zile, dar evident, nu te voi lăsa singură pînă ce nu văd că te-ai mai întremat.

Ea înţelese că Falcon intenţiona să plece pentru a-şi face dreptate după raidul acela şi imediat teama se cuibări în inima ei. Ar fi putut să-l roage să nu plece, dacă nu ar fi găsit-o pe Morganna în patul lui. Nu spuse decît atît:

- Nu-ţi schimba planurile din pricina mea. Voi fi ca nouă într-o oră.

- Nu iau cu mine toţi oamenii, te voi lăsa cu pază suficientă, o asigură el.

Îl privi cu ochi de gheaţă.

- Atîta timp cît îl vei lăsa pe Tam aici, voi fi în siguranţă, zise cu inocenţă nedisimulată.

El se abţinu de la orice comentariu, totuşi era liniştit. Dacă Jasmine putea să-l ironizeze, însemna că nu îi era prea rău. Totuşi, amînă plecarea pentru încă o zi.

Seara la masă observă la butonierele cavalerilor săi cîte o bentiţă roz cu auriu. În acelaşi timp remarcă şi cîteva priviri dezaprobatoare.

Mai tîrziu visă cum o liniştea pe Jasmine înlăcrimată, îngrijorată pentru siguranţa lui. O strîngea la piept şi o mîngîia, iar ea adormea, mai liniştită că sărutările lui au alungat teama de a-l pierde. Cînd se trezi îl copleşi un sentiment crunt, că Jasmine nu era deloc îngrijorată pentru el şi că îi era indiferent dacă putea să rămînă chiar văduvă.

Totuşi, se mai învioră cînd o văzu că era aproape restabilită. Se apropia curînd ora la care el şi cei patruzeci de cavaleri ai săi se pregăteau de drum, gata să atace Brecon.

Ar fi fost mai vesel dacă Jasmine l-ar fi condus şi i-ar fi făcut cu mîna, stînd la fereastra îngustă din turn. Oamenii lui rîdeau însufleţiţi, înghiontindu-se şi glumind. Vîntul rece le biciuia obrajii. Jasmine îl văzu pe Falcon ridicînd privirea spre fereastra din turn, apoi calul său se ridică pe picioarele din spate şi porni la galop, trecînd de porţile castelului. Se uita cum omul şi animalul aveau aceeaşi forţă şi putere, contopindu-se ca unul. Se cutremură, deja simţindu-se singură fără el. Oare de cîte ori în anii care vor veni avea să mai stea aici, privindu-l cum pleacă spre pericole?

Două săptămîni i-au trebuit lui de Burgh, fiindcă trecătorile montane erau alunecoase şi odată ajunşi la Brecon au trebuit să taie buşteni şi să construiască berbeci pentru a sparge porţile cetăţii. Ştia că Llewellyn nu mai avea mulţi oameni aici. Mare parte din armata lui era cantonată mai aproape de graniţă, unde puteau profita de raidurile scurte

asupra castelelor britanice.

Cînd plecă de la Brecon, de Burgh avea cu el două cufere pline cu aur şi o cutie cu bijuterii preţioase. Cel mai important lucru pentru el era că nu mai lăsase nici un om în viaţă, iar zidurile fuseseră toate distruse. Toate clădirile au fost incendiate. Privi cu o satisfacţie stranie cum distrugerea metodică ar fi putut fi evitată, dacă galezii nu ar fi lovit primii.

Jasmine şi Estelle consultaseră globul de cristal după terminarea ritualului magic, iar acum ştiau sigur că de Burgh va învinge toate pericolele şi va sosi curînd cu trofee suficiente cît să poată construi şase castele, dacă dorea.

Morganna era distrusă cînd a văzut că Jasmine şi-a revenit atît de rapid, asta însemnînd de asemenea că era încă însărcinată. Cînta, iar bujorii din obraji îi dădeau un aer sănătos, făcînd-o să pară mai puternică şi mai veselă decît fusese ea vreodată.

Morganna îşi propuse să oprească aceste efuziuni.O rugă pe Estelle să-i pregătească o băutură care să o facă să avorteze. Evident că Estelle ar fi mai mult decît bucuroasă să o scape pe tînăra galeză de bastardul lui de Burgh.

Morganna aşteptă pînă ce o văzu pe Jasmine că intră în bucătărie, cum făcea adeseori de la o vreme, apoi scoase flaconul cu licoare, pe care voia să o toarne în ceaiul Jasminei. Se strecură sus, în camera acesteia, îngrozită de gîndul că putea fi descoperită. I se păru că aude paşi, dar ezită, apoi intră, scoase dopul sticluţei şi, chiar cînd se apropia de cana Jasminei, ceva îi sări în spate şi o doborî la pămînt.

Îngrozită de atacul neaşteptat, se trezi că priveşte în ochii migdalaţi ai unui leu de munte. Căută pumnalul, dar teaca de la brîu era goală, apoi se rostogoli, ferindu-se de felină,

repezindu-se spre uşă, iar flaconul rămase pe jos. Mai tîrziu, pe cînd îşi examina cele două zgîrieturi orizontale adînci, lăsate chiar pe un sîn, şi-a dat seama că îi va rămîne o cicatrice. Cu multă şiretenie şi cu intenţie precisă, luă un cuţit şi făcu o crestătură verticală, care le unea pe cele două, formînd perfect litera F de la Falcon.

Estelle a găsit flaconul gol şi îşi aminti că i-l dăduse Morgannei. Pe cînd se aplecă să-l ia de jos, îi fulgeră prin minte ce a vrut să facă fata cu licoarea. Aruncă tot ceaiul, neştiind dacă el conţinea şi licoarea avortivă. Se gîndi şi îi era clar că nu doreşte să-i îndepărteze şi mai mult pe Jasmine şi Falcon, explicînd că Morganna i-a cerut o băutură pentru a scăpa de copilul lui Falcon. Pur şi simplu va trebui să o supravegheze mai atent pe fată, fiindcă mai avea puţin şi ar fi reuşit să-şi ducă la îndeplinire planul diabolic.

La întoarcerea triumfătoare a lui de Burgh şi a oamenilor săi, evident, se cerea organizarea unei petreceri. Era mijlocul lui Decembrie, aşa că s-a luat decizia ca sărbătorirea Crăciunului să fie devansată. Holul mare de la intrare a fost decorat cu vîsc şi crăciuniţe, precum şi alte decoraţiuni speciale au apărut prin toate cotloanele.

Jasmine tocmai se îmbrăca, ajutată de Glynis, cînd Falcon deschise uşa camerei şi intră. Era îmbrăcată doar cu juponul şi îşi trăgea ciorapii.

- Nu sînt îmbrăcată, protestă ea tresărind.

- Văd, zise el încîntat.

Ea privi spre rochia stacojie, care era pregătită pe pat.

- Voi purta roşu, zise ea provocator.

- Văd, răspunse el şi mai zîmbitor.

Glynis ieşi grăbită, înainte ca scînteile să erupă. Falcon se apropie, savurîndu-i imaginea cu o sete care-l mistuise în zilele cînd au fost despărţiţi. O privi şi-i admiră talia de viespe şi abdomenul încă plat.

- Parcă eşti mai slabă decît cînd am plecat eu.

- Sînii mi s-au mărit puţin, zise ea, apoi roşi.

- Văd, veni comentariul lui însoţit de un zîmbet larg. O atinse uşor pe un sîn. Era încîntat că ea a ales rochia roşie. Ştia că aşa se va întîmpla. Diamantele pe care intenţiona să i le ofere diseară vor avea un fundal perfect şi vor arăta minunat.

Privirea lui devenise flămîndă dintr-o dată, dar ea îl preveni:

- De Burgh, să nu îndrăzneşti!

- Nu-ţi poţi ruga inima ca măcar acum să fie blîndă cu mine, după ce am lipsit două săptămîni?

- Nu, zise ea hotărît.

- Mă laşi să te iubesc doar o oră? o ademeni el.

- Nu! veni răspunsul ei.

- Atunci dă-ţi jos juponul şi lasă-mă să-ţi admir trupul cîteva secunde.

- De Burgh! protestă ea.

- Egoistă ce eşti! spuse el şi oftă. Bine, atunci mă voi mulţumi doar cu gustul tău. Spuse aceasta şi o ridică pe sus, aşezînd-o pe genunchii săi imediat. O sărută pe buze de mai multe ori. Ţi-am spus că fundul tău are formă de inimă?

Jasmine nu era obişnuită cu acest preludiu şi admise să se lase mîngîiată şi pipăită. Mîna lui aluneca acum spre ciorapul, pe care intenţiona să i-l ruleze de pe picior.

- Ţi-am spus vreodată că ai cele mai frumoase picioare? Şi ce ai tu aici, între aceste picioare minunate?

Ea sări ca arsă din braţele lui, luîndu-şi rochia de pe pat.

- De Burgh, vom pierde toată distracţia.

- Aşa va fi, dacă nu mă laşi să fac dragoste cu tine.

- Se va dansa, zise ea entuziasmată.

- De ce nu mi-ai spus? întrebă el. La ce să mai pierdem timpul în dormitor, cînd putem să ne distrăm jos?

- Vei dansa cu mine? îl întrebă ea.

- Am crezut că i-ai promis toate dansurile lui Tam. Să nu-mi spui că vei face o favoare unui bărbat bătrîn ca mine, acordîndu-mi un dans? O ridică în braţe şi se învîrti cu ea de cîteva ori. O ajută să îmbrace rochia, apoi îi aranjă buclele aurii pe spate şi o sărută pe gît. Doamne, mă faci să tremur, şopti el, cu glas senzual. Ştia că, dacă nu va pleca imediat de lîngă ea, o va dezbrăca de tot şi o va duce în pat imediat. Ei doi, singuri în aceeaşi cameră însemna pentru el chinul şi tentaţia cele mai mari. Reuşi să redevină serios. O sărută pe creştetul capului şi ieşi, ca să o lase să se îmbrace în linişte.

Capitolul 34

În holul mare al castelului mesele gemeau de toate bunătăţile pregătite. Viţei la proţap şi purcei de lapte la tavă. Ca vînat se pregătise carne de căprioară. În total trebuiau hrănite două sute de persoane şi cum iarna nu se găseau prea multe legume proaspete, s-au pescuit tot felul de peşti, care se găseau din abundenţă în apele reci ale rîurilor din zonă.

Plăcinte, ouă, tarte cu fructe, prăjituri cu mere şi cu cremă, toate alunecau pe gît mai uşor dacă erau stropite cu bere, cidru cu mirodenii, precum şi cu vinul trimis special de la Chepstow.

Se rîdea, se glumea şi se dansa. Tam a fost primul cavaler care şi-a făcut suficient curaj cît să o invite la dans pe Jasmine; apoi a îndrăznit fratele său Gower, urmat de Montgomery şi Gervase. Cu greu a reuşit Jasmine să-şi dezlipească privirea de pe bărbatul brunet, care stătea sprijinit de zid şi o privea insistent. Se purta atît de natural cu toată lumea, iar cavalerii îi spuneau pe nume:Falcon, observase ea. Gervase o predă soţului ei după ce au dansat.

Falcon o primi rîzînd.

- Pe mine nu m-ai invitat la dans.

- Un urît ca tine merită să stea singur, sprijinit de zid!

Întinse mîna şi o prinse de talie, apoi o trase mai aproape.

- Am un cadou pentru tine, e în buzunarul hainei, zise el provocator. Privirile li s-au întîlnit. Strecură mîna pe lîngă materialul subţire şi dădu de pieptul lui musculos, apoi tresări cînd degetele au cuprins un ghem tare, care era sigur o bijuterie. Cînd scoase brăţările, diamantele străluceau orbitor,

în nuanţe de roşu, de la culoarea rochiei. Ca orice femeie, se bucură enorm de cadoul opulent şi îşi puse imediat brăţările pe mînă.

Rămase fără răsuflare cînd Falcon îi prinse la gît colierul asortat, apoi o răsuci pe sub mînă şi porni cu ea într-un dans ameţitor.

- Să le dăm motive să bîrfească, spuse el, apoi o ridică deasupra capului, ca să-i lase la vedere picioarele sculptate. Toată lumea din sală ovaţiona. Dansau şi se vedea că între ei se înfiripa ceva care îi purta spre alte tărîmuri, unde nici unul dintre participanţi nu putea să-i urmeze.

După dans Falcon se opri să mai bea cîte un pahar cu cavalerii, glumind şi lovindu-i prieteneşte pe spate, ca un conducător care ştie să se poarte cu camarazii de luptă. Jasmine era îmbujorată şi fericită. Parcă Falcon îi făcea curte şi ce femeie îi putea rezista? Pe cînd ea îşi punea această întrebare, o văzu pe Morganna apropiindu-se, îmbrăcată în tunica ei cu vestă de piele. Prin ochi arunca şerpi de invidie pentru colierul cu diamante de la gîtul ei delicat.

- Mă bucur că în sfîrşit vă văd pe amîndoi făcînd un lucru împreună, spuse ea.

Jasmine refuză să-i răspundă cum merita.

- Da, am descoperit pasiunea pentru dans, zise ea cu însufleţire.

- Pasiune? o înfruntă Morganna. Habar nu ai ce înseamnă acest cuvînt. Îşi trase uşor tunica în jos, dezgolindu-şi sînul deasupra căruia se vedea litera F întipărită în piele. Uite asta-i pasiune! Falcon îşi pune amprenta pe tot ce posedă şi are importanţă pentru el.

Jasmine închise ochii. Seara aceasta minunată i-a fost distrusă. Dacă Falcon chiar avea sentimente pentru ea, va scăpa castelul de prezenţa veninoasă a Morgannei.

Cînd reveni alături de Jasmine, îi aduse o cupă de cidru cald, aromat, dar ea o puse pe masă.

- Ce s-a întîmplat? o întrebă el preocupat. Scînteia din privire îi dispăruse şi se distanţa de el.

- Nimic, răspunse ea scurt. Am obosit dintr-o dată.

Oricît insistă el, ea nu voia să-i întîlnească privirea. În cele din urmă el îi zise:

- Îmi pare rău, ar fi trebuit să-mi dau seama. Te duc în braţe pînă sus.

- Nu! tresări ea. Te rog, rămîi, altfel oamenii tăi vor fi dezamăgiţi.

Estelle se apropie şi puse mîna pe braţul lui de Burgh.

- Voi avea eu grijă de ea, şopti ea. Ajunse în camera din turn, Estelle îşi avertiză nepoata: în seara asta nu mi-am luat ochii de pe ea, fiindcă ştiu că reprezintă un pericol pentru tine.

- Dacă o vrea, poate să fie a lui, strigă Jasmine nervoasă.

- Nu o vrea, de aceea este obsedată de el, spuse Estelle cu convingere.

- I-a imprimat iniţiala numelui pe un sîn! strigă Jasmine.

- Ce vrei să spui? întrebă Estelle.

- Mi-a arătat că are un "F" zgîriat pe sîn!

- Cred că şi l-a făcut singură. E capabilă de orice. Nu ţi-am spus, dar acum două zile ştiu că a venit în camera ta să-ţi pună în vin licoarea avortivă, ca să pierzi copilul. Am găsit flaconul gol pe podea. A vrut ca eu să cred că poartă copilul lui, dar singurul copil este cel din pîntecul tău. Astă seară am citit ura pe chipul ei, draga mea. Va mai încerca o dată. Ştiu sigur.

Jasmine tăcu o clipă, reflectînd la gravitatea celor relatate de Estelle. S-au pregătit pentru ritual şi au aşteptat în linişte. Lumînările verzi au ars pe jumătate, pînă ce au auzit paşi pe scări.

Pe lumina slabă din hol şi de pe scări Morganna întindea o coardă de-a lungul treptei de sus şi lega capetele de nişte

ieşituri în piatră de pe pereţi. Încercă să vadă cît era de întinsă, zîmbi mulţumită şi tocmai se pregătea să păşească peste coardă, pentru a coborî, cînd Estelle deschise uşa camerei şi îi spuse răspicat:

- Intră...te aşteptam.

În anumite momente era imposibil să nu faci ce spune Estelle, iar acum era un astfel de moment. Aparent vrăjită, Morganna intră în cameră şi privi fascinată cum Jasmine părea că pluteşte într-o lumină difuză, în centrul unui cerc de luminări verzi. Era îmbrăcată doar cu o rochie transparentă fină, ca pînza de păianjen şi rostea o incantaţie, ţinînd în mînă un pocal plin cu un lichid. Un miros ciudat, ca de tămîie plutea prin cameră, iar Morganna simţea că se sufocă.

Jasmine bău din pocal, apoi mîngîie globul de cristal din faţa ei, iar interiorul acestuia începu să se rotească într-un vîrtej ameţitor.

- Eu, Jasmine de Burgh, conjur Puterile Universului să o blesteme pe Morganna din Ţara Galilor. Dacă vei cuteza să ridici mîna asupra vreunuia din copiii mei, Dumnezeu te va pedepsi! spuse Jasmine, ridicînd pumnalul, pe care-l îndreptă spre Morganna.

Cu un strigăt disperat, fata alergă din cameră. Uită de cordonul întins deasupra primei trepte şi se împiedică în el, rostogolind-se pînă jos, într-un urlet îngrozitor. Falcon deschise larg uşa, apoi ieşi speriat.

- Ele au încercat să mă omoare, urlă Morganna. Sînt vrăjitoare! arătă ea în sus, pe scări, iar de Burgh rămase mut cînd o văzu pe Jasmine în roba ei ritualică. O ajută pe Morganna să se ridice. Era toată plină de zgîrieturi pe mîini şi pe picioare, fiindcă se rănise pe treptele de piatră. Avea sînge şi pe faţă, plus multe zgîrieturi, iar mîna îi rămăsese înţepenită ca o gheară de pasăre.

- Nu pot să-mi mişc mîna...m-au ologit!

Şi Big Meg a auzit ţipetele, aşa că a venit degrabă. De Burgh îi spuse şoptit:

- Ia fata şi ai grijă de rănile ei.

Urcă scările două cîte două. Ambele femei făcură un pas înapoi, ferindu-se de privirea lui furioasă.

- Nu mai vreau să văd vrăji şi ritualuri în castelul meu. În seara asta vreau să încetezi cu bîiguielile tale de magie neagră! M-ai înţeles? urlă el, scoţînd flăcări prin ochi. Se răsuci pe călcîie şi se depărtă, ca şi cînd nu mai suporta să-şi privească soţia.

De ce avea o atitudine atît de nerezonabilă faţă de preocupările ei oculte? se întreba Jasmine furioasă. De ce din nou îi lua apărarea tîrfei, în defavoarea ei? Ar fi dorit să alerge spre el şi să-i spună cu cîtă duşmănie se comporta tînăra galeză faţă de ea şi de copilul ei nenăscut încă. Ar fi vrut să-i arate sfoara întinsă pe trepte, care ar fi putut să-i fie fatală ei, dacă în cădere ar fi avortat, doar că mîndria ei nu o lăsa să se apere. Nu avea de gînd să-l implore, de fapt, de acum încolo avea de gînd să nici nu mai discute cu el. Îl va ignora cu totul, ca şi cînd nu ar exista.

În următoarele zile era din ce în ce mai evident că Morganna nu mai era prezentă la Mountain Ash, iar nimeni nu ştia unde se află ea acum. Se presupunea că de Burgh ştie, dar subiectul era deja încheiat.

Jasmine reuşi să-l ignore pe Falcon, dar, cu toate că evita privirea lui atunci cînd se aflau amîndoi în aceeaşi încăpere, sau cînd luau masa, mintea ea nu se putea elibera de imaginea lui puternică.

Cînd Falcon mergea cu oamenii lui la vînătoare, Jasmine simţea că înnebuneşte în singurătate şi linişte, dar cînd reveneau, gălăgia pe care o făceau ei cutremura zidurile.

Uneori îl surprindea că o priveşte intens, încruntat şi prost dispus şi atunci deducea cu înţelepciunea urmaşelor

Evei că nevoia lui devenea din ce în ce mai puternică, iar apărarea ei slăbea simţitor . Ştia foarte bine că foarte curînd el îşi va pierde controlul şi o va poseda, dar nu ştia cum şi cînd.

Falcon de Burgh îşi înăbuşea cu greu poftele trupeşti, domolindu-şi cum putea durerile din testicule, fiindcă avea o voinţă de fier, totuşi cîntecul ei de sirenă îl tot ademenea zi şi noapte.

Zilele deveneau iad cînd o vedea, o auzea, îi adulmeca aroma pielii cînd ieşea din cameră, însă nopţile erau cumplite. Erau teste interminabile de singurătate şi de nesomn nefericit. Cînd reuşea să bea mai mult, ca să adoarmă, visele lui erau atît de erotice încît se ruşina chiar şi el.

Dacă era în aceeaşi cameră cu Jasmine, nu-şi dezlipea ochii de ea. Cu fiecare zi devenea din ce în ce mai frumoasă. Nu mai era la fel de subţire ca înainte, dar el credea că tot îi poate cuprinde talia cu ambele mîini. Era atît de inocentă şi terestră în acelaşi timp, iar sînii ei erau pîrguiţi şi senzuali.

Cum se apropia şi anul nou, Falcon ştia că nu mai poate şi nu mai trebuie să continue astfel. Dacă nu o lua acum, va înnebuni. Dădea din cap şi rîdea de unul singur. Dacă nu va fi a lui, merita să moară! Era nebun dacă nu reuşea să transforme izolarea lor în intimitate.

Se apucă să facă provizii de hrană, apă şi vin în camera lui, depozitînd cîteva grămezi de buşteni pentru foc în spatele unei uşi. Se gîndi bine la lucrurile de care ea putea să aibă nevoie şi în final o trimise pe Big Meg în camera Jasminei să-i aducă periile de păr, diamantele, precum şi oglinda mare, ovală.

- De ce vrea diamantele mele şi oglinda? întrebă Jasmine.

- Nu ştiu, milady, ştiu doar că aş face bine să nu mă întorc fără ele, zise Meg.

- Lasă că văd eu ce se întîmplă, replică Jasmine, întotdeauna pregătită să-l atace cu ceva. Trecu pe lîngă Gervase şi intră în camera lui Falcon. Veni spre el şi se opri chiar în faţa lui. Cu braţele încrucişate la piept, se uită fix în ochii lui. Ştia că va cîştiga această bătălie.

El reuşi să facă pe nevinovatul.

- De ce ai nevoie de diamantele şi de oglinda mea? ceru ea să ştie.

- Nu eu am nevoie de ele, Jasmine. Mă gîndeam că ţi-ar plăcea să le ai la îndemînă în următoarele trei zile.

- Trei zile? întrebă ea, privind curioasă prin cameră, după ce remarcă proviziile de hrană, vinuri şi lemne, suficiente pentru trei zile. I se ridică părul de pe ceafă şi instantaneu înţelese că o păştea un mare pericol. Big Meg aduse oglinda şi îi dădu lui de Burgh diamantele şi periile de păr. El le puse pe o noptieră, lîngă patul uriaş.

- Meg, deocamdată nu mai avem nevoie de nimic, zise el; mesajul lui era că poate să plece. Servitoarea se uită îngrijorată la Jasmine şi ieşi cu paşi lenţi.

De Burgh îi zise lui Gervase:

- Ai cheia?

Jasmine făcu ochii mari.

- Ai de gînd să mă închizi? strigă ea.

- Da, zise el calm.

Ea făcea eforturi să înţeleagă ce se întîmplă.

- La sfîrşitul celor trei zile crezi că voi ceda pretenţiilor tale? Nu mă cunoşti destul de bine, de Burgh!

- Ai pus degetul pe rană, cherie. Nu te cunosc prea bine. Dădu din cap spre Gervase, care ieşi din cameră fără ca ea să-l observe, apoi închise uşa. Dar toate astea se vor schimba, iubirea mea. La sfîrşitul celor trei zile vom ajunge să împărţim acelaşi pat şi vom fi foarte intimi. La sfîrşitul celor trei zile voi şti tot ce se poate şti despre tine, iar tu vei ajunge

să mă cunoşti foarte bine, în toate modurile posibile.

Brusc ea înţelese care era planul lui.

- Nu mă vei încuia aici singură...ai aranjat să fim încuiaţi împreună!

Falcon zîmbi satisfăcut de revolta ei.

- Domnule, eşti caraghios, nu voi rămîne! strigă ea repezindu-se spre uşă. Uşa rămase închisă.

- Este prea tîrziu, Jasmine, dar pentru noi doi nu este încă prea tîrziu.

- Gervase! strigă ea cu disperare.

- A primit ordine să nu descuie decît după ce vor trece trei zile...şi trei nopţi, adăugă Falcon, cu o răguşeală senzuală.

- Eşti nebun, îl acuză ea, dar începuse să i se facă teamă.

- Am fost cu siguranţă nebun cînd te-am lăsat să-mi scapi atîta timp, şopti el. La finalul celor trei zile vreau să te aud spunîndu-mi că mă iubeşti.

- Nu voi spune aşa ceva, îl înfruntă ea.

- Ba da, o provocă el, vei spune.

Falcon se apropie de ea. Ea ar fi fugit, dacă el nu ar fi prins-o de braţ. Cu cealaltă mînă îi desfăcu legăturile centurii care-i susţinea sînii. Făcu un pas înapoi şi aşteptă. Ea încercă să-şi lege la loc şireturile.

- Dacă le legi, vei regreta, spuse el blînd. Dezbracă-te. Scoate tot de pe tine.

Jasmine ştia că Falcon nu glumeşte. Ştia că dacă îl va implora, nu va reuşi nimic. Va trebui să i se supună. Se dezbrăcă încet de rochia brodată şi de tunica de catifea. Rămase doar în furou, cu ochii în pămînt, foarte sfioasă. El o devora din ochi, foamea lui concentrîndu-se pe umerii ei sinuoşi şi pe sînii voluptoşi.

- O să mi se facă frig, zise ea.

- Te voi încălzi eu, Jassy, promise el cu patimă. Jasmine

se temea că, dacă va mai ezita cîteva secunde, el va sfîşia furoul de pe ea. Voia să scape odată, nu avea de ales. Se aşeză pe un fotoliu adînc şi aici îşi scoase pantofii, apoi ciorapii. Tot cu ochii în pămînt îşi scoase şi furoul. Furînd o privire spre el, îl văzu că se dezbracă tacticos. Rămase foarte încordată, anticipînd ce avea să se întîmple, aşteptîndu-l să atace. Văzînd că nu face asta, ridică privirea. Falcon se dezbrăcase complet şi aduna de pe jos hainele lui şi pe ale ei. Apoi, nu-i veni să creadă cînd îl văzu că le strînge ghem şi le aruncă pe fereastră. Sări ca arsă, uitînd o clipă de goliciunea ei.

- Nu mai am alte haine, strigă ea.

- Exact, zise el mulţumit. Reuşise în sfîrşit să o scoată din sărite.

- Te aştepţi să petrec trei zile cu tine, stînd amîndoi complet dezbrăcaţi? strigă ea.

- Nu mă pot gîndi la altă cale prin care ne-am putea cunoaşte mai bine în mod intim, iubito.

Jasmine se făcu roşie ca focul de enervare şi stînjeneală. Nu-i era deloc comod să rămînă pe poziţii în prezenţa soţului ei puternic, iar cînd el se apropie de ea etalîndu-şi trupul robust şi gol, acest lucru i se păru chiar imposibil. Îşi acoperi faţa cu mîinile şi se ghemui în fotoliu, apoi cedă lacrimilor.

Falcon se domoli şi zîmbi. O va lăsa să plîngă; se va simţi mai bine după aceea. Nu făcu nici o mişcare spre ea. Se hotărî că o va lăsa pe ea să facă primul pas. Ştia că nu se poate aştepta la o reacţie deschisă, desigur, dar voia să surprindă la ea primul semn subtil că îi acceptă avansurile.

Se duse către şemineu şi aţîţă focul, apoi mai adăugă un buştean uriaş. Cît timp el stătea ghemuit în faţa focului, ea dădu fuga spre şifonierul lui. Deschise uşile şi, spre dezamăgirea ei, constată că era gol. Nu se putea acoperi nici măcar cu un veşmînt de-al lui, dar mai rău era că nici el nu putea face asta!

- De Burgh, ce ai de gînd să facem trei zile?

El turnă cîte un pahar cu vin şi se apropie de ea ca o felină în perioada de rut.

- Am putea vorbi...ne-am putea asculta. Fără minciuni...fără vrăji. Uite, bea puţin vin, ca să te încălzeşti, să capeţi curaj şi să nu mai iei totul prea în serios. Apoi, dacă voi avea noroc, voi aduce şi un zîmbet pe buzele tale.

Mîna îi tremura cînd luă paharul de la el. Doamne, nu putea nici să respire ca lumea cînd el era atît de aproape.

- Te rog, apropierea ta mă tulbură.

El rîse şi se întinse pe burtă, pe blănurile de lup din faţa focului.

- Eşti atît de inocentă. Cum te-am avertizat, dacă-i spui unui bărbat că apropierea lui te tulbură, atunci chiar îl îndemni să se apropie de tine şi mai mult.

Acum, cînd bărbăţia lui era ascunsă, i se păru mai uşor să-l privească. El zîmbi cuceritor. Începu să facă dragoste cu ea din priviri, sorbind-o din ochi şi mîngîindu-i fiecare părticică secretă a trupului ei. În viaţa ei Jasmine nu mai fusese atît de conştientă de feminitatea ei. Dezbrăcată şi absolut vulnerabilă, devorată de ochii lui, începu să simtă senzaţii noi, pe care nu le-a conştientizat niciodată în viaţa ei. Pulsul i-o luase razna, iar inima bătea provocîndu-i parcă palpitaţii plăcute, asemeni aripilor de fluture zbătîndu-se delicat. Era martoră la primii ei paşi ezitanţi spre trezirea ca femeie.

Lui Falcon îi plăcea anticiparea, acest condiment al extazului sexual, care începuse să-l stîrnească deja....simţea în testicule o tensiune pulsatorie, penisul era excitat deja, iar valuri de fierbinţeală îi radiau prin tot corpul. Erau nişte senzaţii sublime, care se îndulceau pe măsura accentuării erecţiei. În aer plutea o vrajă.

Ea se uită la el pe furiş, examinîndu-i spatele debordînd de forţă şi muşchi, apoi pulpele tari, picioarele întinse şi

luminate de flăcări. Era un brunet atrăgător şi periculos, care făcea orice femeie să se îndrăgostească de el. Gelozia se cuibări în sufletul ei. Se întreba dacă a mai spus vreunei femei că o iubeşte. Se îndoia, dar poate astea erau doar gîndurile ei. Brusc îşi dori ca ea să fie cea mai frumoasă femeie din viaţa lui.

Cum el o privea la fel de interesat şi intens, parcă îi citea gîndurile.

- Eşti atît de frumoasă, spuse el calm.

- Nu mai sînt. M-am îngrăşat. Copilul meu mă face...

- Copilul nostru, draga mea. Azi eşti mai frumoasă decît ai fost vreodată. Corpul tău este împlinit, perfect. O venera cu cuvintele, iar ea ştia că vorbea din suflet. Oare vinul o ajutase să devină mai curajoasă? Ar fi dorit să se ridice şi să meargă spre el, să se întindă lîngă el în poziţii senzuale, să-şi etaleze corpul.

De parcă şi acum îi citea gîndurile, el spuse:

- Vrei să mai torni puţin vin?

Ea se ridică sfioasă, iar el o conduse cu privirea, dezmierdîndu-i fiecare curbă, în timp ce ea păşea maiestuos, cu spatele drept şi sînii în vînt, dîndu-şi părul pe spate. Parcă erau două Jasmine. Se privea pe sine fascinată, curioasă ce va face în continuare. Privea spre el clipind languros cînd luă îi paharul din mînă. Se depărtă încet, megînd lasciv, păşind ca o pisică. Ştia exact ce-i va spune, simţindu-i privirea la spate.

- Ţi-am spus vreodată că fundul tău are formă de inimă?

Ea zîmbi şi rîse. Cînd se întoarse spre el, cu cupele reumplute, observă că el se aşezase acum pe fotoliu. Îi plăcea senzaţia privirii lui flămînde asupra ei, urmărind-o cum se apropie. Parcă ar fi intoxicat-o. Se opri foarte aproape, apoi bău tot vinul din paharul ei. Îşi linse buzele cu vîrful limbii, cu un gest provocator. Se aplecă spre el şi îi oferi cupa cu

vin, atingîndu-l uşor, intenţionat însă, ca într-o mîngîiere scurtă.

- M-ai atins! spuse el mirat, rîzînd triumfător.

- Falcon! protestă ea.

- Oh, acum sînt Falcon, nu de Burgh. Rîsul lui o pătrunse adînc, cuibărindu-se în ea, prin cotloane intime, dornice să-l cunoască. El o apucă de mînă foarte încet şi o aşeză în poala lui. I se vărsă puţin vin pe mînă, iar ea se apleacă să-l lingă.

- Mă învîrţi pe degetele tale mici, faci ce vrei din mine. Cred că părul tău înnebuneşte toţi bărbaţii.

Ea începu să rîdă, scăldîndu-se într-un preludiu prelungit.

El puse paharul jos şi o mîngîie pe picior. Devenise pasional şi nerăbdător. O sărută delicat, iar ea gemu scurt cînd buzele lui au părăsit-o.

- Ţi-am spus vreodată că ai cele ai frumoase picioare?

- S-a mai întîmplat o dată, zise ea începînd să gîfîie.

- În altă viaţă?

- Nu, ţii minte cînd am purtat rochia stacojie?

- Îmi amintesc că te schimbai şi ai refuzat să continui jocul cu mine.

- Poate că acum am mai mult curaj.

El o privi în ochi.

- Şi ce se află între picioarele astea desăvîrşite? Mi-ai spus vreodată?

Ea dădu din cap negativ. Cu buzele lipite de urechea ei, răspunse tot el:

- Acolo se află pocalul tău cu miere. Lăsă încet mîna să-i alunece printre pulpele dornice de dezmierdări, apoi strecură un deget în vaginul ei, îl scoase şi-l gustă apoi. Mmm...delicios!

- Falcon! protestă ea extrem de stînjenită.

El repetă gestul în locul intim, iar ea nu mai protestă

acum. Introduse iar degetul foarte delicat şi începu să-l agite lent, circular, ca şi cînd ar fi amestecat în pocalul ei cu miere. Degetul lui cunoscător îi făcea să vibreze miezul sensibil, provocîndu-i senzaţii ameţitoare şi făcînd-o să se zvîrcolească de plăcere. Aceste senzaţii creşteau în intensitate tot mai mult, vibrant, în ritmul atingerilor lui din ce în ce mai rapide, ca într-un vîrtej senzual premergător orgasmului.

Ea îl cuprinse de gît şi-şi lăsă capul pe spate într-un abandon total, delectîndu-se cu plăcerea supremă, iar cînd deschise iar ochii, strigă gîfîind:

- Oh, oh, oh....ohhh!

Falcon radia de fericire.

- Ţi-a plăcut măcar puţin, iubito?

Ea îşi linse buzele uscate.

- Cred că un pic de tot, recunoscu ea timid.

El o dădu jos de pe genunchii săi.

- Dacă mă minţi, nu vreau să mă mai joc cu tine.

Ea văzu cum capul mădularului erect pulsează obraznic şi rîse.

- Acum tu minţi, spuse ea cu dublu înţeles, privind spre organul lui. Eu cred că vrei să te joci cu mine.

- Ignoră-l şi o să treacă, spuse el solemn.

Jasmine aşteptă un moment, dar în ochi i se citea curiozitatea.

- Nu prea cred asta.

- Oh, ba da...curînd o să moară, zise el.

- O să moară?

- Da, de foame, spuse el şi o strînse în braţe. Doamne, Jassy, te iubesc atît de mult. O să te iau acum, nu mai pot să aştept. O duse repede pînă la pat şi o aşeză pe perne. Dădu la o parte blănurile întinse, fiindcă nu voia ca actul sexual să fie împiedicat de nimic.

Aşa află Jasmine că gura lui Falcon era o armă

formidabilă împotriva apărării ei. Gura lui convingătoare era fierbinte, lihnită şi cutezătoare, cînd o explora de la buric spre gît, iar printre sărutări îi şoptea cît o adoră. Mîinile lui o devastau cu insistenţă şi fermitate, mîngîind, explorînd, tachinînd pînă ce nevoia lui atinse apogeul. Ea se agăţă de gîtul lui şi se arcui pe trupul lui, lipindu-se de erecţia insistentă.

Cu ochii închişi i se dărui, confirmîndu-i măiestria şi stăpînirea în orice fel dorea. Pentru prima dată tînjea să fie dominată şi să se supună.

Apoi el îşi contopi gura cu a ei, iar ea depărtă buzele şi îi primi limba. Devastîndu-i gura, limba lui pulsa şi o făcea să geamă. Golul pe care-l simţea acum în ea se cerea umplut, exact aşa cum gura ei era plină de el. Cu degete delicate şi timide îl atinse, apoi se sperie de dimensiunea lui şi ezită. El înţelese ezitarea ei şi îi luă mîna, ghidînd-o. Îl simţea cum pulsează, apoi, împreună şi foarte încet, cu mişcări sigure şi iubitoare, invadatorul ajunse la destinaţia dorită.

Amîndoi ştiau că, orice i-ar fi făcut el acum, ea accepta. Cu degete experimentate el o desfăcu şi o pătrunse. Se mişca lent, rezervat, făcîndu-şi loc cu blîndeţe, apoi se opri, ca săi permită să se obişnuiască puţin cu diametrul enorm. Vaginul ei era atît de fierbinte şi incredibil de îngust, încît deja cu un impuls, intră cu totul în ea.

Ştia că acest moment este unul delicat, cînd de obicei ea se retrăgea, detaşîndu-şi mintea de actul sexual fizic. Acum depindea numai de el să o facă să i se ofere de bună voie, drept sacrificiu pe altarul zeilor pasiunii.

Începu un du-te vino senzual, în ritmul sîngelui care le pulsa în vene. Limba lui o pîrjolea acum pe gît, spre ureche, unde se opri şi-i şopti înfiorat:

- Jassy...rămîi cu mine...simte-mă...simte totul...oh, Doamne, eşti atît de fierbinte, de strîmtă....zboară cu mine, iubito, într-o altă lume.

El era Şoimul. Ea îl lăsă să o ducă sus, mai sus, pe măsură ce se adîncea în trupul ei profund, tot mai adînc. Reuşi să o penetreze cu totul şi rămaseră aşa, înlănţuiţi în dragostea lor. Ajunseră împreună pe înălţimi, unde triumfători s-au lăsat spulberaţi în milioane de fragmente, practic devenind unul singur, scăldîndu-se în esenţele proprii, apoi plutiră împreună pe o mare a binecuvîntării erotice.

Jasmine îl ţinea strîns de gît şi ai fi zis că nu-i va da drumul niciodată. Exact asta îşi dorise el, de asta avea nevoie de la ea! I s-a supus cu trupul şi sufletul, lăsîndu-l să ia ce-şi doreşte, iar acum se simţea copleşită după dragostea primită, ameţită, somnoroasă. Îi era şi foarte cald acum.

Falcon o strîngea la pieptul lui şi se rostogoli ca să o ridice deasupra lui. Obrazul ei odihnea pe inima lui, iar părul ei era împrăştiat pe pieptul lui. Mîinile lui puternice alunecau în jos, ajungînd să-i cuprindă fesele. Aşa au adormit, cu copilul nenăscut încadrat în siguranţă de trupurile contopite.

Capitolul 35

Cîteva ore mai tîrziu el se trezi cu senzaţia de frig, fiindcă îi lipsea căldura trupului Jasminei. Curînd realiză că ea coborîse din pat, apoi o văzu în frumuseţea ei desăvîrşită. Jasmine se spălase, se pieptănase, iar acum rememora tot ce a spus şi ce i-a făcut el, aşa că roşi. Falcon veni la ea cu gîndul să-i ofere îmbrăţişarea braţelor lui puternice, însă ştia că o femeie are nevoie de mai mult. Voia să fie sărutată, ca să-şi amintească pasiunea nopţii dinainte, dar şi ca o promisiune că vor urma alte clipe minunate. Buzele lui îi şopteau că ea îi umple inima şi va rămîne permanent în mintea lui.

Falcon ştia că fără epilog, deşi au făcut dragoste, ciclul era unul incomplet. Ea îşi ascunse faţa la pieptul lui.

- Ce ai vrea să mănînci? o întrebă el. Ea suspină.

- Doresc orice doreşti tu, veni răspunsul ei. Atunci el o luă de mînă şi merseră amîndoi să aleagă din belşugul de merinde depozitate cu grijă pe o masă. Au mîncat din aceeaşi farfurie, au băut din aceeaşi cupă deoarece voiau să fie unul singur, iar el o luă pe genunchi, ca să poată împărţi şi acelaşi fotoliu.

El îi dădea să mănînce, iar ea îi sugea degetele cu gesturi erotice, făcîndu-l să vibreze de dorinţă, la fel cum se întîmpla în cealaltă extremitate a corpului său. După ce au mîncat şi au băut, punînd buzele exact în acelaşi loc, se sărutară prelung. Dorinţele începură să le danseze în minte, iar sîngele intoxicat de iubire pulsa în vene ameţindu-i.

El o luă în braţe şi merse cu ea în faţa oglinzii.

- Vreau să mă priveşti cînd fac dragoste cu tine. Vreau să vezi cît de frumoasă devii, murmură el.

- Falcon...Falcon, gîfîia ea, iar el îi sorbea cuvintele de pe buzele stropite cu vin. Jasmine se privea în oglindă şi-l văzu cum îngenunchează în faţa ei. Buzele îndrăzneţe gustară din locul dintre pulpe, iar mîinile mîngîiau languros coapsele fine, atrăgînd-o mai mult spre sărutarea lui adîncă. Îi simţi limba căutînd acel boboc intim, excitat, iar cînd îl găsi, îl dezmierdă continuu, profund şi insistent.

Ea se străduia să nu ţipe de plăcere, iar degetele coborîră lent, ca să se răsfire prin buclele de culoarea abanosului, apăsîndu-i capul către ea. Se uita în oglindă şi vedea umerii aceia puternici, în ai cărui muşchi strălucitori se înfigeau degetele ei, lăsînd urme după cît de intens gura lui îi invada feminitatea şi simţurile. Limba lui, parcă mai lungă şi pricepută, o dezmierdă uşor la început, continuînd cu lovituri din ce în ce mai pătrunzătoare, puternice. O invada, răvăşind-o fără ruşine, pînă ce o posedă complet.

În oglindă văzu cum sînii i se întăresc, iar pleoapele se închid grele, odată cu gura nestăvilită. Cu un scîncet strident se lăsă pe genunchi în faţa lui şi îl sărută pasional, gustînd din însăşi esenţa ei. Asta o tulbură peste măsură.

- Ţi-a plăcut aşa, Jassy? o întrebă el pe un ton senzual.

- Oh, Falcon, mi-a plăcut nespus! Te iubesc! strigă ea entuziasmată. O lume cu totul nouă se deschidea în faţa ei. Era atît de însufleţită în tot ce voia să facă de acum încolo, încît rupse toate limitele. Of, Falcon, ce mi-ai făcut? Ai idee ce m-ai făcut să simt?

- Desigur, iubita mea. Vrei să fii dezlănţuită şi năbădăioasă şi să nu mai spui "nu" niciodată.

- Oh, da! Sînt extrem de curioasă să-ţi cunosc trupul. Vino să stăm întinşi pe blănuri, în faţa focului şi lasă-mă să te explorez. El se întinse pe spate, iar ea îngenunchie

deasupra lui, sorbindu-l din priviri. Îl venera, iar pentru început îi mîngîie pieptul păros cu palmele delicate, apoi se aplecă şi tatonă cu vîrful limbii sfîrcurile unul cîte unul. Era din ce în ce mai nesătulă, aşa că trecu acum la abdomen şi procedă la fel, lingîndu-i buricul. El începu să geamă de tensiunea plăcută pe care o resimţea între picioare.

- Ţi-am făcut rău? întrebă ea inocentă.

- Hai să te învăţ eu, zise el. Partea cea mai sensibilă este aici, chiar sub prepuţ, unde se retrage pielea. Poţi să-mi cuprinzi capul cu degetele, dacă-ţi face plăcere şi să tragi în jos, apoi să urci şi să tot faci aşa, eventual cu ambele mîini, ca să-mi stimulezi erecţia. Senzaţia pe care o resimt e cu totul diferită dacă faci acelaşi lucru dar cu palmele, masînd circular în sus şi în jos.

Jasmine simţi erupînd acea parte de erotism sălbatic, care o pîrjolea la interior şi acum o copleşea o dorinţă fierbinte de a-l săruta acolo. Îşi aminti cum Estelle i-a spus că acesta era probabil cel mai erotic gest pe care-l poate face o femeie pentru un bărbat. Se aplecă şi-l sărută pe vîrful prepuţului, apoi aşteptă reacţia lui. Exact cum sperase, ochii lui erau deja tulburaţi de pasiune, aşadar curajul o îmboldi şi mai departe.

Cu vîrful limbii încercui uşor şanţul de la baza prepuţului. Foarte fericită îl privi cum se încordează şi e pe punctul de a exploda.

- Jassy....Jassy!

Cu mult calm şi curaj, ea apucă penisul cu ambele mîini şi luă în gură vîrful, sugînd mai întîi, apoi dezmierdîndu-l lent cu limba. Falcon ştia că, dacă nu se va opri acum, totul se va termina în cîteva secunde. Rapid o prinse de umeri şi o aşeză pe spate, străpungînd-o sălbatic. Atît de excitată era Jasmine în urma preludiului, încît în momentele orgasmului aproape că-şi pierdu răsuflarea de extaz. De cum o auzi

Falcon, dădu drumul la sămînța care o inundă în cîteva secunde.

De această dată au adormit exact așa cum erau acum, trupurile fiindu-le unite: el în stare semi-erectă, savurînd visele erotice care-l inundau.

Cu cît făceau dragoste mai mult, cu atît deveneau mai vorbăreți, comunicîndu-și temerile, speranțele și visurile pentru viitor. Împărțeau totul....rîsete, secrete, lacrimi. El îi citea povestirile preferate din Homer, iar ea, ca să-i facă pe plac, purta diamantele dăruite de el atunci cînd făceau dragoste.

Își mai împărtășeau amintiri din copilărie, lucruri agreate sau neplăcute, în timp ce afară furtuna de zăpadă acoperea totul cu alb. În camera lor totul era cald, intim și confortabil, iar în fața focului sau pe patul uriaș, povestea lor de dragoste prindea formă.

- Falcon, de ce ești atît de pornit împotriva vrăjilor mele? îl întrebă ea, frecîndu-și piciorul delicat pe pulpele lui explodînd de virilitate. Deja nu se mai temea să abordeze subiecte interzise.

El nu răspunse imediat, dar își gîndi bine cuvintele.

- Stai să văd dacă pot să-ți explic, ca să înțelegi ce simt. În viață prețul plătit este implicarea, responsabilitatea, efortul. Nu vreau ca oamenii mei să trăiască într-o lume imaginară, unde tot sau orice își doresc se poate îndeplini fără eforturi, prin vrajă.

Ea se întinse lasciv.

- Ah, te opui doar la falsuri și la scamatorii. Eu voi continua să fac vrăji adevărate.

- Văd bine că va trebui să scot cureaua pentru tine, o amenință el glumind și o trase brusc spre el.

- Chiar și tu trebuie să recunoști că unele sînt reale, sau măcar inexplicabile, protestă ea printre sărutări.

- Bine, hai să vedem, începu el. De exemplu globul de cristal pe care-l foloseşti pentru viziunile tale. Poate că pe mulţi îi păcăleşte, dar eu ştiu foarte bine că este efectul unei picături de glicerină în apă cu granule de nisip, care plutesc.

Ea începu să se joace cu el, apucîndu-l de păr şi trăgînd uşor.

- Nu eşti nostim deloc! îl provocă ea.

- Nostim? zise el ameninţător, deşi rîdea cu poftă. Stai că te învăţ eu ce înseamnă distracţia.

Erecţia lui o împungea în coapsă, iar ea îi spuse compătimitor:

- Întotdeauna te afli în starea asta nefericită?

- Întotdeauna, recunoscu el, ridicînd-o deasupra lui, apoi o aşeză călare pe el. Ea îl menţinu în stare de excitaţie maximă pur şi simplu lăsîndu-l să se joace cu părul ei de aur şi cu sînii trandafirii. Îl provoca aţîţîndu-i toate simţurile, cu şiretenia ei inocentă.

- Jassy, de data aceasta vreau să faci tu dragoste cu mine...tu stabileşti ritmul...tu vei face tot ce-ţi place.

Ea roşi, apoi spuse cu sfială:

- Vei gîndi că sînt o desfrînată, sau prea îndrăzneaţă.

- Modestia nu are ce să caute în dormitor, zise el.

Ea începu să-i acopere faţa cu sărutări pătimaşe, lingîndu-i buzele pe rînd, roşind puţin la gestul prea neobrăzat. El deschise gura uşor, iar ea îl pătrunse cu limba, începînd un duel carnal, dulce şi ameţitor. Îi simţea erecţia pulsîndu-i între picioare, unde căuta frenetic intrarea fierbinte, iar ea îşi ridica încet fundul, frecîndu-se cu pulpa de penisul lui ca de marmoră. La un moment dat Falcon interveni, spunînd foarte încet:

- Poate data viitoare te voi lăsa să stabileşti ritmul. Cu mîinile hotărîte o prinse de fese şi o ridică deasupra erecţiei sublime. O penetră cu multă plăcere, iar ea surîse. Ţine-te

bine, draga mea, șopti el, în vreme ce o ridica și o cobora, de-a lungul mădularului impetuos.

Reuși să o privească din cînd în cînd și citi plăcerea pe chipul ei. Era clar că senzațiile delicioase pe care le resimțea o făceau să-și piardă răsuflarea. Așa cum se afla împlîntat în adîncul ei, Falcon și-ar fi dorit ca timp de trei săptămîni să nu se dezlipească de ea. Știa că vor fi trei zile epuizante pentru amîndoi, dar trebuia să încerce cu ea tot ce putea face un bărbat cu femeia lui.

În cele din urmă reuși să-i provoace orgasmul, iar ea gemu numele lui, apoi începu să gîfîie sacadat, iar unghiile ei i s-au înfipt în umeri, lăsînd o dîră sîngerîndă. Jasmine știa că s-a petrecut ceva fenomenal cu ea, în aceste zile, închisă cu el în camera lui. Începînd cu aceste momente viața ei va fi împărțită veșnic în două: înainte și după.

Se simțea ca nou-născută, dar dobîndise o putere nouă, secretă, ca și acea latură a ei neexplorată încă, pitită într-un cotlon al sufletului. Mai presus de toate avea siguranța că acea plăcere deosebită, extremă și binecuvîntată era la îndemîna ei oricînd.

În cea de-a treia zi de dimineață au auzit pe cineva bătînd la ușă. Gervase era de partea cealaltă, ezitînd cu cheia în mînă. Jasmine coborî prima din pat și se lipi cu trupul de lemnul cald, încercînd să camufleze bătăile.

Gervase era flancat de Big Meg și Estelle. Pe fețele lor îngrijorate se citea spaima pentru ce s-ar fi putut petrece în spatele ușii încuiate.

Falcon se trezi și coborî din pat. Veni în spatele Jasminei, o sărută pe ceafă, apoi o strînse în brațe, cuprinzîndu-i sînii în palme. Era expusă puterii lui, iar penisul lui îndrăzneț se trezise deja și el, împungînd-o între fese.

- Pleacă, strigă ea prin ușă. Mai avem nevoie de încă o zi împreună.

Cei trei schimbară feţe-feţe, surprinşi evident, apoi auziră inconfundabilul rîs triumfător al lui de Burgh.

În sfîrşit iarna decise să-i cedeze locul primăverii, iar munţii din Ţara Galilor erau deja cerniţi cu flori sălbatice, iar ciripitul păsărelelor răsuna peste tot. Cei de la Mountain Ash s-au obişnuit deja cu un stăpîn şi o stăpînă care se iubeau foarte mult, dar erau totuşi puţin şocaţi de comportamentul lor intim din hol, în fiecare seară. Se purtau de parcă erau proaspăt căsătoriţi şi acum, iar lady Jasmine mai avea puţin şi trebuia să nască.

Falcon o hrănea din farfuria lui. Ea strîmbă din nas în faţa plăcintei cu prune oferită în furculiţă.

- Am poftă doar de lucruri sărate zilele acestea.

El o privi drăgăstos. Ea şopti, lipindu-se de umărul lui:

- Îmi place cum mă priveşti.

- Cum te privesc? întrebă el.

- Ca şi cînd aş fi dezbrăcată, spuse ea roşind.

El îi luă mîna şi i-o sărută tandru. O privi cu veneraţie şi se rugă lui Dumnezeu ca naşterea copilului să se desfăşoare în condiţii bune, fără complicaţii. Era mirat că ea nu se temea deloc. Discutaseră de zeci de ori, iar el nu pricepea cum ea nu se temea de naştere. Era pregătită să sufere; el îşi dorea să poată spune acelaşi lucru.

Cum o vedea pe Estelle ridicînd o sprînceană dojenitor, se simţea vinovat pentru că o lăsase însărcinată pe delicata lui soţie, în acelaşi timp încerca să-şi controleze teama. De multe ori îşi masca neliniştea de dragul Jasminei, ştiind că ea va avea nevoie de toată puterea lui, dar şi de a ei.

În ultima zi din Mai, dis de dimineaţă Falcon o căută pretutindeni pe Jasmine, pînă ce intră în panică. O găsi la spălătorie, aplecată peste covată ca o spălătoreasă, în timp ce vreo şase femei se agitau împrejurul ei frămîntîndu-şi mîinile.

- Ce naiba faci aici? o întrebă el. Ați înnebunit toate? le apostrofă el pe femei.

- Nu le certa, Falcon. Eu am vrut să-mi devansez travaliul, iar toate femeile pe care le-am întrebat mi-au spus că la ele așa a început, în timp ce spălau.

Falcon nu era deloc amuzat, practic era mai furios ca niciodată.

- Este prea devreme, zise el îngrijorat. Mai sînt vreo două sau trei săptămîni pînă vei naște.

- Falcon, cred că ar trebui să...cred că a început, zise aproape speriată, după ce simți o durere cumplită în spate.

El o ridică degrabă și o duse în camera lor, chemîndu-le pe Big Meg și pe Estelle.

- Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, nu trebuia să stai cu ochii pe ea, tot timpul? îi ceru el socoteală lui Big Meg. Știi că nu poți avea încredere în ea! Grăbește-te și trage cuvertura de pe pat.

- Dacă de-abia acum a început travaliul, nu va naște pînă luna viitoare, zise Meg rîzînd.

- Ce tot spui acolo, femeie? o întrebă Falcon contrariat.

Jasmine ridică mîna, să-l calmeze.

- E o glumă, dragul meu. Azi e ultima zi a lui Mai... copilul se va naște tocmai în Iunie...

- Ce moment v-ați găsit pentru glume, zise el iritat. Estelle, slavă Cerului. Am găsit-o spălînd! Schimbară cîteva priviri îngrijorate, iar el merse la fereastră și îi făcu semn să se apropie de el. Ai adus băutura aceea împotriva durerilor, cum mi-ai spus?

- Da, da. Am făcut un ceai de varză cu mac, pentru cînd vor începe durerile puternice. Falcon, oricum nu se va întîmpla peste cinci minute, știi. Ne așteaptă o zi și o noapte lungă. Cel mai bine ar fi să mergi să bei ceva tare cu oamenii tăi; asta e o treabă pentru femei.

- La naiba cu prostiile astea. O întrebă pe Jasmine: Iubito, vrei să stau cu tine, nu-i așa?

- Sigur că vreau. Ajută-mă să mă dezbrac, apoi poţi să mă freci pe spate.

El o instală pe pat, apoi îşi scoase ghetele şi urcă în pat, venind în spatele ei.

- Aşa, lasă-te pe mine acum, iar eu te masez ca să-ţi mai treacă durerea. O aşeză între picioarele lui, iar ea se lăsă pe spate, rezemîndu-şi braţele pe pulpele lui masive. Căldura şi grija lui îi mai alinau durerile, plus că se simţea preţuită şi adorată. Durerile erau încă suportabile.

- Ţii minte cînd mă tachinai fiindcă ai crezut că sînt prea slabă ca să port în pîntec un copil? spuse ea, mîngîindu-şi burta uriaşă.

- Nu-mi amintească să te fi văzut vreodată slabă, spuse el tachinînd-o. Nu ai fost mereu grasă ca o purcică? Ea rîse, iar el continuă să o complimenteze pentru frumuseţea ei senzuală, acum împlinită, deşi în realitate ea se simţea umflată şi dizgraţioasă.

- Trebuie să alegem numele. Dacă va fi băiat, nu pot să mă decid pentru Rickard sau Michael. Să vedem...Rickard de Burgh...Michael de Burgh.

- Îmi place Rickard, zise el.

- Mie îmi place Michael, se pronunţă ea.

- Evident, dacă eu spuneam Michael, tu ai fi ales Rickard! sublinie el.

- Eu cred că va fi fată. Ce nume spuneai că ţi-a plăcut?

- Dacă va fi fată, o să te-nveţi minte. Sper că vei avea o micuţă vrăjitoare încăpăţînată, exact ca tine.

Au trecut aproape douăsprezece ore pînă ce Jasmine a început travaliul greu. Falcon nici nu-şi imagina că o femeie poate suporta atîta durere. Începuse să cedeze nervos şi atunci Estelle îi arătă imperios uşa, iar el ieşi bucuros. Nu mai suporta să o vadă pe Jasmine suferind. Ca mulţi bărbaţi înaintea lui, jură că nu-i va mai provoca o asemenea suferinţă.

Cavalerii lui au rămas cu el toată noaptea, jucînd zaruri, doar că el pierdea la fiecare aruncare. Se plimba pe hol, lovind cu piciorul în toate scaunele care-i stăteau în cale, precum și în buștenii pregătiți pentru foc; atît era de nervos.

Sus în cameră Jasmine mușca un prosop rulat, care să-i camufleze țipetele, iar în clipele următoare văzu capul brunet al fiului său ieșind la lumină. Era transpirată și puterile o lăsaseră. Estelle era vizibil mai liniștită acum, cînd aproape se terminase totul. Atîta timp cît după naștere nu făcea hemoragie, totul era în regulă.

Îi dădu bebelușul lui Meg, iar țipătul micuțului răsună pe culoare.

- Maică sfîntă, exclamă Estelle. Mai este un copil!

- Știu, zise Jasmine sfîrșită.

- De cînd ai știut? o întrebă Estelle, cu nervii întinși la maxim.

- De săptămîni, zise Jasmine, apoi închise ochii și îi deschise din nou, după care scoase un țipăt ascuțit.

De Burgh urcă scările cîte trei de-odată cînd auzi plînsul copilașului. Deschise ușa și prezența lui ocupă întreaga cameră.

- Afară! comandă Estelle.

- La naiba cu asta, strigă el. Nu-mi dă nimeni ordine în castelul meu. Ea se simte bine?

- Ieși imediat. Nu am timp de istericale de bărbat. Dacă nu ieși, o pun pe Meg să-ți tragă un șut pînă afară!

El se retrase ascultător. Exista o problemă. Copilul se născuse, dar Jasmine continua să țipe. Ajuns pe casa scărilor se simți inutil, iar vinovăția îi zdrobea inima.

Alergă în camera din turn, atingînd toate obiectele care îi aparțineau Jasminei. Strînse pumnii, supărat pe sine, apoi îi ridică spre cer.

- Dacă moare...dacă-mi faci o glumă proastă...o

să. .Continuă să asculte atent, dar strigătele ei încetaseră. Auzea un copil plîngînd, dar nu o auzea pe Jasmine.

Coborî scările în fugă şi intră iar în cameră. Nimeni nu cuteză să-l oprească de data aceasta, cînd căzu în genunchi lîngă pat.

- Este inconştientă! remarcă el.

- A adormit, Falcon, zise Estelle.

- De unde ştii?

- Pentru că este epuizată. I-au trebuit toate puterile omeneşti de care e capabilă ca să-i aducem pe lume.

Big Meg ţinea pe fiecare braţ cîte un băieţel, dezbrăcat. Falcon rămase mut.

- Gemeni? Am doi fii? întrebă el după cîteva minute. Jasmine mi-a dăruit doi fii dintr-odată? Simţi că ameţeşte.

- Să nu te prind că leşini pe capul meu, am destui băieţi pe care trebuie să-i îngrijesc, spuse Estelle rîzînd.

- Doamne, ai făcut o minune că nu am ucis-o. Chiar este bine?

- Du-te acum şi laudă-te, iar pe ea las-o să doarmă. Şi eu sînt la fel de uimită ca tine. S-a descurcat minunat.

Mountain Ash nu a cunoscut în istoria sa atîta veselie şi distracţie. La sfîrşitul celor douăzeci şi patru de ore castelul ar fi putut primi atacul celui mai slab inamic şi tot ar fi cedat, fiindcă numai un singur bărbat a rămas treaz. Falcon era întins pe podea, lîngă patul lor, aşteptînd ca Jasmine să se trezească.

Cînd în sfîrşit ea deschise ochii, privirile li s-au întîlnit, iar mîinile li s-au atins. Nu aveau nevoie de cuvinte care să le exprime sentimentele reciproce. În cele din urmă Jasmine şopti:

- Michael şi Rickard de Burgh.

- Îţi dai seama că vor fi cunoscuţi ca Mick şi Rick? spuse el zîmbind.

Ea îi răspunse cu acelaşi surîs, apoi adormi din nou.

Capitolul 36

Sosirea lunii Iunie a adus mai mult decît doi fii, a adus la Mountain Ash şi mesageri. Estelle ştia că vor veni musafiri, iar unul dintre străini le va schimba vieţile. Ciudat, dar toate erau legate de Irlanda. Îi spuse lui de Burgh, iar el nu îşi pierdu cumpătul, nici nu o ridiculiză pentru percepţiile ei extrasenzoriale.

I-a spus şi Jasminei, dar ea nu avea ochi decît pentru bebeluşii ei, iar nopţile îi erau pline de de soţul ei, care era îndrăgostit de ea nebuneşte. Aveau atît de puţin timp singuri, încît amîndoi se simţeau frustraţi. Cînd o întîlnea pe hol, Falcon o lua în braţe, o învîrtea, apoi o săruta înfocat, pînă ce îi întrerupea vreun servitor. Tot timpul îi era greu să-şi ţină mîinile departe de ea, iar cînd se strecurau într-un cotlon unde nu-i vedea nimeni, făceau dragoste pe fugă, repede, ca şi cînd ar fi fost pentru prima dată - şi pentru ultima.

Primii sosiţi la castel au fost William şi Mathilda de Braose. Erau refugiaţi de la Hay, castelul lor elegant de la graniţa cu Ţara Galilor. Regele John le ordonase mercenarilor să-i aresteze, iar ei au scăpat ca prin urechile acului. Aflaseră că de Burgh nu mai era într-o relaţie cordială cu regele, aşa că sperau să găsească înţelegere la el.

William era un om practic, care ştia că de Burgh nu va isca un război împotriva regelui, însă spera că vor găsi adăpost la Mountain Ash. Jasmine o conduse pe Mathilde într-o cameră şi îi puse la dispoziţie orice avea nevoie, fiindcă plecase în grabă, fără o mulţime de obiecte personale.

Au apelat la previziunile Estellei pentru a citi despre viitorul Mathildei, doar că aceasta le reaminti că Falcon a

interzis aceste practici, iar ea nu avea de gînd să calce peste cuvîntul stăpînului. Mathilda îi înţelegea poziţia, dar Jasmine dădu ochii peste cap, exasperată de microbul care pătrunsese în mintea bunicii ei.

Facon a fost sincer cu William de Braose. Mountain Ash le va fi un sanctuar, doar că se aştepta acum, cînd vremea se încălzise, să fie atacaţi de oamenii lui Chester sau de cei ai regelui. Falcon îşi aminti că Estelle spusese ceva de Irlanda. Familia de Braose avea o fiică, măritată cu Walter de Lacey, care era proprietarul domeniului Meath, din Irlanda. Aşadar Falcon îl sfătui pe William să apeleze la ei pentru protecţie.

Următorul vizitator a adus un mesaj urgent de la William de Burgh din Irlanda. Murphy ieşea în evidenţă în orice mulţime. Era căpitanul de frunte al lui de Burgh, trecut bine de prima tinereţe, foarte înalt, viguros, roşcat şi puţin grizonat. Avea un accent straniu. Falcon şi Jasmine înţelegeau ce spune doar dacă îl ascultau foarte de aproape, dar galezii nu pricepeau o iotă din cuvintele lui.

Venise din Wexford cu o corabie care era acum ancorată în Swansea Bay.

Jasmine era fermecată de Murphy. Personajul se apropia ca descriere de un căpcăun, amintindu-i de povestirile din copilăria ei. Se uita la el împietrită cînd îi ridică pe cei doi bebeluşi într-o singură mînă, cîntîndu-le şi alintîndu-i.

Falcon se închise în biroul personal împreună cu Murphy, ca să citească mesajul de la unchiul său, dar şi ca să-şi limpezească mintea. Lichiorul pe care-l servise cu musafirul său i se cam urcase la cap, deşi căpitanul îl dăduse pe gît ca pe apă.

Falcon rupse sigiliul şi citi: ”Bunul meu om de încredere, căpitanul Murphy îi aduce salutări lui Falcon de Burgh, fiul iubitului meu frate, Dumnezeu odihnească-i sufletul în pace. Apelez la ajutorul tău, dar mai întîi doresc să-ţi expun poziţia

mea. După cum ştii, am fost administratorul regelui Henry II şi ca răsplată pentru serviciile mele deosebite m-a numit lord de Connaught. Tot ce se află dincolo de rîul Shannon aparţine neamului de Burgh. Totuşi, poate nu ştii că niciodată nu am reuşit să-i cuceresc pe locuitori şi să mă stabilesc acolo. Mereu am avut reşedinţa la Limerick, iar de cînd sînt lord suprem al regiunii, regele John m-a numit guvernator.

Doi regi irlandezi s-au luptat pe rînd să devină regi peste Connaught, iar eu recunosc sincer că de-a lungul anilor mi-am unit forţele cu fiecare pe rînd, ca să cîştig Connaught, trecînd de partea fiecăruia, cu uşurinţa cu care schimbam hainele. Regret profund că anul trecut, cu o forţă superioară formată din oameni adunaţi din Dublin, Leinster, Limerick şi Munster mi-am unit forţele cu Cathal Carragh împotriva lui Cathal Crovderg, apoi l-am alungat spre nord.

Am pierdut favorurile regelui John, cînd el a decis să se alăture lui Crovderg. În acest moment am întors armele şi am luptat împotriva lui Connaught. L-am ucis pe Carragh şi am căpătat o rană urîtă. Între clanuri au tot circulat zvonuri despre moartea mea, ca urmare a acestei răni, iar toate clanurile şi triburile, cum le numim noi în Irlanda s-au unit şi mi-au răpus nouă sute de soldaţi. Ce a mai rămas din trupele lui Crovderg şi oamenii mei au rămas la o mînăstire din Boyle.

Prin decret al regelui familia de Burgh deţine o cincime din Irlanda, dar numai cu ajutorul tău fiii mei şi fiii tăi vor domni peste aceste întinderi vaste."

William de Burgh,
Lord de Connaught

Falcon mai turnă puţin lichior pentru Murphy şi veni alături de el.

- Povesteşte-mi despre William. Ce fel de om este?

Murphy se scărpină la ceafă.

- Ce să-ţi spun? Este un războinic viteaz, care a luptat toată viaţa lui. Pentru el a contat doar loialitatea faţă de coroană. Tu eşti moştenitorul lui, fiindcă nu are copii, dar, la mulţi ani după ce prima lady de Burgh a murit, s-a însurat cu Moira, care i-a dăruit doi fii. E şi acum foarte tînără. Cred că pentru William, cel mai important lucru acum este moştenirea copiilor lui. Richard, cel mare, are doar şapte ani. William ştie că, dacă se va întîmpla ceva, băieţii lui nu vor fi capabili să păstreze ceea ce este al lor de drept.

- Dacă se va întîmpla ceva? întrebă Falcon.

Uriaşul cu păr roşcat rămase uşor stînjenit, fiind prins în capcană. Se ridică şi făcu vreo cîţiva paşi prin cameră. Se apropie de Falcon:

- Uite ce, io îţi spun secrete, iar William mi-ar beli pielea de pe mine dacă ar afla, dar rana căpătată e una foarte gravă. Scuipă sînge cînd tuşeşte şi cred că vede ce îi e scris deja pe zid.

Falcon ştia domeniile baroniale din Irlanda. Ele se întindeau pe o suprafaţă care o depăşea pe cea din Anglia.

Nu se putea spune că Falcon de Burgh nu era un bărbat ambiţios. Trebuia să se gîndească la cei doi fii ai săi.

- Bunica soţiei mele, madam Estelle Winwood este mai pricepută decît orice doctor şi poate să trateze orice afecţiune. Ar fi posibil să-l poată ajuta şi pe William.

- Atunci vrei să vii? întrebă Murphy.

- Mă voi gîndi, zise Falcon.

Jasmine pregăti o cameră pentru Murphy şi i-o prezentă pe Estelle.

- Am auzit că mama ta e un geniu în tratarea durerilor şi junghiurilor. Poate mă ajută şi pe mine să scap de nenorocita de durere la umăr, zise el, frecîndu-şi braţul.

- Sînt bunica ei, nu mama, replică Estelle, cu toate că nu era deloc deranjată de compliment. După masa de seară îți voi aduce un ùnguent, care te va trata de reumatismul încheieturilor.

Urmărind-o pe Estelle care ieşea, el îi spuse Jasminei pe un ton apreciativ:

- E o femeie pe cinste!

Jasmine se strădui să-şi stăpînească un zîmbet; Murphy probabil avea mai mult tupeu decît o ceată de măcelari, dacă se gîndea să o abordeze pe Estelle.

După cină Falcon se miră cînd îl văzu pe Murphy încă în picioare, după cît băuse toată ziua. Cînd Estelle îi aduse un unguent special pregătit de ea din rădăcină de rodul pămîntului fiartă în ulei de trandafiri, Murphy îşi dădu jos cămaşa, pentru ca ea să i-l aplice pe umăr.

- Miroase prea frumos pentru mădularele mele bătrîne, zise el făcîndu-i cu ochiul.

- Păi, dacă insişti, aş putea să adaug şi puţină balegă de bou aburindă, ameninţă ea. Stai pe scaun, omule, că nu ajung la tine.

El ascultă supus, dar reuşi să o prindă de talie şi să o tragă în poala lui.

- Ei, asta-i culmea, zise Estelle. Parcă te plîngeai de dureri reumatice, nu? întrebă ea, privindu-l în faţă.

El zîmbi şi-i răspunse în şoaptă:

- Am eu o durere în altă parte şi pe aia pun pariu că mi-ai alina-o definitiv.

- Ah, îţi place să pariezi, văd. Ei bine, atunci bănuiesc că ai băut atît de mult, că nici nu ţi se mai scoală! zise Estelle de-a dreptul.

Murphy rînji cu şiretenie.

- Accept pariul, drăgălaşa mea. Dacă mie mi se scoală, ce facem?

- Eşti un bătrîn pişicher, Murphy, spuse ea rîzînd. Atît de mult a trecut de cînd nu am mai folosit-o, că nici nu ştiu dacă mai e la locul ei.

El o sărută pe ureche.

- Atunci hai să aflăm, vrei? o invită el.

A doua zi, înainte de asfinţit sosi încă un musafir, aducînd un mesaj. Salisbury veni însoţit de o mînă de oameni. Aducea o veste şi o rugăminte de la regele John. Putea să fi trimis un mesager, dar Salisbury preferă să vină în persoană, fiindcă era îngrijorat pentru micuţa lui Jasmine. Cînd s-au despărţit, părea că nu era deloc fericită în căsnicia ei cu de Burgh.

Ea se bucură nemăsurat să-şi revadă tatăl, aşa că îl luă de mînă ca să-l ducă în camera din turn, acum transformată în dormitorul copiilor. Salisbury era mîndru ca bunic, dar tot nu-i venea să creadă că Jasmine i-a născut pe cei doi bebeluşi.

Dădea din cap neîncrezător şi tot spunea:

- Sigur relaţia voastră a trecut printr-o metamorfoză. Sincer vă spun, între voi se simţea o tensiune puternică.

Jasmine zîmbi radioasă cînd intră şi Falcon, ca să primească felicitări din inimă.

- Ce s-a întîmplat cu voi doi ? întrebă Salisbury mirat.

- Mi-a fost greu să-i rezist unui de Burgh în călduri, recunoscu ea sincer, iar amîndoi bărbaţii s-au îmbujorat.

Cînd se retrase cu Salisbury, Falcon află că, într-o încercare disperată de a evita războiul civil, consilierii regelui l-au sfătuit să cucerească Irlanda odată pentru totdeauna.

Uimitor, dar cei mai mulţi baroni au fost de acord să-şi trimită oameni. Regele numise un alt justiţiar în Irlanda, care să protejeze interesele coroanei acolo – un baron irlandez, pe nume Meiler fitz Henry.

- John îţi cunoaşte valoarea ca războinic şi ştie că ai oameni devotaţi – te invidiază, de fapt. Apelează la tine ca la un lord al Mlaştinilor Galeze, care îşi va îndeplini obligaţiile militare faţă de coroană.

Falcon era decis deja să plece în Irlanda, ca să-l ajute pe William de Burgh, aşa că se gîndi ca povara financiară pentru transportul lui, al oamenilor şi cailor să fie suportată de rege.

- Acum sînt pregătit, spuse el. Am nevoie doar de corăbii. Cum Hubert de Burgh se ocupă de Cinque Ports, nu cred că asta ar reprezenta o problemă, nu?

Salisbury oftă de bucurie. Falcon de Burgh era mereu hotărît, de aceea în bătălii era un general de excepţie.

- Marina are corăbii la Bristol. Nu vrei să aştepţi plecarea celorlalţi baroni? Se vorbeşte că John va pleca pe mare, o dată cu armata.

- Să-l aştept pe John? zise Falcon rîzînd ironic. Spre deosebire de John, eu nu-mi pot irosi viaţa, ascunzîndu-mă sub cearşafuri. Acum, ori niciodată, cu condiţia să fiu la comandă atunci cînd navigăm şi unde vom debarca. Voi trimite corăbiile înapoi, pentru restul armatei tale, William.

- Nu cred că mai trebuie să-ţi faci probleme pentru Chester. Se zvoneşte că se va însura curînd.

- Eu? Să-mi fac griji pentru Chester?

Cei doi începură să rîdă.

- În sfîrşit, John a reuşit să producă un moştenitor. L-am lăsat în extaz, de parcă ar fi fost primul bărbat căruia i se naşte un fiu. Ar fi bine să nu-i pomenesc de tine, care l-ai întrecut şi la acest capitol.

Falcon o mîngîie pe Jasmine pe părul ademenitor, în timp ce ea şi-l peria, apoi se dezbrăcă rapid şi se întinse pe pat. Avea să-i spună ceva şi nu era convins că ea va înţelege. Nefiind obişnuit cu fraze pompoase, Falcon îi spuse totul direct:

- Plec în Irlanda.

Jasmine se opri cu mîna în aer. Îl privi cum stătea lungit, cu brațele îndoite sub cap. Nu discutase cu ea. Luase decizia singur. Oftă. Nu se putea gîndi că un bărbat ca de Burgh îi va cere sfatul, ar fi însemnat că-i cere permisiunea. Lui nici nu-i trecuse prin cap așa ceva. Jasmine se apropie de el, îmbrăcată doar în furou. Tocmai cînd se pregătea să-l întrebe "Cînd plecăm?", el o prinse de mînă și-i zise:

- Deja mi-e dor de tine!

- Cum? întrebă ea, privindu-l uimită.

- Vino la culcare, iubito, o grăbi el.

- Nu acum! Nu pleci în Irlanda; plecăm în Irlanda.

- Nu fii copil, Jasmine, gîndește-te la pericole.

- Pericol va fi dacă ne lași aici. Cum rămîne cu Chester?

- Se va căsători, răspunse el.

- Atunci John. Știi că i-ar plăcea să pună labele pe mine, șuieră ea.

- John are nevoie de ajutorul meu. Din partea lui nu trebuie să-ți fie teamă de nimic, o asigură el. Vino în pat. Aveam în minte o activitate mai plăcută decît aceea de a mă certa cu tine.

Jasmine era furioasă.

- Nu acum! se inflamă ea. Sînt multe pericole aici oricum. Dacă apare tîrfa aia a ta și se strecoară noaptea, să ne omoare pe mine și pe copilași?

- Jasmine, destul! o opri el.

- Crezi că eu sînt inutilă, continuă ea. Am reușit să supraviețuiesc prin munții aceștia iarna. Am învățat să conduc un castel. Ți-am dăruit doi fii.

- Jasmine, vino aici, la mine, ordonă el.

Ea se întoarse cu spatele.

- Mai bine uită de asta, de Burgh. Vei dormi singur! Ieși, trîntind ușa camerei și urcă spre dormitorul copiilor. Big Meg o văzu aproape dezbrăcată și îmbujorată.

Jasmine îi spuse:

- Am decis să dorm aici la noapte.

Imediat ce termină de vorbit, apăru şi de Burgh, furios şi despuiat.

- Nu-mi mai întoarce spatele niciodată, mormăi el.

- Taci, trezeşti copilaşii, şopti ea.

Meg îşi dădu ochii peste cap, privindu-şi stăpînul care o ridicase în braţe pe stăpînă şi ieşea cu ea. Trase uşa cu piciorul, cînd ajunse în dormitor şi o puse jos, în faţa focului. Apoi o trase în jos, pe blănuri, adîncind-o în stratul pufos şi confortabil. O provoca din priviri să-l înfrunte, aşezat deasupra ei.

- Voi trimite după tine şi copii, cînd totul va fi asigurat şi aranjat.

- Nu! se opuse ea.

- Nu-ţi mai permit să fugi de mine vreodată...să te îndepărtezi de mine, să te răceşti, iar eu să mă înfierbînt şi mai mult! Cuvintele şi ochii lui o frigeau la inimă, dar vorbise serios.

Îi scoase fulgerător furoul peste cap, admirîndu-i sînii pe care jucau licăririle din şemineu. Ştia că Jasminei îi place să fie admirată, aşa că acum avea ochii închişi pe jumătate. Luă un sfîrc între degete şi-l frecă uşor, apoi îi masă un sîn cu mîinile lui aspre, după care îşi lipi buzele de el.

Ea îl luă de gît şi se lipi de el, iar Falcon o pătrunse, inundînd-o insistent. Ea îşi încolăci picioarele în jurul lui, zvîrcolindu-se pe blana călduroasă, ajungînd simultan cu el în punctul numai de ei cunoscut.

- Te iubesc, şopti el.

- Ia-mă! era o invitaţie cu dublu înţeles în aceste momente, iar el ştia că nu-i poate refuza nimic acestei femei.

După aceea au stat amîndoi satisfăcuţi, îmbrăţişaţi, şoptind printre sărutări.

- Nu trebuie decît să pleci spre Connaught, să cauţi acolo un castel pentru noi, apoi poţi pleca la Boyle, la William. Dacă nu vei face asta în scurt timp, atunci ştiu că te voi considera slab de înger şi moliu. Jasmine avea mare încredere în abilităţile lui organizatorice.

El o sărută şi şopti:

- Cît de bine îmi cunoşti tu toate treburile, doamnă.

- Ai uitat că sînt vrăjitoare, îl tachină ea, lingîndu-l pe lobul urechii.

- Ai spus cumva cicălitoare? întrebă el, coborînd capul ca să-i sugă un sfîrc. Apoi uşor, alunecă spre abdomen, oprindu-se exact între pulpele ei. Îşi lipi obrazul de pielea ei delicată şi o rugă să-i arate locul în care îi plăcea să fie atinsă. Îi luă o mînă, sărută fiecare deget pe rînd, languros, apoi făcu un cerc în palmă cu limba. Îi ghidă degetul arătător spre canalul fierbinte, pulsînd de dorinţă.

- Aici? şopti el, punîndu-i degetul pe piela fină a labiilor. Aici? o întrebă şi mai senzual, mişcînd degetul pînă ce atinse clitorisul sensibil şi excitat deja.

Cînd ea şopti "Te rog, Falcon", el zîmbi mulţumit şi duse degetul acela la gură. Linse cu poftă esenţa însăşi a feminităţii ei, apoi o mai pătrunse pentru a doua oară, la fel de pasional. La urmă o întoarse cu spatele la el şi adormi cu mîna pe un sîn, aşa cum obişnuia mereu.

Falcon sigilă mesajul pentru William de Burgh, iar Murphy plecă. William şi Mathilda de Braose au hotărît să plece împreună cu Murphy la Meath, unde ginerele lor, Walter de Lacey era stăpîn.

Corăbiile au fost aduse de la Bristol, iar între timp Falcon studia hărţile Irlandei. Era un bărbat care îşi alegea o ţintă şi parcurgea drumul neocolit spre ea, fiindcă nu obişnuia să-şi schimbe metodele, mai ales în această campanie.

Avea de gînd să pornească direct spre Galway, deşi englezii preferau intrarea în Irlanda pe la Dublin. Galway i se părea un golf minunat. Ştia că acolo exista un castel normand frumos, construit de Cuceritor în ultimul secol, cînd Galway era un port marin înfloritor. Totodată era şi inima domeniilor Connaugh, deţinute de familiade Burgh.

Fusese disperat înainte de plecare fiindcă i-a promis Jasminei că o va lua cu el, asta fiindcă ştia că unde merge ea, mergea şi menajeria ei. Gemenii, doica, Big Meg, Estelle, evident. A trebuit să-l convingă prin seducţie să-i ia cu ea pe Feather şi Prick, dar cînd a adus-o în discuţie pe Shanna, el a refuzat-o pe loc. Aşadar Jasmine a trebuit să o strecoare pe felina ajunsă deja mare, într-o cutie de lemn, acoperită cu material gros, camuflată bine.

Jasmine nu lăsa niciodată în urmă ceea ce iubea, iar acum ştia aproape sigur că viitorul lor va începe în Irlanda.

Falcon avea deja sub comandă patru sute de cavaleri şi ostaşi. Nu era de mirare că John avea iar nevoie de serviciile lui. Pleca în Irlanda, dar nu pentru cauza regelui. Era pentru cauza lui de Burgh şi aşa va rămîne toată viaţa lui, îşi jură el

Traversarea Mării Celtice s-a derulat fără peripeţii, fiindcă era o lună perfectă pentru navigaţie. Jasmine îl văzu puţin pe Falcon în acest răstimp, fiindcă el se ocupa de oameni, de cai şi provizii, însă în ultima noapte, cînd au ancorat lîngă Insulele Aran, a venit la ea.

Ea se trezi la un moment dat şi-l întrebă:

- E foarte tîrziu? Ştiu că voiai să pornim dis de dimineaţă.

- Aveai nevoie de somn şi mă tem că te-am ţinut trează aproape toată noaptea. Ea roşi, apoi îl urmări cum se îmbracă şi îşi aranjează armura. Lacrimile i se opriră în gît. Ar fi vrut să-l strîngă atît de tare, încît să nu mai plece, dar ştia că lui

nu-i plac lacrimile. Nu voia să-i slăbească voinţa. El veni spre pat, iar ea se ridică, aşa, dezbrăcată, fiindcă nu-i mai păsa de goliciune. Despărţirea era prea dureroasă.

- Să rămîi la bord pînă cînd totul va fi absolut sigur, chiar dacă va dura o lună, spuse el pe un ton poruncitor. Căpitanul are ordine să te ducă înapoi, în ape sigure, de îndată ce noi am debarcat.

Ea încercă să-i citească pe faţă. Singura lui teamă era pentru ea. Zîmbi.

- Dă-mi o sărutare, să-mi meargă bine.

- Nu ţi-am dat destule? întrebă ea cu glas tremurat.

- Niciodată, şopti el.

El se ridică, iar Jasmine trase blănurile, ca să se acopere.

- Nu, protestă el. Lasă-mă să duc cu mine imaginea frumuseţii tale desăvîrşite.

Capitolul 37

Armata lui de Burgh debarcă pe malurile din Galway reuşind să cîştige bătăliile cu pagube minore. Falcon nu ar fi reuşit performanţa aceasta cu oameni indisciplinaţi. De Burgh nu agrea să fie castele incendiate, recolte distruse, femei violate sau oraşe dărîmate. Oamenii învinşi aveau să fie oamenii lui. Era o chestiune de preluat conducerea.

A doua zi deja intrase în posesia castelului Galway; oamenii lui Carragh au fost alungaţi de acolo, iar servitorilor şi bucătarilor irlandezi li s-a dat posibilitatea să aleagă dacă mor sau continuă să servească.

Falcon de Burgh rămase singur pe un turn, minunîndu-se de frumuseţea peisajului. Totul era verde-crud, iar dealurile sinuoase se întindeau la nesfîrşit. Vuietul mării lovind coasta întregea sonor frumuseţea peisajului mirific. Parcă se simţea una cu acest teritoriu, parcă venea acasă. Connaught era un loc care merita păstrat pentru totdeauna, exact ca şi femeia potrivită, Jasmine.

Privi în depărtare şi se gîndi că pajiştile bogate trebuiau înţesate cu turme de oi şi vaci cu ugere pline de lapte.

Reuşi să-i aducă pe Jasmine şi pe copii în siguranţă la castel, îi instală şi le pregăti o pază straşnică pe ziduri. Sistemul lui de onoare îl obligă să-i lase pe oamenii de acolo să aleagă dacă rămîn sau pleacă. Oricum pentru moment nu avea încredere în cei care rămîneau. Triburile locale erau capabile de revoltă în miezul nopţii, ba chiar de crime.

Galway era un port mărişor, deşi sărac acum. Vase de pescuit foarte mici făceau cu greu faţă vremurilor, iar pescarii

îşi cîştigau existenţa de pe azi pe mîine, făcînd schimburi de bunuri şi alimente. Totuşi, aspectul străzilor din oraş trăda o prosperitate apusă, din vremea cînd portul mai era funcţional.

Oamenii lui de Burgh mergeau pe străzi liniştiţi, bucurîndu-se de cucerirea noilor teritorii. Oamenii din Galway se mirau că noii castelani nu aveau obiceiul să ia pe gratis tot ce le era de trebuinţă, ci cumpărau cu bani orice lucru.

Un cuplu de tineri au început să macine grîu şi să care făină pentru castel. Inul, care nu mai fusese cules de ani buni, era acum adunat şi prelucrat în fibre pentru a ţese pînzeturi fine, cerute de doamnele care locuiau la castel.

Zilnic Falcon trimitea vînători în păduri, iar aceştia veneau cu căprioare şi alte animale mici, care erau extrem de numeroase prin partea locului. Caii lui se făceau din ce în ce mai frumoşi, de la iarba gustoasă şi grînele hrănitoare. Falcon ştia că foarte curînd vor trebui să plece spre Boyle, unde se refugiaseră William şi armata lui decimată.

Alese cei mai buni oameni, care vor rămîne de pază la Galway; nu voia nici o surpriză la întoarcere.

Îl luă pe Tam de-o parte şi-i vorbi foarte serios.

- Vreau să o păzeşti pe Jasmine cît sînt eu plecat. Dacă într-o lună nu mă întorc, sau nu trimit un mesaj, atunci va trebui să o duci înapoi, sub protecţia lui Salisbury.

Tam zîmbi.

- Pun pariu că te vei întoarce în două săptămîni.

- Sper că nu am ales bărbatul nepotrivit care să o păzească pe Jasmine, zise Falcon serios. E o mică vrăjitoare şi te va răsuci pe degete, ca să-şi facă voia. Vreau să devii umbra ei. Nu o lăsa să se îndepărteze de tine prea mult.

Falcon o avertizase şi pe Jasmine înainte de plecare.

- Nu te juca de-a v-aţi ascunselea cu Tam. Oamenii mei şi-ar da vieţile ca să aibă grijă de tine.

Își pusese sabia în slujba lui William de Burgh, așa că va lua cu el șase oameni, ca să ajungă la Boyle pe pămînt. Restul, sub comanda lui Montgomery, vor merge pe rîul Shannon, pînă la Boyle. Cu toate că drumul pe uscat era mai scurt, putea fi mult mai periculos.

Dacă Falcon nu ajungea primul la mînăstirea Boyle, Montgomery primise ordine să-l ia pe William cu oamenii lui la bord și să se întoarcă la Galway, absolut în siguranță.

Falcon și oamenii lui înarmați și cu armuri mergeau pe caii lor puternici, iar cînd au ajuns la o trecătoare în pădure a avut loc prima bătălie cu minimă vărsare de sînge. Mai aveau doar o jumătate de zi pînă la destinație, iar atacatorii s-au speriat de cei pe care intenționau să-i lichideze și au fugit cu bărcile pe Lough Gara.

Falcon ajunse în sfîrșit la fortăreața mînăstirii Boyle, unde l-a primit un bărbat care-i semăna mult, doar că avea dublul vîrstei lui. William de Burgh era un om bine clădit, cu aspectul unui leu cu ochi de smarald. Doar paloarea lui trăda o sănătate șubredă. Își primi nepotul cu mare bucurie. Murphy era în dreapta lui.

William l-a prezentat lui Crovderg, auto-proclamatul rege, dar Falcon nu-l plăcu deloc. Sentimentul era reciproc.

- Cum ai ajuns? Ați avut pierderi mari? Ați întîmpinat rezistență pînă aici?

- Prea multe întrebări, spuse Falcon rîzînd. Am mers pe apă pînă la Galway și am preluat castelul. Mi-am adus jumătate din oameni pe uscat, și cealaltă jumătate este în drum spre Shannon, pe apă. Practic nimic nu ne-a opus rezistență.

În clipa aceasta aversiunea lui Crovderg se transformă în ură. Faptul că tînărul de Burgh sfida pericolul stîrnea oprobiu. Tînărului nebun nu-i funcționa instinctul de conservare. Era nonșalant pînă la insolență.

- Ar fi recomandat să te temi de duşmanii tăi, spuse Crovderg. Pe tărîmuri noi nici măcar nu ştii cine sînt.

De Burgh ştia că în faţa oamenilor teama era un sentiment dezastruos, fatal. Nu era de mirare că atîţia ostaşi se refugiaseră aici, ascunşi ca şobolanii. Îi răspunse totuşi lui Crovderg.

- Precauţia este şi ea necesară doar cînd faci planuri. Odată ce te dui la luptă, reuşeşti sau pierzi, doar prin puterea hotărîrii şi a braţului înarmat.

William de Burgh îl admira pe tînărul din faţa lui pentru tărie de caracter şi precauţie. Acesta îşi oferise sabia fără nici o rezervă, iar William îl iubea pentru asta.

Probabil din cauza timpului petrecut în izolare la Boyle, sau ca o antipatie firească prezentă între anglo-normanzi şi oamenii lui Crovderg, toţi se provocau constant, călcîndu-se pe nervi reciproc, aşadar bătăile între bărbaţi erau la ordinea zilei.

Acum William de Burgh şi căpitanul Murphy îi cedaseră conducerea lui Falcon, însă lui Crovderg asta nu-i prea convenea, iar oamenii lui indisciplinaţi erau aproape imposibil de controlat.

Călugării de la mînăstirea Boyle distilau un lichior numit whisky irlandez, pe care Falcon nu-l mai gustase niciodată. Îi spuse lui Gervase să fie sigur că soldaţii lui vor bea licoarea cu moderaţie. Era tensionat pentru că trebuia să aştepte sosirea lui Montgomery cu corăbiile.

Se trezi foarte devreme şi văzu ceva care-l deranjă peste măsură. Irlandezii şi cîţiva oameni de-ai lui dormeau pe rupte, beţi-criţă, iar în sală duhnea a vomă şi a urină, ale căror urme vizibile erau lăsate peste tot, după cum obişnuiau locatarii.

De Burgh se apropie de un asemenea specimen şi-i puse gheata pe piept. Cînd se asigură că a captat atenţia soldaţilor,

a lui Crovderg, precum şi a căpitanului acestuia, zise cu dispreţ nedisimulat:

- Văd că avem o problemă cu băutura.

- Bem, ne îmbătăm, cădem, veni replica omului lui Crovderg. Nici o problemă.

Falcon transformă dispreţul din privire în amuzament. Se uită la cei doi pe rînd şi întrebă amabil:

- Care dintre voi e campionul lor? Amîndoi erau graşi, cu ceafa lată şi piepturi masive, dar de Burgh ştia că laşul Crovderg îl lăsa pe omul lui să facă treaba murdară în locul său. Se bază pe beligeranţa nativă a irlandezului şi-l invită rînjind:

- Vrei să pui laba pe mine?

Se dezbrăcă pînă la brîu şi strînse pumnii, luînd poziţia de atac. Lovi cu dreapta, cînd oponentul lui încercă să-l surprindă cu un croşeu, dar Falcon îi zdrobi coastele cu pumnul stîng.

-Te-ai cam muiat de la băutură, zise Falcon cu accent irlandez. Falcon se feri de atacul sălbatic şi continuă cu cîteva lovituri succesive la stomac şi în coaste.

Taurul înfuriat se năpusti asupra lui de Burgh şi-l lovi în faţă, de unde ţîşni un fir de sînge, exact din locul unde avea cicatricea de la Jasmine. Urmă un schimb rapid de pumni, ambii bărbaţi cunoscînd foarte bine arta atacului şi a apărării. De Burgh reuşi să-l doboare, apoi îl încălecă şi începu să-i care pumni grei, însă mătăhălosul reuşi să se redreseze şi lovi la rîndul său, pînă ce Falcon îşi adună toate puterile şi continuă să lovească pînă ce-l văzu pe oponent clătinîndu-se pe picioare.

Profitînd de slăbirea apărării, Falcon începu ofensiva finală, cărîndu-i pumni în faţă, pînă ce bărbatul căzu pe spate şi rămase inert.

Falcon gîfîia şi el, iar cu dosul palmei îşi şterse sîngele de pe chip. Privi de jur împrejurul său şi anunţă:

- Dacă mai există cineva care nu doreşte să-mi respecte autoritatea, să iasă acum în faţă şi să vorbească. Va trebui să ne ridicăm toţi la înălţimea numelui de Burgh.

Oamenii lui William au fost foarte impresionaţi şi i-au jurat pe loc loialitate, pe cînd ostaşii lui Crovderg îl priveau cu nespus dispreţ şi ură.

- Acum, băieţi, hai să curăţăm haznaua asta, exclamă Falcon.

Cînd sosi Montgomery şi raportă că drumul a fost parcurs fără probleme, Falcon decise să-i trimită pe William cu oamenii săi cu corabia, pe rîul Shannon. William se gîndi că era cazul să o ia pe Moira, împreună cu băieţii ei de la Limerick. Falcon îl însoţea, iar lui Gervase i-a dat în subordine ostaşii care rămîneau pe uscat.

Mîzgăli rapid o misivă pentru Jasmine, spunîndu-i să se pregătească pentru că va sosi William, lord de Connaught, împreună cu tînăra lui soţie şi fiii, care-şi vor stabili reşedinţa la castelul Galway.

Falcon era bucuros că a ales rîul Shannon, fiindcă puţin mai jos, ajunse la locul numit Portumna unde găsi o privelişte minunată, iar imaginaţia precum şi inima îl îndemnau să construiască pe o stîncă un castel care să domine pajiştile nemăsurate. Acolo va creşte cai, iar din turnul alb al castelului va putea admira minunatul Lough Derg, care se întindea pe vreo treizeci de mile.

William stătea pe punte, alături de Falcon şi, cum priveau melancolici spre Portumna, William îi spuse, arătînd cu mîna spre locul ales de Falcon.

- Aşa să faci, băiete...fă-o pînă nu e prea tîrziu, cum este pentru mine. Ridică-ţi castelul; construieşte cincizeci de castele!

Falcon privi în viitor.

- Aşa voi face, zise el convins. Dinastia de Burgh va împînzi ţinutul Connaught cu citadele solide, care vor apăra graniţele şi vor ţine duşmanii la distanţă. Ce nu vom termina noi, vor desăvîrşi copiii noştri, apoi nepoţii lor.

William ştia că moştenirea băieţilor săi va fi pe mîini bune cu de Burgh şi se simţi împăcat.

- Dacă-ţi vei cheltui toţi banii pe Connaught, nu vei mai avea aur pentru băieţii tăi, zise William.

- Băieţii mei vor avea o moştenire mai puternică decît aurul. Vor face ei rost de aur singuri şi aşa vor fi oameni destoinici.

Crovderg decise să se alieze cu Falcon. Acesta i-a spus că regele John urma să sosească în Leinster curînd, probabil la Dublin, însoţit de o armată pe măsură, adunată de baronii lui. Crovderg ştia că nu avea nici o şansă să-l înfrîngă singur pe John, aşa că trebuia să i se alăture.

Falcon a rămas surprins de Moira, o femeie blîndă, pistruiată şi blondă. Pe el nu l- ar fi atras nici într-o mie de ani, dar cum îl cucerise pe William şi-i făcuse o pereche de băieţi straşnici, neamul de Burgh avea să-şi păstreze drepturile strămoşeşti. Puştii îi dădeau mari bătăi de cap mamei, fiindcă nu stăteau locului o clipă, căţărînd-se pe toate parîmele de pe punte, ascunzîndu-se prin cotloane ale marinarilor sau dispărînd sub punte, furişaţi printre picioarele cailor de război.

L-au luat drept model pe Falcon, eroul, imitîndu-i mersul şi vorba, precum şi manierele.

Cînd au trecut de estuarul rîului Shannon, dincolo de castelul Bunratty, o ploaie de săgeţi înmuiate în smoală aprinsă căzu asupra celor de pe punte. Falcon ordonă aruncarea ancorei şi debarcă rapid, împreună cu cincizeci de cavaleri călare, apoi a ordonat corabiei să-şi continue drumul

Nu se aşteptase la aşa un atac în Connaught, fiindcă el considera castelul Bunratty deja al lui. Era întuneric, iar oamenii din castel erau dezorientaţi, aşa încît nu i-a fost greu să cucerească locul.

- Sînt de Burgh din Connaught. Din a cui autoritate mi-aţi ocupat castelul? întrebă Falcon iritat.

Liderul lor vorbi răspicat:

- Meiler Fitz Henry, justiţiarul Irlandei.

- Ai mare noroc că nu ţi-am luat gîtul ţie şi oamenilor tăi.

- Noi doar treceam prin zonă...

- Unde vă îndreptaţi? i-o tăie scurt de Burgh. Nu primi răspuns, aşa că vorbi tot el. Dacă Fitz Henry dă voie oamenilor să ocupe castelele altora, înseamnă că nu va mai fi justiţiar multă vreme, puteţi să-i spuneţi asta de la mine. Puteţi porni. Aveţi cale lungă pînă la Dublin.

Oamenii lui au început să rîdă. Falcon decise să le păstreze caii. Oamenii lui Fitz Henry mărşăluiau ţepeni spre porţile de ieşire, însoţiţi de fluierături şi înjurături.

Falcon şi-a lăsat o mînă de oameni care să apere Bunratty şi cu alţi douăzeci şi cinci a plecat direct spre nord, către Galway. La un moment dat calul său a presimţit pericolul şi parcă a plonjat în faţă, iar Falcon a simţit un junghi puternic în umăr. A fost lovit de o săgeată inamică. Simţi o amorţeală stranie şi de-abia apucă să apuce coama calului, cînd sunetul copitelor pe pămînt i se păru ceva foarte îndepărtat şi se cufundă în întuneric.

Cînd se trezi, Gower era aplecat deasupra lui, tamponînd rana cu muşchi verde, iar un cavaler încerca să-i dea să bea puţin whisky irlandez. Reuşi cu greu să urce pe cal.

- Bine că sîntem încă la Bunratty, zise Gower, palid de spaimă.

De Burgh dădu negativ din cap, spunînd atît:"Galway".

Nu-şi permitea să-şi irosească forţele vorbind. Gower era stupefiat, fiindcă aveau de parcurs vreo şaptezeci de mile pînă acolo.

La cîteva ore după plecare Falcon simţi cum umărul şi braţul pulsează de durere şi sîngerare. Mai avansau puţin şi cineva îi mai dădea să soarbă din licoarea ameţitoare, iar el era mulţumit că măcar durerea îi permitea să continue drumul, aşa acută cum devenise.

La Gort deja băuse tot alcoolul din butelcă şi le spuse oamenilor:

- Trimiteţi pe cineva să o anunţe pe doamna mea. Cu greu se mai ţinea în şa, de fapt cu fiecare pas al calului simţea durerea din umăr ca pe un pumnal înfipt adînc. Se ruga doar să mai aibă putere să intre în castelul Galway. Nu voia să o sperie pe Jasmine, lăsînd oamenii să-l aducă pe braţe.

Ajunşi la Oranmore se dădu jos de pe cal şi se odihni pe iarbă. I se făcuse rău, avea ameţeli deja din cauza balansului calului, iar cînd se lăsă seara descălecă în sfîrşit în faţa castelului. Gower îl susţinu pe umărul său. Falcon era în stare de semi-conştienţă cînd o văzu pe Jasmine înveşmîntată în halatul ei de casă, din catifea roşie, cu părul curgîndu-i valuri pe umeri. Era dus înăuntru acum.

- Roşu e bine...nu se vede sîngele pe el, zise cu ultimele puteri. Gervase se grăbi să-l aşeze pe pat, fiindcă Falcon se rezemase de zid şi de-abia mai rezista pe picioare. Închise ochii. Era în siguranţă. Dragostea lui îi va îngriji rana.

Capitolul 38

Jasmine simţea că-şi pierde răsuflarea. Falcon părea atît de vulnerabil aşa, întins pe pat. Cum cunoştinţele ei despre ierburi le egalau pe cele ale Estellei, insistă să-l îngrijească singură, zi şi noapte, dormind doar cînd simţea că-i cade capul pe perna lui. După ce febra şi pericolul de infecţie au trecut, Jasmine îl lăsă mai mult în atenţia lui Gervase, William, dar şi Murphy, care se străduiau să-i ţină companie în zilele de convalescenţă.

În cele din urmă nu mai suportă depărtarea de ea şi-l puse pe Gervase să o cheme pe doamna. O găsi în camera copiiilor, jucîndu-se cu gemenii.

- Milady, Falcon este foarte nefericit. Solicită atenţia dumneavoastră.

Ea se ridică şi-l urmă pe scutierul credincios.

- Ei bine, domnule, văd că faci ce ştii cel mai bine, spuse ea, iar el ridică sprînceana nedumerit. Adică să dai ordine, se oferi ea cu generozitate.

Falcon făcu semn spre Gervase, iar acesta ieşi.

- Jasmine, de ce mă eviţi? Am făcut ceva şi te-am supărat?

- Copiii au nevoie de atenţia mea. Sînt o femeie ocupată. Nu am timp să-ţi stau la dispoziţie, aşa că i-am lăsat pe alţii să te distreze, spuse ea calm.

El păru rănit.

- Vino la mine, şopti Falcon. Ea se apropie de pat, iar cînd o văzu aproape, o prinse de braţ şi o trase pe margine, lîngă perna lui. Uită-te la mine, Jasmine.

Ea ridică privirea, însă nodul din gît o împiedica să vorbească.

- Atît de multe au fost între noi - iubire, ură, spune-i cum dorești - sentimentul acesta violent care zace între noi din clipa cînd ne-am văzut, așa că te rog, nu-mi cere să cred că brusc ai devenit indiferentă.

În acel moment ea izbucni în lacrimi și temerile începură să o macine. Retragerea era pentru ea benefică. Dacă acum reușea să se depărteze d el, poate ar reuși să suporte teama despărțirii, amenințarea că el va fi rănit sau pedeapsa morții lui.

El o strînse la piept, mîngîind-o pe păr, ca să-i alunge teama. Zise blînd, cu un glas total diferit de cel cu care urla ordinele.

- L-ai lăsat pe Feather să zboare în grădină, cu toți corbii și șoimii care l-ar putea prinde din zbor oricînd. Îi șterse lacrimile de pe obraji. Și văd că ai eliberat-o pe Shanna în pădure.

O clipă ei i se păru că Falcon schimbă subiectul, așa că-și justifică alegerile.

- Ar fi o cruzime să-i țin în cușcă. Sînt sălbatici și viețile lor ar fi chinuite, în lipsa libertății. Nu am vrut niciodată să le domesticesc. Vor veni și vor pleca după cum vor, iar dacă viețile le vor fi scurtate de un dușman natural, atunci așa să fie.

- Exact, zise el. Jasmine se uită la el printre lacrimi. Trebuie să trăim viața la maxim, Jasmine. Fiecare clipă.

Atunci ea explodă într-un hohot de rîs nervos.

- Vrei să spui că tu ești prea sălbatic pentru a fi ținut în cușcă și domesticit, Falcon de Burgh!

- Exact! zise el și o trase deasupra sa.

- Vezi? Acesta este unul dintre motivele pentru care stau la distanță. Poftele tale fără limite. Ți se va deschide iar rana

- Ştii că există alte feluri în care o putem face, o tentă el.

- Şi tu ştii că nu vei fi satisfăcut de acele feluri, adăugă ea roşind. Nici eu nu voi fi.

El reuşi să-i dezgolească sînii.

- Dacă nu pot să te satisfac, atunci merit să mor, spuse el sărutînd-o. Urcă in pat. Cîte femei se pot lăuda că şi-au ucis soţii în timp ce făceau dragoste?

- Falcon! protestă ea, gata să se predea. El trase cuvertura, ca să-i arate cît de pregătit era. Vino şi călăreşte-mă, propuse el.

- Nu eşti destul de puternic.

- Sînt mai puternic decît tine, o provocă el, iar ea se topi.

- Vei avea dureri mari, protestă ea mai blînd.

- Deja am dureri groaznice! Îi arătă cît de excitat era, iar penisul erect pulsa continuu, iar cînd el strigă : vindecă-mă! ea se topi cu totul.

Estelle le mărturisi lui Falcon şi Jasminei că William de Burgh nu se va mai face bine. Cîteodată îi curgea sînge pe gură, iar oricît de mult a încercat ea să-l ajute, a tras concluzia că mai avea poate un an de trăit.

Toată vara tot mai mulţi oameni ai lui William, care săpaseră de masacru, veneau la Galway. Irlandezii începuseră să accepte familia de Burgh, iar Falcon se oferi să-i pregătească pentru a deveni ostaşi în armata lui. Le spunea odată celor adunaţi în jurul său, locuitori ai oraşului şi castelani:

- Aţi luptat cu Anglia şi cu sărăcia, ba chiar între voi pînă v-aţi înjumătăţit. Asta a fost cîndva. Vreau să fim puternici. De neînvins. În Anglia avem oraşe fortificate. Vom construi un zid împrejurul oraşului Galway. Se auziră ovaţii. El ridică mîna ca să continue în linişte. Apoi am de gînd să construiesc un sistem de apărare pentru toate castelele din Connaught. Mă voi lupta pînă la ultimul strop de sînge pentru siguranţa

în Connaught, dar va trebui să trăim cu toţii, în pace. Vreau să avem turme de oi şi vaci multe, precum şi cai puternici. Neamul de Burgh este obişnuit să călărească din faşă. Falcon ştia că spiritul de clan avea să învingă, aşadar trebuia să-i reunească într-un clan. De azi încolo veţi fi toţi de Burgh.

Cu asta chiar i-a cîştigat foarte repede, spre uimirea lui, iar Jasmine avea şi ea meritele ei. Pe ea o vedeau ca pe o zînă din poveste. Copiii irlandezi au văzut-o călare pe "unicornul" ei şi astfel au început să vorbească. Vedeau cum vrăbiile zboară, apoi vin pe umărul ei, leii de munte coborau din păduri şi îi mîncau din palmă.

Unii chiar jurau că au văzut-o zburînd. Ea şi Estelle se îngrijeau de copiii suferinzi, iar curînd femeile veneau să-i solicite ceaiuri şi loţiuni pentru tot felul de probleme de sănătate. Acest popor credea în nimfe, în spirite acvatice, în zîne şi spiriduşi, iar pe Jasmine au îndrăgit-o numaidecît.

Cît despre el însuşi, Falcon nu-şi acorda credit, atîta doar că le cîştigase respectul. Le dădea atenţie mai ales copiilor sătenilor. Le dăruia şi bani cînd îi întîlnea, vorbea cu părinţii lor la muncă. Fermieri, oieri, pescari, ţesători...era curios să-i întrebe cîte ceva legat de meşteşugul lor şi aşa le-a cîştigat încrederea.

Cînd mergea prin oraş le oferea dulciuri copiilor, îi mîngîia pe păr, examina atent animalele pe care le vedea prin tîrguri. Era un familist convins. De multe ori lumea îl vedea prin grădini, cu cîte un copil pe umeri, rîzînd cu ei. Îşi iubea nebuneşte soţia şi nu se jena să o ia în braţe la primul imbold.

În Anglia regele John a avut înţelepciunea să capituleze în faţa bisericii şi l-a acceptat ca arhiepiscop de Canterbury pe Stephen Langton.

John veni în Irlanda cu baronii săi, apoi s-a plictisit şi a revenit în Anglia. Parcă singura lui dorinţă era să se răzbune

pe Mathilda de Braose. Oriunde fugea ea, el o urmărea insidios. A ordonat ginerelui ei să o dea pe mîna coroanei. Cînd Walter de Lacey a refuzat, el i-a luat acestuia înapoi titlul de lord peste Meath, dîndu-l lui John de Grey, un acolit al lui Meiler Fitz Henry.

Mathilda şi fiul ei au încercat să fugă în Scoţia, dar au fost prinşi. După aceea nemernicia regelui John s-a dovedit nelimitată, fiindcă i-a lăsat pe Mathilda de Braose şi pe fiul ei să moară de foame în temniţa de la castelul Windsor.

Baronii nu mai puteau suporta. S-au întrunit în secret la Bury St. Edmunds şi au jurat la altar că-l vor sili pe John să aducă modificări Cartei lui Henry I, prin care să se revină la vechile legi ale pămîntului, altminteri vor declara război.

În Irlanda baronii aveau problemele lor.Meiler Fitz Henry îi spolia pe magnaţii Irlandei de castelele şi terenurile lor de drept. A acaparat în întregime ţinutul Cork şi a ignorat drepturile senioriale moştenite, acordînd împrumuturi preferenţiale favoriţilor săi.

Pămînturile lui Hugh de Lacey au fost înghiţite, apoi cele ale lui John de Courcy. De Burgh decise că oamenii lui Meiler Fitz Henry s-au apropiat prea mult de Connaught - preluînd tot ce era la est de Shannon. Aşadar de Burgh a început raidurile, devastînd castelele dobîndite de Fitz Henry şi aliaţii săi.I-au fost trimise proteste formale şi regelui John.

Oamenilor lui Fitz Henry nu le păsa deloc de poporul irlandez. Ei jefuiau pînă şi bisericile, fiindcă aveau informaţii că irlandezii ţineau acolo totul, de la avere, pînă la recolte şi animale. Cînd Fitz Henry a pus mîna pe Offaly, în Leinster, apoi pe Fircal în Meath, pentru William, şerif al Angliei, a fost destul, fiindcă Leinster era al său. John i-a dat permisiunea să plece în Irlanda ca să-şi recupereze pămînturile, însă numai după ce i l-a dat ostatic pe fiul său Richard.

De Burgh şi William Marshal şi-au unit forţele. Armata avea cam două mii de ostaşi englezi şi irlandezi, iar bătăliile au durat toată iarna. În cele din urmă regele le-a ordonat lui de Burgh, William Marshal şi Meiler Fitz Henry să înceteze ostilităţile şi să revină în Anglia unde el va numi o comisie specială, care să analizeze reclamaţiile.

William de Burgh şi Falcon stăteau în sala de arme a castelului Galway, unde fuseseră aduse toate armele, acum lustruite, ascuţite şi orînduite la locul lor, aşteptînd următoarea ocazie în care vor fi folosite.

- William, dacă vrei să plec eu în Anglia în locul tău, sînt gata să plec.

- Pe mine m-a convocat regele. Nu vreau să-i dau satisfacţie şi să mă scuz din motive de sănătate. Toată iarna m-am simţit inutil, fiindcă tu ai luptat în locul meu. Pe ultima intenţionez să o duc eu însumi şi am să cîştig. Pun paiu că mă voi întoarce cu mai mult teren şi castele decît avem acum. Nu am nimic de pierdut, Falcon, ci voi cîştiga totul pentru copiii mei. Dumnezeu să-mi mai dăruiască puţin timp.

- Poate ar fi bine să o iei pe Estelle cu tine, propuse Falcon. Pari mai întremat de cînd se ocupă ea de tratamentul tău.

- O voi mitui, luîndu-l cu mine pe Murphy, zise William zîmbind. Apoi deveni serios. Tu construieşte-ţi castelul la Portumna. Îţi voi lăsa corăbiile mele, ca să poţi dezvolta legături comerciale cu O'Malley. Voi trimite înapoi corabia plină cu provizii şi lucruri care aici ne lipsesc.

În seara aceea Falcon avu plăcerea rară de a o ajuta pe Jasmine să-i culce pe gemeni. Rîdea în timp ce amîndoi stropeau cu apa din băiţă.

- Pe cinstea mea, drăcuşorii aceştia sînt de Burgh adevăraţi. Cum a putut o domnişoară cu părul bălai să dea

naştere la doi băieţi cu părul negru, ca pana corbului?

- Poate că seamănă cu tine, dar sînt inteligenţi ca mine. Îţi dai seama că la un an să meargă şi să vorbească e un fenomen?

- Credeam că deja pot să călărească! Am o pereche de ponei care-i aşteaptă în grajd. El crezu că ea va protesta, dar Jasmine spuse:

- Vor călări înainte de următoarea aniversare.

- Pot să stau şi eu cînd îi alăptezi? îi şopti el la ureche.

Ea îl împinse în glumă.

- S-o crezi tu! Deja beau din cană. Crezi că vor rămîne veşnic bebeluşi?

Rickard ceru în braţe, ca să-şi sărute mama. Mick îi trase un pumn. Cînd părinţii au plecat, Big Meg a rămas cu micuţii. Ea era singura persoană care se putea descurca simultan cu amîndoi.

- Necazuri duble, murmură Falcon, luînd-o pe Jasmine de talie, cînd mergeau spre dormitor. Mîine vom începe construcţia castelului la Portumna. Va fi al lor.

- Aici au mai mult decît ar avea în Ţara Galilor, spuse Jasmine. Falcon, spune-mi cum se construieşte un castel.

- Mai întîi construieşti un turn din piatră, începu el, sărutînd-o în timp ce o dezbrăca. Apoi adaugi un perete-cortină de jur împrejur. Îl construieşti cu sistem de apărare naturală - pe o stîncă de unde ai vedere perfectă. Din turnul nostru vom vedea lacul. La parter vor fi depozitele, iar la etaj vor fi bucătăria şi sala unde vor dormi gărzile, precum şi camere pentru servitori sau meseriaşi. Camerele noastre vor fi la etajul doi. Ţi-ar plăcea să facem şi o capelă?

Ea strîmbă din nas.

- Prefer să avem o sală de baie pentru copii. Deja am început să pictez dale cu flori pentru podele. Ştii că aş dori să punem pe pereţi şi dale cu litere, pentru ca băieţii să înveţe

să citească repede?

- Acolo vei putea avea ce-ţi doreşti, scumpa mea. Tot ce-ţi cer este să...Falcon se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. Ea îl plesni, apoi îl trase de păr. S-au aşezat pe pat şi au început hîrjoneala. Din nou se bucurau de trupurile lor, sărutînd, mîngîind şi sorbindu-şi esenţele trupeşti într-un joc al iubirii.

Cînd în sfîrşit au ajuns la orgasm fiecare, sentimentul de deplinătate şi saţietate deveni copleşitor.

În timp ce se construia castelul la Portumna, Falcon avea în minte imagini ale castelului Bunratty. Avea de gînd să construiască la interior o lăptărie, un hambar, grajdurile şi un atelier de fierărie. Se gîndi să construiască şi el un doc la care se putea acosta, exact cum se făcea la Bunratty.

Jasmine era mulţumită că soţul ei era ocupat cu construcţia castelului, fiindcă aşa nu se mai temea că va pleca în raiduri periculoase, de unde putea să-l primească acasă cu picioarele înainte.

Falcon era la Bunratty cînd au sosit pe corabie proviziile trimise de William. Gervase ajuta la descărcat. Fiind foarte cald afară, amîndoi erau dezbrăcaţi pînă la brîu, transpiraţi, dar bucuroşi că vedeau cum se poate descărca o corabie direct la castel. Aşteptau şi ultimele veşti din Anglia, apoi curiozitatea îi îmboldi să vadă ce bunuri le-a trimis Murphy.

Falcon inspectă toată încărcătura şi zări armuri, arme, şei de piele, iar Estelle i-a trimis role de catifea pentru rochii, blănuri şi lînă, care se găsea din belşug în Anglia, la preţuri mai mici. Se bucura de bogăţia de pe vas, cînd zîmbetul i se şterse de pe faţă: văzu o femeie firavă, stînd în picioare la babord. Morganna se uita la el cu ochi mari, ţinînd de mînă o fetiţă.

Gervase făcu o grimasă care trăda enervarea, dar se depărtă, ca să-i lase intimitate stăpînului.

- Chiar era nevoie să mă urmezi în Irlanda? o întrebă Falcon.

- Dacă nu aveam nevoie, nu veneam să cerşesc.

- Ţi-am dat aur, îi aminti el.

Femeia vedea clar că nu-l mai poate tenta. Va lăsa timpul să acţioneze. Trebuia să-i ceară permisiunea să rămînă; pentru moment era suficient.

- Cineva mi-a furat aurul, minţi ea. Ridică mîna amorţită şi adăugă tristă: nu mai pot să mă apăr, cum făceam cîndva. Copilul începu să scîncească. Îţi cer doar un acoperiş deasupra capului, zise ea cu mîndrie.

El acceptă, dînd din cap scurt.

- Să nu provoci necazuri, o avertiză el, iar ea intră în castelul Bunratty.

Cînd se întoarse, Gervase veni lîngă el.

- Plodul poate fi al meu sau al oricărui bărbat de la Mountain Ash, îi zise lui de Burgh, judecînd că fata îl şantajează.

- A avut ea destul bun simţ ca să nu susţină că e copilul meu, Gervase.

- Atunci de ce o laşi să rămînă? întrebă acesta, gîndindu-se la Jasmine, care-i era foarte dragă.

De Burgh dădu din cap gînditor şi zise:

- E greu pentru o femeie singură cu un copil, fără bărbat. Nu are importanţă. Avem destul.

Capitolul 39

Nu au primit nici o veste legată de rezolvarea situației lui William de Burgh, dar se zvonea că o armată de peste două mii de soldați se adunase la Stamford în Lincolnshire, la chemarea baronilor din nord, iar oștile erau pregătite să pornească împotriva regelui, dacă nu le va rezolva cererile.

În iunie totuși l-au încolțit pe o insulă de pe fluviul Tamisa și l-au forțat să semneze un document pe care l-au intitulat Marea Cartă.

Arhiepiscopul de Canterbury, baronii și clericii lor învățați au petrecut douăsprezece zile adăugînd clauze în favoarea lor. John a semnat numai fiindcă era mai convenabil să facă asta. Nu avea de gînd să o respecte și știa că poate să repudieze documentul, susținînd că a fost obligat să-l semneze.

Regele John văzu acum nevoia să-i convoace pe toți cei care-i erau loiali. Avea nevoie de mulți prieteni și aliați. Era sigur pe Hubert de Burgh, pe contele de Chester și pe fratele său, Salisbury. Avea mare nevoie și de William Marshal acum.

Membrii comisiei de arbitraj voiau să-i facă pe plac regelui, așa că au decis în favoarea lui Meiler Fitz Henry. Regele s-a mîniat peste măsură, le-a desconsiderat decizia și a confirmat drepturile șerifului William Marshal asupra pămînturilor din Irlanda. La fel a făcut și pentru William de Burgh, lord de Connaught. John îl avea ostatic pe Richard, fiul mai mic al șerifului, sub obligația de bună purtare, cum evident îi ceruse și fiii lui William de Burgh. Era un obicei

vechi, iar William acceptă, fiindcă fiii lui erau în grija unchiului lor, Hubert de Burgh, justiţiarul Angliei.

William ceru regelui o audienţă particulară, pe care o primi, cu condiţia să o aducă pe Estelle la castel. Reacţia ei imediată a fost să refuze, dar după ce medită profund, înţelese că soarta ei era legată de cea a lui John. Drumurile lor se intersectau şi deocamdată nu încheiaseră socotelile unul cu celălalt. Era inevitabil, ca într-o tragedie greacă.

Cum ea şi William aşteptau începerea audienţei, ea îl observă pe tovarăşul ei. William de Burgh părea şubrezit, fiindcă avea la Londra o casă întunecoasă. Avea acum o paloare stranie şi se vedea pe chipul lui că boala de plămîni îl răpunea iremediabil. Văzu moartea pe chipul lui. Călătoria pe mare, spre casă, probabil că-i va face bine, dar va fi ceva temporar.

Regele apăru, iar ea se întreba ce ton va folosi.

- Madame Winwood, Estelle, m-ai părăsit cînd aveam mare nevoie de tine. Nu ai remuşcări? o tachină el.

Se îngrăşase mult, iar burta i se revărsa alarmant peste pantaloni; avea faţa buhăită şi ridată.

- Majestate, vreau să vă felicit pentru naşterea fiului, spuse ea.

El făcu semn cu mîna. Ce ticălos nenorocit, gîndi Estelle. Vede cît de bolnav e William şi nu-i oferă un scaun.

- Putem să ne aşezăm, sire? întrebă ea direct.

- Ce neatent sînt. Vă rog, staţi. Avem multe de discutat. Se pare că şi eu trebuie să felicit. Draga mea nepoată, Jasmine a dăruit doi fii liniei nobile a de Burgh-ilor. I se adresă lui William acum: eşti drăguţ să-i duci doamnei o scrisoare de la mine?

- Desigur, sire, primi William.

Ochii vicleni ai lui John vedeau că de Burgh e pe moarte.

- Nepotul tău, Falcon de Burgh este un tînăr ambiţios şi

puternic, care a sădit loialitate în soldaţii săi. Nu te temi să laşi pămînturile şi titlurile fiilor tăi în paza lui? William discutase deja cu John ca să-l lase pe Falcon cu funcţia de regent lord de Connaught, pînă la majoratul fiilor săi.

- Am deplină încredere în integritatea lui Falcon de Burgh. Îşi construieşte castel în Portumna, iar acesta va rămîne fiilor lui. Sîntem din neamul de Burgh. Nu ne mîncăm între noi.

Estelle tresări imperceptibil. William sugerase că membrii familiei Plantagenet s-au devorat între ei. John zîmbi forţat, preferînd să nu se arate ofensat, iar de aici Estelle deduse că John voia ceva de la amîndoi.

- Am aflat din experienţe amare că modul cel mai bun de a frînge ambiţia şi de a opri un om să acapareze proprietăţi sau titluri este să i le dai pur şi simplu, ca să aibă grijă de ele, zise regele.

Estelle ştia că John o va păstra. Înţelese că o va dori şi pe Jasmine şi că va ajunge la ea folosindu-se de copiii ei. Regele avea deja pregătite pe birou o hartă şi un pergament rulat.

- Să vedem. Se prefăcu că reflectează. Ce-ar fi dacă i-aş oferi lui Falcon de Burgh oraşele Meelichard, Kilfeakle şi Portumna....precum şi...castelul şi domeniul Askeaton din Limerick, lîngă Bunratty, despre care mi-ai spus că l-a transformat în doc pentru corăbiile voastre.

- Sînt convins că generozitatea dumneavoastră l-ar copleşi, sire, răspunse William.

- Va primi totul cu acte în regulă, desigur. În aceleaşi condiţii pe care ţi le-am pus şi ţie, William - fiii lui ostatici, ca dovadă a loialităţii faţă de coroană.

Estelle o cunoştea pe Jasmine, care nu va accepta aşa ceva niciodată. Se gîndi la biata Mathilde de Braose şi se cutremură.

John îi căuta privirea acum.

- Văd că ţi-e frig, madame Winwood. Ce-ai zice dacă te-ai întoarce în apartamentul tău intim, aici, la palat? A fost păstrat pentru tine exact cum l-ai lăsat.

- Estelle, mă obligi să te implor, continuă regele. Boala de care m-ai tratat cu succes s-a agravat. Am ajuns să fiu la cheremul lui Orion, zise el aproape cu reproş. Vrei să rămîi şi să ai grijă de regele tău?

Ea oftă. Orice se va întîmpla, pe capul lui să cadă vina.

- Aşa să fie, conchise Estelle.

Jasmine stătea pe genunchi în faţa unui cufăr cu cele mai speciale materiale. Căpitanul O'Malley adusese marfa tocmai din Maroc, azi dimineaţă. Alese o bucată lungă din mătase neagră, transparentă. Pe jumătate conştientă, simţi prezenţa unei umbre, a unui spirit nou. Ceva nu era în regulă. Se ridică şi privi spre largul mării. Nori negri se adunau la orizont. Impulsul o trimise în camera copiilor, unde verifică băieţii şi tocmai atunci Rick răsturnă un bol de sticlă, care se făcu praf la contactul cu podeaua. Rămase o grămăjoară de lapte cu pîine. Pe capul lui Mick văzu o substanţă greu de identificat, care părea că fusese comestibilă la începutul mesei.

- Face aşa intenţionat, ca să-i fac baie, comentă Big Meg. E nemaipomenit cît de mult îi place apa micuţului. Iar tu, Rickard de Burgh! Să ştii că te bat la fund de-ţi merg fulgii, dacă mai spargi vreun bol.

Copilul rîse ca un îngeraş şi mai împinse ceva pe jos. Jasmine remarcă asemănarea frapantă cu tatăl său. Falcon era la Portumna, aproape de terminarea castelului. Oare premoniţia resimţită era în legătură cu el?

Ceva ameninţa, de undeva, iar ea era neliniştită ca o tigroaică. Se uită la materialul negru pe care-l ţinea în mînă.

Oare culoarea avea o semnificaţie? Închise ochii şi medită cîteva secunde. Conjură imaginea lui Falcon. Era bine. Pericolul nu era legat de el.

O percepea mai mult ca pe o ameninţare asupra puterii pe care ea o avea asupra lui. Zîmbi. Avea alte puteri, pe care nu le încercase încă asupra lui. Se va duce la el. Îşi va încerca puterile. Tam se va împotrivi drumului de treizeci şi cinci de mile, distanţa pînă la Portumna, unde va ajunge pe înserat, dar pe Tam îl avea la degetul mic.

Castelul din Portumna era impresionant chiar şi pe întuneric. Avea ziduri masive, cu creneluri şi două turnuri înalte, care păzeau poarta. La lumina zilei se distingeau şi liniile curbe delicate, dar acum totul părea doar un morman de piatră. Au putut intra fiindcă deocamdată poarta de metal nu fusese fixată. Tam ştia că Jasmine vrea să-l surprindă pe Falcon, aşa că duse caii direct la grajd, pentru a nu-i trezi pe băieţii care se ocupau de animale.

Jasmine merse încet spre camere. Adusese cu ea doar fîşia de material negru, transparent, care îi evocase vibraţii tulburătoare în momentul cînd l-a atins. Se dezbrăcă repede şi se înfăşură cu materialul. Privi spre cer. Arăta ca o masă de catifea, presărată cu stele, iar lumina tot mai puternică a lunii scălda totul în umbre misterioase.

Ridică braţele spre cer şi începu o incantaţie:

- Pămînt şi Apă, Aer şi Foc, Pentagramă şi Sabie. Lucraţi voi toate după dorinţa mea, ascultaţi-mi cuvîntul! Apoi Jasmine întinse braţele orizontal şi începu să le agite.

Falcon se trezi brusc. Oare ce l-a tulburat? Ascultă, dar nimic, totuşi nu-şi putea relua somnul. Ceva îl ademenea. Noaptea era foarte caldă, iar inima îi bătea puternic. Îşi îmbrăcă pantalonii şi merse spre creneluri. Clipi de cîteva ori, fiindcă nu vedea nimic, iar cînd zări ceva, nu-i venea să creadă. Să fie silueta aceea a Jasminei? Se îndreptă cu paşi

mari spre viziunea aceea, sigur că nici o altă femeie din lume nu avea părul de culoarea lunii, cu excepţia femeii lui

Cînd recunoscu trupul sinuos acoperit doar de mătasea neagră, întrebă:

- Jassy...cum ai venit la mine?

- Am zburat pe aripile nopţii, şopti ea, adăugind încă puţin mister la întîlnirea nocturnă.

- Nu te întreb cum şi de ce, e suficient că eşti aici. El se apropie de ea, însă năluca se retrase în întuneric, rîzînd în aerul nocturn. Ştia că el o va urma. Va trece chiar şi prin foc sau apă, atras ca un magnet de trupul ei.

Cum el construise castelul, ştia bine toate cotloanele, iar ea, cu părul acela de culoare inconfundabilă, atrăgea atenţia chiar şi în miez de noapte, aşa încît jocul se încheie curînd. Chiar cînd ajunseseră pe pajiştea din faţă, el o prinse şi o ridică în braţe.

- M-ai fugărit, pînă m-ai prins, îl tachină ea.

- Adevărat. Eşti un bagaj greu de pierdut, Jasmine. Să umbli noaptea dezbrăcată. Pe mine mă felicit că te-am scăpat de inhibiţii, dar cred că tu nici nu ai avut aşa ceva. Eşti o păgînă în suflet. O sărută pe gît, apoi în spatele urechii şi o muşcă uşor de lobul urechii.

- Sînt o vrăjitoare, spuse ea simplu.

- Nu, vrăjitoare este cuvînt urît. Eşti o sirenă. Eşti sirena mea. Aseară am văzut pe lac lebede şi bitlani. Cît mi-am dorit să le fi văzut şi tu. Atît de mult mi-am dorit să vii. O lăsă cu picioarele pe iarbă şi-i sărută mîinile.

- M-ai neglijat fără scuze în ultima vreme, zise ea. Am venit fiindcă aveam nevoie să-mi spui că mă iubeşti

Gura lui o căuta pe a ei. Era delicioasă, permiţătoare Printre sărutări, el îi spunea:

- Te iubesc, te ador, te venerez. Stai cu mine afară, sub stele, o invită el.

S-au întins amîndoi pe un pîlc de iarbă deasă, iar el se descălţă şi veni lîngă ea. Trupurile lor erau despărţite doar de transparenţa materialului, care funcţiona acum ca un afrodiziac. Era erotic şi excitant să-i mîngîie sînii acoperiţi de mătasea fină. Deja era excitat şi el se instală deasupra ei, şoptindu-i continuu:

- Jassy, dragostea mea este indestructibilă.

- Nu dragostea ta....dragostea noastră, scumpul şi iubitul meu. Jasmine îi dărui şi ea la fel de multă pasiune. Simţea bărbăţia lui căutînd-o, insistînd să o împlinească. Bucuria lor era imensă, iar după ce s-au satisfăcut reciproc, au rămas întinşi pe iarbă, liniştiţi, cu ochii spre cer. Urmăreau stele căzătoare şi îşi puneau cîte o dorinţă.

- Pe mare poţi să navigi doar urmărind luna nouă, îi spuse el. Dacă îţi imaginezi că este ca un arc, tragi cu săgeata direct spre soare.

- Fanteziile mele urmează cu totul alte direcţii, spus ea.

- Cum ar fi? întrebă el ţintuind-o cu braţele strînse la piept.

Ea se eliberă calm şi îi mîngîie gura.

- Mereu mi-am dorit să înot la lumina lunii. Sînt atîtea lucruri pe care îndrăznim să le facem noaptea, dar ziua nu le putem face, fiindcă ne-ar vedea toţi cei din castel.

- Doamne, mă aţîţi exact ca o sirenă. Cred că am fost împreună în paradis. Mîna lui care se odihnise pe fesele fierbinţi se strecură acum printre pulpe, iar degetele începură să se joace cu labiile catifelate. O sărută acolo, apoi oftă şi spuse: haide, să înotăm acum la lumina lunii. Sper să-ţi îndeplinesc toate dorinţele atît de uşor.

S-au jucat în apă, bălăcindu-se ca nişte foci. S-au stropit, s-au sărutat, s-au pipăit şi mîngîiat peste tot. Pînă la urmă el o luă în braţe şi ieşi cu ea din apă.

- Cred că acum eşti pregătită pentru sporturi mai

solicitante, doamnă Nesătulă, o alintă el.

- Eşti minunat, şopti ea. Îl mîngîie atent, urmărind linia muşchilor de pe piept, pe abdomen, apoi coborî spre coapsele ca de marmură. Se aşeză pe genunchi în faţa lui şi-l veneră cu buzele, apoi îl urmări cum geme de extaz, pe măsură ce gura ei îi provoca plăceri nebănuite.

Pînă dimineaţa erau îmbrăcaţi la loc şi respectabili. Falcon merse să le spună oamenilor:

- Azi vă puteţi lua o zi liberă. Vreau să-i arăt soţiei mele tot ce am făcut noi pînă acum.

Jasmine admiră toată construcţia, cu detaliile explicate de Falcon. Era o zi frumoasă de vară, iar ei şi-au pregătit un coş pentru picnic şi au găsit un locşor izolat, pe iarbă, unde au mîncat, apoi s-au întins la umbră. Şi-au şoptit dragostea prin cuvinte dulci, împărtăşind gînduri secrete, schimbînd promisiuni pentru viitor, iar albinele zumzăiau printre florile înalte, care le ofereau o perdea de protecţie.

Falcon îi mîngîia coapsele, stînd cu capul în poala ei, iar cînd îi simţi dogoarea pulpelor, brusc dorinţa i se aprinse.

- Doamnă, ai pus vreun afrodiziac în vin? Parcă aş fi băut din pocalul unei vrăjitoare.

Au făcut dragoste din nou, dezmierdîndu-se în cele mai neobişnuite feluri, bucurîndu-se de trupurile lor tinere şi flămînde. Chiar cînd fericirea părea nemărginită şi indestructibilă, Falcon văzu o lacrimă pe obrazul ei.

- A fost una dintre cele mai fericite zile din viaţa mea, explică ea reacţia, dar el păru şi mai nedumerit.

În aceeaşi seară izbucni o furtună teribilă, fiindcă erau ultimele zile călduroase de vară şi începutul toamnei capricioase, cu fronturi reci şi ploi.

Dimineaţa el îi ură drum bun, o sărută de plecare şi-i promise că peste două săptămîni va fi şi el înapoi la Galway.

După numai două mile de mers Jasmine nu avea linişte.

Cît timp a fost în preajma lui Falcon, toate neliniştile dispăruseră, dar acum simţea o apăsare stranie, pe care trebuia să şi-o alunge. Trebuia să meargă la Bunratty. Tam protestă cînd a fost anunţat de schimbarea direcţiei, dar ştia că pînă la urmă Jasmine va pleca singură într-acolo, iar el va merge alături de ea, obligat de împrejurări.

Poate că teama nejustificată venea dinspre ceva nesigur, legat de docul pe care Falcon l-a construit la Bunratty pentru corăbii, între pereţii castelului. Cînd văzu transformările aduse de soţul ei castelului, nu-i venea să creadă. Locul arăta acum altfel, ca prin vrajă.

Era obosită de drumul istovitor şi înfrigurată de la vîntul care bătea dinspre mare. Intră în Bunratty, la bucătărie, urmată de Tam, fiincă dorea să mănînce o supă caldă şi dădu nas în nas cu Morganna şi copilul ei. În clipa aceea lumea Jasminei se prăbuşi. Simţi că leşină, dar încercă să-şi ţină firea. În capul ei o voce striga. Iată necazul care te ameninţă. Această femeie era mai mult decît o ameninţare; era o realitate. Cele două femei se provocau din priviri.

În cele din urmă Morganna ridică mîna înţepenită şi-i zise cu tupeu:

- Tu mi-ai făcut asta. Te voi blestema pe veci!

- Ţi-ai făcut-o singură, zise Jasmine calmă, dar dacă mintea ta continuă să mă considere pe mine vinovată, o să-ţi ia blestemul de pe cap. Spal-o în apele rîului Shannon la miezul nopţii şi amorţeala va dispărea complet. Jasmine ştia că afecţiunea era doar în mintea femeii; orice ritual o putea dezgheţa. Se depărtă de ea cu o demnitate regală, apoi căută un loc unde să fie singură. Tam o urmă îndeaproape, ajungînd la un dormitor. O privi cum se ghemui la fereastră şi îşi rezemă capul pe marginea de piatră, fiindcă nu putea gîndi. Îi clănţăneau dinţii şi cu greu mai vedea ceva prin cameră, de obosită ce era.

- Milady, jur că nu ştiam de prezenţa ei aici, zise Tam disperat. De ce i-aţi vindecat mîna? o întrebă tulburat.

Ea îl privi un moment, de parcă nu l-ar fi auzit, apoi răspunse:

- Pentru că nu pe Morganna o urăsc! Dintr-o dată inima i s-a frînt şi sufletul i s-a spart în milioane de cioburi. Tam o ţinu strîns la pieptul său, aproape de el, o oră, pînă ce nu mai suspina şi i s-au uscat toate lacrimile. Apoi a ajutat-o să se culce, a acoperit-o cu blănurile calde şi a ieşit încet din cameră.

Capitolul patruzeci

A doua zi, cînd Jasmine ajunse la castelul Galway, ajunse în port şi corabia lui William. Ea a aflat că lui Falcon i s-a transmis un mesaj imediat după sosirea ei, iar acum era şi el aşteptat să sosească. Jasmine se înfiora la gîndul că va da ochii cu el atît de curînd. Habar nu avea ce-i va spune - ştia doar că-l ura cu o intensitate care ameninţa să o distrugă. Slavă cerului că Estelle era cu ea, va putea să o sfătuiască.

La bucătărie se întîlni cu Murphy, care bea cu poftă o halbă mare cu bere.

- Ah, parcă e un înger plîngîndu-mi pe limbă, zise el satisfăcut.

- Mă bucur că ai revenit teafăr. A avut succes William? Cum se mai simte? Unde este Estelle?

- Prea multe întrebări, drăguţă. Estelle a trebuit să mai rămînă cu regele. Mi-a dat scrisoarea aceasta pentru tine.

Jasmine se simţi parcă atinsă de o aripă de gheaţă.

- Dar ea se ocupa de tratamentul lui William. A forţat-o regele? întrebă ea.

Murphy puse halba pe masă.

- Draga mea, pentru William nu mai poate face multe, iar el a acceptat asta. John nu a forţat-o direct; ea insista că destinul lui e legat de al ei, iar cu femeia asta nu te poţi pune contra. Zîmbi, apoi ridică din umeri. Gata, astea au fost veştile proaste, restul e minunat. William a avut succes şi a recăpătat domeniile familiei, dar precis va dori să vă spună el însuşi ţie şi lui Falcon.

Jasmine împături scrisoarea şi merse la copii. Amîndoi au întrebat de ce tata nu s-a întors acasă împreună cu mama. Ea se aşeză şi desfăcu scrisoarea de la Estelle.

Draga mea Jasmine,

Am doar cîteva minute ca să te previn. Regele a acordat celor din neamul de Burgh tot ce au cerut şi chiar mai mult. În schimb, William şi-a predat fiii, iar Falcon trebuie să facă la fel. Te cunosc prea bine. Mă tem că, asemeni Mathildei de Braose, îl vei refuza. Dacă faci asta veţi fi în pericol tu şi Falcon. Nu mîndria lui, sau curajul, sau măiestria în mînuirea sabiei vă vor proteja de mînia regelui. Copiii vor fi perfect în siguranţă cu Hugh de Burgh, iar eu voi rămîne aici, ca să garantez pentru bunăstarea lor. Gîndeşte-te îndelung şi bine, înainte să faci vreo prostie.

Bunica ta iubitoare, Estelle.

Jasmine îşi rezemă fruntea pe spătarul scaunului, iar Mick se cocoţă în poala ei. Îl mîngîie pe cap, cu o dragoste nemărginită. Se gîndea la copilul pe care Falcon l-a făcut cu Morganna, în timp ce ea îşi închipuia că inima lui bate doar pentru ea. Junghiul din inima ei era atît de puternic încît nu-l putea îndura. Nu e de mirare că a avut acea premoniţie despre un fapt iremediabil. Mai întîi femeia, apoi copilul.

Se uită la Rickard. El îi scosese pantoful şi se juca acum cu degetele ei spunînd:

- Purceluşul acesta merge la piaţă.

Soarta femeii în această lume este plină de durere şi lacrimi, teamă dureroasă şi sacrificiu. Îl strînse tare pe Mick şi-l sărută pe frunte. Fiii ei nu vor fi sacrificaţi, îşi jură ea. Mick se tot smuci din braţe, pînă ce îl lăsă jos. Ea îl privi cum pleacă, luîndu-şi frăţiorul de mînă. Nu mai dădeau atenţie jucăriilor sau tobelor, ci preferau săbiile din lemn, făcute de tatăl lor. Semănau atît de mult cu tatăl lor, încît ea simţi că se sufocă. Şopti:

- Nu îmi voi da băieţii, ca şi cînd regele ar merita să aibă orice pofteşte mintea lui bolnavă !

Jasmine se îmbăie şi îşi schimbă hainele. Ştia că de Burgh trebuie să sosească. Trebuia să arate foarte bine, ca să aibă încredere în sine. Merse la şifonier şi dădu de-o parte tot ce era alb sau roz. Culorile acestea îi dădeau un aer feminin, blînd. Acum avea nevoie de o culoare îndrăzneaţă. Ezită la ceva negru. Poate că trebuia să poarte doliu pentru dragostea pe care el o omorîse. Alese pînă la urmă roşul de catifea şi se rujă cu o nuanţă puternică, în ton cu rochia.

Aşteptă sosirea bărbaţilor de la Portumna, iar pe Falcon îl lăsă o oră cu William, după care îi întrerupse. Ştia că deja William băuse mai multe pahare de whisky irlandez. Nu se putea uita la Falcon, dar merse la William şi-l sărută de bun venit.

- Felicitări, milord, pentru succesul remarcabil. Recunosc, Meiler Fitz Henry a fost învins. Jasmine văzu cît de rău arată bărbatul. William, Londra şi-a pus amprenta pe chipul tău.

- A plouat zilnic, spuse el. Umezeala din Anglia e greu de suportat, mă tem.

Falcon îşi privea tăcut soţia. Nu-i vorbise şi nici nu-l privise. Atitudinea ei striga tare că între ei se petrecuse ceva groaznic.

William întinse un pergament sigilat.

- Regele mi-a încredinţat o scrisoare pentru tine, Jasmine.

Falcon se înnegri la faţă. Smulse scrisoarea.

- Cum îndrăzneşte? exclamă el dispreţuitor.

Ea îşi întoarse privirea rece spre el:

- Cred că ai băut peste măsură, domnule. Întinse mîna spre el. Scrisoarea mea!

Prăpastia dintre ei se adîncea cu fiecare minut care

trecea. De-abia se reţinea Falcon să nu se repeadă la ea, dar observă că ea redevenise regina de gheaţă. Desfăcu scrisoarea şi citi cu glas tare, stupefiat:

- *Draga mea Jasmine. Nu e nevoie să-mi trimiţi băieţii, dacă vii tu la mine în locul lor.*

Pe obrajii lui Falcon se vedeau pete vineţii de furie. Aruncă scrisoarea şi o apucă de umeri, scuturînd-o cu putere.

- Sfinte Doamne, mai degrabă te omor. Prefer să te văd moartă!

Ea se eliberă din strînsoarea lui.

- Cu siguranţă decizia este a mea, zise ea cu glas rece.

Falcon se enervă cumplit.

- Lasă-ne. Mergi în camera ta, doamnă.

Jasmine plecă, dar nu în camera ei. O căută pe Moira, care era bucuroasă că în sfîrşit băieţii ei vor începe pregătirile pentru a deveni cavaleri. Aveau mai mult de cinci ani, vîrstă la care majoritatea băieţilor devin paji. Ea nici nu se putea gîndi la o gazdă mai bună pentru ei decît la unchiul băieţilor, Hubert de Burgh. Poate că William îl va trimite pe Murphy cu ei, ca să aibă grijă de ei zilnic.

Moira nu-şi dorea nimic altceva decît să poată sta alături de William pînă la sfîrşitul vieţii lui, indiferent cît de mult sau cît de puţin mai avea el de trăit.

Jasmine strînse mîna Moirei. Nu o putea împovăra pe femeie cu propria ei dilemă; avea şi aşa destule probleme. Jasmine urcă în camera ei şi începu să-şi împacheteze lucrurile. Va dormi în camera copiilor pînă la plecare, se gîndi ea. Înţelese că deja decizia era luată.

Nu avea de gînd să-şi lase băieţii în mîinile lui John. Nu-i va despărţi niciodată de tatăl lor. John făcuse ca decizia să fie mai uşor de luat.Decît să-i nesocotească ordinele şi să provoace mînia regelui asupra familie de Burgh, mai bine se ducea direct la bunica sa.

O îngrozea ideea călătoriei pînă în Anglia, fiindcă ştia ce urma să sufere cînd va ajunge acolo. Poate ajutată de meşteşugul ei de vrăjitoare, dar şi cu ajutorul sfîntului Jude, va reuşi să scape de el şi să nu i se supună. Iar dacă va trebui să i se supună, totuşi, era dispusă să plătească acest preţ, doar ca să-i ştie pe băieţii ei liberi.

Auzi paşii lui Falcon. După ce el intră în cameră, ea rămase cu spatele la uşă. O observă un moment, apoi o întrebă:

- Ce naiba faci acolo?

- Îmi duc lucrurile în camera copiilor, zise ea ţîfnoasă.

- Jasmine, îmi pare rău că m-am purtat ca un gelos nebun pentru scrisoarea de la John. Apoi, după o scurtă pauză, adăugă: presupun că nu era vorba de asta, nu-i aşa?

Scăpă din mînă cămaşa de noapte, cînd se întoarse cu faţa spre el.

- Am fost la Bunratty...ţi-am văzut celălalt copil.

- Nu am un alt copil, strigă el enervat.

- Te urăsc! strigă ea din suflet. Ai idee cît de intens te-am iubit? Nu am ţinut nimic ascuns, ţi-am dat totul. M-ai umilit, forţîndu-mă să trăiesc o minciună.

El văzu că Jasmine era hotărîtă, oricît de mult protesta el. Nu mai avea nici un pic de încredere în el. Falcon rămase mut şi mîndru, ferindu-şi faţa de ea. Alungă ideea de a o aduce pe Morganna în faţa ei, ca să jure că acel copil nu era al lui. Onoarea lui era la mijloc! Viaţa lui întreagă se baza pe integritatea lui. Cînd Jasmine îşi va da seama că el şi-a respectat jurămintele căsătoriei, atunci el îi va accepta scuzele.

Pînă la sfîrşitul săptămînii William de Burgh căzu la pat. Se baza pe judecata lui Falcon în privinţa fiilor lui. Fratele său, Hubert, se ocupa de atîtea castele, încît decizia era

dificilă. Ca justiţiar al Angliei deţinea Cinque Ports, plus fiecare castel din fiecare port de pe coasta sudică a Angliei, de la Sandwich pînă la Corfe. Falcon consideră că era mai bine să-i trimită pe copiii lui William la un castel care era proprietatea personală a lui de Burgh. Aşadar s-a decis ca băieţii să fie trimişi la Castle Rising din Norfolk. Locaţia era destul de îndepărtată de intrigile politice de la Londra, dar şi ferit de o posibilă altercaţie cu trupele franceze. Castle Rising era într-adevăr locul unde Falcon şi-ar fi trimis proprii copii, odată ce ar fi fost epuizate toate tacticile de tărăgănare.

Corabia care îi va duce pe băieţi era pregătită să ridice ancora înainte de luna Septembrie, cînd deja vremea se strica şi marea devenea dificilă. Jasmine i-ar fi spus lui Gervase despre intenţiile ei, dar ezita, aşa că a preferat să nu-i spună. Omul îi era loial lui Falcon în primul rînd şi cu siguranţă i-ar fi dezvăluit intenţia ei. Singura ei problemă acum era să-l păcălească pe Tam, fiindcă îşi lua foarte în serios sarcina de gardă de corp.

Se gîndea cu groază la pedeapsa pe care Falcon i-o va pregăti. În cele din urmă le spuse lui Glynis şi lui Big Meg. Glynis păru îngrozită de gînd şi o imploră să se răzgîndească.

- Milady, cînd va afla ce puneţi la cale, vă va bate măr.

- E foarte posibil, recunoscu Jasmine, aşa că ai grijă şi nu mă trăda.

Big Meg şi-a ţinut gura. Ştia cît de mult îşi iubeşte copiii această femeie şi în ce măsură ar suferi pentru ei.

- Meg, promite-mi că vei rămîne alături de băieţi pînă vor face doi ani. Voi încerca eu cumva să mă întorc pînă atunci. Se gîndi că era posibil ca de Burgh să nu o mai primească înapoi. Cel puţin promit că voi veni în vizită.

Jasminei i-a fost foarte uşor să-şi transporte bunurile personale pe corabie. Se oferise să-i pregătească ea pe băieţi pentru drum, întrucît starea lui William necesita atenţie

maximă din partea soţiei, aşa că o eliberă pe Moira de sarcini. Murphy venea şi el cu băieţii lui William, iar el avea grijă de cai, de cîini şi de toate nimicurile băieţilor, pe care refuzau să le lase în urma lor.

Falcon era posomorît şi ţîfnos, fiindcă vedea prăpastia dintre el şi soţie adîncindu-se. În clipa în care+ îi va şti pe băieţii lui William la bord în siguranţă, avea de gînd să plece la Portumna şi să rămînă acolo pînă la terminarea construcţiei. Aşa că au trecut trei săptămîni şi a început să-l frigă dorul de soţie. Cînd veni acasă şi constată că ea plecase în Anglia, aproape înnebuni de furie.

Le întrebă pe toate femeile din castel, de mai multe ori. Fiecare îşi exprima părerea în legătură cu motivele plecării Jasminei, iar majoritatea recunoşteau că voia ca fiii ei să rămînă liberi – doar că nimic din toate acestea nu i se păreau lui Falcon raţionale.

Oare nu-l credea capabil să-şi protejeze propriii copii? Gemenii erau partea cea mai preţioasă din viaţa lor. Nu i-ar fi lăsat să plece la rege pentru nimic în lume, mai ales că erau foarte mici.

Tam ştia foarte bine că trebuie să se ferească din calea lui Falcon, ba chiar şi Gower îşi primi porţia de papară de la de Burgh.

William muri. Cum Falcon era ocupat cu detaliile de înmormîntare şi cu consolarea Moirei, nu putea să se îmbete şi să rămînă aşa. Falcon nu avea obiceiul să discute despre durerile şi necazurile lui cu un bărbat, dar nu mai rezistă şi-i împărtăşi lui Gervase supărarea lui.

- De ce a plecat? întrebă el distrus.

- Onoarea pe care Jasmine o poartă în inimă nu poate fi explicată, spuse Gervase. Este o mare doamnă. Îţi dai seama cît curaj are o femeie care nu vrea să-şi trădeze copiii, iar pentru asta se aruncă în braţele dezastrului? Falcon, s-a

confruntat cu o mare dilemă şi a plătit cu integritatea ei imaculată.

Falcon lovi cu pumnul în palmă.

- Doamne, mă duc să o aduc înapoi. Nu voi permite porcului aceluia nenorocit să o pîngărească.

Jasmine ajunse la Rising Castle în Norfolk, iar aici îi găsi pe Avisa şi Hubert de Burgh, spre bucuria ei.

- Draga mea, nu te mira. Ne-am căsătorit în secret acum cîteva săptămîni, după ce a murit Beatrice. Biata femeie a fost bolnavă mult timp.

Jasmine, care se întreba dacă Hubert l-a ucis pe Geoffrey de Mandeville, se simţi uşurată cînd el parcă îi citi gîndurile şi zise:

- Bietul de el a murit anul trecut, de malarie. Nu m-am mai obosit să scap de el!

Avisa o îmbrăţişă cordial, iar Jasmine zise:

- Oh, Avisa, mă bucur pentru tine. Asta v-aţi dorit amîndoi ani de zile.

- Nu ştii cum se zice? Cînd zeii vor să ne pedepsească, ne dau exact ce ne-am dorit. Ar fi bine să te odihneşti după călătoria lungă, iar după cină vom rămîne să mai discutăm.

Jasmine îi spuse lui Hubert:

- Starea fratelui dumitale, William este critică. Poate chiar a şi murit, dar nu a vrut să-l jeliţi, a dorit ce e mai bun pentru copiii lui. Deja nepoţii Jasminei porniseră la galop prin castel, explorînd atît exteriorul cît şi interiorul, mai ales că aveau cîinii de companie.

La cină s-a discutat despre Magna Carta, pe care baronii l-au silit pe John să o semneze.

- Nu cred o clipă că John a intenţionat să onoreze documentul, dar baronii se ţin de capul său, spuse Avisa.

Hubert, care mereu luase apărarea regelui, zise:

- Avisa, cred că nu eşti deloc generoasă. Nu ştii ce intenţii are John.

- Îl cunosc pe John, asta spune totul, insistă Avisa.

- Milord, poţi să-mi explici, în termeni simpli, ce cuprinde Magna Carta? îl provocă Jasmine.

- Păi, este un fel de contract. Dacă regii guvernează bine peste vasalii lor, aceştia îi vor sluji bine. Este practic o recunoaştere din partea lui John că baronii, adică şefii domeniilor, au drepturile, precum şi puterea de a-l chema pe rege să dea socoteală.

- Aşa! Acum ştii clar că John detestă tot ce conţine documentul! sublinie Avisa.

- Desigur, ce le oferă regele baronilor săi, ei trebuie să respecte în relaţia cu supuşii lor. Există nişte clauze speciale, pe care le-am învăţat pe de rost, fiind justiţiar. ''Nici un om liber nu va fi prins sau întemniţat, sau scos în afara legii, sau deposedat, ori exilat în vreun fel, nici rănit, dar nici el nu va putea fi atacat sau judecat, în afara tribunalului legal, sau prin legea pămîntului"..

- Hugh, nu te mai da în spectacol, îl potoli Avisa. Ştii cum sînt cei din neamul de Burgh! Nu se percep taxe, dacă nu sînt acceptate de consiliu. Biserica trebuie să aibă libertatea şi drepturile neatinse, la fel cum obiceiurile oraşelor vor fi respectate. În sfîrşit, draga mea, femeile vor avea şi ele drepturi. Văduvele nu mai pot fi obligate să se căsătorească împotriva voinţei lor!

- Dragostea noastră a ştiut să aştepte! spuse Hugh galant.

- Să aştepte? izbucni Avisa. Nu te-am refuzat niciodată în aceşti ani. Bărbaţii din neamul de Burgh nu acceptă "nu" ca răspuns. Se uită cu intenţie spre Jasmine, ştiind că avea probleme cu Falcon. Vino, dragă, să mergem sus, unde nu ne ascultă, iar acolo îţi voi povesti despre indiscreţiile şocante de la curte.

Cum au ajuns în camera Avisei, ea turnă vin dulce în două pahare şi se aşeză pe un fotoliu confortabil.

- Viaţa e ciudată. Cîndva m-ai servit gîndind că sînt regina ta. Acum sîntem amîndouă lady de Burgh.

Cu inima îndurerată Jasmine aproape izbucni în plîns.

- Ce s-a mai întîmplat între tine şi Falcon? întrebă Avisa.

- A fost infidel, şopti Jasmine.

- Doar atît? se miră Avisa, rîzînd de inocenţa tinerei femei. Iartă-mă, draga mea. E lipsit de importanţă pentru o femeie care a avut trei soţi, iar acum e măritată cu un bărbat care a avut trei soţii.

- Dar, Avisa, nu e important să fii prima, atît timp cît vei fi ultima iubire, zise Jasmine, alegîndu-şi bine cuvintele.

- Nu mă amăgesc că eu voi fi ultima lui dragoste, surîse interlocutoarea ei. Sînt mai în vîrstă decît Hugh, aşa că nu-mi imaginez că voi fi ultima lui soţie!

- Of, tu faci ca necazurile mele să pară nimicuri.

- Draga mea, eşti în pericol să iei lucrurile prea în serios şi asta poate fi fatal. Ai nevoie de un flirt, de o aventură amoroasă, după care vei fi mult mai înţelegătoare cu trecătoarele peripeţii ale soţului tău.

Jasmine se cutremură cînd în minte îi apăru chipul lui John. Oare cum o fi să te supui unui bărbat pe care-l dispreţuieşti? Doamne-ajută, să nu afle niciodată

- Peste cîteva zile Hugh mă va duce înapoi la Gloucester. Ce-ar fi să vii şi tu? Voi da o petrecere în onoarea ta şi vei putea să-ţi alegi după placul inimii un iubit din zecile de tineri pe care-i voi invita.

- Trebuie să o găsesc pe Estelle şi vreau să-i solicit regelui ceva.

- Vei avea ocazia, dacă stai pe aici. De fapt, acesta e motivul pentru care eu plec. John îl presează pe Hugh să îl

însoţească într-o misiune secretă pînă· la episcopul din Lincoln Castle, în Newark.

- Newark Castle este o fortăreaţă puternică, nu? întrebă Jasmine curioasă.

- Da, iar episcopul de Lincoln este singurul cleric încă rămas loial regelui. Doar Dumnezeu ştie cîte nelegiuiri a făcut John, fără să fie tras la răspundere de nimeni, comentă Avisa.

- Oare ce mai pune la cale? se întrebă Jasmine.

- Cred că e ceva în legătură cu banii, obsesia lui John, imediat după sex, evident, zise Avisa rîzînd.

Capitolul 41

Cînd au plecat spre Gloucester, Hugh şi Avisa şi-au luat cu ei cei o sută de cavaleri, lăsînd doar cîţiva soldaţi înarmaţi, rezidenţi la Castle Rising. La numai o zi după plecarea lor veni de la rege un mesager, cu o solicitare urgentă pentru Hubert de Burgh.

Lady Jasmine de Burgh a fost consultată, după ce mesagerul regelui a avut un schimb de replici dure cu castelanii.

- Doamnă, regele a venit tocmai de la Londra la Cambridge, cu propria lui gardă, fiindcă nu mai poate să-l aştepte pe justiţiar, spuse mesagerul, un tînăr furios, cu o privire rece. Ce face bărbatul ? întrebă el furios.

- Bărbatul? repetă Jasmine revoltată de tupeul tînărului. Domnule, vorbeşti de justiţiarul Angliei. Nu te temi de mînia sa?

- Mai mult mă tem de mînia regelui, replică acesta. Nu cutez să mă întorc şi să-i spun că nu l-am găsit pe justiţiar. Regele John nu poate merge mai departe spre nord fără protecţia armatei sale, fiindcă nu este în siguranţă.

- Nu este în siguranţă?

- Doamnă, anul trecut la Stamford s-a adunat o armată de două mii de oameni împotriva regelui. Pe ce lume trăiţi?

- Cum John a semnat Magna Carta, sînt sigură că armata s-a destrămat. Sîntem în Octombrie acum, la zece luni după Crăciun, comentă ea. Întoarce-te la rege şi spune-i că lady Jasmine de Burgh îl aşteaptă la Castle Rising. Poate să ajungă fără teamă şi fără armată, zise ea cu sarcasm.

Jasmine era acum neliniştită ca o tigroaică. Se înveşmîntă într-o pelerină groasă şi urcă în turn, privind în depărtare. Pescăruşii dădeau roată împrejurul turnului, iar vîntul îi aducea pe buze o boare sărată, dinspre mare. De ce a venit aici? se întrebă panicată. De nebună!

Venise ca să-i ceară regelui o favoare. Avea curajul să dea piept cu dragonul în peştera sa, pentru ca băieţii ei să rămînă în Irlanda, cu tatăl lor. Sincer, venise ca să-l pedepsească şi pe Falcon. Îl iubea pînă la sacrificiu, dar era distrusă de infidelitatea lui. Poate că despărţirea aceasta îl va face să sufere şi să o preţuiască mai mult. Acum realiză că, dacă la rîndul ei îi va fi necredincioasă cu regele, va decădea foarte mult în ochii lui – practic nu va mai valora nimic.

Oftă, gîndindu-se că John va fi aici curînd. Va trebui să-i ţină piept singură, fără apărare. Singura ei salvare era un flacon cu fiertură de cucută, care-l va face impotent. Îl adusese din Irlanda şi-l ţinea ascuns între sîni, ca să-l aibă mereu la îndemînă.

Merse să-l caute pe castelan, ca să aranjeze cazarea regelui. În aripa vestică erau multe dormitoare, unde acesta mai locuise şi unde se putea caza şi suita regelui. Îl rugă pe castelan ca Estellei să-i ofere o cameră lîngă a ei, în aripa estică, apoi îl căută pe Murphy, cazat în turn, lîngă camera tinerilor de Burgh şi a servitorilor lor.

Băieţii se întorceau de la un antrenament cu sabia, din curte.

- Vine regele. E posibil să sosească mîine dimineaţă. Va trebui să îngenunchiaţi în faţa lui şi să vă adresaţi politicos, cu "Majestate", le spuse ea băieţilor.

- Sînt bine pregătiţi, băieţii mei.

- Murphy, dar nici nu am zis că nu ar fi. Doar că ei nu acordă atîta importanţă unor lucruri, cum facem noi. Am aranjat ca Estelle să primească o cameră în aripa estică, lîngă

a mea, departe de apartamentele regelui, aşa că veţi putea să vă vedeţi în linişte.

El îi mulţumi, zîmbind cu subînţeles.

- S-ar putea să fiu nevoită să fug de rege, dacă va încerca să mă ţină prizonieră. Tu să ai grijă de băieţi, să nu le pui vieţile în pericol, adică nu te opune voinţei regelui. Eu şi Estelle vom putea să-l învingem cumva. Te-aş ruga totuşi, să-mi pregăteşti o pereche de cai înşeuaţi, în caz că trebuie să plecăm fără a anunţa.

Jasmine coborî la bucătărie să vadă cum se pregătesc bucatele şi să mai dea indicaţii pentru veselă, sau antreuri. Voia să-l impresioneze pe John, cu pregătirea desăvîrşită a bucatelor care-i plăceau acestuia. Raţă cu sos de lămîie, cotlet de miel la cuptor cu castane, ciuperci umplute cu şuncă tocată mărunt şi brînză, salată de anghinare, apoi mere, pere, plăcintă cu piersici şi tarte cu mirodenii decorate cu marţipan.

A doua zi îşi alese rochia cu grijă. Alese una de catifea albastru-închis, cu un decolteu dantelat. Culoarea contrasta perfect cu părul ei auriu, însă rochia era extrem de sobră şi simplă, încît era clar un model purtat de o femeie virtuoasă.

Auzi zgomotul căruţelor şi al cailor la galop şi privi pe geam alaiul. Regele ordonă ca trăsurile să nu fie descărcate, dar să fie bine păzite de vreo zece oameni. Jasmine nu înţelegea de ce, apoi se chinui să o depisteze pe Estelle. După ce o văzu, coborî grăbită, curioasă să afle cum a suportat călătoria foarte obositoare.

Pe rege îl va aştepta cînd se va retrage în apartamentul lui, iar atunci îl va ruga să-i cruţe fiii. Inima începu să-i bată cu putere cînd îl văzu pe John urcînd scările, apoi căută să se calmeze, fiindcă aşa avea mai mult succes. Regele îi zîmbi satisfăcut cînd o văzu.

- Jasmine, ai venit la mine.

Ea îngenunchie, el o ridică şi o îmbrăţişă afectuos. O sărută cu o pasiune şi o posesivitate tipică, libidinoasă, iar ea intră deja în panică.

- Majestate, am venit cu o solicitare, zise ea timid. El îi luă mîna într-a sa şi o trase în camera lui. Şase oameni din alaiul lui s-au înghesuit să intre în urma lor.

- Salonul a fost pregătit special în onoarea majestăţii voastre, sire şi vom servi la cină felurile pe care le preferaţi.

El o pătrunse cu privirea hulpavă, studiindu-i buzele.

- Lady Jasmine şi cu mine vom lua cina aici. Domnilor, dacă vreţi să ne scuzaţi, cred că ne vom descurca doar cu un paj. Trimteţi-l pe Jamie. Oamenii au făcut o plecăciune şi au ieşit.

Jasmine simţi în piept clopoţelul alarmei. Nu putea risca să-l ofenseze pe rege, fiindcă ştia că este ranchiunos şi imprevizibil. Era în stare de orice cruzime şi într-o clipă putea deveni agresiv, totuşi trebuia să găsească o scuză şi să iasă.

- Majestate, sînt onorată că doriţi să cinaţi cu mine. Poate veni şi Estelle? Mi-e foarte dor de dînsa.

- Nu, vulpiţă parşivă ce eşti, nu poate veni. În seara asta te vreau doar pentru mine, Jasmine şi cred că e evident.

Ea roşi, iar el rîse.

- Ah, înţelegi că voi face dragoste cu tine; sînt mulţumit.

- Majestate, protestă ea, am venit să vă rog să-mi lăsaţi băieţii să locuiască în Irlanda. Sînt nişte bebeluşi şi eu...

El o cuprinse de talie şi o lipi de trupul lui. Privi chipul palid şi speriat.

- Poţi avea tot ce doreşti.

- Mulţumesc, sire, zise ea, ştiind că în schimb el îşi va lua ce doreşte. Se bîlbîia: Majestate, trebuie să fac o baie şi să mă schimb pentru cină.

- Nici eu nu m-am îmbăiat încă, zise el rînjind. Vom face

baie împreună. Ochii îi străluceau amenințător. Jasmine, te-am așteptat prea mulți ani. Nu-ți permit să părăsești camera în această seară.

- Sire, vă implor. Nu i-am fost niciodată necredincioasă soțului meu. Știți cît țin la virtutea mea.

- Ar fi trebuit să i te cer lui de Burgh mai demult. Ar fi fost obligat să mi te dea, eu sînt regele, nu ar fi avut de ales.

Jasmine se gîndi:"Doamne, se vede că nu-l cunoști pe Falcon de Burgh!".

- Sire, nu cred că mi-ați distruge căsnicia intenționat. De Burgh nu m-ar împărți niciodată cu nimeni.

- Nu ar avea de ales, micuța mea. Ar avea el mai multă minte, decît să vadă cum i-aș distruge pe toți din neamul de Burgh, lăsîndu-i fără pămînturi și titluri, o avertiză el. Jasmine, ai sînge albastru. Crezi că ar trebui să-ți explic dreptul divin al regilor?

Ea lăsă capul în jos, iar el o atinse pe sîni.

- Nu, majestate. Jasmine regreta enorm că venise. John a învins-o mental. Nu ar fi trebuit să-l subestimeze.

Pajul cel tînăr bătu la ușă, apoi intră discret.

- Jamie, comandă o baie și vezi să fie focul bine făcut.

- Vreți să vă scoateți pelerina, sire? întrebă el, văzîndu-l înveșmîntat în mantia lui cu hermină.

- Doamna mă va ajuta, Jamie.

- Da, majestate. Ce veșmînt să-i aduc doamnei?

John își linse buzele și spuse cu poftă:

- Cămașa din satin de culoarea șampaniei. Cred că nimic nu se compară cu senzația de mătase pe pielea unei femei.

Jasmine înțelese că era vorba de o cămașă de noapte, nu de o rochie. Ea realiză că pajul îl asista pe rege la toate întîlnirile, cunoscînd toate femeile care-i trecuseră prin pat. Suveranul călătorea cu o colecție de veșminte de damă, pentru doamnele din alcov.

Pajul ieşi, iar Jasmine îi luă mantia de pe umeri. Se gîndea bucuroasă că va găsi un moment să folosească fiertura din sticluţă, dar va trebui să găsească un mod de a nu fi observată, cînd i-o va turna în vin.

- Cizmele, Jasmine, spuse regele aşezîndu-se în faţa focului.

Ea tresări. Era conştientă de toate inflexiunile glasului regelui. Acum îi dădea o lecţie de umilinţă. Veni la el, îngenunchie şi îl ajută.

- Doamne, uită-te la mine, spuse el. O forţă să-l privească şi rîse ca o fiară dezlănţuită. Doamne, cît de furioasă eşti pe mine acum. Jasmine avea ochii în lacrimi. Era cea mai suavă creatură pe care o văzuse vreodată, iar mînia ei îl excita. Femeia aceasta avea şi alt afrodiziac pentru el. Părea inocentă şi neatinsă, ca o virgină. Cu părul acela gălbui, arăta ca un înger. John simţi un curent care-i trecu printre picioare, ca un fulger erotic, la gîndul că deflorează un înger.

- Tunica mea, murmură el. Ea îi desfăcu şireturile aurite cu care erau prinşi nasturii. Se amuză puţin, văzînd că sub tunică avea un corset. John începuse să se îngraşe, arătînd puhav, din cauza deliciilor pe care şi le permitea în ultima vreme, dar cum era fudul, dorea să ascundă asta de ochii supuşilor.

Jasmine schiţă un acces de tuse, ca să mascheze rîsul.

- Majestate, am gîtul uscat. Pot să beau nişte vin? şopti ea.

El făcu semn neglijent spre o măsuţă de serviciu, dar nu-şi dezlipea ochii de la ea. Jasmine turnă două pahare cu vin şi reuşi, extrem de greu să strecoare în paharul lui o jumătate din cantitatea de cucută. Veni să-i dea paharul din mîna dreaptă şi zise:

- Daţi liber pajului.

- El ne va face baie, explică John.

- Oh, nu! exclamă Jasmine, contrariată. Nu voia nici un martor la scena dintre ea şi rege. Eu mă voi ocupa de baia noastră, sire.

John îi făcu semn pajului să iasă.

- Scoate-ţi rochia, spuse el cu foame în priviri. Ea paraliză. Sfiala ei îl excita, dar devenea nerăbdător. Crezi că ţîţele tale şi păsărica ta sînt atît de speciale, încît să nu i le arăţi regelui? O întrebă cu cruzime: vrei să-mi chem domnii să te dezbrace ei?

- Oh, nu aţi face asta! Era îngrozită doar de sugestie, dar îl ştia capabil de orice.

El rîse.

- Chiar ar putea să te ţină, cît timp eu te regulez, scumpo.

Ea realiză de-abia atunci că regele nu gustase deloc din vin. Luă o înghiţitură şi-l văzu că soarbe şi el puţin. Nu ştia ce se va întîmpla cu stieluţa dintre sîni, aşa că foarte lent începu să-şi coboare rochia, sub privirile hămesite, apoi făcînd pe pudica, se întoarse cu spatele la el, scoase sticluţa şi o lăsă uşor pe scaun, apoi puse rochia peste ea.

John îi remarcă imediat fundul în formă de inimă. I se uscă gura şi mai bău din pahar.

- Lasă ciorapii, începu el. Vino la mine. Văzu sînii frumoşi, două globuri de culoarea fildeşului, cu sfîrcurile cafenii. Zîmbi iar. Ai nişte ţîţe superbe.

Ea nu făcu nici o mişcare spre el, aşa că se apropie el. Luă şi paharul cu vin. Jasmine mai bău puţin, iar el goli paharul. Puse mîinile pe sînii ei şi începu să-i frămînte sălbatic, provocîndu-i durere.

- Ce piele albă ai, frumoasă, iar pînă mîine dimineaţă vei fi toată vînătăi şi zgîrieturi. Îngenunchie şi-i trase jartierele, apoi ciorapii, apoi o întoarse , ca să o examineze mai bine din spate.

Ea făcea eforturi mari să nu ţipe. John se dezbrăcă apoi complet. Ea merse să mai bea din pahar. Cînd se întoarse cu

fața spre el, se înecă. Era foarte înzestrat , ca toți bărbații din neamul Plantagenet, avînd scrotul ca al unui taur. Închise ochii, ca să alunge imaginea oribilă, iar el rîse cu poftă.

- Copilă prostuță. De ani de zile fugi de mine, iar eu am avut întotdeauna ce ți-ai dorit. Vino, apa pare ademenitoare, forță el.

Ea bău tot vinul, iar John o urmări. O luă de mînă, să o ajute să intre în cadă, iar erecția lui enormă îi atinse pulpa Jasminei. Regele se așeză în apa parfumată și o trase în poala lui.

- Drace, apa asta fierbinte mi-a înmuiat-o, începu el. În viața ei Jasmine nu auzise asemenea cuvinte incitante. I se muiaseră picioarele așa că se lăsă în apă, alături de el. Cucuta își făcea efectul; ea se ruga ca această stare să dureze cît mai mult.

După ce se jucă în toate felurile cu Jasmine pe sub apă, pipăind-o și frecînd-o dureros, pentru a se excita, își văzu organul la fel de flasc. Jasmine nu-și putea ascunde repulsia cînd mîinile lui mici și buutcănoase i se insinuau obscen între pulpe, totuși nu-l lăsă să vadă asta. Avea pielea roșie de la căldura apei, dar înghețase la interior, de groază. Atunci John decise să iasă din apă, dînd vina pe baie, pentru starea lui. Mai desfăcu o sticlă cu vin, turnă în pahare, îl bău pe al lui.

- Pune-ți cămașa și treci în pat, comandă el.

O ridică peste el și începu să o frece nerușinat de organul lui moale. După atîta frecare a materialului de trupurile lor, s-ar fi sculat și morții.

Ea închise ochii și se forță să plece departe cu gîndul. Simțea că vomită instantaneu și se întreba ce ar zice regele, dacă ar vomita peste el.

Pofta lui era acolo, dar abilitatea de a performa dădea rateuri. Era din ce în ce mai frustrat și nici nu o ascundea. Se ridică, mai bău vin, apoi reveni pe pat, o forță pe Jasmine să-

l excite, punînd-o chiar să-l sărute.

Cînd a căutat să-i spună că nu se cuvenea ce face şi că de aceea i-a scăzut potenţa, el a amuţit-o strîngînd-o tare de sîni. Totuşi, după ce a reuşit să scoată cele cîteva cuvinte, mintea lui a început să le proceseze. Problemele lui erau cauzate de inocenţa ei, de înfăţişarea ei angelică.

- Trebuie să trec de bariera asta de sfinţenie a ta. Faci pe Sfînta Fecioară. Sub masca ta eşti la fel de fierbinte ca oricare tîrfuliţă. Mîine seară o să-mi dai satisfacţie deplină. O să te leg de pat şi o să te dezvirginez.

- Dar nu sînt virgină, spuse Jasmine, alarmată.

John o prinse de fese şi le strînse cu putere, apoi strecură un deget între ele.

- Există un loc unde încă eşti virgină. Nimeni înaintea mea nu a mai fost aici, spuse, introducînd degetul cu cruzime în orificiul strîmt.

Chinurile la care a supus-o s-au încheiat mai tîrziu, cînd cantitatea de vin ingerată, precum şi efectul deplin al cucutei l-au răpus, adormindu-l. Jasmine era epuizată, scîrbită, dar nu putea să doarmă deloc. Repulsia resimţită era greu de suportat, aşa că se strecură afară din cameră. O mînca pielea de parcă ar fi invadat-o viermii. Se întreba dacă vreodată se va mai simţi curată din nou.

Se chinui să alunge ororile prin care trecuse în ultimele ore, apoi ca o nălucă se strecură pînă în aripa estică, oprindu-se doar la uşa Estellei.

Capitolul 42

- Vai de mine, copilă, ce ţi-a făcut?

Jasmine dădea din cap ameţită.

- Nu a putut să-mi facă nimic pentru că i-am dat cucută. Trebuie să fugim din calea lui. Este mult mai odios decît mi-am putut imagina vreodată. L-am rugat pe Murphy să aibă mereu pregătiţi doi cai înşeuaţi. Acum nu putem pleca, fiindcă ar veni după noi imediat ce s-ar trezi. Azi pe la prînz va fi reflux. Atunci vom putea traversa plaja, chiar în ultimul moment. Fluxul ne va acoperi urmele, iar el nu va mai putea înainta. Tu află unde a pregătit Murphy caii. Acum plec. Nu vreau să ştie că am părăsit camera.

John a dormit pînă tîrziu, iar dimineaţa era foarte prost dispus. Jasmine se bucura că o ignoră. Totuşi, era inflamat că nu sosise justiţiarul. Jasmine ascultă discuţiile lui cu cei care l-au însoţit şi află că în cuferele cu care venise alaiul se aflau bijuteriile coroanei Angliei şi alte valori regale. Regele John se temea atît de mult de jefuitori, încît lua cu el mereu cuferele cu aur şi toată bogăţia coroanei, iar acum voia să le ducă pe toate în Castelul Newark al episcopului de Lincoln, construcţie fortificată şi foarte sigură. Nu e de mirare că era foarte supărat pe Hubert de Burgh, care întîrzia să apară, fiindcă el îi proteja transferul preţios!

Cum orele înaintau, John era din ce în ce mai agitat. Folosea tot felul de obscenităţi şi invective la adresa oamenilor neloiali şi nenorociţi care-l serveau. Jasmine îi mai turnă restul de cucută într-un pahar cu vin, pe care-l îndemnă să-l bea, ca să se mai calmeze. Răsuflă uşurată cînd îl văzu că dă pe gît tot vinul.

Se apropia ora prînzului, şi trebuia să se strecoare afară din cameră, ca să evadeze.

Practic fluxul pe care ea îl aştepta era cel care-i ţinea soţului corabia pe mare. Falcon se plimba agitat pe punte, urmărind schimbarea mareei. La vremea fluxului, corabia putea porni spre Castle Rising, unde se aflau cei doi nepoţi ai lui.

Se frămînta ca atunci cînd îi născuse soţia. Imaginîndu-şi-o la discreţia perversiunilor sexuale ale lui John, simţea că înnebuneşte. Se ruga să o poată salva cît încă era neatinsă de odiosul tiran. Se exterioriza, ca să-şi alunge temerile. Era furios pe Jasmine. Cînd va pune mîna pe ea, avea de gînd să-i bage minţile în cap cum ştia el mai bine.

Anticipa o confruntare cum nu mai avuseseră pînă atunci, dar cînd apele se vor limpezi şi fumul se va ridica, era clar cine va conduce în casă mai departe. Era hotărît şi nimic nu-i va schimba decizia. Era revoltat că trebuise să plece din Irlanda într-un moment vulnerabil, ca să o aducă înapoi. Avea intenţia să-i dea o lecţie pe care să nu o uite curînd.

Regele John începuse să facă spume la gură şi să-şi dea ochii peste cap într-un mod alarmant. Jasmine profită de moment.

- Merg să o chem pe Estelle, majestate. Aveţi nevoie de medicamente. Regele era într-o stare groaznică. Jasmine ştia despre cucută că poate fi o otravă fatală. Dacă i-a dat prea multă? Era îmbrăcată doar cu cămaşa de noapte şi aşa merse în fugă la Estelle.

- Vino repede, îi spuse, luînd-o de mînă. Să nu fie prea tîrziu!

Fire practică, Estelle îşi luă pelerina pe umeri, dar lăsă leacurile în cameră.

- Murphy ne aşteaptă cu caii, spuse ea, în timp ce alergau în jos pe scările castelului. Credinciosul Murphy aştepta calm cu doi cai pregătiţi de drum. Jasmine încălecă pe unul, iar el

o ajută pe Estelle să urce pe calul său.

- Fereşte-te de rege, zise Jasmine, este într-o stare cumplită, îl preveni ea.

Omul ducea caii de căpăstru spre ieşirea de pe poartă. Estelle puse mîna pe mîna lui mare.

- Cu mulţi ani în urmă am avut o viziune profetică, pe care acum o văd desfăşurîndu-se. Ultima pagină va fi întoarsă curînd. Toate lucrurile se ivesc la timpul potrivit. Murphy, trebuie să ne laşi să ne îmbrăţişăm destinul acum.

Primele valuri ale mării avansau lent, iar Murphy nu voia să le lase singure. Jasmine şi Estelle mînau caii ca să avanseze mai repede pe întinderea de nisip.

Regele privi pe geamul camerei şi le văzu pe cele două fugare. Căţelele plecau! Deveni coleric. Urla la toată lumea, dar mai ales la cavalerii lui pe care-i punea să dea fuga după cele două şi să le aducă înapoi la el. Cum îndrăzneau să-i nesocotească ordinele?

Bale înspumate îi curgea din gură cînd intra dintr-o cameră într-alta, după care ieşi pe zidurile exterioare. Era deja stacojiu la faţă de furie şi umilinţă. Arăta ca un nebun de legat, care urla şi alerga în sus şi în jos, dînd continuu ordine haotice.

- Calul meu, calul meu! După ele, cretini incapabili şi paraziţi în livrea ce sînteţi! Oamenii alergau să pună şeile pe cai, apoi îl urmau. Făcea semne disperate spre grajduri. Mişcă-te odată! zicea, smulgînd frîiele din mîna grăjdarului. Oamenii care păzeau comorile regale au intrat în panică. Regele făcea semne disperat tuturor să se dea la o parte. Erau cumva atacaţi? Nedumeriţi şi neştiind ce trebuie să facă, au înhămat caii la căruţe şi au pornit cu ele în urma regelui, într-un galop nebunesc pe nisip.

Regele se afla în fruntea alaiului şi nici nu remarcase că nivelul apelor se ridicase ameninţător, ajungînd să acopere

copitele calului. Oamenii lui veneau după el şi la o oarecare distanţă în urmă, trăsurile încărcate ţineau pasul.

Corabia lui de Burgh se apropia odată cu mareea crescătoare, iar marinarii de pe punte priveau uimiţi spectacolul terifiant. Oameni călare şi trăsuri se îndreptau pe fîşia de nisip exact spre locul unde nivelul apei creştea. Mareea nu era ceva predictibil. Turbioane înspumate se formau pe alocuri, înghiţind nisipul şi tot ce mişca pe el.

Oamenii regelui au realizat pericolul, spre deosebire de acesta. Au încercat să-l oprească pe monarh, ca să-l avertizeze, dar apele erau cît pe ce să-i înghită. Cînd regele întoarse capul, reuşi să vadă doar trăsurile lui preţioase, înghiţite de valuri. Auzi nechezatul cailor îngroziţi, care acum se ridicau inutil pe două picioare, mînaţi de doi vizitii nefericiţi.

Regele le ordonă oamenilor săi să sară şi să recupereze comorile, dar nimeni nu-l lua în seamă şi toţi căutau să se salveze cît mai puteau.

Jasmine şi Estelle au reuşit să ajungă pe uscat, dar ştiau că regele cu cîţiva călăreţi erau totuşi pe urmele lor.

- Ne vor prinde, ne vor prinde, striga Jasmine disperată.

- Nu te teme, copilă, aşa e scris să fie, o calmă Estelle, care opri caii şi se lăsă înconjurată de călăreţii regelui.

După ţipete şi confuzie, Estelle numără doar jumătate din oamenii regelui, restul fiind înghiţiţi de ape, cu cai cu tot. Regelui nu-i păsa deloc de pierdere, pe el îl chinuia doar pierderea bijuteriilor coroanei, înghiţite de marea învolburată. Era clar că era cuprins cu totul de nebunie. Oamenii l-au asigurat că la reflux apele se vor retrage şi trăsurile cu aur puteau fi recuperate din nisip.

Jasmine se învineţise de frig.

- Ştiu că i-am dat prea multă cucută, îi şopti Jasmine la ureche Estellei. Cum a băut paharul, a şi început să spumege.

- Păcat că nu l-a omorît, şopti Estelle. Poate nu-i tîrziu, adăugă ea optimistă.

Regele John scoase un bici lung din desaga de la şa şi începu să lovească în oricine cuteza să se apropie de el. Nimeni nu ştia ce să facă. Estelle ridică glasul, ca să fie auzită.

- Sîntem la Swinshead. Există o mînăstire în apropiere, unde ne putem adăposti peste noapte.

Trei oameni au plecat să caute mănăstirea, iar pînă la asfinţit au reuşit să descalece în curtea modestei mînăstiri Swinshead Abbey. Regele a fost dus înăuntru, iar călugării s-au făcut nevăzuţi. Camerele libere erau la etajul al doilea.

Jasmine ştia sigur că nu va scăpa nevătămată. John îşi mai revenise, iar acum voia să-şi verse veninul, aşa că urlă la ea:

- Căţea! Tîrfă! Tu eşti cauza tuturor necazurilor mele. Cu biciul în mînă se uita la toţi, dar nimeni nu avea curaj să se apropie. Plesni din bici, iar Jasmine se văzu prinsă de gleznă. Ţipă îngrozită, apoi o luă la fugă. Sus, nemernico! ordonă el.

Singura direcţie în care scăpa de nebun era pe scări. Cavalerii regelui au încercat zadarnic să-l îmbuneze. John o rupse la fugă după Jasmine, apoi îşi aminti de Estelle şi făcu semn cu degetul arătător.

- Cotoroanţo! Zgripţuroaico! Te-am lăsat în viaţă doar ca să-mi pregăteşti fiertura ta de care am nevoie. Adu-mi imediat să beau! Cu cît vei întîrzia mai mult, cu atît mai pedepsită va fi căţeaua aia mică de sus. Regele John rîdea în hohote, plesnind din bici.

Estelle nici nu încercă să-l abordeze pe monarhul tulburat. Problema era că nu avea ierburi pe care să le fiarbă. Căută bucătăriile şi aici dădu peste un călugăr care nu i-a fost de mare folos. Nu exista mîncare pregătită pentru cină, iar cămările erau goale.

- Doamne, măi, omule, cu ce ai de gînd să-i hrăneşti pe rege cu oamenii lui?

- Piersici, rosti omul calm şi stăpîn pe sine.

- Piersici? strigă Estelle.

În camera de sus Jasmine nu mai avea nici o speranţă de scăpare. Nu reuşise să scape de mînia lui John. Era acum legată de pat, cu mîinile depărtate şi faţa în jos. După ce s-a luptat cu el, zgîriindu-l şi muşcîndu-l cum a putut, el i-a sfîşiat toate hainele de pe ea, iar acum se chinuia să asigure legăturile. Era îngrozită mai ales de poziţia pe care a ales-o nebunul. Ştia că un singur bici pe pielea ei sensibilă putea să o distrugă. Dacă mai adăuga şi violul în modul crud şi nelegiuit, ale cărui etape i le descrisese mai devreme, era clar că omul îşi ţinea promisiunea.

Rămase întinsă pe pat, conştientă de starea ei. Ar fi vrut să moară în clipa aceea, i-ar fi fost mai uşor. Nici nu mai dădea importanţă injuriilor şi invectivelor cu care o admonesta continuu, descrindu-i foarte detaliat ce intenţiona să-i facă. Plesnind biciul în aer, stătea lîngă pat şi cînd a lovit-o o dată, a simţit capătul armei arcuindu-se pe sînul ei, unde i-a lăsat o dîră roşie, sîngerîndă.

Auzi apoi un ţipăt de femeie, o bubuitură în uşă şi atunci realiză că ea ţipase, dar la uşă oare cine a bătut? Venise cineva să o salveze?

John începuse să se dezbrace, făcîndu-se că nu aude bubuiturile, apoi Jasmine auzi glasul stins al Estellei, care-i adusese regelui ceaiul. Regele deschise uşa anticamerei şi merse să întrebe:

- Madame Winwood?

- Da, veni răspunsul.

El deschise uşa precaut şi o văzu cu o cupă în mînă. Estelle simţea cum îi tremurau genunchii. Îşi amintise de un leac pe bază de sîmburi de piersică, aşa că încercă acum

preparatul, sperînd ca el să-şi facă repede efectul. După ce a spart sîmburii şi i-a pisat, i-a amestecat cu zeamă de piersică, pentru a combate amăreala, ca să fie sigură că John va înghiţi licoarea. Sîmburii de piersici pisaţi şi într-o cantitate suficientă conţin cianură în doză letală, iar Estelle cunoştea bine aceste detalii.

Îi dădu cupa şi-l privi cum îi bea conţinutul pînă la fund. În timp ce el înghiţea, ea îi cînta parcă o poveste:

- Acum mult timp am avut o viziune că totul va trece. L-am văzut pe fratele tău, Richard murind şi am ştiut că vei fi următorul rege. În viziunea mea erai un mistert. Te-am văzut cum l-ai omorît pe nepotul tău Arthur şi i-ai luat coroana. L-am văzut pe Filip al Franţei, apoi pe puiul lui Louis înghiţind toate proprietăţile tale din Angevin, din Britania şi Normandia. Apoi au pus ochii pe Anglia, fiindcă monarhul ei era slab. Cred că strămoşii tăi, toţi acei bărbaţi pe care i-ai trădat, au ieşit din apă şi au tras în adîncuri tot ce deţineai tu. Eşti prea egoist, nu-ţi pasă decît de bijuteriile coroanei, şi nu de puterea pe care o reprezintă ele.

După ce a băut tot, John a intrat în convulsii. Biciul îi căzu din mînă şi el se prăvăli întins pe spate, cuprins de spasme cumplite, legănîndu-şi capul dintr-o parte în cealaltă. Estelle fugi, strigîndu-i pe oamenii regelui, care au început să iasă din camerele lor.

- E pe moarte, le spuse ea tuturor. Ca să nu fiţi învinuiţi niciunul dintre voi, luaţi-l şi daţi fuga cu el la castelul Newark, unde este episcopul de Lincoln. El nu poate călări, pregătiţi o trăsură ca un pat. Poate intra în comă dintr-o clipă în alta.

Se uită la rege. Acesta era încremenit. Vomitase şi se înnegrise la faţă. Alarmată, se aplecă, să asculte repiraţia lui, dar nu mai respira. Îi căută pulsul la încheietură, dar...nu mai avea puls. Regele murise!

Trase pelerina peste faţa lui, apoi auzi oamenii lui venind. Li se adresă cu disperare în glas.

- Repede. Este în comă, cum m-am temut. Duceţi-l cu mare grijă şi neapărat să ajungeţi la castel unde veţi fi în siguranţă.

Regele a fost dus pe scări, apoi îmbarcat într-o căruţă trasă de un măgar.

- Staţi să-l mai examinez o dată, spuse Estelle, dînd la o parte pelerina de pe faţa lui John. Era mort; mort de-a binelea. Oftă uşurată şi grăbi oamenii să plece. Rămase în urma lui, privind cortegiul.

Cînd Falcon debarcă furios la Castle Rising, Murphy i-a povestit pe scurt cele întîmplate. Falcon văzuse trăsurile însoţite de alaiul regelui, iar cînd află că şi Jasmine făcuse acelaşi lucru puţin mai înainte, înţelese totul.

Se plimba ca un animal în cuşcă, aşteptînd iar mareea, ca să poată trece înapoi şi să vadă ce se întîmplase cu Jasmine.

Hubert de Burgh a ajuns şi el la Castle Rising cu cavalerii săi, iar Murphy îi relată şi el întîmplările nefericite prin care a trecut Jasmine. Se pregăti să-l însoţească pe Falcon, cînd apele se vor retrage.

După traversarea plajei încă plină cu apă, Falcon o luă înaintea tuturor, nemaiputînd suporta trecerea timpului. Cînd se apropie de Swinshead, văzu un alai plecînd dinspre mînăstire, dar observă că Estelle îi făcea semn să vină spre locaşul sfînt.

- Unde este ea? o întrebă el disperat, imediat ce descălecă.

- Sus!

Cu sabia în mînă Falcon urcă precum îngerul răzbunării. Se apropie de camera unde era soţia lui, atras de un gînd telepatic. Falcon de Burgh nu s-a simţit în viaţa lui

impresionat de vreo imagine tristă, dar cînd şi-a văzut soţia răstignită pe pat, legată fedeleş, cu faţa în jos, a simţit că i se înmoaie picioarele. Tremurînd i-a tăiat sforile care o ţineau prizonieră şi observă urmele de bici de pe pielea ei delicată.

Jasmine întoarse capul chiar înainte de a şti cine este salvatorul.

- Falcon, şopti ea cu greu. Falcon....eu...

- Nu! strigă el, nu te întreb nimic. Lasă, Jasmine. O acoperi cu pelerina lui, iar ea rămase tremurînd, singură, tînjind după îmbrăţişarea lui reconfortantă.

Falcon ieşi ca turbat, căutînd-o pe Estelle. Aceasta conversa aprins cu Hubert. Nu pusese sabia în teacă, aşteptînd răfuiala cu ţinta regală.

- Ea are acum nevoie de tine, îi spuse Falcon. Se urcă pe cal, iar Hubert îl întrebă:

- Unde pleci?

O ceaţă roşie îi înceţoşase vederea lui Falcon, totuşi glasul lui Hubert îl trezi la realitate.

- Să-l omor pe John, spuse el calm.

- Se pare că ai întîrziat. Regele e mort.

- Eu nu cred pînă ce nu văd cu ochii mei, zise Falcon.

- E adevărat, milord. E mort de-a binelea. I-am trimis trupul la Newark, la episcopul de Lincoln, confirmă Estelle.

Falcon îşi privi unchiul cu ochi unui animal chinuit.

- A distrus tot ce a atins. Tu eşti singurul om din Anglia care nu se bucură de această veste.

Hubert îl strînse de umăr.

- Ba nu, băiete, sînt fericit ca nimeni altcineva, pentru că am de cîştigat. Moştenitorul lui John, Henry, e copil. După ce va fi încoronat, fără îndoială eu voi fi numit regent. Voi fi regele neîncoronat al Angliei mulţi ani de acum încolo. Nu mai sta aici. Scoate-le pe femeile tale de aici. Urcă pe corabie şi întoarce-te în Irlanda cu vînt din pupa. Eu trebuie să am grijă de un regat, spuse Hubert.

Capitolul 43

Cu toate că Jasmine ocupa cabina comandantului de pe corabia lui de Burgh, Falcon nu se culcase lîngă ea. Ieri, cînd s-a îmbarcat împreună cu bunica ei, vîntul sufla puternic. Corabia ridicase ancora şi lemnul carenei trosnea continuu. Jasmine urcase pe punte şi căuta silueta masivă a soţului său. Îl văzu pe teugă şi se apropie de el, ferindu-şi faţa de biciuirea salină. Văzu că are treabă, dar refuză să coboare în cabină, la Estelle.

Nu trecuse mult timp de cînd Falcon reuşise cu greu să cîrmească, pentru a feri corabia de un val care putea să-i răstoarne. Totuşi valul lovi, iar Jasmine se ţinu bine de un cabestan, în timp ce o rafală puternică spălă puntea, exact în locul unde era ea.

Furtuna era în toi, Falcon dădea comenzi scurte, iar toţi oamenii erau pe punte, alergînd să ţină sub control situaţia. Era udă pînă la piele, aşa că simţi nevoia să coboare, ca să-şi schimbe hainele.

Se încălzi puţin la soba din cabină, apoi găsi un halat de catifea, cu care Falcon se îmbrăcase probabil în călătoria sa. Aştepta ca el să vină să-şi schimbe hainele ude, dar în zadar.

Jasmine ştia că furtuna care avea să se stîrnească între ei va fi de zece ori mai tulburătoare decît ceea ce se petrecea acum pe covertă. Ar fi vrut să-i mărturisească acum totul şi să scape de povara grea din suflet. Voia să-l confrunte în legătură cu tîrfa aceea a lui, Morganna şi mai voia să-i explice de ce a ales să plece la rege.

Cu pumnii strînşi de neputinţă rămase să aştepte zadarnic, fiindcă el nu venea. Se uită la urmele lăsate de bici pe picior, se frecă uşor, apoi realiză că vor rămîne semne pe viaţă, dar se gîndi că va grăbi vindecarea cu nişte unguente preparate de ea.

Îi era foarte clar că Falcon o evita. În fiecare zi, cînd urca pe punte, îl găsea exact în acelaşi loc. Stătea la prova, iar corabia se ridica, apoi se cobora pe ritmul valurilor şi el privea în depărtare.

Pentru ea situaţia devenise insuportabilă. Avea mare nevoie să-i mărturisească totul, să primească iertarea lui, cum şi ea îl va ierta pentru Morganna, după ce se vor clarifica anumite detalii. În final înţelese că el nu va veni la ea cît timp vor fi la bordul corabiei, aşa că şi-l scoase din minte, gîndindu-se bucuroasă la copilaşii ei.

După ce au ajuns la Galway, ea şi Estelle s-au descurcat singure, fără ajutorul lui de Burgh. Era copleşită de reîntîlnirea cu micuţii ei. Cînd îi văzu, rămase pe loc, apoi alungînd momentele dure prin care trecuse şi contribuţia ei la crima odioasă, îi îmbrăţişă, sărutîndu-i pe fiecare, după ce s-au căţărat temerari în braţele ei.

Jasmine era epuizată. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, de bucurie că singurul om care ar fi putut să o despartă de copilaşi era acum mort pe veci. Prima noapte acasă alese să doarmă în camera lor. Îşi spunea că e fericită. Atîta timp cît avea dragostea lor, altceva nu mai conta.

După o baie îndelungată, relaxantă, în care Estelle a uns-o cu unguente care să-i aline usturimea şi să-i vindece mai repede cicatricile, se îmbrăcă într-o cămaşă de noapte groasă. Îi legănă pe băieţi ca să adoarmă liniştiţi. Şi ea avea nevoie de somn, ca să se vindece. Înainte de ora zece adormi. După ora unu noaptea, ora vrăjitoarelor, se trezi neliniştită ca o tigroaică.

Încălţă papucii, luă un halat gros pe umeri şi ieşi pe terasă, unde vîntul sufla zgomotos, fluturîndu-i părul.

După un timp de stat aşa, nemişcată, sub lumina lunii, realiză că nu era singură. Îl văzu pe Falcon privind-o fix, dintr-un colţ. El nu i-a vorbit, nici nu s-a mişcat. Jasmine ştia că e furios pe ea, mai furios ca niciodată. Ştia că ea va trebui să forţeze confruntarea.

- Ei, nu ai curaj să dai ochii cu mine? îl acuză ea, atacînd cît încă mai putea.

- Dacă mă apropii de tine, te dobor, doamnă, spuse el cu agresivitate controlată.

Merse ea spre el şi se opri chiar în faţa lui, strîngînd pumnii. Ea purta halatul de catifea roşie, iar Falcon era îmbrăcat în negru.

- Eşti un diavol! îl complimentă ea. Un diavol trădător şi infidel!

- Tu îndrăzneşti să-mi vorbeşti de infidelitate? urlă el.

- Îndrăznesc? Aş îndrăzni orice! Ce ai de gînd să faci? Să mă biciuieşti? Îşi descheie halatul şi îşi expuse sînii. Vrei să mai adaugi cîteva cicatrici la cele pe care le am deja? Poate ar fi mai bine să-ţi scrijeleşti iniţialele numelui pe fiecare sîn, cum ai făcut cu tîrfa ta!

- E o minciună sfruntată, protestă el. Şi nu este tîrfa mea! După ce ai plecat am chemat-o la mine şi a recunoscut că a luat copilul de pe docuri. Eram al tău cu trup şi suflet, totuşi tu nu ai avut o fărîmă de încredere în mine, o acuză el. Deabia aşteptai să mergi la rege, să devii tîrfa lui.

Ura, dragostea mistuitoare, pasiunea care mustea în ei dădu în clocot. Ea se întoarse şi-i trase o palmă peste faţă. Nici el nu se lăsă mai prejos şi o plesni cu puterea lui, doborînd-o. O privi tulburat, aşa cum se ghemuise acolo, pe piatră, dar iubirea lui pentru ea îl calmă.

- Micuţa mea, iubirea mea, ce ţi-am făcut? O ajută să se ridice, apoi o strînse la piept cu blîndeţe. Ea se agăţă de el şi printre suspine reuşi să-i spună:

- Falcon, vreau să-ţi mărturisesc totul.

- Nu, între noi nu e nevoie de mărturisiri. Te voi adora mereu, te voi iubi şi te voi preţui, indiferent ce ai făcut. Promisiunea lui era chiar alarmantă, ţinînd cont de ce voia să-i spună ea.

- Falcon, te rog, trebuie, insistă ea.

El se pregăti pentru lovitura care va urma. Cu glas stins, Jasmine începu spovedania:

- Falcon, l-am omorît pe regele John.

- Tu...l-ai omorît? repetă el.

- Da. Eu l-am omorît. I-am dat fiertură de cucută, ca să-l fac impotent. A funcţionat de minune.

Falcon începu să tremure de emoţie. Ei i se păru că rîde de ea.

- Jassy, Jassy, vrei să spui că nu a profitat de tine?

- Nu, spuse ea foarte hotărîtă, aşa că nu am avut nici o justificare reală să-l ucid.

- Scumpo, Estelle susţine că ea l-a otrăvit cu sîmburi de piersică, o informă el.

- Doamne, ce bine mă simt acum, că împart vina cu cineva, zise printre lacrimi, ba chiar schiţă un zîmbet.

- Cred că ne-am ciondănit şi ne-am lăudat destul pentru o singură noapte. Poate ar trebui să încheiem conversaţia noastră în pat, nu crezi? o invită el.

- Da, te rog, şopti ea, lipindu-se de el.

Falcon o luă în braţe şi o duse în cameră, apoi o aşeză pe pat şi îi scoase halatul.

- Eşti cea mai frumoasă femeie de pe pămînt, începu el.

- Cînd mă priveşti, simt că e adevărat ce spui.

- Doamne, era să mor de foame după tine, spuse el urcîndu-se în pat. O trase cît mai aproape de el. O sărută de sute de ori înainte să treacă la dezmierdări intime. Mă ierţi, iubita mea?

- Nu te-am văzut niciodată atît de supărat pe mine.

- Tu îmi provoci sîngele de pirat, şopti el, lipindu-şi faţa de părul ei mătăsos.

- Mda, te provoc cu o anumită intenţie.

Falcon ştia că este cel mai norocos bărbat din lume. Jasmine era frumoasă, iute la mînie, dar avea un fel al ei de a se metamorfoza în cea mai suavă şi dulce făptură, atunci cînd voia.

- Am fost foarte geloasă, recunoscu ea, iar el se bucură de sinceritatea ei.

Cu degetele ei delicate îi încercui organul, iar el scoase un geamăt de extaz.

- Oh, ce bine e, nu te opri, zambila mea.

- Zambilă? strigă ea şi începu să-l tragă de păr.

- Adică floarea mea mică şi dragă, o tachină el mîngîind-o. O ridică şi o instală deasupra lui. Penisul lui erect îi căuta înfiorat feminitatea fierbinte. Deveniră foarte serioşi. Cum se uita în ochii ei o pătrunse lent, centimetru cu centimetru, cu delicioasa lui lance.

Gustul şi aroma lui o excitau, aducînd-o într-o stare de extaz sălbatic, pe care nu-l mai resimţise de cîteva luni. Cu toate că au încercat să-şi prelungească plăcerea, nu s-au mai putut controla şi au atins orgasmul în acelaşi timp. Ea se prăbuşi peste el, iar el o trase uşor alături, fără să se dezlipească de ea.

Începu să-i povestească în şoaptă despre castelul lor de la Portumna.

- În ultima mea seară acolo frumuseţea locului mi-a tăiat răsuflarea. Grădina era plină de trandafiri de vară tîrzie. Parcă pluteau în lumina lunii. Apoi o bufniţă albă şi-a luat zborul tăcut spre un pîlc de copaci, iar atunci am ştiut că acela este locul perfect pentru frumoasa mea vrăjitoare.

Falcon zîmbi, apoi cînd nu primi nici un răspuns, îşi dădu seama că Jasmine a adormit deja în braţele sale.

Sfîrşit